

ወዳጄ ልቤና ሌሎችም

በላቴን ጌታ ኅዩይ ወልደ ሥላሴ

ነባር ምርጥ መጻሕፍት ሕትመት
አአዩ ፕሬስ

AAUP BOOKS CURRENTLY IN PRINT

- * Abebe Dinku. 2007. *A Textbook of Building Construction*
Br. 40.00
- * አለሳንድር ትራዩልዚ እና ተሰማ ታዋ።
፲፱፻፳፯ ዓ.ም.። የሰላጋ የታሪክ ሰነዶች፤
ከ፲፱፻፵፱ እስከ ፲፱፻፸፱ (አ.አ.አ.)
Br. 65.00
- * አማኑኤል አብርሃም። ፲፱፻፳፯ ዓ.ም.።
የሕይወት ትዝታ
Br. 32.00
- * Andargatchew Tesfaye. 2004. *The Crime Problem and Its Correction*.
Vol. II
Br. 55.00
- * Bahru Zewde. 2007. *A History of Modern Ethiopia 1855-1991 (2nd edn.)*
Br. 35.00
- * Bahru Zewde. 2002. *Pioneers of Change in Ethiopia: The Reformist Intellectuals of the Early Twentieth Century*.
Co-published with James Currey Publishers, Oxford & Ohio University Press, Athens
Br. 40.00
- * ባሕሩ ሰውሃ። ፲፱፻፳፯ ዓ.ም.።
የኢትዮጵያ ታሪክ ከ1847-1983
Br. 30.00
- * Balsvik, R. 2005. *Haile Selassie's Sudanis: The Intellectual and Sacral Background to Revolution, 1952-1974*.
Co-published with Michigan State University
Br. 40.00
- * Balsvik, R. 2007. *The Quest for Expression: The State and the University in Ethiopia under Three Regimes, 1952-2005*
Br. 15
- * Crumney, D. 2000. *Land & Society in the Christian Kingdom of Ethiopia, from the Thirteenth to the Twentieth Century*.
Co-published with the University of Illinois Press and James Currey Publishers, Oxford
Br. 50.00
- * David Turton. (ed.). 2007. *Ethnic Federalism*
Br. 30.00
- * Emebet Mulugeta (ed.). 2008. *Urban Poverty in Ethiopia: The Economic and Social Adaptations of Women*.
Br. 15
- * Fekade Azeze. 1998. *Unheard Voices: Dranght, Famine and God in Ethiopian Oral Poetry*
Br. 20.00
- * ፊታውራሪ ተዘኝ ሐዋርያት ተዘኝ ማርያም። ፲፱፻፳፯ ዓ.ም.።
አትላንቲክ (የሕይወት ታሪክ)
Br. 60.00
- * ኃረጌወልደ አገላለጽ። ጳጳሪ ዓ.ም.።
ማይጨው፤ የማይጨው ዘመን፤ የገባው ታሪክ
Br. 15.00
- * ነገሳት እገዛ። ጳጳሪ ዓ.ም.።
አቲላ ጣይቱ፤ ታሪካዊ ተጠቃሚ
Br. 15.00
- * Gutt, E. and Hussein Mohammed. 1997. *Sile-Amharic-English Dictionary*
Br. 50.00
- * Ketema Alemu. 2003. *Digital and Analogue Communication Systems*
Br. 60.00
- * መርስዔ ገበየ ሙሉ ተርቆስ። ፲፱፻፳፯ ዓ.ም.። የሐያኛው ክፍለ ዘመን መገቢያ፤ የዘመን ታሪክ ትዝታ፤ ሳይኮሎጂ ክላሳ፤
1896-1922
Br. 90.00
- * ማለቶን ነጋንታ። ፲፱፻፳፯ ዓ.ም.።
ትልቁ አትላንቲክ፤ የሰዓሊ ነገዶች ማዘረዘረ፤ a translation of Donald Levine's *Greater Ethiopia*. 2000
Br. 20.00
- * Mulugeta Eteffa. 2007. *The Bitter Honey*
Br. 25.00
- * Rubenson, S. (ed.). 2000. *Internal Rivalries and Foreign Threats: 1869-1879, Acta Aethiopica Vol. III*. Co-published with Rutgers University
Br. 50.00
- * Rubenson, S. (ed.). 1994. *Tewodros and His Contemporaries 1855-1868, Acta Aethiopica Vol. II*. Co-published with Lund University Press
Br. 65.00
- * Taffera Deguefe. 2003. *A Tripping Stone: Ethiopian Prison Diary*
Br. 40.00
- * ተፈራ ጋደላ ሥላሴ። ፲፱፻፳፯ ዓ.ም.። አትላንቲክ ታላቅ ብረታ፤ የዲፕሎማቲክ ታሪክ ከ፲፱፻፳፯-፲፱፻፳፯ ዓ.ም.
Br. 50.00
- * Tsegaye Tegenu. 2006. *Evaluation of the Operation and Performance of Ethnic Decentralization System in Ethiopia: A Case Study of the Gurage People, 1992-2000*
Br. 55.00
- * Wolde-Ghiorgis, Woldemariam. 2004. *Principles of Electrical and Electronic Instrumentation*
Br. 55.00
- * Yared Amare. 1999. *Household Resources, Strategies and Food Security in Ethiopia*
Br. 20.00
- * Ydlibi, M. 2006. *With Ethiopian Rulers: A Biography of Haseb Ydlibi*
Br. 40.00

ወዳጅ ልቤ እና ሌሎችም

በላቲን ጌታ ነፋይ ወልደ ሥላሴ

አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ

፪ሺህ ዓ.ም.

Forthcoming

- * Bahru Zewde, 'Society, State and History: Selected Essays'
- * Demissu Gemedi and Seid Mohamimed, 'Fundamental Concepts of Algebra'
- * Alemayhu Teferra, 'Principle of Foundation Engineering'

NB: All prices are at local wholesale rate.

አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕረስ
ፖስታ ሣጥን ቁጥር፣ 1176
አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ
ስልክ፣ ቀጥታ +251-011-123 97 46
ፋክስ፣ +251-011-124 32 91
ኢ-ሜል፣ aau.press@ethionet.et

© አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕረስ ፪ሺህ ዓ.ም.

ISBN 978-99944-52-11-8

• መጻፂ ልቤ፣ የሰውን ሰብዕና ነጭ በምሳሌ የሚገልጽ

መጀመሪያ በ፲፱፻፲፭ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፳፭ ዓ.ም. ታተመ
ሦስተኛ በ፲፱፻፳፯ ዓ.ም. ታተመ
አራተኛ በ፲፱፻፳፱ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺህ ዓ.ም. ታተመ

• ሰልጅ ምክር፣ ለአባት መታሰቢያ

መጀመሪያ በ፲፱፻፲ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፳፫ ዓ.ም. ታተመ
ሦስተኛ በ፲፱፻፳፫ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺህ ዓ.ም. ታተመ

• ለብርና ውትት፣ የልጆች ማሳደጊያ

ሁለተኛ በ፲፱፻፳፭ ዓ.ም. ታተመ
ሦስተኛ በ፲፱፻፳፫ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺህ ዓ.ም. ታተመ

• የልብ አሳብ፣ የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ

መጀመሪያ በ፲፱፻፳፫ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፳፫ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺህ ዓ.ም. ታተመ

• አዲስ ዓለም፣ የቅዳሽና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ

መጀመሪያ በ፲፱፻፳፭ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፳፭ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺህ ዓ.ም. ታተመ

በላቲን ጌታ ጎሩይ ወልደ ሥላሴ

ማስተዋወቂያ	ተ
መቅድም	ወ
መሪ	ዘ

ክፍል ፩ ወዳጆ ልቤ

የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌነት የሚገልጽ

ስለ መጀመሪያው ዛፍ	፩
ስለ ሁለተኛው ዛፍ	፫
ስለ ሦስተኛው ዛፍ	፬
ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጣላት	፭
ስለ ንፍገት ተራራ	፰
ስለ ምእመን ሠርግ	፲
ስለ ምእመን ሞት	፲፬
ስለ ምእመን ሞት መርዶ	፲፯
ስለ ፍቅርና ስለ ተንኩል	፲፱
ስለ ፍቅርና መከራ	፳፫
ስለ ፍቅር ሕይወት	፳፭
ስለ አቶ እንደ ጊዜው	፳፱
ስለ ትምሕርት ቤት	፴
ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ	፴፫
ስለ አዝማራው	፴፬
ስለ ንጉሥ መልእክት	፴፱
ስለ ማቴዎስና ስለ ሱቃስ፤ ስለ ሙሴም ጨዋታ	፵፩
ስለ ወዳጆ ልቤ ቁጣ	፵፬
ስለ ትልቅ አዳራሽ	፵፯
ስለ ትልቅ ኃዘን	፵፱
ስለ ዕድሜ ተራራ	፶

ሸ	ማውጫ	ዘ
ስለ ደቡብ መንገድ		ዘዩ
ስለ መሰነባበት		ዘ፬
ስለ ወንጌል መሰነባበት		ዘ፭
ወንጌልን በዘፈን ስለ ማምገስ		ዘ፮
ስለ ፍቅር መሰነባበት		፳፩
ስለ ፍቅር ምክር	፩	፳፫
ስለ መንግሥተ ለማያት ወሬ		፳፭
ስለ ጸሎት መጸለይ		፳፮
ስለ ሁለተኛው ዘፈን		፳፯
ስለ ሀገራችን መንገድ		፳፰
ክፍል ፪ ለልጅ ምክር		፳፱
ለአባት መታለቢያ		
ክፍል ፫ ለካርና ወተት		
የልጆች ማሳደጊያ		፻፫
ስለ አንድ ከበርቴ ሰው		፻፬
ስለ ሁለት ባልንጀሮች		፻፭
ስለ የብራማ ካህን		፻፮
ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው		፻፯
ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡችላ		፻፰
ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ		፻፲
ስለ አንድ ጫማ ሰፊ		፻፲፩
ስለ አንድ ሰውና ስለ አንድ ውሻ		፻፲፪
ስለ አንበሳና ስለ አይጥ		፻፲፫
ስለ የህንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ		፻፲፬
ስለ የሌት ወፍ		፻፲፭
ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል		፻፲፮
ስለ የጦጣ ፍርድ		፻፲፯
ስለ አንበሳና ስለ ኑበር፤ ስለ ጅብና ስለ አህያ ባልንጀርነት		፻፲፰

ማውጫ	ቀ
ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል	፻፳
አንድ ዳውላ አህል ስለ ተሰረቀበት ሰው	፻፳፩
ስለ የእንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ	፻፳፪
ስለ የጀርመን ንጉሥ	፻፳፫
ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ	፻፳፫
ክፍል ፬ የልብ አሳብ	
የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ	
አቶ ክብረትና ገነሆይ ንጋቷ ጽዮን ሞገሳን ስለ መውለዳቸው	፻፳፯
ስለ ጽዮን ሞገሳ እጮኛ- ስለ ብርሃኔ	፻፴፪
ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ቁርጥ አሳብ ስለ ማድረጉ	፻፴፬
ጽዮን ሞገሳ ስትምሕርት ወደ ደብረ ሊባናስ ስለ መውረድዋ	፻፴፱
ጽዮን ሞገሳ ትምሕርቷን ጨርሳ ወደ ሀገርዋ ስለ መመለስዋ	፻፶፩
ስለ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የቃል ኪዳን ጋብቻ	፻፶፮
ስለ ጽዮን ሞገሳ ልጅ መውለድ	፻፷፩
ስለ ሥላሴ በዓል ዝክርና ስለ ብርሃኔ ሞት	፻፷፰
ክፍል ፭ አዲስ ዓለም	
የቅኖችና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ	
ስለ ዓወቀ ትውልድና ወደ ፓሪስ ስለ መሔዱ	፻፸፭
ስለ አቶ እንደ ልቡ መታመምና መሞት	፻፸፰
ስለ አቶ እንደ ልቡ ተገዝር	፻፹፫
ስለ ተገዝር የተደረገ ጉባዔ	፻፹፯
ዓወቀ በአባቱ መቃብር ላይ ጥርብ ድንጋይ ስለ ማቆሙ	፻፺፬
ዓወቀ ዘመዶቹ ያጨለትን ሚስት አላገባም ስለ ማለቱ	፻፺፯
ዓወቀ ራሱ የመረጣትን ሚስት አጭቶ ስለ ማግባቱ	፪፻፩
የዓወቀ ዘመዶች ከብዙ ቀን በኋላ አሳቡን ስለ መቀበላቸው	፪፻፲
ስለ ዓወቀና ስለ መምሬ ሰባጋዲስ የፅርቅ ነገር	፪፻፲፬
ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ድንጋጤና ጥንቃቄ	፪፻፲፯
ስለ ሁለተኛው ጉባዔ ነገር	፪፻፲፱
ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ስብከት	፪፻፳፱

የሃያኛው ክፍለ ዘመን የመጀመርያ አጋማሽ ቀዳሚ ምስራፍ፣ በተለይ ከጣቢያ (ልብ ወለድ ታሪክ) መታተም እስከ ጣቢያን መግባት፣ 1900-1928 ያለው ጊዜ ሰአማርኛ ስነ ጽሑፍ የመሰረት መጣ ዘመን ነው ተብሎ ይታመናል። በዚህ በተጠቀሰው ዘመን ተነስተው የአማርኛን ስነ ጽሑፍ መሰረት ከጣሉና ካጠበቁ ደራሲያን መሃል እውቁ የፖለቲካ ሰውና ዲፕሎማት፣ ብላቴን ጌታ ጎሩይ ወልደ ሥላሴ አንዱ ናቸው። ብላቴን ጌታ በዚህ ዘመን ውስጥ ባነሱት ሃሳብ፣ በተመሰረቱበት ዘውግና በመረጡት የአጻጻፍ ቅጥ ለየቅል የሆኑ በርካታ መጻሕፍትን - የልብ ወለድ፣ የታሪክ፣ የሕይወት ታሪክ፣ የጉዞ ማስታወሻ፣ የስነቃል፣ የመጻሕፍት ዝርዝር፣ የተግሳጽና የምክር መጻሕፍትን - አሳትመዋል።

ከእነዚህ፣ ደራሲው በሕይወት እያሉ ካሳተሟቸው መጻሕፍት መሃከል ደግሞ አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ "ወዳጅ ልቤ"፣ "ለልጅ ምክር ለአባት መታሰቢያ"፣ "ሱካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ"፣ "የልብ አሳብ፣ የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ" እና "አዲስ ዓለም፣ የቅኖችና የደግ አድራጊዎች መኖርያ" የሚሉትን አምስት ድርሰቶች በአንድ ቅጽ ጠቅልሎ አሳትሟል። ከአምስቱ ድርሰቶች መሃል "ለልጅ ምክር ለአባት መታሰቢያ" እና "ሱካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ" ለልጆች ታስበው የተጻፉ የምክር-የተግሳጽ እና የተረት መጻሕፍት ሲሆኑ ቀሪዎቹ ሦስት ድርሰቶች ደግሞ ልብ ወለድ ናቸው። ይህ መግቢያም በዋናነት ልብ ወለዶቹን የሚያስተዋውቅ ይሆናል። ልብ ወለዶቹን በተመሰረቱበት ሃሳብ እና በተከየኑበት መንገድ፣ "የልብ አሳብ"ን እና "አዲስ ዓለም"ን በአንድ ወገን፣ "ወዳጅ ልቤ"ን ደግሞ በሌላ ወገን አድርገን እንመልከት።

አንደኛ፣ "የልብ አሳብ" እና "አዲስ ዓለም"፣ ማሕበራዊ ልብ ወለዶች፣ እርግጥ ነው እነዚህን ከ75 ዓመት በፊት የተጻፉ ድርሰቶች ዛሬ ልብ ወለድን በምንመዝገባቸው ኪናዊ መለኪያዎች - በአተራረክ ቴክኒክ፣ በመቼት አቀራረጽ፣ በገጽ ባሕርይ አሳሳል ጥበብ ወዘተ. - የምር እንመዝናችሁ ካልን መቸገራችን አይቀርም። ዳሩ ግን፣ አንድም በኪናዊ

እሴቶቻቸው የሳሱ ቢሆኑም እንደምናባዊነት፤ ፈጠራዊነት ያሉ መሰረታዊ የሰነ ጽሑፍ ባሕርያትን በማሟላታቸው፤ አንድም፤ ደራሲው “አዲስ ዓለም” ለተባለው ድርሰት በጻፉት መቅደም በቀጥታ እንደሚነገሩን (ገጽ ፪፰፻) በትክክል ከተደረጉና ከሆኑ ገጠመኞች ይልቅ በሰው ልጅ ሕይወት ውስጥ ሊሆኑና ሊደርሱ በሚችሉ እውነታዎች ላይ በመመስረታቸው፤ በገቢር ከታዩና ከተሰሙ ጉዳዮች ይልቅ ከዓይነ ጎሊናና ከእዝነ ልቡና (በጥቅሉ ከምናብ) የመነጨ ስሜታዊና ሃሳባዊ ገጠመኞችን ምርጫቸው በማድረጋቸው የድርሰቶቹን ልብ ወለዳዊነት አምነን እንቀበላለን። ድርሰቶቹ የተጻፉበትን ዘመንና ሁኔታም ከግምት ማስገባቱ ተገቢ ይመስለኛል።

የልብ ወለዶቹ አቢይ ትኩረት የማሕበረሰቡ የእሴት ስርዓት እና የገጸ ባሕርያቱ ማሕበራዊ ማንነት ነው። በልብ ወለዶቹ ውስጥ፤ የማሕበረሰቡን ማሕበራዊ ተቋማት፤ በተለይም ጋብቻን፤ ቤተሰብን፤ ዝምድናን ወዘተ. የሚመለከቱ ቤተ ዘመዳዊ ተቋማት እና ከሃይማኖት፤ ከትምህርትና ከእደ ጥበብ ጋር ትስስር ያላቸው የባህል ተቋማት እንደየአይነታቸው እና እርከናቸው የተነሱ ሲሆን በተቋማቱ ውስጥም ይሁን በተቋማቱ መሃል ያለ ትስስርም በመጠኑ ተብሎበታል። ግለ ሰብ ገጸ ባሕርያት ከተቋማቱ ጋር ካሏቸው ፈርጆ ብዙ መስተጋብሮች የሚወለዱ ስምምነቶችና ይልቁንም በአስተሳሰብ፤ በአመለካከት፤ በእኗኗር ፈሊጥ ልዩነት ምክንያት የሚፈለፉ ግጭቶች፤ ግጭቶች ያስከተሏቸው ማሕበራዊ ለውጦች (አንዳንድም ቀውሶች) የእነዚህ ልብ ወለዶች የትኩረት ነጥቦች ናቸው።

ኅሩይ በእነዚህ ድርሰቶቻቸው የማሕበራቸውን ገበና በድፍረት ይገልጣሉ። ከጽኑነታቸው የተነሳ ድርሰቶቹ ከተጻፉ ከ75 ዓመት በኋላ፤ ዛሬን ጭምር የዘለቁ አንጉል ልማዶችን፤ ያለእድሜ ጋብቻን፤ በቤተሰብ የሚታቀድና የሚቆረጥ ጋብቻን በድፍረት (ጥበብና ብልሃት ባለዘቡት ድፍረት) ይተቻሉ። ኅሩይ የገነቡት ምናባዊ ዓለም ወላጅና ልጅ ተቻችለውና ተከባብረው የሚኖሩበት፤ የጾታ እኩልነት የሰፈነበት ጭምርም ነው። በተለይም በዘመኑ የነበረው የሴትነት እሴት ተነቅሎ

የወደቀ እስኪመስል ሚስት ከባሏ እኩል በልጇ እጣ ፈንታ ላይ ትመክራለች። ሌት ልጅ ምርጫዊ ይከበራል፤ ፍላጎቷን ትፈጽማለች፤ ፈቃዷን ትሞላለች።

የኅሩይ ድርሰቶች ማሕበራዊ ለውጥ ነው ግባቸው። ለውጥን ይናፍቃሉ፤ ለውጥን ይጠራሉ፤ ለውጥን ያሰፍናሉ። ለአንዱ ድርሰታቸው በጻፉት መቅደም “አንዳንድ ሰዎች ብዙ ዘመን የኖረውን ልማድ ማሻሻል ማደስ እንደነውር ይመስላቸዋል። ይኸውም የቀድሞውንና የዛሬውን ታሪክ ካለማንበባቸውና ካለመረዳታቸው የተነሣ ነው---” (ገጽ ፪፻፫) የሚሉን ኅሩይ በሸንጎ፤ በሊቃውንቱ ፊት በሚደረግ ሙግት አንጉል ልማድ በሰው ሊረታ ያሳያሉ። ዳሩ ግን፤ አዳዲስና ተራማጅ አስተሳሰቦች የሚመሰረቱት ጠቃሚ በሆኑ ነባር የማሕበሩ እሴቶች ላይ በመሆኑ ይህ ለውጥ ሙሉና እንግዳ ነው ለማለት አንችልም። በዚህ ዓይነቱ ስርዓት የታነጹ፤ ወይም የዚህ ዓይነቱ እሴት ማደርያ የሆኑ ገጸ ባሕርያት፤ የምር ኢትዮጵያዊ ሆነው ነው የተቀረጹት፤ በአንድ በኩል ማሕበራዊ ለውጥ ይጠነሰሳሉ፤ በሌላ በኩል ደግሞ ባህልና ታሪክ ጠብቀው ያኖራሉ። በተጨማሪም ማሕበራዊ ለውጥ ማሕበራዊው ስርዓት ሳይናጋ፤ ማሕበራዊ ቀውስ ሳይፈጠር የሚመጣ ክስተት በመሆኑ ልብ ወለዶቹ የደራሲው በጎ ርእይ አድሮ የተገለጠባቸው ድርሰቶች ናቸው ብሎ ማጠቃለል ይቻላል።

ሁለተኛ፤ “ወዳጄ ልቤ”፤ አሊጎሪያዊ ልብ ወለድ፤

በሀገራችን የሰነ ጽሑፍ ትምህርት ውስጥ ዛሬም ድረስ ለአሊጎሪያዊ አጻጻፍ በምሳሌነት የሚጠቀለው *ወዳጄ ልቤ* በዋናነት በመንፈሳዊ ወይም ሃይማኖታዊ እና ስነ ምግባራዊ እሴቶች ላይ ተመስርቶ የተጻፈ ልብ ወለድ ነው። የ“ወዳጄ ልቤ”ን ዓይነት ልብ ወለዶች (ክርስትያናዊ አሊጎሪ /Christian allegory/ በመባል ይጠራሉ) አቢይ አላማና ተግባር የማሕበራቸውን መንፈሳዊ እሴቶች አንስተው የሰነ ምግባር ትምህርት መስጠት በመሆኑ ብዙውን ጊዜ አንባቢያቸውን ለመማረክና ለማሸነፍ ይቸገራሉ። ዳሩ ግን በ“ወዳጄ ልቤ”፤ ደራሲው እያፈራረቁ

በተገለገሉባቸው ቱክኒኮች፣ እያሰባጠሩ በዘርዋቸው ፎክሎርዊ ቅርጾች፣ እንዲሁም የታሪኩን ፍለት በተቆጣጠሩባቸው እንደ “ጉዞ” እና “ፍለጋ” ባሉ ነባር ሚታዊ መባያዎች (mythological motifs) አማካይነት ልብ ወለዱን የታደጉት ይመስለኛል።

ልብ ወለዱ ሊጀምር እንዲህ ይላል፤ “በተወለድሁ በ፲፰ ዓመት ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤቴ ተነሣሁ። አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፣ በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ለማየት ነበር” (ገጽ ፫፣ አጽንኦት የእኔ)። በጥቅሉ ውስጥ ያስመርኩባቸው አራት ሃሳቦች ልብ ወለዱን በወጉ ለማንበብ (በተለይም ለሚታዊ ንባብ /mythological reading/) እጅግ ወሳኝ ይመስላቸዋል። በልማድ እንደምናውቀው 18 ዓመት፣ ሰው ከልጅነት ወደ ጎልማሳነት፣ ወደ ሙሉ ሰውነት የሚሸጋገርበት አካባቢውን ለመረዳት፣ ማሕበሩን ለመመርመር፣ ራሱን ለመፈተሽ፣ በጥቅሉም የሰው ልጅን የመኖር ምክንያት ፈልጎ ለማግኘት የሚቀሰቀስበት-የሚተጋበት እድሜ ነው። የ“ወዳጄ ልቤ” ገጽ ባሕርይ ከሰሜን እስከደቡብ፣ ከምሥራቅ እስከምዕራብ በተዘረጋው የመጻሕፍት ዓለም ውስጥ እንደ እውቀት፣ ጥበብ፣ እውነት ያሉ ጸናን ጉዳዮችን ፍለጋ ነው የሚጓዘው። ይህ ዓይነቱ ጉዞ በመመለሱ፣ በማብሰልሰል፣ በማሰላሰል እና እነሱን በመሰሉ ጥበቅ ዲሲፕሊኖች የሚካሄድ በመሆኑ አካባቢን በመንፈስ መለየት፣ አካልን መቆጣጠርና በስጋዊ ፍላጎቶች ላይ መሰልጠን፣ ወደ ውስጥም ርቆ መጓዝ ይቻላል። (ይህንን ነው እንግዲህ ገጽ ባሕርይው፣ “ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤቴ ተነሣሁ” የሚለን።)

በጉዞ ውስጥ ከመለየት (departure) በኋላ የማከተለው ምእራፍ ተጋድሎ ነው። ለረጅም ጉዞ የወጣ መንገደኛ ብዙውን ጊዜ ሊወጣው ከማከብደው አስቸጋሪ ፈተና ውስጥ ይጣላል (ወይም ይገባል)። በምድር ላይ በሚፈጸም አካላዊ ጉዞ (exterior pilgrimage) ተጓዥ ከሰውና ከተፈጥሮ ክስተቶች ጋር ትንንቅ ይገጥማል። ከፍ ብዬ እንደጠቆምኩት፣ “ወዳጄ ልቤ” የተመሰረተው በንባብ አማካይነት በሚካሄድ አእምሯዊና መንፈሳዊ ጉዞ (interior pilgrimage) ላይ በመሆኑ ገጽ ባሕርይው

በመልክእ ምድር ትይዩ ያለውን የመልክእ ልቡናን (inner landscape) “ጫካ” የማቋረጥ፣ “ተራራ” የመውጣት፣ “ባሕር” የመጥለቅ ግዴታ ነው የሚጣልበት። መልክእ ልቡና በትርጓሜ ካልሆነ በቀር በገሃድ የማይደረስበት የሰው ልጅ ጎሊናዊ ዓለም ነው። ይህ ዓለም ደግሞ የሰው ልጆች ስሜታዊ፣ ምግባራዊ እና እውቀታዊ ማንነት መኖርያ ወይም ማደርያ ነው። ይህ ነው እንግዲህ የድርሰቱ እቢይ ጉዳይ። ልብ ወለዱ እንደሚያሳየን የሰው ልጅ ረቂቅ ባህርያት በአንድ ሰው ልቡና ውስጥ በአንድ ጊዜ ተቃርነው፣ ተቀያይጠው ይመጣሉ። ትህትና የሚባል ጊዜ የጣለው የጨዋ ልጅ እና ትዕቢት የሚባል ሌባ ጌታ ድንቁርና በሚባል አገር አብረው ይኖራሉ (ገጽ ፩)። ፍቅር ገርነትን እግብቶ፣ ቅንነትን አሽከር ቀጥሮ ከቅናትና ከምቀኝነት ጋር ተጎራብቶ በአንድ አገር ይኖራል (ገጽ ፩)። ነጭ ለባሽና ሳቂታው ተንኮል አቶ ፍቅር ቤት በእንግድነት ያድራል (ገጽ ፩)። ይህ ዓይነቱ የተጠፋፊዎችና የተቃራኒዎች መገጣጠምና መቀያየጥ ነው የሰው ልጅን ሰብእና የሚያወሳስበው፣ ፀባዩን፣ ፍላጎቱንና ምግባራዊ ማንነቱን እያደበላለቀ፣ አንድ ሰው ስለገዛ ራሱ፣ ሰው ስለጥቅሉ የሰው ልጅ፣ ሰው ስለአለመ አለማቱ፣ ሰው ስለእምላኩ ያለውን አመለካከት፣ ፍልስፍናና እምነት እያዛነቀ፣ ወዘተ። የልብ ወለዱ ማቀንቀኛ-ማጠንጠኛ ጉዳዮች እነዚህ ናቸው። ጉዳዮቹ የሰውን ልጅ አጠቃላይ ኑባሬ (human existence) የሚመለከቱ ጎሊናዊ ክስተቶች በመሆናቸው እጅጉን ይረቅቃሉ፣ ይጠልቃሉ፣ ይወሳሰባሉ።

ይህንን ጸናን እውነታ በመረዳት ይመሰለኛል ደራሲው ልብ ወለዳቸውን ሙሉ በሙሉ በአሌጎሪያዊ የአጻጻፍ ቅጥ የከየኑት። በአሌጎሪያዊ አጻጻፍ ሰው ያልሆኑ ነገሮች፣ ረቂቅ ሃሳቦችና ግብሮች የሰው ልጅን ተግባርና ባህርይ ይወርሳሉ። እንደበት እውጥተው ይናገራሉ፣ አካል ገዝተው፣ ቅርጽ አበጅተው ይንቀሳቀሳሉ፣ ስሜት ሊያግቱ--ሊያዝኑ፣ ሊደሉቱ፣ ሊከፉ፣ ተሰፋ ሊያደርጉም ይችላሉ። “ምርምር” እና “ድንቁርና” የአገር ስሞች ናቸው። ትዕቢት አንበሳ፣ ንፍገት ደግሞ አቦሽማኔ ነው (ገጽ ፶፩)። ንፍገት ከርዝመቱ የተነሳ “በጫፉ ላይ የቆሙ እንደሆነ ሰውም፣ ከብቱም፣ ወርቁም፣ ብሩም --- ጥቂት መስሎ” የሚታይበት ረጅም ተራራ ነው (ገጽ ፱)። በሰብዓዊ

የእሴት ስርዓት ይመራሉ፤ ይተዳደራሉ። ትሕትና ወንበር ዘርግቶ ያስተምራል (ገጽ ፳፱)፤ “የበለው ጌታ” ለአቶ ቅናት፤ “የፍጀው ጌታ” ለአቶ ተንክል የተሰጠ የፈረስ ስሞች ናቸው። ተንክልና ቅናት በጦር ልብላቸው ደምቀው በፈረስ ስማቸው ይፎክራሉ፤ ይሸልላሉ፤ ይቅራራሉ (ገጽ ፴፰)። ረቂቆቹ ገሊናዊ ክስተቶች በዚህ ልብ ወለድ ውስጥ ለዓይነ ልቡና እጅግ ቅርብ ሆነው ተሰለፉል። ልብ ወለዱ የተከየነበት ቋንቋ ቅለትና የአቀራረቡ ቀጥተኛነት ደግሞ ጽንሰ ሃሳቦቹን ጭምር ገር አድርጓቸዋል።

ከወገን በመለየት የሚጀምረው “ወዳጄ ልቤ” ገጽ ባሕርይውን ወደተለያቸው “ዘመዶቹ” በመመለስ (return) ነው የሚቋጩው። በሚታዊ ጉዞ ውስጥ የገባ ገጽ ባሕርይ ወደመኖርያው የሚመለሰው ለተለየው ዓለሙ ከሚጠቅም አንዳች በረከት (boon) ጋር ነው። በ“ወዳጄ ልቤ” ውስጥ መሰረታዊው ጉዳይ በንባብ ምክንያት ወደግጭት የሚገባ ልቡና ነው። ከፍ ብለን እንደተመለከትነው በልቡና ውስጥ የሚከሰተው የተቃራኒና የተጠፋፊ ስሜቶች፤ ምግባሮችና አስተሳሰቦች መገጣጠምና መደበላለቅ የሚፈጥረው ለባለቤቱ እንግዳ የሆነ ቀውስ አለ። ሰው ለራሱም ጭምር ድብቅና ሽሽግ ከሆነ ማንነት (ክፉም ሆነ ደግ) ጋር መተዋወቁ (self realization) ቀዳሚው በረከት ነው። (በስነ ልቡና ተራ እንናገር ከተባለ ይህ ጉዞ ንቁ ከሆነው የሰው አእምሮ ወይም ማንነት “the conscious self” በውል ወደሚይታወቀው፤ ለባለቤቱ ጭምር እንግዳ ወደሆነው ማንነት “unconscious self” የሚደረግ ነው።)

ከዚህ ዓይነቱ መገለጥ፤ ከዚህ ዓይነቱ የራስ እውቀት በኋላ ሕይወት እንደወትሮዋ አትሆንም። ተለምዷዊው የነሮ አድማስ ያረጃል። ከነባር ጽንሰ ሃሳቦችና እሴቶች ፍቺ ይታጣል። በዚህ ምክንያት ሰው ከገዛ ራሱ ጋር ትንንቅ ይገጥማል፤ ራሱን ያሸንፋል፤ ከራሱ ጋር (ወይም በራሱ መሃል) እርቅ ያወርዳል። በስነ ምግባር ደንቦች ይታሻል፤ በሰሜት ይበሰሳል፤ በእውቀት፤ በግንዛቤ ይልቃል። በአዲስ ማንነት ይወለዳል። ሰው በጥቅሉ ለሰብእና ልእልና (transfiguration of personality) ይበቃል። በተራዛሚው ለሰርክ ሕይወቱም ለዘለለት ዓለሙም መታደስ (renovation of the world) ምክንያት ይሆናል። ይህ ነው ከረጅሙ ጉዞ በኋላ

ወደተለየው የሰርክ ሕይወት፤ ዘለለታዊ ማንነት ይዞ የሚመለሰው በረከት። ለዚህም ይመስለኛል በልብ ወለዱ ማብቂያ በሚመጡ ምእራፎች ውስጥ ከቀዳሚዎቹ ምእራፎች እጅግ በተለየ እንደ ትኅትና፤ ቸርነት፤ ይቅር መባባል፤ ድኅነት ወዘተ. ያሉ በጎ እሴቶች የሚገኙት።

ለማሳረግ ያህል፤

እስካሁን በመግቢያነት ያስተዋወቅኳቸው የማንበቢያ አንጻሮች እነዚህን፤ በአንድ ቅጽ ተጠቃለው የቀረቡ ሥራዎች ለማንበብ ብቸኛ መንገዶች አይደሉም፤ ፈጽሞ። ሥራዎቹን አናጥሎም ይሁን አዳብሎ ለማጣጣም የሚያስችሉ በርካታ የማንበቢያ እማራጮች አሉን። የድርሰቶቹን ባሕርይ፤ ድርሰቶቹ የበቀሉበትን ዘመንና ሥፍራ፤ እንዲሁም ከዘመኑና ከሥፍራው ጋር የሚናበቡ ማሕበራዊና ርእዮተ ዓለማዊ አንድምታዎችን ከግምት እስካስገባን ድረስ በየትኛውም የማንበቢያ አንጻር መገልገል እንችላለን። ሁላችንም እንደምናውቀው፤ ጥሩ ልብ ወለድ በጥበባዊ ኃይሉ ታግዞ ታላላቆቹን ለብዓዊ እሴቶች ያነሳል፤ ሕይወትን ይመረምራል፤ ሕይወትን ይተረጎማል፤ የደረሰበትንም ግኝት በቋንቋው ሀይል ይስላል። ወይም በሌላ አነጋገር ስነ ጽሑፍ ከፍ ብዬ በዘረዘርኳቸው ጉዳዮች ላይ በደራሲው የሚለጥ አስተያየትና ትችት ነው። አንድን ልብ ወለድ ሰናነብ ምናልባት--ምናልባት አስተያየቱና ትችቱ ሊጎረብጠን፤ ትርጓሜው ላይስማማን ይችል ይሆናል። የምናነበው ድርሰት ስነ ጽሑፋዊ ሥራ እስከሆነ ድረስ ግን ቅድምና የምንለጠው ጉዳይ አከያየኑ መሆን አለበት። ስለዚህ ምናልባት ለብክቱ ያልጣመው፤ አስተምሕሮቱ ያልተዋጠለት ቢኖር እንኳ ቢያንስ ቢያንስ አለም የታየችበትንና የተተቸበትን፤ ሕይወት የተተረጎመበትን፤ የሰው ልጅነት የተበየነበትን ጥበባዊ መንገድ አድንቆ ይለፋል። መልካም ንባብ።

ቴዎድሮስ ገብሬ

የኢትዮጵያ ቋንቋዎችና ሥነ ጽሑፍ፤

ትምህርት ክፍል መምህር

መቅድም

ይህን መጽሐፍ የምትመለከቱ ሰዎች ሁሉ አስቀድማችሁ የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ መርምሩበት።

ክፉ ጠባይና ክፉ ኑሮ ያለባችሁ እንደ ሆነ ግን ከእናንተ አውጥታችሁ ጥላችሁ መልካሙን ጠባይና መልካሙን ኑሮ ያዙ።

ነቢዩ ኤርምያስ ለእግዚአብሔር ተገዙ፤ የልባችሁንም ቆላፍነት እርቁ ብሏልና። ኤር. ፬፥ ፬።

የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ ሳትመረምሩ የሌላውን ሰው ጠባይና ኑሮ ብትመረምሩበት ግን ለነፎች ትባላላችሁ።

ዳግመኛም ነቢዩ ኤርምያስ አርሳቸው የለነፉ ልጆች ናቸው፤ ያላስተዋሉም። ክፉ ለማድረግ ብልህተኞች ናቸው፤ መልካም ለማድረግ ግን አያውቁም ብሏልና። ኤር. ፬፥ ፳፪።

ይህንም መጽሐፍ ስትመለከቱ ነገሩን በማስተዋልና በመመርመር ይሁን እንጂ፤ በመቸኩል አይሁን።

እንደዚህ ያደረጋችሁ እንደ ሆነ ክዚህ የበለጠ ጥበብ ታገኛላችሁ። ለሎሞን ለብልህተኛ ከጥበብክ ሰጠው። ጥበብንም ያበዛል። ለጸድቅም አስተምረው አውቀቱ ይበዛል። የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ይላልና። ምሳ. ፱፥ ፱ - ፲፡፡

እንደዚህም ማለቱ አውቀትን ለሚፈልጉ ሰዎች ነው እንጂ ለዋዘኞችና ለሰነፎች ግን ይህን ምክር መስጠት እንዳይገባ የታወቀ ነው።

ዳግመኛ ለሎሞን ዋዘኛን የሚገሥፅ ለራሱ ስድብን ይቀበላል። ሕግ ተላላፊውንም የሚዘልፍ ነውርን ይወስዳል። ዋዘኛን አትገሥፅ፤ እንዳይጠላህ። ብልህተኛን ብትገሥፅ ግን ይወድካል፤ ይላልና። ምሳ. ፱፥ ፯ - ፰።

ነገር ግን የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት እንደ ሆነ የጥበብም መጨረሻ ፍቅር ነውና እርስ በርሳችን እንፋቀር።

ቅዱስ ጳውሎስም እንዲህ ብሏል። በመላእክትና በሰዎች ቋንቋ ብናገር ፍቅርም ባትኖረኝ እንደሚጮህ ናስ ወይም እንደሚጮህ ጸናጽል ሆንሁ። ትንቢትም ብናገር ምስጢርንም እውቀትንም ሁሉ ባውቅ፤ ተራራም እስካፈልስ ድረስ ሃይማኖት ቢኖረኝ ፍቅር ከሌለኝ አንዳች አይደለሁም።

ገንዘቤንም ሁሉ ለድኖች ብመጸውት ሥጋዬንም ለመቃጠል ብስጥ ፍቅር ከሌለኝ ምንም አይረባኝም። ብሏል። ፩ ቆሮ. ፲፫፥ ፩ - ፱።

ስለዚህ መጣላትን ከኛ እናርቅ። ደግሞ ጉልበት ካገኝን ከሰይጣንና ከኃጢአት ጋራ እንጣላ እንጂ፤ ከወንድሞቻችን ጋራ ብንጣላ እኛንም ለማያዊ አባታችን ይጣላናል። ማቴ. ፮፥ ፲፬ - ፲፭።

ለዚህም ሁሉ የጥበብና የፍቅር አምላክ ይርዳን፤ አሜን።

አንባቢ ሆይ፤ በዚህ መጽሐፍ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ወደ ምሥራቅ ሔድሁ፤ ወደ ምዕራብ ተመለስሁ፤ ወደ ሰሜን ሔድሁ፤ ወደ ደቡብ ተመለስሁ፤ እያለ ተጽፎ ይገኛል። ምሥራቅ ሲል መጻሕፍተ ሐዲሳት ማለቱ ነው። ምዕራብ ሲል መጻሕፍተ ብሉያት ማለቱ ነው። ሰሜን ሲል የሲቃውንት መጻሕፍት ማለቱ ነው። ደቡብ ሲል አዋልድ መጻሕፍት ማለቱ ነው። ዓለም ያለ እንደ ሆነ ግን መጻሕፍትን ሁሉ ማለቱ ነው። ይህንም ካስታወቅሁ በኋላ ምሥራቅ፤ ምዕራብ፤ ሰሜን፤ ደቡብ የሚለው ሀገር እንዳይመስላችሁ። እግዚአብሔር የልጁን የክርስቶስን ብርሃን በልባችሁ ውስጥ ያብራላችሁ። አሜን። ፪ ጴጥ. ፩፥ ፲፱።

ክፍል ፩ ወዳጅ ልቤ
የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌ የሚገልጽ

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ፤
አሜን።

ምዕራፍ ፩
ስለ መጀመሪያው ዛፍ

በተወለድሁ በ፲፰ ዓመት ከዘመዶቼ ተሰይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ
አስከትዬ ከቤቴ ተነሣሁ።

አሳቤም ይህን ዓለም (መጸሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፤
በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ሰማየት ነበረ።

በምሥራቅ ስዞር መሪ ነበረኝ፤ በምዕራብ እኩሌታውን ያህል
በመሪ ዞርሁ። በሰሜንና በደቡብ ግን ብቻዬን ነበርሁ። ያ ወዳጄ ልቤ ብቻ
ስንቄን ተሸክሞ ተከትሎኝ ነበረ። እርሱ ስንኳ አንዳንድ ጊዜ እየተወኝ
ይሔድ ነበረ።

ምርምር ወደ ሚሳሰው ሀገር ለመድረስ ጥቂት ሲቀረኝ አንድ
ዛፍ አገኘሁ። የዛፉም ጥላ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ነበረ። በጥላውም
ውስጥ ብዙ ፍጥረታት የሰው ወገን፣ የእንስሳም ወገን፣ የአራዊትም፣
የአዕዋፍም ወገን ተሰብስበው አርፈዋል። እኔም በጥላው ጥቂት አረፍሁ።
መዝ. ፻፵፭፥ ፲፭-፳፩።

ከዚያም ስነሣ ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ወደ እኔ ቀርቦ የዚህን
የዛፉን ስም ታውቀዋለህን አሰኝ።

ጌታዬ ሆይ፤ እንደዚህ ያለ ዛፍ አይቼ አላውቅምና የዚህን ስሙን
አላውቅም አልሁት።

እንዲያስ እኔ ልንገርህ። ይህ ዛፍ እግዚአብሔር ይባላል፤ ነገር
ግን የበቀለበትን ጊዜ የሚያውቅ ሰው የለም። ባባቶቻችንም ዘመን
እንደዚሁ ነበረ አሰኝ። መዝ. ፻፪፥ ፳፭፣ ፳፮፣ ፻፪፣ ዮሐ. ፩፥ ፩፣ ፬፣
፰፣ ፱፣ ፩ ዮሐ. ፩፥ ፩።

እኔም እጅግ ተደነቅሁ፤ ያስደነቀኝም የሰሙ ነገር ነው።
የተሰመዱትና በጣም የታወቁት ዛፎች ሰማቸው ጠንቋይ፣ አስማተኛ፣
ሟርተኛ፣ ዛር፣ ሐሰተኛ፣ ናዝራዊ፣ ሐሰተኛ ባሕታዊ፣ ጋኔን ጉታች፣
ሞራ ገላጭ ነው።

ከነዚህም ዛፎች ለጊዜው የሚያምረውና የሚያስጉመጀው ጠንቋይ

ነው። ነገር ግን ፍሬው እጅግ መራራ ነው። ከርሱም ፍሬ የቀመሰ ሰው የዘላለም ሕይወት አያገኝም።

ከዛፋም ሥር ተነሥቼ ብዙ መንገድ ከሔድሁ በኋላ፤ በስተምሥራቅ ቆሜ ዘወር ብዬ ብመሰከት፤ ያ ያየሁት ዛፍ ሦስት መስሎ ታየኝ። ማቴ. ፳፰፥ ፲፱። ቶሎ ብዬም ወደ ምዕራብ ዞርሁ። በዚያም ቆሜ ብመሰከት ፍጹምና አንድ መስሎ ይታያል። መነጽራን አውጥቼ ብመሰከት ግን ጥቂት ጥቃት ሦስት መስሎ ይታያል። ዘፍጥ. ፩፥ ፳፯።

ከዚያም ወደ ሰሜንና ወደ ደቡብ ዞርሁ። በዚያ ቆሜ ብመሰከት ግን አንድ ጊዜ ሦስት አንድ ጊዜ አንድ እየሆነ ታየኝ። በዚህም እጅግ ተደነቅሁ።

ከዚያም ካልፍሁ በኋላ የሐንስ ታዓቃቢ የሚባል ሰው አገኘሁ። የዛፋንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። በጥላው አርፈህ ስትነሣ ምድርና ሰማይ ቢዞርብህ ነው እንጂ ዛፋስ ዘጠኝ ነው፤ አለኝ። እኔ ግን ስቁበት መንገዴን ሔድሁ።

ጥቂትም መንገድ ከሔድሁ በኋላ፤ ሰባልዮስንና መሐመድን አገኘኝ ቧቸው። የዛፋንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅኳቸው።

ዓይኔን አሞህ እንደ ሆነ ብኸ ብኸ እያለብህ ነው እንጂ፤ ዛፋስ አንድ ነው። በዚህ ነገር ምንም ጥርጣሬ አይግባህ አለኝ። እኔ ግን ስቁባቸው መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህም በኋላ ከሰሜን ሀገር የመጡ የሐንስ አፈ ወርቅ፣ ቁርሱስ፣ አትናቴዎስ፣ ጎርጎርዮስ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ። ስለ ዛፋም ጠየቅኳቸው። እነርሱም ቶሎ ብለው ማስረዳት ወደምትባል አልፍኛቸው ይዘውኝ ገብተው ብዙ ጨዋታ ተጫወትን። በመጨረሻውም የዚህን የዛፍ ነገር መርምሮ ያወቀ የለም። እንተም መርምራ አውቃለሁ ብለህ አትድከም። እኛም የዚህን የዛፍ ነገር እንመረምራለን ብለን ብዙ ደክመን ነበርን። ግን እንዲሁ አንተ እንዳየኸው አየን እንጂ ሌላ ነገር ምንም አላየንም አለኝ። ጌቶቼ ሆይ፤ ይህን ስለ መከራችሁኝ ዋጋችሁ በሰማይ ይሁን። አሁንም ወደ ምሥራቅ ሀገር እሔዳለሁና መንገዱን አመልክቷል። በዘወርዋራ መንገድ እንዳልሔድ አልኳቸው።

ከፋ ምርምር የምትባለውን ከተማ ወደ ግራ እየተውህ፤ ቀኝ ቀኝን ሔድ አለኝ።

ከዚህም በኋላ መንገዴን ሔድሁ። ያ ወዳጄ ልቤ ግን በግዕዝ ቋንቋ ተነክረ አእምሮትክ በላዕሌየ ጸጋተኒ ወኢይክል ምስሌሃ እያለ፤ የዳዊት መዝሙር ይዘምር ነበር። መዝ. ፻፴፱፥ ፯።

ምዕራፍ ፪
ስለ ሁለተኛው ዛፍ

ከዚህም በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ዞርሁ። በዚህም ሀገር፤ ማቴዎስ፣ ማርቆስ፣ ሉቃስ፣ ዮሐንስ፣ የሚባሉ ሰዎች ጌቶች ሆነው ይኖራሉ። ወደ እነርሱም ደጅ የማይደርስ ሰው የለም።

እኔም ወደ እነርሱ ቤት ስሔድ በመንገድ ዳር አንድ ዛፍ አገኘሁ። ይህም ዛፍ በቁመትም፣ በመልክም፣ በፍሬም ያንን በመጀመሪያ ያየሁትን ዛፍ ይመስላል። ዮሐ. ፲፬፥ ፱።

በጥላውም ውስጥ ጥቂት አረፍሁ።

ከዚህም በኋላ ለመሔድ ተነሣሁ። ጥቂትም እንደ ሔድሁ፤ ዘወር ብዬ ብመሰከት ያ ዛፍ ፍጹም ሰው መስሎ ታየኝ። ዕብ. ፪፥ ፱፣ ፲፬።

እስኪ ባላገሮችን ልጠይቃቸው፤ ከቶ ይህ ዛፍ እንደ ምን ይሆን ብዬ ወደ መንደር መሮጥ ጀመርሁ። ወደ መንደርም ሳልደርስ ዳግመኛ ዘወር ብዬ ብመሰከተው ፍጹም ዛፍ መስሎ ታየኝ። ዮሐ. ፲፥ ፴።

ከዚህ በኋላ ግን ያየኝ ሰው ይስቅብኛል ብዬ መንገዴን ሔድሁ። ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ሰው ከኔ ቀድሞ ሔዶ ነበርና ቶሎ ብዬ ደረስሁበት። የዛፋንም ስም ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም የዛፋ ስም ብዙ ነው። አማኑኤል ክርስቶስ ኢየሱስ ይባላል አለኝ። ማቴ. ፩፥ ፳፫ - ፳፭።

ያፈራልን አልሁት። እንዴታ፤ ፍሬው ስንኳ እጅግ ጣፋጭ ነው። የሚያፈራውም ካመት ዓመት ነው። የዚህም ሀገር ሰዎች ከዚህ በቀር ሌላ ምግብ የላቸውም። ከእርሱም የሚበላ ለዘላለም አይራብም አለኝ። ዮሐ. ፮፥ ፴፭።

እኔም እጅግ አደነቅሁ። ማድነቄም ምግብነቱ ከሀገሬ ምግብ ልዩ ስለሆነ ነው። ዮሐ. ፮፥ ፶፰።

የሀገሬ ምግብ እንጀራና የኩበት ሥጋ ነው። ያውም ማታ በልተውለት ለጧት አይገኝም። እንዲህም እየተደነቅሁ ስሔድ ሐራ ጥቃ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ። ስለ ዛፋም ጠየቅኳቸው። እነሱም ጥንት

በውነት ዛፍ ነበረ። አሁን ግን ዛፍነቱ ቀርቶ ሰው ሆነዋል አሉኝ። እኔ ግን ስቁባቸው ሔድሁ። ጥቂትም ከሔድሁ በኋላ አወጣኪን አገኘሁት። ስለ ዛፉም ጠየቅሁት። እርሱ ግን ወደኔ ዘወር ብሎ ጤና የለህምን፤ ሰው መምለሉ በቀረ በስንት ዓመቱ። ዛሬማ ፍጹም ዛፍ ሆኖ የለምን አሉኝ። እኔም ስቁበት መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህ በኋላ ሳላስበው በድንገት ወደ ሰሜን ዞርሁ። በሰሜን ያሉ ሰዎች የዛፉን ነገር ጠንቅቀን እናውቃለን ይላሉ። እኔም ወደ እነርሱ ሔጄ ጠየቅኳቸው። ነገር ግን አንድ ነው፤ ሁለት ነው፤ በማለት ክርክር ይዘው ነበሩና እኔን ከቁም ነገር ስላልቆጠሩኝ የእነርሱ ክርክር መጨረሻ ሳይኖረው ጊዜ በዚህ ቆሜ ልቀር ነውን፤ ብዬ ወደ ምሥራቅ ዞርሁ። በምሥራቅም ያሉ ሰዎች አንድ መሆኑን ዘወትርም ዛፍና ሰው መስሎ መታየቱን አስረዱኝና እጅግ ደስ አለኝ። ማቴ. ፫፥ ፲፯፤ ፩ ቆሮ. ፰፥ ፮፤ ዮሐ. ፱፥ ፵፯ - ፵፰።

ምዕራፍ ፫ ስለ ሦስተኛው ዛፍ

በዚሁ በምሥራቅ ሀገር ከወዲያ ወዲህ ስመላለስ በነፋሻ ስፍራ የበቀለ አንድ ዛፍ አገኘሁ።

ይህም ዛፍ በልምላሜም በቅጠልም በርዝመትም አስቀድሞ ያየኋቸውን ሁለቱን ዛፎች ይመስላል። የበቀለበት ስፍራ ተራራማ ስለ ሆነ ነፋስ ይወዘውዘው ነበረ።

የዚህንም ነገር እየመረመርሁ ስሔድ መቅደንዮስን አገኘሁት። የዛፉንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም እንዲህ የሚያስደንቅህ የዚህ የዛፍ ነገር ነውን፤ ከዚህ የሚበልጡትን ሁለቱን ዛፎች አይተህ በሆነ ምንኛ ባደነቅህ ኖሯል።

ይህ ዛፍ በሁለቱ ዛፎች ዘንድ የቁጥቋጦ ያህል ነው አለኝ። እኔ ግን ስቁበት ሔድሁ። ጥቂትም እንዳለፍሁ ዘወር ብዬ ብመሰከት ያ ያየሁት ዛፍ እንደ ርግብ ከንፍ አውጥቶ ሲበር አየሁት። ከዚህም በኋላ እያደነቅሁ መንገዴን ሔድሁ። ያ ወዳጄ ልቤም ካማርኛ ይልቅ የግዕዝ ቋንቋ ያውቅ ነበርና ወመንፈስክ ቅዱስ ኢታውፅእ እምላዕሌየ። ወበመንፈስ አዚዝ አጽንዓኒ። አይቴኑ አሐውር እመንፈስክ እያለ፤ የዳዊት መዝሙር ይዘምር ጀመረ። መዝ. ፶፩፥ ፲፩፤ ፻፵፱፤ ፯።

ምዕራፍ ፬ ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጣላት

ከዚህ በኋላ ድንቁርና ወደ ምትባል ሀገር ደረስሁ። በዚያችም ሀገር ትዕቢት የሚባል ሌባ ጌታ ሆኖ ይኖር ነበር። ሌብነቱን ግን የሚያውቅበት አልነበረም። ደግሞ ትሕትና የሚባል ሰው የጨዋ ልጅ፤ ጊዜ ያዋረደው በዚያችው ሀገር ራሱን ቀብሮ ይኖር ነበር። እኔም ለሁለቱም ወዳጅ ሆኜ በሁለቱም ቤት ስበላ ስጠጣ ብዙ ቀን ተቀመጥሁ። ዳሩ ግን ትዕቢት ሌባ መሆኑን አላወቅሁም ነበር። ትዕቢትም በትሕትና ላይ ክፉ ክፉ ወሬ እያወራ ይነግረኝ ነበረ። ትሕትናም በሰማ ጊዜ ነገሩን እንዳልሰማ እየሆነ ዝም ይል ነበረ።

አንድ ቀን ትሕትና ወደ ቤቱ ጠርቶኝ ትንሽ ጨዋታ ስንጫወት ትዕቢት እግረ መንገዱን ሲያልፍ አየኝና ተቆጥቶ ጨርቁን ባፍንጫው ላይ አድርጎ አለፈ። ጥቂትም እንደ ሔደ፤ ከሐሜት ጋራ በመንገድ ተገናኙ። ሐሜት ቶሎ ብሎ ጌታው አቶ ትዕቢት ከወዴት ይመጣሉ አለው።

ከወደ ሰይጣን ልብ አለው።

ምነው አዝነዋል አለው።

ኃዘን ይብዛብኝን? ሰው ሁሉ ወረተኛ ነው። ይህን ባጠገባችን የቆመውን ሰው ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ሲዞር እግኝቼው ወደ ቤቴ ወሰድሁት።

ደግሞ ስራህን እስከ ተረከዝህ አድርግ፤ ዓይኔህን ተኳል፤ ጨርቅህን አፍንጫህ ላይ አድርግ፤ ሰላምታ ሲለጠህ ዝም በላቸው ብዬ የሀገሩን ሥርዓት አስተማርሁት። አሁን ግን ሁሉንም ትቶት ከትሕትና ጋራ ሲጫወት አየሁት። ትሕትና ስንኳን እንግዳ የሚቀበልበት ራሱን የሚረዳበት ገንዘብ አያገኝም አለ።

ትዕቢትም ከሐሜት አፍ ይህን በሰማ ጊዜ ደስ አለውና ትሕትና የሚያውቀው እንግዳ መጥቶብኛልና እንጀራ አበድሩኝ ማለት ነው እንጂ፤ ባለ ገንዘብም ከሆነ ልጆቼ ነቢያት፤ ሐዋርያት፤ ጽድቃንና ለማዕታት የማበሉትና የሚጠጡት አጥተው በረኃብ ለምን ይተላለቁ ነበር አለ። ማቴ. ፭፥ ፯።

ትዕቢት ይህን ሁሉ ነገር ሲናገር ትሕትና ጀሮውን ጣል አድርጎ ይለማ ነበርና በነገሩ ስለ ተናደደ በትሩን ይዞ ወደ ትዕቢት ቀርቦ አንተ ሌባ ምነው ብቸልህ ብቸልህ እምቢ አልህ።

የዚያ የሐሰተኛ የዲያብሎስ ልጅ መሆንህን ረሳኸውን? ዳሩ ግን ምን ታደርግ ስደት ለወሬ ይመቻል። የኔ እባት ክርስቶስ ካገርህ (ከሰው ልብ) አለወጥቶ ቢሰድህ ወደዚች ቋንቁርና ወደ ምትባል ሀገር መጥተህ ጌታ ሆነሃል። አውቀት የሚባል ኳላሽ እስነሥቼ ከዚህ ሀገር ሳላጠፋህ የቀረሁ እንደ ሆነ እያለ በዛቻ ወደ ቤቱ ተመለሰ። ትዕቢትም ለካ ሌብነቴ ታውቆብኛልላ ብሎ ዝም አለ።

ጌላ ግን ዘመዶቹ ተሰብስበው አሁንማ እንዴህ ዝም ብለህ ከቀረህ ማንም እየተነሣ ሌባ እያለ ሊሰድብህ አይደለምን በዳኛ ክስስና ያዘው ሌብነትህን በማን ይረታሃል አሉት። ከዚህም በጌላ ትዕቢት ወደ ወዳጄ ልቤ መጥቶ ዳኛ አድርጌሃለሁና ትሕትናን አስመጣልኝ አለው። ትሕትናም እሳቡን ጥሎ ተቀምጦ ሳለ ተከላካልና ቶሎ ድረስ የሚል ቃል መጣበት።

ከዚህ በጌላ ትዕቢትና ትሕትና ተቋቋሙ።

እኔም እስታርቃለሁ ብዬ ብዙ ደከምሁ፤ ነገር ግን ትዕቢት ዕርቅ እምቢ አለ። ትዕቢትም ዕርቅ እምቢ ያለበት ምክንያት ለዳኛው ብዙ ገንዘብ አሰጥሃለሁ ብሎ ተስፋ ሰጥቶት ነበርና መቼም አይረታኝም ብሎ ነበር። በንግግሩም ይታወቃል።

ትሕትናም ሌባ መሆንህን ልርታህ አለው። ዳኛው ግን ለትዕቢት አድልቶ ነበርና ትዕቢት ሌባ አለመሆኑን ይርታ አለ። እንዲህ ማለቱ ለትዕቢት ብዙ ወዳጆች ነበሩትና ምናልባት እነዚያ ምስክር ተቆጥረው ትዕቢት ይረታል ብሎ ተስፋ አድርጎ ነው። ትሕትናም ነገሩ እንዳልሆነለት ባየ ጊዜ ተጠበቃዬ አለ። በስምንተኛውም ቀን ጳውሎስ የሚባል ነገር አዋቂ አግኝቶ ይዞ መጣ። ዳኛውም ያንን ባየ ጊዜ እጅግ ፈራ። ስለዚህም ቀኙ ለትሕትና ይሁን ተባለ። ፈራጆቹም ትዕቢት ሌባ መሆኑን ትሕትና ይርታ እያሉ ፈረዱ። ጳውሎስም ትዕቢትን ሌባ ነህ አለው። አይደለሁም አለ። የዘላለም ዙነኔ እሰጥ አለው። አገባ አለ።

ከዚህም በጌላ ምስክሮች ተቈጠሩ። ምስክሮቹም ጴጥሮስ፣ ማቴዎስና ያዕቆብ ነበሩ። ጳውሎስም እጁን ዘርግቶ ጴጥሮስ ሆይ፤

ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለው። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ እኔ ሌባ አይደለሁም አለ። ጴጥሮስ ተነሣ፤ አለም። እንዲሁ እናንተ ጉብዛዝት ለሽማግሎች ተገዙ፤ ሁላችሁም እርስ በርሳችሁ ተገዙ፤ ትሕትናንም ልበሱ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩትን ይጣላልና። ለትሑታን ግን ጸጋውን ይለጣል፤ እንግዲህ ከጸናቸው ከእግዚአብሔር እጅ በታች ዝቅ በሉ፤ በጊዜው ከፍ ከፍ ያደርጋችሁ ዘንድ አሉ። ፩ ጴጥ. ፭፥ ፭ - ፮።

ጳውሎስ ነገረልኝ አለ። ትዕቢት አዎን ነገረልህ አለ።

ዳግመኛ ማቴዎስ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለ። ትዕቢትም እኔ ሌባ አይደለሁም በኔም አታውቅብኝ አለ። ማቴዎስ ተነሣ ከናንተ የሚበልጥ ሎሌ ይሁናችሁ። ነፍሱን ከፍ ከፍ ያደረገ ዝቅ ይላልና። ነፍሱንም ዝቅ ዝቅ ያደረገ ከፍ ይላልና አለ። ማቴ. ፳፫፥ ፲፩ - ፲፪።

ነገረልኝ አለው። ትዕቢትም አዎን ነገረልህ አለው።

ያዕቆብ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለው። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ።

ያዕቆብ ተነሣ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩን ለዎች ይቀጣል። ለትሑታን ግን ጸጋ ይለጣል አለ። ያዕ. ፬፥ ፮።

ጳውሎስም ነገረልኝ አለ። አዎን ነገረልህ አለ። አንሣ አለው። አያስነሣኝም እነዚህ አሁን የመሰከሩት ሁሉም አብሮ አደጎችህ ናቸው አለ።

ዳኛውም እጁን ዘርግቶ ይህን ማለት በፊት ነበረ እንጂ፤ አሁንማ እንተው ወደህ ተቀብለሃቸው ነገር ካለቀ በጌላ እንዲህ ብትል መቼ ይሆናል፤ ይልቅስ እንሣ አለው።

ጳውሎስ ግን ተናደደና አሁን እንዲህ ማለትህ ሌሎች ምስክሮች አያገኝም ብለህ ይሆናል። እኔ መልካቸውን እንኳ ካላየኋቸው ከሽማግሎች ወገን ልቁጠርልህ አለው።

ትዕቢትም ከዚያ ወዲያስ ብሞትም አይቈጩኝም አለ። ከዚህ በጌላ ሰሎሞንን ሕዝቅኤልን ቆጠረለት። ከፊተኞች ጋራ አምስት ምስክሮች መሆናቸው ነው። ጳውሎስም በቁጣ ቃል ለሎሞን ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለ። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ።

ሰሎሞን ተነሣ። ሰውን ትዕቢቱ ያዋርደዋል፤ ነፍሱን የሚያዋርድ ግን ከብር ይቀበላል አለ። ምዕ. ፳፱፥ ፳፫።

ነገረልኝ አለው። አዎን ነገረልህ አለ። ሕዝቅኤል ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው። በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለህም አለ።

ሕዝቅኤል ተነሣ። የተዋረጀ ይከብራል። የከበረውም ይዋረዳል አለ። ሕዝ. ፳፩፥ ፳፮።

ጳውሎስም አንሣ አለው። አነሣሁ አለ። ከዚህ በኋላ ትዕቢት ሌባ መሆኑ ትሕትናም ደኅና ሰው መሆኑ በሁሉ ዘንድ ታወቀ።

ትሕትናም ለዚህ ጳውሎስ ለሚባለው ተሟጋቹ በሮሜ የተሠራ ጥሩ ባሕረ ወጥ ሰይፍ አንሥቶ ሰጠው። ጳውሎስ ግን ሰይፉን ለአክሊል ሰወጠው።

ምዕራፍ ፭
ሰለ ንፍገት ተራራ

ከብዙ በመንም በኋላ ታምሜ ተኛሁ፤ በሽታዬም እጅግ ጽኑ ነበረ። ነፍሴን እየወጋኝ ከማክል ራሴ ከክርስቶስ የሚለየኝ ነበር። ጥቂትም በጎነት ባገኘሁ ጊዜ እያዘገምሁ መንገዴን ጀመርሁ።

በመንገዴም በስተ ግራ ረጅም ተራራ ነበረ። ስሙም ንፍገት ይባላል። አንዳንድ ሰዎችም ፍቅረ ንዋይ ይሉታል። እኔም በዚያ ላይ ወጥቼ ይህን ዓለም ለማየት አሰብሁ። ያ ወዳጄ ልቤ ግን ገመምተኛ ነህና አትችልም ብሎ ከለከለኝ። ይህንንም ስንነጋገር ግያዝ ከወደ ተራራው መጣ። ስለ ተራራውም ጠየቅሁት። ግያዝ መለሰ፤ ለኔ መልካም ቤት በተራራው ጫፍ ተሠርቶልኛል። እንተም ትንሽ ዛሬጋባ መሳይ አሠርተህ በዚያ ብትኖር ይሻልህ ነበረ አለኝ። ፩ ነገ. ፭፥ ፳፣ ፳፮።

እኔ ግን አሳቤ ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ለመዞርና ለማየት ነውና ሁሉንም ነገር ከወዳጄ ልቤ ጋራ ተማከራ እነግርሃለሁ አልሁት። ከግያዝም ከተሰያየን በኋላ ወደ ወዳጄ ልቤ ቀርቤ በንፍገት ተራራ መኖር ለኔ ይመቸኝ ይሆንን፤ ብዬ ጠየቅሁት። ወዳጄ ልቤም ሽረ ወዲያ ምን ያደርግልኝ ብለህ ነው። እኔ አውቀው የለምን አለኝ። ሽክ እንደ ምን ነው አልሁት።

የንፍገት ተራራ አሁን እንተ እንደምታየው እጅግ ረጅም ነው። ወጥቶ በጫፉ ላይ የቆሙ እንደ ሆነ በምድር ያለው ሁሉ ሰውም፤ ከብቱም፤ ወርቁም፤ ብሩም፤ እህሉም ጥቂት መስሎ ይታያል። ዳግመኛ በዚህ ምድር ያለው ገንዘብ ሁሉ ያንድ ሰው ቢሆን ላንድ ቀን እራት የሚበቃ አይመስልም። ይልቁንም በንፍገት ተራራ የቆመ ሰው አባቱንና እናቱን፤ ወንድሙንና እጎቱን፤ ዘመዱንና ወዳጁንም ለይቶ ማወቅ አይችልም አለኝ።

ይህን ሁሉ ሲነግረኝ ወጥቼ አያለሁ በማለት ልቡናዬ ተስፋ አልቆረጠም ነበር። ነገር ግን ባንድ ስፍራ ቆሜ ሳመነታ ጊዜው መሸ። ከኔም ጋራ ሰይፍም፤ ጋሻም፤ ጦርም አልነበረም። ያ የሚለብረውን እሽቶ የሚዞረው አውሬ ቢመጣ ያፋ ጉርሻ ነኝ እንጂ የማመልጥበት ስፍራ አልነበረኝም። ፩ ጴጥ. ፩፥ ፰።

እንዲሁም ስጩነቅ ከንፍገት ተራራ በስተቀኝ አንድ ቤት አየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ። አንድ ብላቴናም በደጅ ቆሞ አገኘሁ። ወዳጄ ሆይ፤ ስምህ ማነው አልሁት። አብሮ መብላት እባላለሁ አለኝ። ይህ ቤት የማነው አልሁት። የብላታ ቸርነት ነው አለኝ። እባክህ ንገርልኝ አልሁት። እርሱም ቅን ብላቴና ኑሮ ቶሎ ገብቶ ነገረልኝ። ብላታ ቸርነትም በሰሙ ጊዜ እጃቸውን ዘርግተው ሲበሩ መጡና ይዘውኝ ገቡ። ከገባንም በኋላ የሚያስፈልገኝን ነገር ሁሉ አቀረቡልኝ። የመኝታም ጊዜ ሲደርስ ወደ መኝታ ቤት ይዘውኝ ሔዱ። በዚያም መልካም ምቹ አልጋ አሳዩኝ። እኔም እጅግ ደክሞኝ ነበርና ቶሎ ተኛሁ። ወዳጄ ልቤ ግን እጅግም እንቅልፍ አልነበረበትምና ባጠገቤ ተኝቶ ያጫውተኝ ነበረ። በነጋም ጊዜ ለመንገዴ ሰለ ቸኩልሁ ቶሎ ታጠቅሁ። ብላታ ቸርነትም ለመንገዴ የሚበቃ ስንቅ ሰጠኝ። ዳግመኛም ወደ ንፍገት ተራራ መውጣት እንዳላስብ መከሩኝ። ምክንያቱንም ብጠይቃቸው ከተራራው መርዘም የተነሣ ራስ እያዞረ ይጥላል አሉኝ። እኔም ብላታ ቸርነት በሠሩልኝ ሥራ ሁሉ እጅግ ደስ ስላለኝ ወደ ሀገሬ ስመለስ መጥቼ እሰናበትዎታለሁ ብያቸው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፯
ስለ ምእመን ሠርግ

ከዚህም በኋላ ምሥራቅ ምሥራቁን ስመዘር ተነሣሁ። በምሥራቅም ያላየሁት ሀገር አልነበረም። መንገዱ ግን እጅግ አስቸጋሪ ነበረ። ማቴ. ፯፥ ፲፫።

መሪ ባልነበረኝ ባንዱ ፈርፈሮ ውስጥ ወድቄ እቀር ነበረ እንጂ፤ ወደ አሰብሁበት ስፍራ ባልደረስሁም ነበረ፤ ነገር ግን ከቤቴ ከወጣሁ ቀኑ ብዙ ነበረና ስንቅ አለቀብኝ። ወዳጄ ልቤም ችግሪን አይቶ የሕይወት እንጀራ የሚሸጥበት ገበያ ሞልቶ የሰምን፤ ሔደን እንግዛ አለን። ዮሐ. ፮፥ ፶፡

ነገሩን መልካም ነበረ። ነገር ግን የያዝነው ገንዘብ ጥቂት ነውና በዚህ ያህል ዋጋ የሕይወት እንጀራ አንሸጥም ብለው ቢመልሱን እንዴት እንሆናለን። እንዲህ በረኃብ ተጨንቀን ሳለን የመንገዱን ድካም እስኪ ተመልከተው አልሁት።

እንዲሁ ባንድ ሥፍራ ቆመን ይህን ስንኳንገር ወደ ሰሜን ብመለከት በምሥራቅና በሰሜን አዋሳኝ ብዙ ሰዎች ነጫጭ ልብስ ሰብሰው በትልቁ አዳራሽ ደጅ ከወዲያ ወዲህ ሲመላለሱ አየሁ። እኔም ፈጥኜ ወደ አርሳቸው ሔድሁ። በደረሰሁም ጊዜ ይህ አዳራሽ የማነው ብዬ ጠየቅኳቸው። የታላቁ ንጉሥ ቤት ነው። ነገር ግን አሁን በውስጡ ያለው ሰው ባለኪራይ ነው አለን።

ሁላችሁ ነጫጭ ልብስ ለብሳችሁ ከወዲያ ከወዲህ የምትመላለሱት ስለ ምን ነው፤ ዛሬ ያመት በዓል ነውን አልኳቸው።

እንኳን እንኳን ይህን ቤት የተከራየው ሰው ልጁን ምእመንን ከወንጌል ጋራ ሲያጋባው ነው።

ስለዚህ አሁን ወደ ሠርጉ ለመሔድ ቸኩለናል። ነገር ግን ሠርገኞች እጅግ ጥቂቶች ሆነን ተቸግረናልና የሠርግ ልብስ እንዳለህ ከኛ ጋራ እንሔድ አለን። እባካችሁ ጥቂት ቆዩኝና በከረጢቴ ጥቂት ገንዘብ ባገኝ ወደ ገበያ ሔጄ፤ የሠርግ ልብስ ልግዛ አልኳቸው።

አይሆንም በጊዜ ግብ ተብለናል። ጊዜው የመሸ እንደሆነ በሩ ይዘጋብናል። በሩም ከተዘጋ በኋላ፤ ክፈቱልን ብንል የሚከፍትልን አናገኝም አለን። ማቴ. ፳፭፥ ፲፩ - ፲፪።

እኔም ጥንቱን ባልነገራችሁኝ እንኳ መልካም ነበረ። አሁን እንደምን ልሁን እያልሁ እስቅስባቸው ጀመርሁ። እነርሱም አይዞህ አታልቅስ ንስሐ የሚባለውን ወንዝ ተሻግረነው እንሔዳለንና ልብስህን በዚያ ታጥባለህ። እኛም አንድ ሰዓት ያህል እንቆይሃለን አለን። እኔም እጅግ ደስ አለን። የደስታዬም ምክንያት ተርቤ ነበርና ከዚያ ከሠርጉ እንጀራ ለመብላት እስቤ ነው። ማቴ. ፱፥ ፲፯።

ከዚህም በኋላ ንስሐ ወደሚባለው ወንዝ ደረስን። ቶሎ ብዬም ልብሴን አውልቄ ማጣብ ጀመርሁ። ነገር ግን የዘወትር ልብሴ ነበረና እድፉ ፈጽሞ የማይለቅ ሆነ። ኢዮብ ፳፭፥ ፱፥ ፮።

ሠርገኞችም ትተውኝ የሚሔዱ ሆነ። እኔም ቶሎ ብዬ ለቅልቄ ሳይደርቅ እርጥቡን ለብሼ ተከተልኳቸው። ወደ ሠርጉም ቤት በደረስን ጊዜ ወደ ውስጥ አስገቡን ቤቴም እጅግ አጊጦ ነበረ፤ በውጭም በግቢም ፀሐይ የሚመስል መብራት ይበራ ነበር።

እድመኞቼም ከጥሩ ወርቅ የተሠራ ልብስ ለብሰዋል። የሙሽራዬቱ የወንጌል አባት ከርስቶስም በመካከላቸው ተቀምጧል። እንደ ነፋስ የሚፈጥኑ አሽከሮች መላእክትም የሠርገኞቹን መሣሪያ እየተቀበሉ ያገለግሉ ነበሩ።

ሠርገኞቹም መጡ በተባለ ጊዜ በውጭም በግቢም ፍጹም እልልታ ሆነ። እምቢልታም መለከትም ይነፋ ጀመረ። ይኸም ሁሉ ሲሆን እኔ እየተከናነብሁ እስቅስ ነበር። ያ ወዳጄ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ስለምን ታለቅሳለህ አለ። እንዲህ በሥራት ሚስት ሳላገባ ዘመኔ ስላለፈብኝ ነው አልሁት።

ለሠርግም እንጂ መጠራት እጅግ መታደል ነው ወደ ሠርጉ የተጠሩ ያልመጡ ስንት ይመስሉኛል አለን። ማቴ. ፳፪፥ ፩፥ ፲፬።

ከኛ ወገን የነገር አባት ቶማስ ነበረ።

አንድ ሰዓትም የሚያህል ዘም ብለው አቆሙን።

ከዚህም በኋላ ምነው ቆማችኋል አለ።

የሙሽራው የነገር አባት ቶማስ ቶሎ ብሎ ልጅ ታደርጉን ብለን አለ። ዮሐ. ፫፥ ፭።

ጥቂትም ቆይተው እጃችሁ ከምን አሉ።

ከመቁረጥ አላቸው።

ከዚህም በኋላ የሴት ጌጥ አቀረበ።

የውስጥ ቀሚስ አሳዩን አሉ።

ንጹሕ ልብ አላቸው።

መደረቢያላ አሉ።

የዋህነት አላቸው።

ጉትቻ አሉ።

ክፉ ነገር አለመስማት አላቸው።

ሌላም ብዙ ዓይነት ጌጥ አቀረበ።

ማደሪያችንን ገዢን አሉ።

መከራ፣ ስደት፣ ረጋብ፣ ጥማት፣ መታሠር፣ መገረፍ፣ ጭንቀት አላቸው። ዕብ. ፲፩፥ ፱፮።

ጥቂትም ቆይተው ጣል ጣል አድርጉበት እኮ አሉ። መሰደብ፣ መጠላት፣ መመታት፣ መናቅ፣ መዋረድ፣ አላቸው። ጥቂትም ቆይተው ተው ጨምሩበት አሉ።

መስቀል፣ መታረድ፣ መታነቅ፣ በመጋዝ መሠንጠቅ አላቸው።

ርስትሳ የሰምን አሉ።

አባታችን አዳም ለልጆቹ ሁሉ ያወረሰን ሞት የሚባል ሰፊ ርስት አለን አላቸው። ሮሜ. ፩፥ ፲፪።

ከዚህ በቀር የላችሁምን አሉ።

መኖርስ መቃብር የሚባል ርስት አለን። ነገር ግን ዘወትር ካልቆፈሩት አህል አያበቅልም አላቸው።

የግል ገንዘብ የላችሁምን አሉ።

የቀድሞ አያታችን የጴጥሮስ ርስት ፍርሃት የምትባል የግል ገንዘባችን ናት አላቸው። ዮሐ. ፲፭፥ ፲፮።

ስለ ምን አሉ።

እናታችን ወይዘሮ ለውነት አርጅተው ደክመዋልና አላቸውን እንጦርበታለን አላቸው።

ከዚህም በኋላ ሁለቱ ሚዜዎች ሃይማኖትና ምግባር የመሽራዮቱን ዓይነት ጥርሷን ለማየት ወደ አልፍኝ ገቡ። አይተውም በተመለሱ ጊዜ ቃል ኪዳን ተጋቡ። ወደ መብልም ቤት ገባን። ቤቱም እጅግ ያማረ ለርፍና ወላጅላ የተነጠፈበት ነበረ።

እንጀራው በገበታ፣ ወይኑ በጽዋ፣ ተዘጋጅቶ ቀርቦ ነበር። በልተንም የምንጠግብ አልመሰሰንም። ይልቁንም፣ ወዳጅ ልቤ በልቶ የሚጠግብ አይመስለውም ነበር።

ነገር ግን ሁላችንም በልተን ጠጥተን ጠገብን።

በነጋም ጊዜ መሽራዮቱን ተቀብለን ምላችንን ተጋብዘን ወደ መሽራው ቤት ተመለስን።

የሚቀበሉንም ብዙ ሰዎች መጡልን።

እኛም ንሴብሐ ለእግዚአብሔር ስቡሐ ዘተሰብሐ እያልን እንቀኝ ጀመርን።

የመሽራውም ሴት ዘመዶች እንዲህ እያሉ ይዘፍኑ ነበሩ።

እንዲያው ገበየንሽ፣

እንዲያው ገበየንሽ፣

አላየንሽ።

እንዲያው ገበየንሽ።

መሽራዮቱንም ተከትለው የመጡት ሴቶች እንዲህ እያሉ ይዘፍኑ ነበሩ።

ትዕቢት ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የክርስቶስ አይደለሽሞይ።

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የማቴዎስ አይደለሽሞይ።

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የማርቆስ አይደለሽሞይ።

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የነሱቃስ አይደለሽሞይ።

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የዮሐንስ አይደለሽሞይ።

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የነጴጥሮስ አይደለሽሞይ።

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የጳውሎስ አይደለሽሞይ።

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

እንዲህም በዘፈንና በእልልታ ገባን።

በማግሥቱም ሁለቱ ሚዜዎቹ ሃይማኖትና ምግባር የምሥራች ለማለት ተልከው ሔዱ።

የሙሽራዮቹም የወንጌል አባት በስማ ጊዜ፤ ሰልጄ ሰወንጌል ባል ስም እመን መንግሥተ ለማይ የምትባለውን ርስት ሽልሜዋለሁ አለ። ማቴ. ፭፥ ፫።

፩

ምዕራፍ ፮

ስለ ምእመን ሞት

እኔም የሠርጉ ትርፍራሬ እስኪያልቅ በዚያው ሀገር ተቀመጥሁ። ሙሽራይቱ ወንጌል ግን እስከ አሥር ቀን ሳትታይ በጫጉላ ቤት ተቀምጣ ነበረና ባሥረኛው ቀን ከዘመድ ከወዳጅ ለመገናኘት መጣችና በሠርጉ አዳራሽ ቁጭ አለች።

ቤተ ዘመድም ጎረቤትም ተሰብስቦ ቢያያት ቀኝ አይንዋ የጠፋ፤ ቀኝ እጅዋ የሰለለ፤ ቀኝ እግሯ ያነከለ ሆና ተገኘች። ማቴ. ፭፥ ፳፱፤ ፴።

ጉንጭና ጉንጭዋንም በጥሬ ሲመቷት አድጋ ኑራ ፍም መሰላለ። ማቴ. ፭፥ ፴፱።

የቀረውም ሰውነቷ ረኃብ ያንገላታው የክፉ ቀን ሰው ይመስላል። ማቴ. ፭፥ ፮።

በዚያ ጊዜ ቤተ ዘመድ ቤተ ዘመዱ አፈረ።

ባዕድ ባዕዱ ግን ይስቅ ጀመረ።

ባሏ ምእመን ግን ይህን ሁሉ ባየ ጊዜ አንድ ጊዜ በቃል ኪዳን ካገባች በኋላ ምንም መልካ ቢከፋ አልፈታትም ብሎ ቆሞ ተናገረ።

እርሷም ከተቀመጠችበት ተነሥታ እኔ መልኬ ባያምር የኋላ ኋላ ለባሌ ተመችቼ ደስም አስኝቼ እኖራለሁ። ደግሞም አሁን እናንተ ብትንቁኝ የራስ ፀጉሬ ስንኳ ሲነካበት የማይወድ አባት አለኝ። ምን ትጉዳኛላችሁ። ብላ ተናገረች። ስለዚህ ሁላችንም አደነቅን። ማቴ. ፲፥ ፴።

ከዚህም በኋላ፤ ዘመዶቹ ሁሉ ተሰብስበው ይህችን ሴት ብትፈታ ፍታ፤ ባትፈታ ግን እኛ እንጠላሃለን። ያንተ ይቅርና በኛ ስንኳ ልጅ እዋቂው ይስቅብን ጀመረ። ያለእርሷ ሴት የለምን አለች። ማቴ. ፲፥ ፴፩ - ፴፮።

ቤተ ሰዎቹም እኛ ይህችን ሴት እመቤታችን ብለን አንኖርም አለች።

እርሱ ግን ሚስቱን ወንጌልን ለብቻዋ ጠርቶ ሁሉም ፍታት አለኝ ምን ማድረግ ይሻላል አላት።

እርስዋም አንተ ጠልተኸኝ እንደ ሆነ ፍታኝ። አልጠላኸኝ እንደ ሆነ ግን የእግዚአብሔር ሀገር ሰፊ ነውና ተነሥተን ወደ አንዱ ሀገር እንሒድ አለችው። ማቴ. ፲፥ ፳፫።

እርሱም በእውነት ይህ ነገር መልካም ነው። በዚህ የዘመዶቹ መዘባበቻ ሆኜ ከመኖር ሀገር ጥሎ መሔድ ይሻለኛል ብሎ ያለ ገንዘባቸውን ትተው ተሰደዱ።

እኔም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ዞሬ ሳልጨርስ ወደ ሀገሬ አልመለስም ብዬ ነበርና ከዚያ ሀገር ተነሥቼ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድሁ።

ከብዙ ቀንም በኋላ፤ አንድ ቀን ወደ ማታ ወዳጄ ልቤ ጠፍቶብኝ ብቻዬን ተቀምጬ ስጨነቅ በድንገት ከወደ ፊቴ ሲመጣ አየሁት። በቀረብኝም ጊዜ ወዴት ጠፍተህ ኖሯል አልሁት።

ወይዘሮ ዓለሚቱን ለመጠየቅ ሔጄ ነበረ አለኝ። ከርሱም ጋራ ይህን ስንነጋገር አንዲት ሴት መጥታ ባጠገባችን ቆመች። እኔም የማውቃት መሰለኝና እቴ ሆይ፤ አንተዋወቅምን አልጓት።

ጥቂት ጥቂት አለች።

ማን ትባያለሽ አልጓት።

እኔ ወንጌል ነኝ አለች።

በዚያን ጊዜ ራሴን ይዣ እሙህ ጀመርሁ።

ባልሽ ምእመንሳ አልጓት።

ምነዋ እርሱማ ከሞተ ብዙ ዘመን አይደለምን አለችኝ።

ምን ገደለው አልጓት።

ያን ጊዜ እንዳየኸው እኔን በማግባቱ ዘመዶቹም ወዳጆቹም ዓይኔህን ላፈር አለች። እርሱም ደስ ይበላቸው ብሎ ሀገሩን ጥሎ እኔን ይዞ ሔደላቸው።

ነገር ግን በዚያም በሔድንበት ሀገር ሰው ጠላኝ።

እኔም ውኃ እየቀዳሁ እግራቸውን ከማጠብ በቀር የበደልኳቸው በደል አልነበረም። ዮሐ. ፲፫፥ ፲፬፤ ፲፯።

አንድ ቀንም ባላገርቹ ሁሉ ተሰብስበው ይህች ሚስትህ ምስጢር አትሰውርም፤ በጆሮዋ ቢነግሯት በሰገነት ላይ ቆማ ታወራዋለች፤ በጨለማ ቢነግሯት በብርሃን ታወራዋለች፤ እንዲያውም ሰውና ሰው ሳታጋድል አትቀርምና ይዘህልን ካገራችን ጥፋ አሉት። ማቴ. ፲፥ ፳፮።

በዚህ ምክንያት እኔን ይዞ ከወዲያ ወዲህ ሲል አንድ ቀን ሌሊት አውሬ መጣና ነጥቆ ወሰደው። ብጭህም የሚረዳኝ አላገኘሁም። በዚያው ብቻዬን ሳለቅስ አድሬ ጧት ያውሬውን ፈለግ ተከትዬ ብፈልግ አውሬው የበላውን በልቶ የተረፈውን የሰማይ ወፎች ሲናጠቁት አገኘሁ። መዝ. ፸፱፥ ፪።

ከዚህም በኋላ እርሜን አውጥቼ ካንዱ ወዳንዱ ሀገር ስዛወር እስካሁን ቆየሁ አለችኝ።

ምነው ያባትሽ ቤት ስንኳን ላንች ለሌላስ ይበቃ የለምን፤ ይልቅ ወደ አባትሽ ቤት ብትመለሽ አይሻልሽምን አልኳት።

አዬ ወንድሜ ሆይ፤ እንግዲህ ወዲህ ባሌ ምእመን ሞቶ እኔ ተድላ ደስታ አድርጌ ለመኖር የማስብ ይመስልሃልን። እንዴሁ ካንዱ ሀገር ወዳንዱ ሀገር እየዞርሁ እኖራለሁ እንጂ፤ ወደ ሀገሬስ አልመለስም።

ደግሞ ሴት ነኝና ብቻዬን መኖር የማይሆንልኝ የሆነ እንደ ሆነ፤ አንዱን እንደኔ ያለውን አግብቼ እኖራለሁ አለችኝ።

እቴ ሆይ፤ እኔም ጥቂት ቀን ካንቺ ጋራ ሆኜ ባስተዛዘንሽ እወድ ነበረ፤ ግን አሁን ለመንገዴ እቸኩላለሁ። እግዚአብሔር ቢፈቅድልኝ ስመለስ ያለሽበትን አስጠይቄ አንድ ሳምንት ያህል አነጋግርሻለሁ አልኳት። ይህንም ሁሉ ስንነጋገር እንባዋ በጉንጫ ይወርድ ነበረ። ከዚህም በኋላ ተሰነባብተን ተለያየን።

ምዕራፍ ፰

ስለ ምእመን ሞት መርዶ

ወዳጅ ልቤም የሴቷን የወንጌልን መክራ አንሥቶ እየተጫወትን ስንሔድ እንደ ገና በስተኋላችን ስትመጣ አየናትና ቆመን ቆየናት።

በደረሰችም ጊዜ ምነው እቴ ሆይ፤ በደኅናሽ ነውን አልኳት።

እኔስ ደኅና ነኝ። ነገር ግን ወደ ሀገር ቤት ትሔድ እንደ ሆነ የባሌን ሞት መርዶ ወደ ዘመዶቹ እንድታደርስልኝ ብዬ ነው አለች።

በቃሌ ነውን ወይስ በደብዳቤ አልኳት። ቢሆንማ ቀለምና ወረቀት ይዘህ እንደ ሆነ ቃሉን እየነገርሁ ብትጽፍልኝ መልካም ነበረ አለች። እሺ ብዬ ቀለሜንና ወረቀቴን ተኪሴ አወጣሁና እየነገረችኝ ልጽፍ ጀመርሁ።

ይድረስ ካቶ እንደ ልቡ፤ ካቶ በፈቃዱ፤ ካቶ እንደ ጊዜው፤ እጅጉን እንዴት ናችሁ። እኔ ደኅና ነኝ። እግዚአብሔር ይመስገን። ወንድማችሁ ምእመን ሞቷልና እርማችሁን አውጡ። ባልተቸገራችሁበት ነገር ወንድማችሁን ስለአስቀየማችሁት ይኸው እንዲህ በለው ሀገር ወድቆ ቀረ።

ያሟሟቱም ነገር እንዲህ ነው። ከሀገራችን በወጣንበት ዕለት ጊዜ መሽብንና በዱር ውስጥ አደርነ። በዚያም ወምበዶች መጥተው ቀሚላችንን ከነመደርቢያችን ወለዱብን።

በነጋም ጊዜ መንገድ አላፎች አገኙን። እነርሱም ትብትባቸውን ሁሉ አሽክመው ሁለት ምዕራፍ መንገድ ወለዱን። ከዚያም በኋላ በጥፊ እየመቱ ወደ አደባባይ አቀረቡን። ማቴ. ፳፥ ፴፱ - ፵፪።

በዚያም ሌቦች ብለው ፈረዱብን። ከተፈረደብንም በኋላ ፃ ፃ ተገረፍን።

ከብዙ ቀንም በኋላ ሁሉ አላፊ ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስን። በዚያች ሀገርም ያሉ ሰዎች ለጊዜው በመልካም አቀባበል ተቀበሉን።

ካንድ ዓመት በኋላ ግን አንድ ምቀኛ ሰው ተነሥቶ ይህ ምእመን የሚባል ሰው ምንም እርሱ ደግ ቢሆን ሚስቱ ወንጌል ክፉ ናትና ሚስቱን ይዞ ካገር ካልወጣ ለሕዝቡ ሁሉ ጤና አይገኝም፤ ብሎ ላገረ ገዢው ነገረው።

በዚሁ ምክንያት ካገር እንድንወጣ ታዘዘን።

እኛም ቀን ለቀን የሔድን እንደ ሆነ ያው ምቀኛችን ያየንና ደግሞ ለንድ ክፉ ነገር ተናግሮ እጃችንን ያሲዘዋል ብለን ስለ ፈራን በሌሊት ለመሔድ ተማከርን። ሌሊትም በሆነ ጊዜ አውራ መንገዱን ትተን ጠባቡን መንገድ ይዘን ሔድን። ማቴ. ፯፥ ፲፫ - ፲፬።

ነገር ግን የጨለማ ጊዜ ነበርና መንገድ ጠፍቶብን ዱር ለዱር ስንሔድ አውሬ በድንገት መጥቶ ባሌን ምእመንን ነጥቆ ወሰደብኝ። ብጭህም የሚደርስልኝ ሰው አላገኘሁም።

በማግሥቱም በራሱ ላይ ትቢያ ነስንሼ፤ ልብሴን ቀድጄ፤ እያለቀስሁ ብቻዬን ስሔድ መታመኔ በእግዚአብሔር ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስሁ።

የዚያችም ከተማ ንጉሥ በሰገነቱ ላይ ተቀምጦ አይቶኝ ኖሮ ያች ሴት ምንድር ናት፤ እስቲ ጠይቃት ብሎ አንድ አሽከር ላክልኝ።

እኔም ለመላክተኛው መክጃዬን ሁሉ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻው አጫወትኩት።

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ብዙ አዘነልኝና ወደ እንግዶች ማደሪያ ቤት ውሰድዋት ብሎ አዘዘልኝ። በማግሥቱም ማኅበረ መላእክት የሚባሉትን ጭፍሮች ጠርቶ አጉብር ሠርታችሁ፤ አጉብሩን ወርቀ ዘቦ ግምጃ አልብላችሁ፤ ጭፍሮችን ሁሉ በየወገናችሁ ለብስባችሁ፤ አልቃሽ አቁማችሁ ስለ ባሏ ስለ ምእመን አልቅሱላት ብሎ አዘዘ።

እነርሱም ጌታቸው እንዳዘዛቸው አጉብሩን ሠርተው በታላቁ ሜዳ አስቀመጡት። እኔም አጉብሩን እየዘርሁ አለቀስ ጀመርሁ። በዚያ ጊዜ ጭፍሮች ሁሉ ልዩ ልዩ ባንዲራቸውን ይዘው በክፍል በክፍሉ ሊመጡ ጀመሩ።

መጀመሪያ ማኅበረ ነቢያት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። ባንዲራቸውም ብጫ ሆኖ በውስጡ ዓይን ተሥሎበታል።

ቀጥሎም የንጉሥ ልጅ መጣ። የርሱም ባንዲራ ቀይ ሆኖ በውስጡ የመስቀል ምልክት አለበት። በስተኋላውም ማኅበረ ሐዋርያት የሚባሉት ጭፍሮች የጌታቸውን ባንዲራ የሚመስል ባንዲራ ይዘው መጡ።

ቀጥሎም ማኅበረ ሰማዕታት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። ባንዲራቸውም ቀይ ሆኖ ለይፍ ተሥሎበታል።

ቀጥሎም ማኅበረ ጳውሎስ የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። የነሱም ባንዲራ ጥቁር ሆኖ በላይ የዱር አውሬ ተሥሎበታል።

ቀጥሎም ማኅበረ ምእመናን መጡ። ባንዲራቸውም አረንጓዴ ሆኖ በላይ የዓለም ካርታ ተሥሎበታል።

ከነዚህም ሁሉ መካከል ዳዊት የሚባል በገና መች ክቡር ሞቱ ለጳውሎስ በቅድመ እግዚአብሔር። ጳውሎስ ከመ በቀልት ይፈራ፤ ወይበዝጎ ከመ ዘግባ ዘሊባናስ እያለ በገናውን ሲደረድር ያየው ሰው ሁሉ በእግባ ይራጭ ነበረ።

እኔም ይህን ሁሉ ባየሁ ጊዜ የባሌ ጎዘን እየጸናብኝ ሔደ። በዚያ ጊዜ አልቃሾች እንዲህ ብለው አለቀሱ።

ዘመዶቹ ጠሉት እርሱም ተበደለ፤

የዱር አውሬ ሆኖ ሰው አልቀርብ እያለ።

ዋይ ዋዬ፤ ዋይ ዋዬ።

መቼ ከፋ ነበር እርሱ ለወደደው፤

ለውስ ይቅርና አውሬ እንኳ ለመደው።

ዋይ ዋዬ፤ ዋይ ዋዬ።

ምእመን ሰላምታ ሊጽፍ አየሁት፤

የተላከ ብሎ ይድረሱን ከሞት።

ዋይ ዋዬ፤ ዋይ ዋዬ።

እንዲሁ ከጧት እስከ ማታ ስናለቅስ ውለን ፀሐይ ስትጠልቅ ተለያየን።

እኔም እንግዲህ ዓይናችሁን ለማየት እንኳ ፈቃድ የለኝምና በዕለተ ምጽአት ለመፋረድ ያብቃን።

ዲዮቅልጥያናስ በነገሠ ባጅ ዓመት በሮምያ ከተማ ተጻፈ።

ምዕራፍ ፱

ስለ ፍቅርና ስለ ተንኩል

ከዚህም በኋላ ወደ ለሜን ዞርሁ። የለሜን ሀገር መንገድ በዚያም በዚህም ያስኬዳል። ግን ቶሎ ብዬ ወደ ደቡብ ሔድሁ። በደቡብም ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ። በለሜንና በደቡብ በምዕራብም ዞሬ ተመልሼ ማረፊያዬ በምሥራቅ ነበረ።

በምሥራቅም ሀገር ፍቅር የሚባል ለው በጌትነት ይኖር ነበረ። ሮሜ ፲፫፡ ፲፡

እርሱም እጅግ መልካም ለው ስለ ሆነ ወደ ቤቱ የሚመጡትን እንግዶች ሁሉ ይቀበል ነበረ።

ነገር ግን ቅናትና ምቀኝነት የሚባሉ ጉረቤቶች ነበሩትና እንግዶች ሁሉ ወደ ፍቅር ቤት ሲሔዱ ያዩ እንደ ሆነ ፍቅር ዛሬ በቤቱ የለምና ወደኛ ዘንድ መጥታችሁ እደሩ እያሉ ከደጅ ይወስዱዋቸው ነበረ።

አንድ ቀንም በሩቅ ቆሜ ስመለከት፤ ተንኩል የሚባል ሰው ሦስት አጋለሶች ጭኖ ሲመጣ አየሁት። ወደ ፍቅር ቤትም ለማደር አስቦ ኖሮ አቃንቶ ሔደ።

ፍቅርም ተንኩል ወደርሱ ሲመጣ ባየ ጊዜ ቅንነት የሚባለውን አሽከሩን ጠርቶ እንግዳ መጥቶአልና ወጥተህ ተቀበል አለው።

ጭነቱም እስቲራገፍ ብዙ ቆየ። በዚያ ጊዜ ቶሎ ብሎ ሚስቱን ገርነትን ጠርቶ ምነው እንግዶቹ ጠፉ ይሆን፤ እስኪ ብቅ በይና እያቸው፤ ያልሆነ እንደ ሆነ እኔም እመጣለሁ አላት።

እሷም ገና ብቅ ስትል ተንኩል ጭነቱን አራግፎ፤ ነጫጭ ልብሱን ለብሶ እየሳቀና ደስ እያለው ሲመጣ አገኘቸውና ወደ ቤት አስገባቸው።

የተጫነውም ምንም እንደ ሆነ አላወቁም።

ተንኩል ግን ፍቅርን ከዚያ ሀገር ለማጥፋት አስቦ ነበርና ምስክር የሚሆኑ ሰዎች በሣጥን ውስጥ አግብቶ ምግባቸውን ጨምሮ ቆልፎባቸዋል።

አሳቡም፤ ፍቅርን ክፉ ነገር ለማናገርና እነዚያን ሰዎች ምስክር ለማድረግ ነበር።

የራትም ጊዜ ሲደርስ ፍቅር ወደ ተንኩል ቀርቦ ጌታ ሆይ፤ እባክህ እንግዲህ አህል እንቅመስ አለው።

ተንኩል መለሰ፤ ጌታው ምን ከፋኝ። ነገር ግን ጭነቱ በደጅ እንደ ወደቀ ነው። አስቀድሞ ጭነቱን አስገብተን ከዚያ በኋላ ለራት ብንቀመጥ መልካም ይመስለኛል አለ።

ፍቅርም አሽከሩን ቅንነትን ጠርቶ ምነው እንዲህ አደረግኸኝ ጭነቱን በጊዜ አታስገባም ኖሯልን አለው።

እመቤቴ ለእንግዳ እግር ውኃ አመቅ ብለውኝ ነበረ አለ።

በል እኮ አሁንም በቶሎ አስገቡ ብሎ ተመለሰ።

ጭነቱም ከገባ በኋላ ለራት ተቀመጠ።

እራትም ከተበላ በኋላ፤ ጨዋታ ጀመሩ።

ተንኩል በመጀመሪያ እንዲህ አለ።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ እኔ በሀገሬ ሳለሁ፤ አባትህ ክርስቶስ ከሞተ ወዲህ ከታናሽ ወንድምህ ከትሕትና ጋራ በዚህ ሀገር የመኖራችሁን ወሬ ሰዎቹ ነበር። ነገር ግን፤ ወንድምህ ትሕትና እንዳንተ አልተመቸውም አለ።

አሁንም እንዳንተ ያለ ሰው ለጌታ ሳያድር መኖር አይገባምና፤ ለዚህ ሀገረ ገዢ ለሰይጣን አሽከር ብትሆን መልካም ነው። ቤትህም ይታፈር ነበር እንጂ፤ መቼ ለሁሉ መሣፈሪያ ትሆን ነበረ። ፍቅር ደግ ሰው ነው እያሉህ እውነት ይመስልሃልን። አትስማ፤ ሁሉም ትዳሩን እያበጀ ነው። እኔ ዛሬ ወዳንተ መምጣቴ ይህን ልመክርህ ነው እንጂ፤ ምንም ሌላ ጉዳይ የለኝም።

እንግዲያውማ ቅናትና ምቀኝነት ያባቴ የሄሮድስ የእግቱ ልጆች አይደለምን። እርሳቸውን ትቼ ወዳንተ መምጣቴ ለምን ይመስልሃል። ምክራን ስማ እያለ ሊነገረው ጀመረ።

ፍቅርም እስቲ እኮ ለሁሉም ነገር እግዚአብሔር ያውቃል አለው። ከዚህም በኋላ ወደ መኝታ ቤት ሔዱ። በነጋም ጊዜ ከየመኝታቸው ተነሥተው ተገናኙ። ከሰላምታም በኋላ ቆመው ሲነጋገሩ ቅናት እግረ መንገዱን ሲያልፍ ተንኩልን ከፍቅር ጋራ ቆሞ አየው። መዝ. ፳፪፥ ፬።

በቶሎም ወደ እርሱ ቀርቦ አንተ ተንኩል አይደለህምን አለው።

ነኝ እንጂ፤ አለው።

እስቲ ወዲህ ና አለው።

በሔደም ጊዜ ምነው ወዳጄ ከእኔና ከፍቅር ማን ይቀርብህ ነበረ። መሰንበት እንጂ፤ ብዙ ያሳያል። የኔ አሽከሮች አይሁድና የፍቅር አባት ክርስቶስ ጠበኞች መሆናቸውን ሳትሰማ ቀርተህ ነውን።

እርሱ ስንኳ በእኔ ምክንያት ነው እንጂ፤ ሥር መሠረት የሆነ ጠብ የላቸውም ብሎ ተቆጣና ሔደ። የሐዋ. ፲፫፥ ፳፯።

ሔደም ያየውን ሁሉ ለወንድሙ ለምቀኝነት ነገረው።

ምቀኝነትም መለሰ፤ ወንድሜ ቅናት ሆይ፤ ከቶ ይህ ፍቅር የሚባል ሰው በምን ታደለ።

እኛ በገዛ ሀገራችን ተንቀን፤ ተጠልተን መኖር፤ እርሱ ተከብሮ፤ ተወዶ መኖር ምን ይመስልሃል።

በል እስኪ ሌላውስ ይቅርና ያጉታችን የሄሮድስ ልጅ ተንኩል እንኳ ወደ ፍቅር ቤት ሔዶ ይደርን።

ይህን ሰው ከዚህ ሀገር ካላጠፋን ምን ኑሮ አለን። እንዲህማ ከሆነ፤ አሽከሮችሰ፤ ሚስቶችሰ ቢኖሩን ምን ይሆኑናል። ወደርሱ ቤት የሚመጡ ብዙ ናቸውና እነዚያን እያዩ እየተዉን ይሔዳሉ እንጂ፤ ከኛ ጋራ የሚኖሩ ይመስልሃልን እያለ ጣቱን ያጮህ ጀመረ።

ይህም ከሆነ በኋላ ተንኩል በፍቅር ቤት ዋለ አደረ። የሚሔድበትም ጊዜ በደረሰ ጊዜ ሔዶ በጭነቱ መካከል ተቀመጠ። ፍቅርንም ቆይታ አለኝ ብሎ ጠራው።

ፍቅርም በመጣ ጊዜ ተንኩል ነገር ጀመረ።

ወዳጅ ፍቅር ሆይ፤ በዚህ ሀገር የምትኖረው ከቶ ስለ ምን ነው። ርስትህ ጉልትህ በምዕራብ ሀገር ሕይወትን ለምቼ ነበረ። ዘሌዋ. ፲፱፥ ፲፰።

ርስትህን ጉልትህን ለማንም ከብት መቋሚያ አድርገህ በዚህ ሀገር መቀመጥህ ለማን ደስ ይበለው ብለህ ነው። ከደግነት የሚቆጠርልህ መስሎህ ነውን አለው።

በዚያ ጊዜ ሞኙ ፍቅር ሆይ፤ እውነት መሰለውና ይልቁንም ተንኩል የቅናትና የምቀኝነት ያጐታቸው የሄሮድስ ልጅ መሆኑን ዘነጋውና የልቡን ምስጢር ሁሉ ሊነግረው ጀመረ።

ተንኩል ሆይ፤ እንግዲህ አብረን በላን፤ አብረንም ጠጣን፤ ምን እሰውርሃለሁ።

እነዚህ ጉረቤቶቹ ቅናትና ምቀኝነት ጠላቶቹ ናቸው። እነርሱ በቤታቸው ቁጭ ብለው አሽከርቻቸውን አይሁድን ከላሻ አድርገው ልከው አባቴን ክርስቶስን አስገደሉት።

እኔም ያን ጊዜ ገና ልጅ ነበርሁ። እሁን ግን ሰውነቴ እያደገ ነገሩ ይቆጫኝ ጀመር።

ገዳዮችንም በጠቋሚ አገኘኋቸው። እነዚያንም ለመግደል ሳስብ የነፍስ አባቴ መምራ እውቀቱ መጥተው በምን ነገር አይሁድን ልትገድል ታስባለህ። ጌቶቻቸው ምቀኝነት ቢያዙዋቸው እምቢ ይበሉ ብለህ ነውን አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ቅናትና ምቀኝነት ያሉበትን ስፍራ አየጠያየቅሁ አገኘሁት።

እሁን እነርሱን ከስሼ በፍርድ እንዳስገድላቸው ያገሩ ዳኛ ሰይጣን የሚባለው ጠላቴ ነው። ለእርሱ ግን እያታቸው ነው። ዮሐ. ፰፥ ፴፰።

ነገሩ ቢቸግረኝ ወደዚህ ሀገር መጥቼ ቤት ሠርቼ ተቀመጥሁ። አላቤ ግን ጊዜ ሲመቸኝ ቢሆን እኔ ራሴ፤ ባይሆን እጅ አዛውራ እነርሱን አስገድዬ ያባቴን ደም እወጣለሁ ብዬ ነው።

እንዲያውም አባታቸው ሰይጣን ያየ እንደ ሆነ ሀገር አስጨዞ ያሊዘኛል ብዬ ነው እንጂ፤ ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበር።

የዚህ ሀገር ሰው ሁሉ እንዴት ጠልቷቸዋል ይመስልሃል። ሥራቸው ሁሉ ባልና ሚስት ማፋታት፤ አሽከርና ጌታ ማለያየት፤ ድጋና ባለጠጋ ማጣላት፤ አባትና ልጅ ማረጋገጥ፤ ወንድምና ወንድም ማጋደል ነው። ማቴ. ፲፥ ፳፩።

እንዲህ እያደረጉ ሀገር አውከዋል እያለ ምስጢሩን ሁሉ ዘረገፈለት።

ተንኩልም ይህን ሁሉ ምስጢር በሰማ ጊዜ፤ ለካ እንደዚህ ነውን፤ እኔ ይኸን ሁሉ ነገር መቼ ለማህ. እንዲህስ ከሆነ ያሰብከውን ይፈጽምልህ ብሎ ጭነቱን ጭኖ ተነሣና ተሰነባብተው ሔደ።

የፍቅር አሽከር ቅንነትም እስከ አውራው መንገድ ድረስ ሸኝቶት ተመለሰ።

ተንኩልም ወደ ጐድጓዳ ስፍራ ሲደርስ ጭነቱን አራግፎ ሣጥኑን ከፍቶ እነዚያን ሰዎች አወጣቸው።

ከዚህም በኋላ ፍጹም ሳቅ ሆነ።

ከሰዎቹ አንዱ “ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበረ።” ብሎ ሲናገር ልስቅ ነበረ። አንድ እርምጃ መንገድስ የሚያስኬደው ኑሯልን። ምን ገደኛ ሰው ነው አለ።

ተንኩል መለሰ፤ እኔስ የሚስደንቀኝ የቀላልነቱ ነገር ነው። በሉ እስቲ ጥንት አንተዋወቅም፤ ይህን ሁሉ ምስጢር መናገሩ ቀላል አያለኝውምን። የሚያስለፈልፍ መድኃኒት ቀምሶ ይሆናል እንጂ፤ በጤናው አይመስለኝም አለ። ዮሐዋ. ፳፯፥ ፳፬።

ደግሞ ከሰዎቹ አንዱ መለሰ፤ እንደዚህ ይመስላችኋልን።

የቅናትና የምቀኝነት ውቃቢ ነው እንጂ፤ በሉ እስቲ በገዛ ሀገራቸው ተቀምጦ ሲገድል የሚያስብ እንዴት ያለ ሰው ነው፤ ይህ ሴረኛ እንዲህ ሰውን ሁሉ አሲሮ አሲሮ ሲገድላቸው ኖሯል፤ ዛሬ ግን ተገለጠለት አላቸው።

እንዲህም ሲጫወቱ ፀሐይ ጠለቀች።

ምዕራፍ ፲

ስለ ፍቅርና መከራ

ከዚህ በኋላ ቀኑ ሲጨልምላቸው አራቱ ሁሉ በፈረስ በፈረስ ተቀምጠው ወደ ቅናትና ወደ ምቀኝነት ቤት ሔዱ።

ተንኩልም እንግዶቹን በደጅ ትቶ እርሱ ቀድሞ ገባ። ቅናትና ምቀኝነትም ባዩት ጊዜ እንዲህ አሉት።

ተንኩል ሆይ፤ ከዘመድ ወገን አንድ አንተ ብቻ ቀርተኸን ነበር። እንዴት እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት ትገባለህ። ፍቅርና እኛ ጠበኞች መሆናችንን አጥተኸው ነውን፤ ያንተ አባት ሄሮድስ የቤተ ልሔምን ሕጻናት ሁሉ ያስገደላቸው በፍቅር አባት በክርስቶስ ምክንያት አይደለምን። ማቴ. ፪፥ ፲፮ - ፲፰።

ነገር ግን ላንተ አባት ክርስቶስን መግደል ባይሆንለት እኛ አሽከሮቻችንን አይሁድን ከላሽ አድርገን አስገደልነው። አሁንም አንተ የሄሮድስ ልጅ መሆንህን ፍቅር አውቆ በነበር በተኛህበት ስፍራ በማንጅራትህ እርዳህ ይሔድ ነበረ። እንግዲህስ የራት ጊዜ ነውና ወደ መብል ቤት እንሔድ አሉት።

ተንኩል መለሰ፤ የዚህስ ነገሩ ገና ነው። ይልቅስ እንግዶች አለብኝና አስገቡልኝ አለ።

በፍጥነትም ወጥተው እንግዶቹን አስገቡለት።

ከዚህም በኋላ ለራት ቀረቡ። መብሉም ሲጋመስ መጠጥ ቀረበና ሁለት ሁለት ብርጭቆ ጠጅ እንደ ፈጁ ጨዋታ ተጀመረ።

ቅናትና ምቀኝነት ተንኩልን እንደዚህ ብለው ጠየቁ። ከቶ እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት የገባህበትን ነገር እባክህ ንገረን አሉት።

ተንኩል መለሰ፤ እንግዲህስ ወዲህ ነገሩን አላምሬ ልንገራችሁ።

በፍቅር አባት ለክርስቶስ ፲፪ አሽከሮች እንደ ነበሩት እናንተም ታውቃላችሁ። ማቴ. ፲፩፥ ፭።

እነርሱም ጌታቸው ከሞቱ በኋላ ከወደ ምዕራብ ሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው ረዳት አድርገው ዘመዶቻችንን ሁሉ ፈጁዋቸው። እነዚያን ሁሉ ጀግኖች እነ ክህደትን፤ እነ መሠሪነትን፤ እነ ጸብን፤ እነ መከራከርን፤ እነ ሁከትን፤ እነ ሰካርን፤ ከነዚህም ሁሉ የሚበልጥ ጣዖት ማምለክን ስንቱን ልንገራችሁ። እነዚህን ሁሉ ገድለው ዘራቸውን አጠፋት። ገላ. ፭፥ ፲፱ - ፳፩።

የነዚህንም ደም የሚመልስ አንድ ልጅ ስንኳ መኖሩን እንጃ።

አሁንም ባገሬ ሳለሁ የክርስቶስ ልጅ ፍቅር የሚባለው ቅናትንና ምቀኝነትን ለመግደል ባጠገባቸው ቤቱን ሠርቶ ተቀምጧል።

ጊዜውም ሲመቸው በተኛበት ስፍራ እርዳቸው ሳይሔድ አይቀርም እየተባለ ሲወራ ሰማሁ።

ከዚህም በኋላ ለሚሰቱ ለወይዘሮ ክፋት፤ ወንድሞቼ ቅናትና ምቀኝነት ነገሩን ሳያውቁት ሲሞቱ ነውና፤ ምናልባት ሳይሞቱ ባገኛቸው ልሊድ ብዬ ነገርኳት።

እርስዎም በገዘን ቃል በል እንግዲህ ብቻህን ቅረውና ዕረፈው። ቅናትና ምቀኝነትማ ከሞቱ ምን ቆሜያለሁ ትላለሁ። አነሰ ሲሉት ተቀነሰ እያለች እያለቀሰች ቶሎ ስንቄን ለንቃልኝ ተነሣሁ።

እኔም አስቀድሞ ወደ እናንተ ቤት የመጣሁ እንደ ሆነ ጠላታችን ፍቅር ይጠረጥራል ብዬ ስለ ሠጋሁ ችው ብዬ ወደ እርሱ ቤት ሔድሁ።

እነዚህንም ሰዎች የሚበሉትና የሚጠጡትን ጨምራ በሣጥን ቆልፌባቸው ነበረ።

ማታ ማታ ግን እየከፈትሁ አወጣቸው ነበረ።

እንደኛው አሳቤ ነጋዴ እንድመስልና እንዳልጠረጠር ነበር።

ሁለተኛውም አሳቤ እርሱ ለሚናገረው ነገር ሁሉ ምስክር እንዲሆኑ ብዬ ነበረ።

ከዚህማ ወዲያ ያለውን ነገር እነዚህ ይንገሯቸው እንጂ ምንትሉኛ ላችሁ አለ።

እነዚያም መለሱ፤ ሽረ ወዲያ አንተው እንደ ጀመርህ ንገራቸው እኛስ እንኳን ልንናገረው ስናስበው ልባችን ይንቀጠቀጣል አለ። መዝ. ፱፭፥ ፲፩።

ተንኩል መለሰ፤ እንግዲያውስ እኔ ልንገራችሁ።

ወንድሞቼ ሆይ፤ ያልሞታችሁ ይመስላችኋልን። ሞታችኋል እኮ።

እርሱ ያለበው ጊዜ ሲመቸው ቢሆን እርሱ፤ ባይሆንም እጅ እዙሮ ገድሏችሁ ሲሔድ ነበረ አላቸው።

የውነትህ ነውን አሉት።

ነገላ ቁል ሁሉ፤ የውነትህ ነውን ስትል አንገት አንገትህን እያለህ ይሔዳል አላቸው።

ቅናትና ምቀኝነትም ወይ እኛ ሆይ፤ ወይ እኛ ሆይ፤ ባባቱ ከተማ ልጁ ተቀማ። እንደሚባል ሁሉ በገዛ ሀገራችን ተቀምጦ ሲገድለን ኖሯልን እያሉ ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት መመላለስ፤ ጣታቸውን ማጮህ ሆነ።

በዚያ ጊዜ ተንኩል ተናደደና አሁን ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት ብትሉ ምን ይሆናል። ይልቅስ ኑ ተቀመጡና እንማክር አላቸው።

እነርሱም መጥተው ተቀመጡ።

ከዚህ በኋላ ተንኩል ምክሩን ጀመረ።

ወንድሞቼ ሆይ! እንኳን ሳትሞቱ አገኝኳችሁ እንጂ! ባለፈ ነገር ለምን ታዘናላችሁ። አሁንም ነገ ማለዳ ተነስተን ነፍሰ ገዳይ ነው ብለን በዳኛ ላይ እንክሰለው። ነገሩን ሐሰት ቢል በምስክር እንረታዋለን። ነገሩም መልካም ሆኖልናል አላቸውና ይሁን ብለው አደሩ። ሌሊቱም እጅግ በዛባቸው። ነግቶ ዓይኑን የሚያቅት አልመለላቸውም ነበረ።

በማለዳም ተነሥተው ወደ ዳኛ ሔዱ።

ሀገሩም ሀገር! ነገሩም ነገር እንደሚባል! እነርሱ ከላሾች አባታቸው ለይጣን ዳኛ ሆነ።

ዳኛውም ይህን ነገር በሰማ ጊዜ! እጅግ ተቆጣ። ልጆቹንም እንዲህ እያሰ ይለድብ ጀመር።

እናንተን ከመውለድ ልጅ የለውም መባል ይሻለኝ ነበረ! ምናምንቴ ሁሉ! ይህን ስትሰሙ ጊዜ ሔዳችሁ አንገት አንገቱን ብላችሁ አትገድሉትም ኖሮአልን አላቸው።

አንተን አባታችንን እንዳናሳማ ብለን ነው እንጂ! እንግዲያውማ እርሱ አቅቶን ነውን አሉት።

ከዚህ በኋላ ይዛችሁ አምጡ ተብሎ ተላከና ፍቅር ተይዞ ቀረበ።

በዚያ ጊዜ ቅናትና ምቀኝነት ቆመው ሊያሳጡት ጀመሩ። ወዲያውም ልትገድለን ሞክረሃል አሉት። ፍቅርም አሁን ጊዜ ባይመቸኝ ነው እንጂ! መቼ አተዋችኋለሁ።

በሽንጉም የተቀመጡት ሽማግሎች ጀግንነቱን አደነቁ። ዳኛው ግን እጅግ ተቆጣና አንተ ደፋር ለጊዜው እንኳን ሐሰት ነው አትልምን አለው።

ፍቅርም ላይፈራ በድፍረት መለሰ! እኔ እንዳንተ መቼ የሐሰት አባት ነኝ። አንተ እውነቱን ሐሰት! ሐሰቱን እውነት ስትል ትኖራለህ። የሐ. ፰፥ ፵፬።

አሁንም ካንተ የተወለደውን ሁሉ ቀስ እያልሁ ከምድር ላይ ሳላጠፋ የቀረሁ እንደ ሆነ ምን ተናገረ በለኝ አለው።

ሽማግሎችም እየተነሡ ፍቅር ሆይ! ጦጣ ትዘፍን ተይዛ የሚሉት ተረት ደረሰብህ። አሁን በሰንሰለት ተይዞህ ይህን ከመናገር ይልቅ አጥፍቻለሁና ማረኝ ማለት አይሻልምን አሉት።

ፍቅር መለሰላቸው! የሞትሁ እንደ ሆነ ምን እጉዳለሁ። ሥጋዬን ነው እንጂ ነፍሴን አይገድሏትም። እውነቱን ተናግራ የሆነው ይሁን አለ። ማቴ. ፲፥ ፳፰።

ከዚህም በኋላ ሊገድል ከመከረ ይሙት በቃ እየተባለ ተፈረደ።

ፍቅርም ይሙት በቃ ከተፈረደበት በኋላ! አሰባና ምስጢሩን ያወጣበት ተንኩል እንደ ሆነ ትዝ እለው። ከሸንጉም ይዘውት ሊሔዱ በተንኩል እጅግ አዝኖ በግዕዝ ቋንቋ መዝሙረ ዳዊት እየደገመ ይሔድ ጀመረ።

እንዲህ እያሰ

ጸላእስ እግዚአ ኩሉሙ ገበርተ ዐመጸ።

ወትገድፎሙ ለኩኩሉሙ እለ ይነቡ ሐሰተ።

ብእሴ ደም ወጉገላዊ ያስቆርር እግዚአብሔር።

ልቦሙኒ ከንቱ።

ከመ መቃብር ከሔት ጉራዒቶሙ።

ወጸልሐዉ በልሳናቲሆሙ።

አድገነኒ እግዚአ እስመ ጎልቀ ጌር።

ከንቶ ይትናገሩ ፩ዱ ምስለ ካልዑ።

በከናፍረ ጉገሉት ልበ ወልብ ይትናገሩ።

ይሄርዎን እግዚአብሔር ለከናፍረ ጉሀሉት።

ወለልሳን እንተ ተዐቢ ነቢቡ።

ጸላእትየሰ እኩየ ይቤሉ ሳዕሌዮ።

ማእዜ ይመውት ወይሠዐር ስሙ።

ልቡ አስተጋብእ ገጢአተ ሳዕሌሁ።

ይወፅእ አፍኣ ወይትናገር ወየተብር ሳዕሌዮ።

ወይትቃጸቡኒ ኩሉሙ ጸላእትዮ።

ወይመክሩ እኩየ ሳዕሌዮ።

ነገረ ጌጋይ አውፅኦ ሳዕሌዮ።

ምንተ ይሁቡከ ወምንተ ይወስኩከ በእንተ ከናፍረ ጉገሉት።

አሕጸሁ ለገያል ስሐል።

ከዚህም በኋላ ወደ መግደያው ስፍራ ደረሰ። ቅናትና ምቀኝነትም ፍቅርን ደብድበው ጣሉት። ገደልነውም ብለው ወካዎ እያሉ ሔዱ።

፳፰ ወዳጄ ልቤና ሌሎችም
ለተንኩልም ብዙ ሽልማት ሸለሙት። ደግሞ ተካፍለው የያዙት ርስት ጭካኔ የሚባል ነበረ። ያንን ለተንኩል ብቻ ሰቀቁለት።

ምዕራፍ ፲፩ ስለ ፍቅር ሕይወት

ከዚህም በኋላ የፍቅር ወዳጆች ሬሳውን አንሥተው ሊቀብሩ መጡ።

በቀረቡም ጊዜ ጥቂት ጥቂት ሲተነፍሱ አገኙት። ከዚያም ቶሎ አንሥተው ልቡና ወደሚባለው ቤታቸው ይዘውት ሔዱ። ብዙ ቀንም አስታመሙት።

እኔም ወደ ተኛበት ቤት ገብቼ እግዚአብሔር ይማርህ እንደምነህ አልሁት።

ፍቅርም መለሰ፤ ዛሬስ በጉ ነኝ፤ በእግዚአብሔር ቸርነት ከሞት የተረፍሁ ይመስለኛል። ቁስሉም ሊጠግ ጀምሯል አለ።

እንዚያ ምነው ወደ ደጅ ብቅ አሰማሰትህ አልሁት። እስካሁን ድረስ ግርሻውን ፈርቼ ነው፤ እንግዲህ ወዲህ ግን ብቅ እላለሁ አለ።

አሁንም ምሕረቱን ይላክልህ፤ ደኅና ሰንበት አልሁት። ወንድሜ ሆይ፤ ማን ትባላለህ፤ የመጣህበትስ ከወዴት ነው። ከዚህ ቀድሞ የተዋወቅን አይመስለኝም አለ። እኔ ይህን ዓለም ሰመዘር የመጣሁ እንግዳ ነኝ። በሽታህን ብሰማ ልጣይቅህ ብዬ መጣሁ አልሁት።

እግዚአብሔር ይጠይቅህ። አሁን ምን አደክመህ። ከዚህ ሀገር ያሉት ወዳጆቼማ፤ እግዚአብሔር ይማርህ ብለው እንኳ ሳይልኩብኝ አልቀሩምን። ምን ይሆናል፤ ክፉ እንዳይሆኑ እንዲህ እንዳንድ ሰው ይገኛል።

ደግ እንዳይሆኑ ደግሞ ሰው እንዲህ ያስቀይማል። የእግዚአብሔርን ቸርነት ተመልከቶ ሁሉንም ነገር እንዲያው መተው ይሻላል።

በል አሁንም መሸብህ በቶሎ ሒድ ምናልባት ሰው ሰመሆን ቢያበቃኝ ሰወደ ፊቱ እንጠያየቅ አለኝ። መሆኑንም ባባትህ አሽከር በዮሐንስ ቤት አይቸሃለሁ።

ንግግርና ጨዋታ ግን የለንም አልሁት። ፩ ዮሐ. ፫፥ ፲፱።

ይሆናል፤ ይሆናል እርሱ እጅግ ወዳጄ ነው። አሁን ስንኳ ሦስት ጊዜ ያህል እየመጣ ጠየቀኝ አለኝ። እኔም በዚህ ሀገር የምሰነብት ከሆነ

ወዳጄ ልቤ ... ፳፱
እየመጣሁ አጫውትህ ነበረ። ነገር ግን አቶ እንደ ጊዜው አስጠርተውኝ ወደ እርሳቸው መሔዴ ነው። ከዚያም በቶሎ እመለሳለሁ።

አሁን ዝም ብዬ እንዳልቀር የኩራት ይመስልብኛል ብዬ ፈራሁ።

ያንተ ታናሽ ወንድም ትሕትና ወንበር ዘርግቶ ያስተምራል። እኔንም አስተምርሃለሁ ብሎኛል። ከርሱ ጋራ ሁለት ዓመት ያህል ሳልቀመጥ አልቀርም። አንተስ ከሞት ከተረፍህ ወደ ወንድምህ ቤት ሳትመጣ ትቀራለህን፤ ያን ጊዜ በውል እንተዋወቃለን። ወይም ወዳገሬ ስመለስ መጥቼ እሰናበትሃለሁ ብዬው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፪ ስለ አቶ እንደ ጊዜው

ከዚህም በኋላ ወደ አቶ እንደ ጊዜው ቤት ሔድሁ። አቶ እንደ ጊዜውም በታላቅ ወንበር ተቀምጠው ነበረ። በርሳቸውም ቤት የሚኖሩ ሰዎች በቁጥር የበዙ ነበሩ። ሁሉም አቶ እንደ ጊዜውን ከበው ተቀምጠዋል።

አቶ እንደ ጊዜው ሲስቁ ሁሉም ይስቃሉ።

ዝም ሲሉም ዝም ይላሉ። ሲሞሹም እነርሱ እውነት እውነት ይላሉ። ከርሳቸው ተለይተው ምንም የሚሠሩት ሥራ የለም።

እኔም ወደ እርሳቸው ገብቼ ጌታ አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ እኔን ስለምን አስጠሩኝ አልጋቸው።

እርሳቸውም በመልካም ቃል መለሱልኝ። አንተም ታውቃለህ ቤተ ሰዎቹ እንደ በዙ ገንዘቤም ሥፍር ቁጥር እንደሌለው።

አሁንም የገንዘቤን ዘገብአና ዘወጽኦ እየጸፍህ ለቤተ ሰዎቹ በየጊዜው ምግባቸውን እየሰጠህልኝ ከእኔ ጋራ እንድትኖር ነዋ አለኝ።

ነገሩስ መልካም ነው። ምግቤንና ደመወዜን እንደምን ነው የሚሰጡኝ አልጋቸው።

ምግብህን ከበለስ ፍሬ እንደ ፈቀድህ ትባላለህ። ደምዝህንም ባመት የዘላለም ሞትን እሰጥሃለሁ አለኝ። እኔም ቶሎ ብዬ ጌታው አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ ይህስ ከቶ አይሆንልኝም። እኔ እምቢ ብዬ ነው እንጂ፤ የታላቁ ንጉሥ ልጅ ከእኔ ጋራ ሁን፤ ምግብህን ከሰማይ የወረደ እንጅራ ደምዝህንም የዘላለም ሕይወት እሰጥሃለሁ እያለ ያባብሰኛል። ዮሐ. ፮፥ ፶፩።

ዳግመኛ ይህንን ዓለም ዞሬ ሳልጨርሰ ደብዳቤ ጸሐፊ አልሆንዎም።

ደግሞ ሁሉንም ነገር ከወዳጅ ልቤ ጋራ መክሬ እነግርዎታለሁ። አሁንም ጤና ይስጥልኝ ብያቸው መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህም በኋላ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ መሆን ጥቅም ይገኝበት እንደ ሆነ ብዬ ለወዳጅ ልቤ ባማክረው ወንድሜ ሆይ፤ ምነው ሁሉን ታስባለህ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ ከመሆን ለምኖ መብላት አይሻልምን አለኝ።

እኔም አውነትህ ነው ብዬ ያቶ እንደ ጊዜውን ነገር ቸል አልሁት።

ምዕራፍ ፲፫
ስለ ትምሕርት ቤት

ከዚህም በኋላ ወደ ትሕትና ቤት ሔድሁ።

እርሱም በወንበር ተቀምጦ ያስተምር ነበረ። ከርሱ የሚማሩ ሰዎች ለንት ይመሰሏችኋል። እነ ንጽሕና፣ እነ አውቀት፣ እነ አውነት፣ እነ ዝምታ፣ እነ ትዕግሥት፣ እነ ድኅነት፣ እነ የዋህነት፣ እነ ለላም፣ የጥበብ መጀመሪያ ፈሪሃ እግዚአብሔር እንኳ ከርሱ ይማር ነበረ። መዝ. ፻፲፩ + ፲፡፡

በዚህም ሁሉ ላይ ድኅነት አለቅነት ተሾሞ ነበረ። እኔም ወደ አለቃው ሔጄ፤ ትምህርት ለመማር መጥቻለሁና ንገርልኝ አልሁት።

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ከተማሪዎቹ አንዱን ጠርቶ ይህን ለው ቶሎ ቶሎ አስተምረው ብሎ አጋጠመኝ።

ከዚህም በኋላ ዳዊት ለመማር ጀመርሁ። ነገር ግን አሌፍ ብፁዓን እለ ንጹሐን በፍኖቶው የሚለውን ለማጥናት አልቻልሁም። መዝ. ፻፲፮ + ፩።

ይህንም ትቼ የዜማ ትምህርት ጀመርሁ። ነገር ግን የዜማ ትምህርት እጅግ አድካሚ ስለ ሆነ ጥቂቶችን ብቻ በቃሌ አጠናሁ። እነርሱም ከዚህ ቀጥለው ያሉት ናቸው።

አርያም

ኩሉ ንላፊ ወፈላሲ ሃሌ ሱያ ለሐብ። ወኩሉ ከመ ልብስ ይበሊ ሃሌ ሱያ ለወልድ። ሃሌ ሱያ ወለመንፈስ ቅዱስ። አንተሰ እግዚአ ለዓለም ትነብር።

እስመ ለዓለም ዘመፃጉዕ

ድልዋኒክሙ ንበሩ እስመ ኢተአምሩ ጊዜ ይመጽእ ሐዳስ በዓለ ቤት እመሂ ሠርክ ወእመሂ መንፈቀ ሌሊት ወእመሂ ጉህ ጽባሕ ድልዋኒክሙ ንበሩ።

እቡን ዘምኩራብ
ሰብእኬ ንሕነ አኮነ መሬት

ከመ ሐሠር ዘቅድመ ገጽ እሳት ወከመ ጢስ ዘየጋልፍ በነፈስ ሶባ ይመጽእ ሐዳስ በዓለ ቤት።

ወሶበ ይብልዋ ለነፍስ ንኢ ፃኢ ነፍስ ምን ትኬ ሰብእ ዘይጸንሐ እሳት።

እቡን ዘምኩራብ

ሃሌ ሱያ አገውየ ገድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም። ገድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ዘይበሊ ወይማስን ወኢይከውን ቤዛ ለነፍስ። ገድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢታፍቅሩ ወርቀ ወኢብሩረ። ገድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢወርቅ ሄጡ ወኢብሩር ተውላጡ። ገድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ንብረቱኒ ወፍትወቱኒ ንላፊ ውእቱ

ዕዝል ዘደብረ ዘይት

ሃሌ ሱያ አመ ዕለተ ፍዳ ወአመ ዕለተ ደይን አመ ዕለተ እግዚአብሔር ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ኢታድኅን እም ውሉዳ ወምድርኒ አመ ታገብዕ ማገፀንታ። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይሉበስ አብ ልብስ ፍዳ ወያሞጥሕ ሞጣሕተ በቀል ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይወቅለን በግርምት ዓውድ አሜሃ ይትከሠት ወይሰጣህ
ምግባራቲነ ወይትነበብ ኩሉ ዘገበርነ። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

እንዘ ይነብር እንዚእነ ውስተ ደብረ ዘይት ቀርቡ ገቤሁ ኩሎሙ
አርዳሊሁ በዕለተ ሰንበት። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

እምሔሶ ለሰብእ ሶበ ይምሕር ነዳየ ወይገብር ሠናየ።

መዋሥቆት ዘፈላስያን

ትቤላ ነፍስ ለሥጋ ምድራዊት። አንቲ ለምንት ተሐንዲ አብያተ
ንበ ኢትነብሪ ለዓለም።

ዝማሬ ዘመስቀል

መዓልተ በፅሙና ወሌሊተ በሀሉና አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም
መጠና።

ንብረታኒ መስና ወብዙኅ ሐዘና። አንሰ ስእንኩ ለዛታ ዓለም
መጠና።

ዕፀ መስቀሉ ለወልድ ለነፍስየ ፀወና። አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም
መጠና።

ብፁዕ ውእቲ ዘመነና ይበልዕ ኅብስተ መና ወታሰትዮ
ቤተክርስቲያን እምወይና።

ከዜማ ወገን በቃሌ ያጠናጋቸው እነዚህ ናቸው።

ከዚህም በኋላ፤ የቅኔ ትምህርት ተማርሁ። ነገር ግን እኔ የተቀኘ
ሁትን ቅኔ የምጽፍበት ጊዜ አላገኘሁምና የደጃዝማች ወልደ ገብርኤልን
ቅኔ ጽፈላችኋለሁ።

ሥላሴ

ዓለም እስከ ጊዜሃ፤ በሐብለ ዝንጋዔ ትስሕበነ፤

ወታወርደነ ካዕበ ንበ ዘቀዳሚ መርገም፤

ለዘተወለድነ በሥጋ ወደም፤

ዘአእመራሰ ማእምር ለባዊ ለገልፈተ ዛቲ ዓለም፤

ፍዳ ወይን ይስተይ ማየ ዝናም፤

ወሀየንተ ልብስ ይትከደን ቈጽሰ አዕዋም፤

እስመ ዛቲ ጽላሎት ወሕልም።

መወድስ

አወይ አወይ፤ ወይ እኔ ወይ እኔ።

የበደለሁህ በደል ጌታዬ ከለማይ ኮከብ ይበዛ፤

ከምድር አሸዋም ቢቆጠር አያንስምና እምብዛ።

ወይ እኔ ሞኝ ሆይ ደንቆሮ ፈዛዛ፤

ሕያው አምላክ ሎዛ።

ስለ አዳም ብለህ በሽንጎ ከለሜዳ ለብለህ ደምህ የተነዛ።

ዓለም ቆንጆ እያለችኝ

“ሕፃን እንጂ ነህ ወሬዛ።

ዛሬ ተጫውተን ነገ እንጽደቅ” መሰንቆ ሽንገላ በጣቷ ይዛ፤

ያንን ሽንገላ ሳደምጥ ዕድሜዬ አለቀ በዋዛ፤

የመሔዴን ነገር ቁርጡን ሳውቀው ዳቦ ንስሐ ስንቄን ሳልገዛ።

ከዚህም በኋላ ይህን ቅኔ እያንገራጉርሁ መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፬

ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ

በምሥራቅና በምዕራብ፤ በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ይህን ዓለም
(መጸሕፍትን) ስመለከት ድንገት መንገዴ አጠገብ ትልቅ አዳራሽ አገኘሁ።

ይህ አዳራሽ የማነው? ብዬ ብጠይቅ የወይዘሮ ዓለሚቱ ነው
አሉኝ።

ከወይዘሮ ዓለሚቱ ጋራ በቃል እንተዋወቅ ነበረና በርሷ ቤት
ለማደር ገባሁ።

እርስዋም የበክር ልጅዋን ምኞትን የምትድርበት ቀን ኖሮ
እንዳጋጣሚ ሁሉ በድግስ ላይ ደረስሁ፤ እጅግም ደስ አለኝ።

አላቤማ ወይዘሮ ዓለሚቱ በቃል ካወቀችኝ፤ መጣ ሲሏት ግባ
በሉት ትልና ስበላ ስጠጣ አድራሰሁ ብዬ ነበር።

ነገር ግን ቤተዘመዶቿ እነ ቅናት፤ እነ ምቀኝነት፤ እነ ተንከል፤
እነ ሐሰት፤ እነ አቶ አንደ ጊዜው የነዚህም የልጅ ልጅ ሁሉ ያልታደመ
ለው እንዳይገባ ብለው በሩን የውጥር ይዘውታል።

ቢሆንም የድግስ ቀን ስለ ሆነ ሁሉም ሰክረው ግርግር ሲሉ
ሹልክ ብዬ ገባሁ፤ ወደ ገበታው ቀርቦ ለመብላት ግን አልሆነልኝም።
እንዲህም ማለቴ ለወጉ ለማረጉ ነው እንጂ ለሆዴ ያህል ግን እንጀራውን
ሲያነሡ ሲጥሉ የወደቀውን ፍራቆሪ እየለቀምሁ እጅግ ጠገብሁ።

ያ ወዳጅ ልቤም ከእኔ ጋራ ነበረና ወጥተን አንሒድ እንጂ ለማኝ
ይመሰል ፍርፋሪ ስንለቅም ልናድር ነውን አለኝ።

ምነዋ ወዳጄ ልቤ፤ ሞኝ ነህን ማየትም እንጂ አንድ ቁም ነገር ነው። ደግሞስ ያ ጳውሎስ የሚባል ሰው የበሉ እንዳልበሉ ይሆናሉ ብሎ ያጫወተንን ነገር ዘነጋኸውን? ፩ ቆሮ. ፯፥ ፳፱ - ፴፩።

ይልቅስ መሰንቆህን እየከራከርህ ሠርገኞቹን አጫውታቸው አልሁት።

አሁን ሁሉም ሰከረዋል፤ ማን ሊለማኝ ብዬ መሰንቆዬን አወጣለሁ አለ። ቢለሙህ መልካም ነው ባይለሙህ በነርሱ ይፈረዳል እንጂ ባንተ ይፈረዳልን አልሁት። ሕዳሴ. ፫፥ ፲፰ - ፲፱።

እነርሱ እንዳይለሙኝ የታወቀ ነገር ነው። ነገር ግን ካዘዝኸኝ እሺ አለ።

ምዕራፍ ፲፭

ስለ አዝማራው

ከዚህ በኋላ ወዳጄ ልቤ ልብሱን ታጥቆ መሰንቆውን አንግቶ ያጫውት ጀመረ።

አባቶች ሁሉ በልደቱ፤

ምን አጣላቸው በከንቱ።

የኔንስ ልቤን ያስጨነቀው፤

የኋላው ምጽአቱ ነው። ማቴ. ፳፭፥ ፴፩ - ፴፯።

የአዳም ልጆች ማደሪያቸው፤

መፍረሱ እንጂ ነው በላያቸው።

እንዲህ ወደ ዱር ገብተው፤

ቆርጠው ቢሆሩ ምነው። ማቴ. ፳፱፥ ፴፭።

አባቶቻችን በቅሎ ገዝተው፤

ኮርቻ ነበር አላባቸው፤

የዛሬስ ልጆች እጅግ ኮሩ፤

ለመርገፉ ነው የሚጥሩ። የሐዋ. ፭፥ ፴፮ - ፴፯።

ለናፍጭና ድንብላል፤

ምድራችን ሁሉ ያበቅላል።

በውስጡ ቆሜ ብመለከት፤

ጤናዳም አጣሁበት። ፩ ጴጥ. ፩፥ ፳፫ - ፳፱።

የቀድሞ ሰዎች ውኃ ዋና፤

ላይ ላዩን ነበር በጤና።

የዛሬ ልጆች ይበልጣሉ፤

ውስጥ ለውስጥም ይሔዳሉ። ኡርም. ፬፥ ፳፪።

አባቶቻችን እየሞቱ፤

ሳይቆረብ ነው የተፈቱ።

የኋላ ልጆች ጉድ አፈሉ፤

ከቁርባን ውጭም ይፈታሉ። ዕብ. ፲፥ ፳፱።

የዛሬ ዘመን መግት፤

ተጠየቅ ብሎ ሥራት።

አላውቅበትም በዚህ ነገር፤

ስለኔ ቆመህ ተነጋገር። ማቴ. ፲፥ ፲፱ - ፳።

ነገሩን እንኳ ለማሳየት፤

አውቅ ነበረ ጥቂት ጥቂት።

የምፈራውስ የማዝነው፤

በል ተቀጣ ሲሉኝ ነው። ዕብ. ፪፥ ፫።

ለወተትና ለወይን ጠጅ፤

መቼ እሔድ ነበር ከሰው ደጅ።

አሁን ግን ላንተ ነገርሁህ፤

ማር አባክህን አልክህ። መዝ. ፶፩፥ ፩፤ ፲፱።

ብዙ ቀን ደክምሁ ባታክልት፤

የበለስ ፍሬ ለመብላት።

አሁን ግን ሁሉም ደረቀብኝ፤

ወይኔ ብቻ ጸደቀልኝ። መዝ. ፵፪፥ ፭።

ዳዊት ገዝቼ ለመማር፤

ተስማምቻለሁ ባሥር ብር።

አሁን ግን እንጂ መማሪን፤

ወደ አምላኬ እንኳ መድረሴን። ፩ ቆሮ. ፱፥ ፫ - ፱።

አለመንኩህም ላራዊት፤

ደግሞም ለእንስሳት።

የሰውን ነገር ምነው እኮ፤

ቦኑ ለከንቱ ፈጠርኩ። መዝ. ፹፱፥ ፵፯።

የድጋ ድካም በያመቱ፤

ጥንት የቆየ ነው ካባቱ።

ሀብታሙ ስንኳ እንዳያርፍ፤
ከመ ጽላሉት የገልፍ፡ መዝ. ፻፶፬ + ፫ - ፬፡
ባልጋ መኝታ በጠፍር፤
መልካም ይመስለኝ ነበር፡፡
አባቶቼ ግን ባያቸው፤
ሁሉም በመሬት ናቸው፡፡ ዘፍጥ. ፫ + ፲፬፡፡
የተወለደ ካዳም፤
መሬት ያልገዛ የለም፡፡
ግብሩን መዝገር አቅቷቸው፤
ገና ብዙ ዕዳ አለባቸው፡፡ ዕብ. ፲ + ፳፮፡፡
ያባቶቼ ርስት ቀርቶብኝ፤
ጥቂት ስንኳ ባልቆጩኝ፡፡
የለሞን መሬት ገዝቻለሁ፤
እየቆረብሁ እበላለሁ፡፡ ማር. ፲፬ + ፳፪፡፡
ካልጠፋ ሁሉ ምድር፤
እንዴት ይገዟል የገባር፡፡
በሔዋንማ በናታችሁ፤
ግንደ በል ነበራችሁ፡፡ ዘፍጥ. ፫ + ፮፡፡
ያባቶቻችን ፍቅር፤
በልባቸው ውስጥ ነበር፡፡
የዛሬ ልጆች አጎሉት፤
በከናፍረ ጉሀሉት፡፡ መዝ. ፲፪ + ፪፡፡
በእግዚአብሔር እድናለሁ፤
በእግዚአብሔር እሞታለሁ፡፡
እርሱ ላያድን ላይገድል፤
ለምንት ይዘሐር ኃያል፡፡ መዝ. ፶፪ + ፩፡፡
ዕድሜ ስትሸጥ በለውር፤
ለተማመነህ ነበር፡፡
አሁን ግን እኔ ፈራሁኝ፤
በለማኒያ ይሁንልኝ፡፡ መዝ. ፶ + ፫ - ፲፩፡፡
ለጠላቶቼ ጣፈጥኋቸው፤
ሥጋዬ ሆነ ምግባቸው፡፡
ለንጢውን ስለህ ስጥልኝ፤

እንዴት በጥርስ ይንጩኝ፡፡ መዝ. ፶፯ + ፬፡፡
ያባቶቻችን ቁርባን፤
ሥጋ መለኮት መድኅን፡፡
ጠላቶቼ ግን ጉድ አመጡ፤
ሥጋዬን በልተው ደሜን ጠጡ፡፡ መዝ. ፶፩ + ፳፩ - ፳፫፡፡
ይህም ሁሉ ሲሆን ነገሩን የሚያዳምጠው አንድ ሰው ስንኳ
አልነበረም፡፡ ወዳጅ ልቤም በዚህ ነገር ተቆጣና ያንተን ፈቃድ ልፈጽም
ብዬ ነው እንጂ፤ ነገሪን የሚያዳምጥልኝ የለም ብዬህ አልነበረምን አለኝ፡፡
በዚህ ጊዜ ከቆሙት ለዎች አንዱ ወደ ወዳጅ ልቤ ቀረበና፤ አሁን እንተ
የምትመታውን ምት የሚያውቅልህ ሰው የለም፡፡ በዚህ የተቀመጡት
ለዎች ሁሉም ለልፈኞችና ጀግኖች ናቸው፡፡ ስለዚህ ምቱን ለውጠህ ለንጉ
መገን፤ ተው ለንጉ መገን፤ ብትል እጅግ ደስ ይላቸው ነበር አለው፡፡
የፈረሰ ሰማቸውን አላውቅ እንጂ ለዚህማ ምን ቸገረኝ ነበር
አለው፡፡
አቶ ቅናት የበለው ጌታ ይባላል፡፡ አቶ ተንኩልም የፍጀው ጌታ
ይባላል፡፡ እነዚህን ሁለቱን ብቻ አሞግሳቸው እንጂ የቀሩት ከቁም ነገርም
አይገቡ አለው፡፡ ይህንም ሲነጋገሩ ቅናት ለምቶ ኖሮ ከሠርጉ ቤት ሹልክ
ብሎ ወጣ፡፡ እኔም መቆጣቱ ይሆንን ብዬ ፈራሁ፡፡ እርሱ ግን ለንጉ
መገን ሲባል መቼም መፎክር አይቀርም ብሎ የጦርነት ልብሱን ለብሶ
መጣ፡፡ ከዚህ በኋላ፤ ወዳጅ ልቤ ደስ አለውና መሰንቆውን አንግቶ
ከወዲህ ወዲህ እየተመላለሰ ተው ለንጉ መገን፤ ተው ለንጉ መገን፤ ቼ፤
ቼ፤ ቼ፤ ይል ጀመር፡፡
ነቢያት ትንቢት ሲተነቡለት፤
አምላክም ደግሞ ሰው ሲሆን ቅጽበት፤
ሰብእ ሰገልም ሲገብሩለት፤
የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት፡፡
ድውያንንም የፈወሰ ለት፤
አልዓዛርም የተነሣ ለት፤
አምስት ሺ ሰው ያጸገበ ለት፤
የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት፡፡
ዓርብ ተለቅሎ ሲያወጣ ነፍሳት፤
እሑድ ማለዳም ሲነሣ ከሞት፤
ለሐዋርያት የታያቸው ለት፤

የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት።

በዚያ ጊዜ አቶ ቅናት ተነሣና ፈንዜውን በእጁ ፈንገጥ አድርጎ ይዞ ፋከራ ጀመረ።

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ፤ እኔ የበለው ጌታ እኔ የበለው ጌታ፤ እኔ ያልተዋጋሁበት ዘመቻ ወዴት አለ፤ አዳምን ከገነት ያስወጣው ማነው፤ አቤልንስ ያስገደለው ማነው፤ እኔ የበለው ጌታ አይደለሁምን። ዘፍጥ. ፱፥ ፩ - ፲፡

እንዲያውስ ከሙሴ እስከ ክርስቶስ የነበሩትን ነቢያትን የገደላቸው ማነው፤ ማቴ. ፳፫፥ ፴፭።

ሌላውስ ይቅርና ታላቁን ጀግና ክርስቶስን ሐሙስ ማታ ከዱር ውስጥ አውጥቼ ዓርብ በቀትር በንጮት ላይ አስቅዬ ያስገደልሁት እኔ የበለው ጌታ ቅናት አይደለሁምን። ዮሐ. ፲፰፥ ፩ - ፵፡

ደግሞ ሰርሱ አሥራ ሁለት አሽከሮች ነበሩትና እነዚያን ሁሉ ወደ ሔዱበት ስፍራ እየተከተልሁ በሞት ያጠፋጋቸው እኔ አይደለሁምን፤ ይህም ሁሉ ሐስቲ እንደ ሆነ እናንተ ሁላችሁም መስክሩብኝ።

እንዲያውስ እኔ ባልኖር የሲኦል መንግሥት ትጻና ኖሯልን።

አሁንም ወንድሞቼ ሆይ፤ ካይናችሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ። ወዳጄ ልቤም አቶ ቅናት ሲፎክር ግድግዳውን ተጠግቶ ቆሞ ነበረና እርሱ ሲቀመጥ አይቶ መሰንቆውን አንግቶ እንደ ገና ተው ሰንጉ መገን ይል ጀመረ። ተው ሰንጉ መገን፤ ተው ሰንጉ መገን፤ ቼ፤ ቼ፤ ቼ።

ታላቁ ጌታ ሲወለድ ባገር፤

ንጉሡ ሄሮድስ ደንግጦ ነበር፤

ኢየሩሳሌም እርዳ ነበር፤

ያገር ሕፃናት መች ያልቁ ነበር፤

የፍጀው ጌታ ተንኰል ባልነበር።

በዚያ ጊዜ አቶ ተንኰል ሰይፉን ውልቅ አድርጎ ይፎክር ጀመረ።

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ። በቤተ ልሔምና በአውራጃዋ ያሉትን (ሕፃናት) ያስፈጃቸው ማነው። እኔ የፍጀው ጌታ አይደለሁምን። ማቴ. ፪፥ ፲፮ - ፲፰።

እንዲያውስ ካቶ ቅናት በቀር በጦርነት ጊዜ የሚቀድመኝ ማነው። ዘወትርም በጦርነት ድል ማድረጌ ፊት ለፊት ተዋግቼ

አይደለም። መሣሪያዬን ሰውራ ይገፍ ዱር ለዱር ስሔድ አድሬ ጧት በድንገት አደጋ እየጣልሁ ነው። አሁንም ካይናችሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ለአዝማራው እስኪ አንድ ዋንጫ ጠጅ ስጡት ብሎ የሚናገር አልነበረም።

በዚያ ጊዜ ወዳጄ ልቤ ቆጮውና ወደኔ ቀርቦ አቶ ተንኰልን ላዋርደው አሰኝ።

ቢመታህላ አልሁት።

አስቁበት የሆነው ይሁን አለ።

አንተ እንደ ወደድህ አድርግ፤ እኔ ግን ውርድ ከራሴ ነው አልሁት።

ከዚህ በኋላ ቃሉን ከፍ አደረገና አቶ ተንኰል ያንተም ግዳይ ከግዳይ ተቆጠረና ትፎክራለህን አለው። በዚያም ጊዜ ሁሉም ዝም ብለው ይሰሙ ጀመሩ። ተንኰልም በጎፍረት ቃል እንዴት አንተ አለው። በቤተ ልሔም ገደልሁ ብለህ የፎክርከው ገና ጡት የሚጠቡትን ሕፃናት ከናቶቻቸው እጅ እየቀማህ አይደለምን አለው።

ሰካ ሁሉም በዚህ ነገር ሆድ ለሆድ ሲተማሙ ቆይተው ኖረው ዳር እስከ ዳር ከት ብለው ላቁበት።

አቶ ተንኰልም እጅግ አፈረ። ወዳጄ ልቤ ግን አቶ ተንኰልን ፈራና እስኪነጋ ድረስ ድምጡ ሳይለማ አደረ።

ምዕራፍ ፲፯

ስለ ንጉሥ መልእክት

ከዚህም በኋላ እነጋጋሉ ሲል ከበር ውጭ ጩኸትና ፍጅት ሆነ። ሠርገኞችም እድመኞችም ከወዲያ ወዲህ ይራወጡ ጀመር።

እኔም ባለሁበት ስፍራ ቆሜ እየተንቀጠቀጥሁ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ቤትም የገባሁበትን ቀን ረገምሁ። ከሙሽሮቼም አንዱ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ሲሮጥ ሔደና እመቤቴ ሆይ፤ ጉድ ፈላብን አላት።

እንዴት አላችው።

አንቺን ያሳደገሽ እግዚአብሔር የሚባለው ታላቁ ንጉሥ ተቆጥቶብሻል መለሰኝ አላት። ዘፍጥ. ፩፥ ፩።

ምንስ ቢሆን ያሳደግኳት ጌታዋ እኔ አይደለሁምን። የመጀመሪያ ባሏ አዳም እንኳ አታክልት ሲሰርቅ ተይዞ በታላቁ ወህኒ በሲኦል ቢታሠር፤ የእኔ ልጅ ዕዳውን ከፍሎ አስፈታው። ፩ ጴጥ. ፩፥ ፲፰።

እርሷንም እንዲህ እንዳለየ ማየቱ ምንአልባት ብትመከር ዘመዶችዋንም ብትመከር ብዬ ነበረ እንጂ፤ እንግዲያውማ ባንድ አፍታ ድራሽዋን ለማጥፋት እችል አልነበረምን። ሉቃ. ፩፥ ፴፯።

ምንስ ልጅዋ ቢሆን ጠቆቴን ምኞትን በከተማዬ እንደ ምን ትዳረው። ወዳጆቼን ሁሉ የገደለ የርሷ ልጅ ምኞት አይደለምን።

አሁንም ወደ ዓለሜቱ ቤት የገቡትን እድመኞችንና ሠርገኞችን መሸርቹንም ይዛችሁ አምጡ ብሎናል ብለው ሞትና መቃብር መጥተዋል አላት።

ብቻቸውን ናቸውን አለችው።

ደግሞ ብቻቸውን። እኔ እልፍ አእላፋት ወታደሮች አስከትለው ነው አላት።

ስማቸውን ታውቀዋለህን አለችው።

ዋና ዋናችን አውቃቸዋለሁ አላት።

እነማን ናቸው አለችው።

እነ ቁርጠት፣ ቁርጥማት፣ ፍልጠት፣ ምች፣ ውጋት፣ ተስቦ፣ መጋኛ፣ ንዳድ፣ ፈንጣጣ፣ ኩፍኝ፣ ቂጥኝ፣ ጨብጥ፣ ቁምጥና፣ ሳል፣ ያይን ሕማም፣ የልብ ሕማም ሌሎችም ብዙ አሉ አላት።

እርስዋም እያገረመረመች ወደ ቤትዋ ገባች። እነዚያ ወታደሮች ግን ወደ ሠርጉ ቤት ጉብተው ከሠርገኞች ወገን አንዱንም ሌላውንም እየያዙ ለሞት ይሰጡ ጀመሩ።

ሞትም ስመቃብር እያሳለፈ ይሰጥ ጀመረ።

መቃብርም ከያዘ የማይለቅ ጽኑ ጀግና ነበረ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ሠርገኞች በር ዘለን ቅጥር ጥለን እንሸሽ ብለው አያስቡም ነበር።

አንዳንዱስ እንዲያውም ይስቁ ነበሩ።

እንዲህም ሲስቁ እያንጠለጠሉ ይወስዱዋቸው ጀመር። መዝ. ፸፭፥ ፱ - ፴፩።

ነገር ግን የወይዘሮ ዓለሜቱ ቅጥር ግቢዋ ሰፊ ነበረና ታዘው የመጡት ወታደሮች ሠርገኞቹንና እድመኞቹን ሁሉ ባንድ ጊዜ ጨርሶ ለመያዝ አልሆነላቸውም።

አንዳንዱም ከተያዙ በኋላ፤ እየተለማመጡ ተለቀቁ። ነገር ግን የኋላ ኋላ ወደ ዓለሜቱ ሠርግ የታደመ ሰው ሁሉ ተይዞ መታሰሩ አይቀርም። ወደ ሠርጉም የመጡትን ሰዎች ሁሉ ንጉሡ በሺወርኒ አስቆጥሯቸዋል ይባላል።

እኔና ወዳጄ ልቤም ለጊዜው ሳንያዝ ከወታደሮቹ አመለጥን።

ምዕራፍ ፲፮

ስለ ማቴዎስና ስለ ሉቃስ፤ ስለ መሴም ጨዋታ

ከዚህ በኋላ ወደ ምሥራቅ ዞርሁ። በዚያም ማቴዎስ የሚባል ሰው ቤቱን በሀገር መዳረሻ ሠርቶ አገኘሁ። እኔም ወደ ቤቱ ሔጄ ጌታዬ ሆይ፤ እባክህ አሳድረኝ አልሁት።

እደር አለኝ። ማቴ. ፳፭፥ ፴፭።

ጥቂትም እንደ ቆየን ሉቃስ የሚባለው ባልንጀራው መጣና ጨዋታ ጀመሩ።

ሁለቱ ሲጫወቱ ቃላቸው አንድ ነው። ግን የሉቃስ ቃል ትንሽ ረዘም ይላል። ሉቃስም ንግግሩን ጀመረ። ወንድሜ ማቴዎስ ሆይ፤ ያ ባለጠጋ እንዲያ ሲቀማጠል ጥሮ ሞተ፤ ግን በሞተበት ቀን ሰው ሁሉ ደስ አለው እንጂ አንድ ሰው እንኳ አላስቀለለትም አለ። ሉቃ. ፲፮፥ ፲፱ - ፳፬።

ማቴዎስ መለለ፤ ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ ድጋ መሆን ምንኛ መልካም ነው ይመስልሃል አለ። ማቴ. ፳፭፥ ፫።

ይህንስ እኔም ብዬ ነበረ አለ። ሉቃ. ፮፥ ፳፬።

ከዚህም አያይዘው ያለሚቱን ነገር አነሡ።

ማቴዎስ ጀመረ። ንጉሡ ተቆጥቶ ወደ ዓለሜቱ ቤት የገቡትን ሠርገኞቹን ሁሉ አሲዞ ወስዳቸው ሲሉ ሰማሁ። እንዲያውም እስከ እርስዋ ድረስ ተይዛ ልትጋዝ ነው ብሎ የንጉሡ ልጅ ነገረኝ አለው። ማቴ. ፳፬፥ ፴፭።

ሉቃስ መለለ፤ እርስዋ ተይዛ ብትጋዝ እጅግ መልካም ነገር ነው። ሉቃ. ፲፮፥ ፲፯።

ስንት ሰዎች ያበላሸች ይመስልሃል። የጳውሎስ አሽከር ዴማስ የሚባለው አንድ ቀን ወይዘሮ ዓለሜቱን ቢያይ ጌታውን ትቶ ወደ እርስዋ ነጉደ። ፪ ጢሞ. ፬፥ ፲፡፡

የወይዘሮ ዓለሚቱን ነገር ስንቱን ልንገርህ የርሷንስ ነገር ወንድማችን የሐንሰ ይንገርህ። እርሱ ጥቂትስ ስንኳ አይፈራትም ነበረ። ሳትታለሪ የቀረሽ እንደ ሆነ ምን አለ በዪኝ ይላት ነበረ። ዳግመኛ ሰው ሁሉ እንዳይወዳት ይመክርባት ነበረ። ፩ የሐ. ፪፥ ፲፭ - ፲፮።

ሚቴዎስ መለለ፤ የርሷን ነገር መቼም አንድ ጊዜ የታወቀ ነው። እረ ደግሞ ይህ የርስዋ ዲቃላ ምኞት እንዲህ አድርጎ የጠገበበት ምክንያቱ ምንድር ነው። የለው ሚስት ያየ እንደ ሆነ በላይዋ ልሙት ይላል። መልካም ፈረስ መልካም በቅሎ ያየ እንደ ሆነ የኔ በሆኑ ይላል።

እገሌ ተሾመ ሲሉ የሰማ እንደ ሆነ ምነው እኔ በሆንሁ ይላል። ከቶ የርሱ ነገር ብልሃቱ ጠፋኝ አለ። ማቴ. ፭፥ ፳፰።

ሉቃስ መለለ፤ ይህ ይደንቅሃልን ወደ ድግስ ቤት የጠሩት እንደ ሆነ ከርሱ የሚበልጡ ብዙ ሽማግሎች ሳሉ ወደ ላይ ወጥቶ በመጀመሪያው ወንበር ይቀመጣል። ጊላ ግን ያ የጠራው ሰው መጥቶ እየገቡተ አውርዶ በታችኛው ወንበር ያስቀምጠዋል አለ። ሉቃ. ፲፬፥ ፳ - ፲፯።

ይህንንም ሲጫወቱ የምዕራብ ሀገር ባላባት ሙሴ መጣ። ምን ትጫወታላችሁ አላቸው።

አንድ ጥጋበኛ ሀገር አዋኪ ምኞት የሚባል ሰው አለና የርሱን ነገር እንጫወታለን አሉት።

ሙሴ መለለ፤ እሽ፤ እርሱ ነውን፤ እረ ገና እርሱንም አውቀው የለሞይ። ነገሩን ሁሉ በደንጊያ ጽፌ አነፋዋለሁ። ይህንንም ለእስራኤል ዕለት ዕለት አነበላቸው ነበረ። ዘጸ. ፳፥ ፲፮።

ዳግመኛ እርሱ ብቻ አይምለላችሁ። ሌሎችም ዘጠኝ ባልንጀሮች አሉት። ዘጸ. ፳፥ ፩ - ፲፮።

ስማቸውም ከዚህ እንደሚከተለው ነው።

ጣዖት ማምለክ፤ ለጣዖት መስገድ፤ የእግዚአብሔርን ስም ከንቱ ሚድረግ፤ ለንበትን መሻር፤ አባትና እናትን ማዋረድ፤ መግደል፤ መሰረቅ፤ መሴለን፤ ባለት መመስከር፤ እነዚህንም ሁሉ የሚመክርና የሚያበረታ ምኞት ነው አለ።

እኔም ከሙሴ ጋራ እጅግም አልተዋወቅም ነበረና ስፈራ ስቸር ጌታው አቶ ሙሴ ምኞት ከዚህ ሀገር የሚሔድበት ጊዜ የለምን አልሁት።

ሞኝ ነህን እናቱ ወይዘሮ ዓለሚቱ ካልሞተች እሱ ወዴት ይሔዳል አለኝ።

እንኬያስ እርሱ ወደ ሌለበት ሀገር መሔድ ይሻላል አልሁት።

ሙሴ መለለ፤ ዛሬ ገና ያልሰማው መጣ፤ ሌላውስ ይቅርና ወደ ገነት ገብቶ እናታችን ሔዋንን ከእግዚአብሔር ጋራ ያጣላት ማን መሰለህ። ምኞት አይደለምን። ዘፍ. ፲፥ ፯።

እባብ መጥታ ያንን ቅጠል ብዬ እያለች ለሔዋን ስትመክር ምኞት በዚያ ባልነበረ ትበላው ኖሯልን። ምን ይሆናል ቀረና የርሱንስ ነገር አለማንግቱ ይሻላል።

ሚቴዎስ መለለ፤ ምኞትን ጉድ ያደረገው የእግዚአብሔር ልጅ ክርስቶስ ብቻ ነው እንጂ አለ።

እንደምን አልሁት።

በገዳም ተቀምጦ አርባ ቀን አርባ ሌሊት በጸም ጊዜ ለይጣን የወይዘሮ ዓለሚቱን ገንዘብ ሁሉ ይዞ መጣ። ምኞትም ከርሱ ጋራ ነበረ።

ምኞት ከሰይጣን ጋራ መምጣቱ ክርስቶስ ይህን ገንዘብ አልቀበልም ያለ እንደ ሆነ ይህን ሁሉ ገንዘብ እንዴት ትመልሳለህ። እረ ተቀበል ብሎ ለመምከር ነበረ። ማቴ. ፱፥ ፳።

ክርስቶስ ግን የሁለቱንም አሳብ ያውቅ ነበረና ገና ሲመጡ በሩቅ ባያቸው ጊዜ ከሙሴ እጅ አንድ በትር ነጠቀና አበረራቸው።

በዚያ ጊዜ የለይጣንን ሩጫ ያየ ሰው ከመቅጽበት ዓይን እልም ብሎ ጠፋ። ምኞትም ከዚያ የበረረ ዓለሚቱ ቅጥር ደረሰ አለኝ። ማቴ. ፱፥ ፩ - ፲፩።

ለምኞት የደረሱ ልጆች አሉትን አልሁት።

እንዴታ። ነገር ግን ዲቃሎች ናቸው እንጂ ከሚስቱ አይደሉም አለኝ።

ስማቸውን ታውቀዋለህን አልሁት።

እኔ አላውቅም ግን ከሀገራቸው የመጣ ሰው ጳውሎስ የሚባለው ያንደኛውን ስም ሆድ አምላኩ ሲል ሰምቻለሁ። ፊሊጵ. ፫፥ ፲፱።

ደግሞ የሁለተኛውን ስም ወንድሜ ሉቃስ ያውቀው ይሆናል። እውን ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ የምኞት ልጅ የሆድ አምላኩ ታናሽ ወንድም ማን ይባላል አለው።

ሉቃስ መለሰ፤ እንዲህ የምትጨነቁት የርሱ ስም ጠፍቷችሁ ነውን። ልጅ ሰብስቤ የሚባለው አይደለምን አለ። ሉቃ. ፲፪ + ፲፮ - ፳፩። ሴት ልጅሳ የለችውምን አልጋቸው።

ማቴዎስ መለሰ፤ እርስዎን ዱሮ ቀራጭነት ተሾሜ ሳለሁ ወደ ገበያ እየመጣች አውቃታለሁ አለ።

ማን ትባላለች አልሁት።

አለማፈር ትባላለች፤ አክሱጅ ግን ድፍረት ትላታለች አለች። ጽኑ፤ እርስዎ ናትና እርስዎም ያቶ እንደ ልቡ ሚስት አይደለችምን። ያቶ እንደ ጊዜው ሚስት ወይዘሮ ሽውሽው ታላቅ እንቷ ነበሩና ወደርሳቸው ስትሔድ አንድ ቀን በመንገድ አግኝቻታለሁ። በርስዎ ልክ ሰነፍ አይገኝም።

ባሏ አቶ መክለፍለፍ እንጀራ ሳያልፍለት ይኖራል። እንዳይፈታትም የሕግ ሚስቱ ስለ ሆነች አልቻለም አልሁት።

ማቴዎስ መለሰ፤ ሽረ ወዲያ፤ የሕግ ሚስቱ ብትሆን ከራሱ ትብስባታለችን። እኔስ የሚገባኝ ከሆነ ቀኝ እጄም፤ ቀኝ እግሬም፤ ቀኝ ዓይኔስ ቢሆን ምን ያደርግልኛል። ሞኝ ነህን፤ ይልቅስ የመከርከህን አትርሳ።

ጌታዬ ማቴዎስ ሆይ፤ ካንተ ጋራ ብዙ ቀን ተቀምጦ መጫወት እጅግ መልካም ነበረ። ነገር ግን ወዳጄ ልቤ ዘመዶቹን ናፍቋልና ስለዚህ ወደ ሀገሪ ለመሔድ እቸኩላለሁ ጤና ይስጥልኝ፤ ወደ ፊት በደኅና ለመገናኘት ያብቃን ብዬው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፰

ስለ ወዳጄ ልቤ ቁጣ

ከዚያም ጥቂት እንደ ሔድን ወዳጄ ልቤ ተቆጣና ቆም ብሎ አንድ ጊዜ ስማኝ ልንገርህ አለኝ።

እኔም በል እስቲ ተናገር አልሁት።

እንግዲህ አንተ ካገኘኸው ሰው ሁሉ ጋራ ስትቆምና ስትጫወት ጊዜው በከንቱ ሊያልቅ አይደለምን።

ብትወድ የመጣህበትን ነገር በቶሎ ጨርሰህ ወደ ሀገራችን እንመለስ።

አንተ በስም የንጉሡ ልጅ አሽከር ትባላለህ፤ ነገር ግን አንድ ቀን ስንኳ እርሱን ተከትለህ አገልግለኸው አታውቅም። በድንገት እስጦርቶ አገልግሎትህን ቢጠይቅህ ምን ልትመልስለት ይሆን። ሀገር ላገር እየዞርህ ይህን አየሁ ይህን ሰማሁ ብትል ከቁም ነገር የሚቆጥርልህ ይመስልሃልን። ሮሜ. ፪ + ፲፫።

ይልቅስ ጋሻ ጦርህን ይዘህ ጌታህን ብትከተል መልካም ነበረ።

ነቢያትና ሐዋርያት፤ ጻድቃንና ለማዕታት ሰፊ ሰፊ ሀገር እየተሾሙ መኖራቸው ጌታቸውን ቢያገለግሉ አይደለምን፤ አሁንም አንተ ጌታህን አገልግለው።

ዛሬ አሽከር ቸግሮታልና ደስ ያለኝኸው እንደ ሆነ አንድ ርስት ሳይተክልህ አይቀርም።

ሲኦል ወርዶ ጢለኛ ሁኖ ከመቀመጥ ደጅ ጠንቶ ርስት መተክል አይሻልህምን። ወይስ በሲኦል የሚኖሩ ጢለኞች ባመት ባመት የሚገብሩትን ግብር አታውቅምን።

ያንዱ ሰው ግብር እሳት፤ ጨለማ፤ የማይሞት ትል፤ ጥርስ ማፋጨት፤ ልቅስ ነው። እስኪ አስተውለው አንድ ሰው ባመት ይህን ያህል እየገበረ መኖር እንደ ምን ይችላል። ማቴ. ፲፫ + ፵፪።

እኔ ይህን ያህል ዘመን ካንተ ጋራ መንከራተቱ ስንቅህን የሚሸከምልህ ሰው አታገኝም ብዬ ነው እንጂ ትቸህ እሔድ አልነበረምን። እንዳንድ ቀን እንኳ የተለየሁ እንደ ሆነ ችጋር ይዞህ ይውላል። ድካሜ ሁሉ ላንተ ብዬ ነው እንጂ ለራሴ ምንም አላስብም። እንግዲያማ ላቶ እንደ ልቡ አሽከር ብሆን አንድ ትልቅ ጥቅም ሳላገኝ የምቀር ኑሯልን። ከዋልሁ ካደርሁም ዘንድ ልጃቸውን ወይዘሮ ይፋትን ይድሩልኝ ነበር።

አሁንም ቁርጡን ንገረኝ፤ ከዚያ ወዲያ የማደርገውን አደርጋለሁ አለኝ።

እኔም በትሕትና ቃል ወዳጄ ልቤ ሆይ፤ ያላንተ ምን ዘመድ አለኝ፤ ከቤቴም ስነሣ እንተን ተማምኜ ነው እንጂ አንተ አይዞህ ባትለኝ ጥንቱንም አላስበው ነበረ።

አሳቤም ይህን ዓለም (መጸሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፤ በለሜንና በደቡብ፤ ለመዞር እንደ ሆነ ታውቃለህ። አሁን ግን ከተቆጣህ ይቅርብኝ። እኔም ባስበው ይህን ዓለም እስከ ሞቴ ቀን እንኳ ብዞር

የምጨርሰው አይመስለኝም። በውነትም አንተ እንደ ነገርከኝ አንዳንድ ቀንም ቢሆን ጌታዬን ማገልገል ይሻለኛል።

ነገር ግን በምሥራቅ ሀገር ያየናቸውን ሀገሮች ስማቸውን እየጻፍን ወዲያውም ዛፋን፤ ተራራውን እያየን ወዳጆቻችንንም ሁሉ እየተሰናበትን ወዳገራችን እንመለሳለን።

ደግሞ አንድ ነገር ልንገርህ። እኔ ሰኑሮ የምሥራቅን ሀገር መርጫለሁ። ለምሽትማ የምዕራብ ሀገር ይመቻል። ግን ሰዎቹ ወሬ ያበዛሉ።

በለሜንም ሀገር መኖር መልካም ነበረ። ግን ሰዎቹ ሁልጊዜ ይጣላሉ። ዘወትርም እንደ ተካሰሱ ይኖራሉ።

በደቡብም ሀገር መኖር መልካም ነበረ። ግን የደቡብ ሀገር ሰዎች ከእውነተኛቸው ሐሰተኞቹ ይበዛሉ።

በምሥራቅም ሀገር መኖር ግን ምንም ሀገሩ አስቸጋሪና አድካሚ ቢሆን ሰዎቹ እጅግ መልካምች ናቸው። ነገራቸውም አጭርና እውነት ነው።

ዳግመኛ ብዙ ወዳጆች አለኝና ሀገሩ ባይመቸኝ ስንኳ ስለ ወዳጆቹ ብዬ በምሥራቅ ሀገር ለመኖር አስቤአለሁ አልሁት።

ወዳጄ ልቤ መለሰ፤ ይሁን መልካም ነው፤ አንተንም አንድ ስፍራ ከያዝህልኝ፤ እኔስ ለምን እሰይሃለሁ። የሚሰቆጣኝና የሚያበሳጫኝ ይህ ሀገር ላገር መዞርህ ነው እንጂ አንድ ስፍራ መያዝህን መቼ አጠላለሁ። አሁንም ያሰብኸውን አድርግ አለኝ። ወዳጄ ልቤ ሆይ፤ ሁልጊዜ እኔ አስቀይምሃለሁ እንጂ አንተ አስቀይመኸኝ አታውቅም። እግዚአብሔር ይባርክህ፤ የቀናውን መንገድ ይምራህ አልሁትና መንገዳችንን ሔድን።

ምዕራፍ ፲፱

ስለ ትልቅ አዳራሽ

በምሥራቅ ሀገር ጥግ ጥጉን ስሔድ አንድ ታላቅ አዳራሽ አየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ። በስተውጭም እጅግ የማረ ነበረና ገብቼ ለማየት ቸኩልኩ።

ነገር ግን ወደ በር በደረሰሁ ጊዜ ምናልባት በረኛ ይኖራል ብዬ፤ ደጃ ሰላሙን ለመግባት ስለ ፈራሁ አንድ ሰዓት ያህል ተቀመጥሁ። ቢሆንም ግባ የሚል ወይም ተመሳሳይ የሚል አንድ ሰው ስንኳ

አልነበረምና ወደ አዳራሹ ቀረብሁ። አዳራሹም ተቆልፎ ነበረ። በዚህ ነገር ተጨንቄ ሳለሁ ከወደ ጓሮ አንድ ብላቴና መጣ።

ማን ትባላለህ አልሁት፤

መልካም አሳብ እባላለሁ አለኝ።

ይህ አዳራሽ የማነው አልሁት፤

የንጉሡ ልጅ የክርስቶስ ነው አለኝ።

ለምን ጉዳይ ብሎ ሠራው አልሁት፤

ለልብስ ማጠቢያና ለመሣሪያ መስቀያ ብሎ ነው። በስተ ውስጡ ሁለት ክፍል አለው። ባንድ ወገኑ ከሰይጣንና ከእይሁድ ጋራ የተዋጋበት የጦር መሣሪያ ተሰቅሎበታል። በሁለተኛውም ወገን እሸክሮቹ ልብሳቸውን ያጥቡበታል አለኝ። ራእ. ፯፥ ፲፪ - ፲፬።

የጦር መሣሪያው ጥሩ ጥሩ ነውን አልሁት። እንዴታ፤ ግን ከባድ ከባድ ነው፤ ክርስቶስ ኃይለኛ ነበርና ሁሉንም ይዞ ተሰልፎ ነበረ እንጂ ሌላ ሰውስ ቢሆን አንዱን መሣሪያ ስንኳ ይዞ ሊሰለፍ አይችልም ነበር አለኝ።

የጦር መሣሪያው ስንት ነው አልሁት። እኔ የማውቀው አሥራ ሰባት ይሆናል። ቁጥሩም ከዚህ እንደሚከተለው ነው።

አሥራት፤ ስድብ፤ ጥፊ፤ ግርፋት፤ የሾህ አክሊል መስቀል፤ ችንካር፤ ምራቅ፤ በትር፤ ልግጫ፤ ሐሞት፤ መራራ፤ ራቁትነት፤ ውኃ ጥም፤ ሞት፤ በጦር መወጋት፤ መቃብር፤ ስሙን የማላውቀው ሌላም ብዙ መሣሪያ አለ አለኝ። ማቴ. ፳፯፥ ፩ - ፳፰።

ክርስቶስ ከእይሁድና ከሰይጣን ጋራ ሲዋጋ፤ ይህን ሁሉ የጦር መሣሪያ ይዞ ነውን አልሁት።

እንዴታ። ያውስ አንድ ሰዓት ብቻ ነውን፤ ከአሙስ ማታ ጀምሮ እስከ አርብ ዘጠኝ ሰዓት ድረስ ነው እንጂ አለኝ።

ይህንም ከነገረኝ በኋላ ወደ መጣበት ዘወር አለ።

እኔም ወደ አዳራሹ ውስጥ ገብቼ መሣሪያውን ሁሉ ለማየት አስብሁ፤ ነገር ግን በሩ ተቆልፎ ነበርና ደጅ ብመታ የሚከፍትልኝ አላገኝ ሁም።

ከዚህም በኋላ በራሴ እውቀት የሚባል መክፈቻ ነበረኝና ተኪሴ እውጥቼ ወደ ቁልፉ ውስጥ አግብቼ በል ና ተከፈት እያልሁ እታገል ጀመርሁ። ነገር ግን ብደክም ብደክም ማን ፍንክኝ ይበል።

ያ መልካም አሳብ የሚባል ብላቴና በሩቅ ቆሞ ይመሰክተኝ ኑሮ ሲሮጥ ወደኔ መጥቶ ምነው ምን ያሰህ ደፋር ነህ! በሌላ መክፈቻ እከፍታለሁ ብለህ እንዴህ ስትታገል ይህ ቁልፍ ቢሰበር እንዴት ልትሆን ኖሯል? ዘበኞች አግኝተውህ ቢሆን እጅህን አንጠልጥለው ወደ ግዞት ይሰዱህ ነበረ። አሁን አንተ ቁልፍህን ሌላ ሰው ቢከፍተው ወይም ቢሰብረው ታንቄ ልሙት ትላለህን? አሁንም የቁልፉን መክፈቻ የያዘው መንፈስ ቅዱስ ነውና እርሱ መጥቶ ካልከፈተልህ እገባለሁ ብለህ አታስብ! ከቶ ብታስብም አይሆንልህም አለኝ። ዮሐ. ፲፱፥ ፳፮።

ይህንም ስንነጋገር የእኔን መክፈቻ ወደ ቁልፉ ውስጥ እንዳገባሁት ነበረና ሳላወጣው ያ መንፈስ ቅዱስ ከተፍ ማለት ነዋ።

በዚያ ጊዜ ምን ይዋጠኝ። እጄን እያርገበገበሁ፤ አይቴኑ አሐውር አመንፈስኩ። ወአይቴ እጉይይ እምቅድመ ገጽኩ። እመኒ ዓረጉ ውስተ ቀላይ ሆነ ሀሎክ። ወእመኒ ነሃእኩ ክንፈ ከመ ርግብ። ወሰረርኩ እስከማገለቅተ ባሕር። ሆነ እዴክ ትመርሐኒ ወታነብረኒ የማንክ። መንከር ግብርክ ወነፍስየ ጥቀ ትጤይቆ። ወኢይትጋባእ እምኔክ አዕፅምትየ ዘገበርክ በገቡዕ። ወኢአካልየ በመትሕተ ምድር። ወዘሂ ገበርኩ ርእያ አዕይንትየ እያልሁ መቀባጠር ሆነ። መዝ. ፻፴፱፥ ፯ - ፲፮።

እኔ ፈርቼ እንዲህ ተጨነቅሁ እንጂ እርሱ ግን ጥቂትስ እንኳ ክፉ ነገር አልተናገረኝም።

መክፈቻዬንም አውጥቶ ጥሎ በርሱ መክፈቻ ከፍቶ አስገባኝ። በገባሁም ጊዜ አንድ ነጭ በግ ታርዶ፤ በሳንቃ እንጨት ላይ ወድቆ አየሁ። ብዙ ሰዎችም ልብሳቸውን እያወሰቁ በደሙ ያጥባሉ። ደሙም ሳያቋርጥ ይወርዳል። ልብሳቸውን ሲነክሩት ለጊዜው ደም ይመስላል። ጠምዝዘው ሲያወጡት ግን ከበረዶ አሥር ጊዜ ይነጣል። ያነንም ይሰብሱና ከተሰቀለው የጦርነት መሣሪያ አንዳንድ እየያዙ ይወጣሉ። አንዱ አጥቦ ሲወጣ ሌላው ይገባል።

እጅግም ተደነቅሁ፤ ስመንገዴ ባልቸኩልሁ እነርሱን ስመሰክት በኖርሁ ነበረ።

ባዳራሹም በስተቀኝ በኩል በመዘውር ገብቶ የሚፈስ ውኃ አየሁ። የጥሩነቱ ነገር እጅግ ያስደንቃል። በስተላይም ወገን ከዚህ ውኃ የሚጠጣ ለዘላለም አይጠማም የሚል ጽፈት ተሰቅሎ ይታያል። ዮሐ. ፱፥ ፲፱።

እኔ ግን መቅጃ አልነበረኝምና በእፍኜ እየዘገንሁ ፋት ፋት አድርጌ ወጣሁ።

ምዕራፍ ፳ ስለ ትልቅ ኃዘን

በዚያም ወራት አንድ ቀን ከቀትር በኋላ ባንድ ስፍራ ተቀምጬ አንገቴን ከጉልበቴ ጋራ እያስታገልሁ አዝን ጀመርሁ።

ወዳጄ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ምነው ዛሬ እንዲህ አድርገህ አዝነሃል አለኝ።

ወደ አዳራሹ ውስጥ በገባሁ ጊዜ የውኃ መቅጃ ባለመያዜ እየተናደድሁ ነው አልሁት።

ተጠምተሃልን አለኝ።

መጠማትስ አልተጠማሁም። ነገር ግን ውኃ መቅጃ በነበረኝ እኔም በብዙ እጠጣ ነበር። ደግሞ በመቅጃው ይገፍበት እወጣ ነበር አልሁት።

አንተን ካልጠማህ ለማን ብለህ ይህን አሰብህ አለኝ። ሞኝ ነህን! አሁን ባልጠማ ሌላ ቀን መጠማቴ ይቀራልን! ደግሞስ ስንቱ ጉረቤቶቼ በውኃ ጥም ይተላለቁ ይመስልሃል። ከዚያ ውኃ ቀድቼ በነበረ ይህን ጊዜ እንዳንድ ጉንጭ ሙሉ አቀምሳቸው ነበርሁ። ዘነጋኸውን ያ ባለጠጋ ዘመዳችን ንጉሠ አስጠርቶት በሔደ ጊዜ ስለ በረሃው ጽናት ውኃ ጥም ይዞት አንድ ጠብታ ውኃ የሚያቀምሰኝ ሰው ባገኘሁ እያለ ሲያሰቅስ ወድቆ አልቀረምን። ሉቃስ ፲፮፥ ፳፬።

የዚህ ነገር ትዝ እያለኝ ብዙኅ አዘንሁ አልሁት።

ወዳጄ ልቤም ይህን ስነግረው ስቅስቅ ብሎ አለቀሰ። እንባውም በጉንጨ ይወርድ ጀመር።

ወዳጄ ልቤ ሆይ! ስለ ምን ታለቅሳለህ! አሁን በነገርሁ ነገር ነውን! ወይስ ሌላ ነገር ትዝ ብሎህ ነው አልሁት።

ሌላ ነገር ትዝ ብሎኝ አይደለም። ነገር ግን የባለጠጋውን ነገር ብታነሣ የወደቀበት ስፍራ ትዝ አለኝና ነው።

እንዴት ያለ ነው አልሁት።

ስፍራውም እጅግ በረሃና ጉድጓዳ ስለ ሆነ መሬቱ እንደ እሳት ይግላል። የፀሐይ ሙቀት ሲፋጅ ፀሐይ በታዋን ለቃ (ትታ) የወረደች ይመስላል።

ዳግመኛ የምድር አራዊት ሁሉ እባብም፤ ዘንዶም፤ ጊንጥም በየመንገዱ ዳር ተጋድመው የለውን እግር ይጠብቃሉ።

በዚያ መንገድ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ምላሳቸው በውኃ ጥም ይታሠራል። ጥርሳቸውንም ያፋጫሉ። ወዲያም ወዲህም ቢመለከቱ እይዟችሁ የሚል አንድ ሰው ስንኳ አያገኙም። መዝ. ፵፱፥ ፮ - ፰።

በለተላይ ወገን ጥቂቶች መንደሮች ይታያሉ። ነገር ግን በዙሪያቸው አልም ያለ ገደል ነው። ሰውስ ይቅርና አሞራ ስንኳ አያልፍበትም። ኢዮብ ፳፰፥ ፮።

እግር ክፉ ነውና ምናልባት የኛም መንገድ ባለጠጋው በሔደበት የሆነ እንደ ሆነ እንዴት እንሆናለን ብዬ ያዘንሁበት ምክንያት ይህ ነው አለኝ።

በእውነትም ይህ ነገር እጅግ የሚያሳዝን ነው።

ነገር ግን ንጉሡ ባስጠራን ጊዜ የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያገኘን እንደ ሆነ ያንን እያየን ደጋ ደጋውን እንሔዳለን።

ትልቁስ ጭንቀት የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያላገኘን እንደ ሆነ ነው። ካርታውንም ካላገኘን ወደ አንዱ ፈረፈር ወድቀን እንቀራለን እንጂ ያ ባለጠጋ የሔደበትን በረሃ እንዘልቃለን ብለን አናስብም አልሁት።

እውነት ነው፤ ግን ለሁሉም ነገር የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልን አሜን አለኝ።

ይህንም ተነጋግረን መንገዳችንን ለመሔድ ጀመርን።

**ምዕራፍ ፳፩
ስለ ዕድሜ ተራራ**

ከዚህም በኋላ ዕድሜ የሚባለውን ተራራ ለማየት ሔድሁ። በጥጉ ቆሜ ብመለከት ሄኖክና ኡልያስ ወደ ጫፉ ወጥተው ፊጥ ብለው ተቀምጠው ይታያሉ። ዘፍጥ. ፳፥ ፳፱፤ ፻፲፯. ፪፥ ፲፩።

መቼም አሳብ አይቀርምና፤ ምናልባት እኔም ብወጣ እንደርሳቸው ወደ ጫፉ እደርስ ይሆንን ብዬ ወደ ተራራው እግር ቀረብሁ።

ነገር ግን በዕድሜ ተራራ እግር የስንት ፍጥረቶች ሬሳ እየሁ ብላችሁ ታምኑኛላችሁን። ለማይና ምድር ወረቀት፤ መላእክት

ጸሐፊዎች፤ ባሕር ቀለም ሆኖ ተጽፎና ተቆጥሮ ያልቅ እንደ ሆነ ነው እንጂ አንድ ሰው ሊጽፈውና ሊቆጥረው አይችልም።

የሰው ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የእንስሳ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የአራዊት ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የአዕዋፍ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የተንቀሳቃሽ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ እነዚህ ሁሉ እንደ ቅጠል ረግፈው ይታያሉ።

ሬሳውንም ሁሉ በየወገኑ ካየሁ በኋላ ቀና ብዬ ወደ ዕድሜ ተራራ ብመለከት፤ እንስሳውም፤ አራዊቱም፤ አዕዋፉም፤ ተንቀሳቃሹም የሰው ወገን ሁሉ ወደ ዕድሜ ተራራ ለመውጣት ይፍጨረጨራሉ፤ ነገር ግን ያንን የዕድሜ ተራራ እስከ ጫፉ የወጣ ፍጥረት የለም።

እኩሉ ከተራራው መካከል ሲደርሱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና ጥቂት ከፍ እንዳሉ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና እንደ ጊዜ እንደ ተራመዱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና እንወጣለን ብለው ሲያስቡ ይወድቃሉ።

ይህንም አይቼ ብዙ አለቀስሁ።

ያ ወዳጅ ልቤ ግን እጅግ ቸኩሉ ነበረና እንሔድ እንጂ በዚህ ቆመን እንኖራለን።

ይህ እሁን የምታየው ሁሉ ላንተ እንግዳ ቢሆንብህ አታድንቅ፤ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ እንዲሁ ነው አለኝ።

ምንስ ቢሆን ክርስቲያን አይደለህምን? ስለዚህ ይህን ሁሉ የሰው ሬሳ አይቼ ዝም ብዬ ብሔድ መልካም አይሆንምና ወደ ዛፉ እግር አርፈን ከዳዊት መዝሙር ጥቂት ልዘምር አልሁት።

ከዚህም በኋላ ዳዊቱን በተልበቴ ላይ ዘርግቼ ልዘምር ጀመርሁ። እንዲህ እያልሁ

“ምንትነው ሁሉ ሰብእ ከመ ትዝክር?
ወምንትነው ዕንሰ እመሕያው ከመ ተሐውጸ?
ሕቀ እሕጸጽ እመላእክቲክ። መዝ. ፷፥ ፱ - ፳።
እስመ ገልቀ በሕማም ሕይወትየ።
ወዓመትየኒ በገፃር።
ወደከመ በተጽናስ ኃይልየ።
ወእንቀልቀለ ኩሉ አዕጽምትየ። መዝ. ፵፩፥ ፩።
ወእቤ በልሳንየ ንግረኒ እግዚአ ደኃሪትየ።
ምንት እማንቲ ጉልቆን ለመዋዕልየ።
ከመ አእምር ለምንት እዴገር እነ።

ናሁ ብሉያተ ረባይነን ለመዋዕልየ።
 ወእካልየኒ ወኢከመ ምንት በቅድሜክ።
 ወባሕቱ ከንቱ ኩሉ ደቂቀ ዕንሰ እመሕያው።
 ወከመ ጽላሎት ያንሰሱ ኩሉ ሰብእ።
 ወባሕቱ ከንቶ ይትሀወኩ።
 ይዘግቡ ወኢየሕምሩ ለዘያሰፋጋብእ።
 በተግሣጽክ በእንተ ገጢእቱ ተዛልፍኩ ለሰብእ።
 ወመሰውካ ከመ ሣሬት ለነፍሴ።
 ወባሕቱ ከንቶ ይትሀወኩ ኩሉ ሰብእ። መዝ. ፱፱፥ ፫ - ፲፩።
 ተዘከር ምንት ውእቱ ኃይልየ።
 ቦኑ ለከንቱ ፈጠርኮ ለዕንሰ እመሕያው።
 መኑ ሰብእ ዘየሐዩ ወኢይሬእያ ለሞት።
 ወመኑ ዘያድገና ለነፍሱ እምእደ ሲሓል። መዝ. ፱፱፥ ፵፯ - ፵፰።
 እስመ ገልቀ ከመ ጢስ መዋዕልየ።
 ወነቅጽ ከመ ሣዕር አዕጽምትየ።
 ወመዋዕልየኒ ከመ ጽላሎት ገለፈ።
 ወእነሂ ከመ ሣዕር የበሰኩ።
 ንግረኒ ውገዶን ለመዋዕልየ።
 ወኢትሰደኒ በመንፈቀ ዓመትየ።
 ወኩሉ ከመ ልብስ ይበሊ።
 ወከመ ሞጣሕት ትዌልጦሙ ወይትዌለጦ። መዝ. ፻፪፥ ፫ - ፳፮።
 ተዘከር እግዚአ ከመ መሬት ንሕነ።
 ወለብእስ ከመ ሣዕር መዋዕሊሁ።
 ወከመ ጽጌ ገዳም ከማሁ ይፈራ።
 እስመ መንፈስ ይወፅእ እምኔሁ ወኢይሄሉ እንክ።
 ወኢየሕምር እንክ መካኖ። መዝ. ፻፲፥ ፲፬ - ፲፯።
 ምንትኑ ውእቱ ሰብእ ከመ ታሰተርኢ ሎቱ።
 ዕንሰ እመሕያውሰ ዘተሐሰቦ።
 ሰብእስ ከንቶ ይመስል።
 ወመዋዕሊሁኒ ከመ ጽላሎት የገልፍ። መዝ. ፻፶፬፥ ፫።
 ይህንም ከጨረሰሁ በኋላ ቆሜ የሬሳውን ብዛት እያየሁ አደንቅ

ጀመርሁ።

ወዳጄ ልቤም ወደ እኔ ቀርቦ እንዲህ የሚያስደንቅህ የሞቱት ሰዎች ነገር ነውን? አለኝ።
 አዎን! አንተሳ! አልሁት።
 እኔስ የሚያስደንቀኝ የሄኖክና የኤልያስ ነገር ነው አለኝ።
 እንደምን? አልሁት።
 የዕድሜ ተራራን ወጥተው ወደ ጫፋ ከደረሱ በኋላ ተደላድለው አይቀመጡምን? እንዲህ አጉል አቀማመጥ ተቀምጠው ቀልቀል፥ ቀልቀል ሲመለከቱ ቢወድቁ እንደምን ሊሆኑ ነው። እነዚህ ሰዎች ያልወደቁ እንደ ሆነ ምን ተናገር በለኝ አለኝ።
 እውነትህ ነው! አጉል አቀማመጥ ተቀምጠዋል። ነገር ግን ቢወድቁስ ባይወድቁስ እኛ ምን ትገረን? ከወደቁማ ሥጋቸውስ ለመቃብር ይገኛልን? ደግሞም እነዚህ ሰዎች ይህን የዕድሜ ተራራ በገዛ ኃይላቸው ሊወጡ ባልቻሉም ነበር። ስለዚህ ያወጣቸው ጌታ ያውቅላቸዋል። ራእ. ፱፥ ፩።
 ግን ሁሉንም በዓይን ለማየት ያብቃን! በጆርም ለመስማት ያብቃን። አሁንስ መንገዳችንን እንሒድ። ምንም ቢሆን የደቡብን ሀገር ሳናይ ወዳገራችን አንመለስም አልሁት።

ምዕራፍ ፳፪

ስለ ደቡብ መንገድ

ከዚህም በኋላ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድሁ።
 የደቡብ ሀገር ሰፊ ሜዳ ነበረና በእግሬ ሔጄ ወደ አሰብሁበት እንዳልደርስ አወቅሁ።
 ስለዚህ አንዲት ሲጋር በቅሎ ዝሁና ስሟን ማንበብ ብቻ ብዬ አወጣሁላት።
 በሁለት ዓይን ልንም ለጉሜ ወዳጄ ልቤን አፈናጥጬ አንድ ጊዜ ሾጥ ባደርጋት የሚበልጠውን ሜዳ አሳለፍሁት።
 በዚያም ምርማሪ የሚባል ሣር የበቀለበት መስክ አገኘሁ። ይህ መስክ የማነው ብዬ ብጠይቅ የባሻ ማስተዋል ነው አሉኝ። እርሳቸውስ ደግ ሰው ናቸው። አንድ አፍታ ባግጣት የሚቆጡኝ አይመስለኝም ብዬ ልንሟን አውልቁ ለቀቅኳት። ጥቂትም እንደ ነጮች እንደ ገና ለጉሜ አሰግር ጀመርሁ።

ነገር ግን የደቡብ ሀገር እጅግ ሰፊ ስለ ሆነ ፊት ለፊት አልዘልቀውም ብዬ ባንድ ወገን አቋርጬ ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ። ወዳጄ ልቤም ምነው ባቋራጭ መንገድ ተመለስሁ፤ ይህን ጊዜ እኔ ብዬሀ በሆነ እልክህ ይመጣ ነበረ አለኝ።

እንኳን እንኳን አንተ እንደ ሰለቸኸኝ አውቄ ወደ ምሥራቅ ሀገር ሔደን ወዳጆቻችንን ሁሉ ተሰነባብቷን ወዳገራችን እንድንመለስ ብዬ ነው እንጂ ለሌላ ነገር ብዬ አይደለም አልሁት።

ይህስ ከሆነ መልካም ነው አለኝ።

ምዕራፍ ፳፫
ስለ መሰነባበት

ይህንም ከተነጋገርን በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ደረስሁ። የምሥራቅ ሀገር ግን ለበቅሎ የማይመች ወጣ ገባ መሬት ነበረና በቅሎዬን ማገዝብ ብቻን ለሊቀ ካህናት መራቀቅ ሸጥሁላቸው። በእግሬም ለመሔድ ጀመርሁ። ነገር ግን ዱሮ በቅሎ ተለመደና እግሬ ይደካክም ጀመረ።

ከዚህም በኋላ እያዘገምሁ ወደ ድንኳን ቤት ደረስሁ። ባየኝ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። ከሰላምታም በኋላ ስለ ልጆቼና ስለ ሚስቴ ጤና ጠየቀኝ።

ደኅና ናቸው፤ እግዚአብሔር የዕለት ምግብና ያመት ልብስ አልነሣቸውም አልሁት። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፰።

ከዚህም በኋላ ወደ ቤት ገባን። እርሱም ቶሎ ብሎ እንጀራውን በሌማት፤ ጉመነን በድስት አድርጎ አቀረበልኝ።

እኔም ባርከህ ቀድለህ ስጠኝ ብዬ ፈጣሪዬን ለምኚ እስክጠግብ በላሁ።

ከበላሁም በኋላ ይህን የበላሁትን ለጤና አድርግልኝ፤ በመንግሥተ ለማያትም መንፈሳዊ ምግብ እንድትመግቡኝ እለምንሃለሁ ብዬ ፈጣሪዬን አመለግኜ ወደ መኝታ ቤቴ ሔድሁ።

በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ድንኳንም ብዙ መንገድ ሸኘኝ።

ምክርም መከረኝ፤ ምክሩም እንዲህ ነበር።

ብልጥግና የሚባል ወምበዴ ተነሥቶ ሰውን ሁሉ ሊፈጅ ነው። አሁንም አንተ ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፱ - ፲።

እንደምን አድርጌ እጠነቀቃለሁ። እነሆ አንተ እንደምታየኝ ባዶ እጄን ነኝ። ቢመጣብኝስ በምን እመልስዋለሁ አልሁት።

እርሱም ወደ ቤቴ እየሮጠ ተመልሶ ይበቃኛል የሚባል አፎቄውን ይዞልኝ መጣ። ያንንም በጫንቃዬ ላይ አድርጌ እየተገማለልሁ ሔድሁ።

ትሕትናንም ለመሰናበት ሔድሁ። ተሰነባብተንም ስሔድ ስለ መንገዴ መከረኝ።

ምክሩም እንዲህ ነበር።

በዚህ ወራት ትዕቢት የሚባል አንበሳ ከበረሃ መጥቶ መንገደኞችን ሁሉ እየለበረ ሊጥል ጀምሯል። አሁን ስትሔድ ሰንኳ ብዙ ፊሳ ወድቆ ታገኛለህ። አንተ ግን ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ።

እነሆ አንተ እንደምታየኝ በእጄ መሣሪያ የለኝም። እንደምን ልጠንቀቅ አልሁት።

በዚያ ጊዜ አላዋቂ ነኝ የምትባል ሽጉጡን ከወገቡ አውልቆ ሰጠኝ። ያንንም ታጥቄ ያላሳብ መንገዴን ሔድሁ።

ብላታ ቸርነትንም ላመለናበት ሔድሁ። እርሳቸውም ሸኝተውኝ ሲመለሱ ስለ መንገዴ መከሩኝ። ምክሩም እንዲህ ነበር።

ንፍገት የሚባል አቦ ሸማኔ እጅግ ከፍቷልና ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ።

ያለ መሣሪያ እንዴት አድርጌ ለመጠንቀቅ እችላለሁ አልኳቸው።

ያለውን መስጠት የሚባል ጋሻቸውን ከክንዳቸው አውልቀው ሰጡኝ። እኔም ያንን እንግቤ ያለ ፍርሃት ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፬
ስለ ወንጌል መሰነባበት

ከዚህም በኋላ የምእመን ሚስት የነበረችውን ወንጌልን ለመለናበት ያለችበትንስ ስፍራ አስጠይቄ ሔድሁ። ባየችኝም ጊዜ እያለቀሰች ወደ እኔ መጣች። ከሰላምታም በኋላ ወደ ቤት እንግባ አለችኝ።

እኔ ግን ቸኩየ ነበረና እዚሁ ተሰነባብተን ልሔድ አልኳት።

ምነው ወዳጄ፤ ይህን የሚያህል ዘመን ተለያይተን ኖረን መቼ ተጫወትንና ልሔድ ትላለህ። ስንኳን አንተ ማንም ወደ እኔ ቢመጣ ሳያድር አይሔድም አለችኝ። ዮሐ. ፮፥ ፱፻፮።

እኔም እኚ ብዬ ወደ ቤት ገባሁ። ጨዋታም ጀመርን። እኔ ወንጌል ሆይ፤ እንደምን ነሽ፤ ተጽናናሽን አልጋት።

የሞተ ተጉዳ እንጂ፤ የቆመ ምን አለበት። ባሌንም ከሀገር አስወጥተው የለደዱት ሰዎች ዋና ዋናዎቹ ሲቀሩ፤ ሁሉም እየመጡ እግሬ ሥር እየወደቁ «ማሪን» አሉኝና ማርጋቸው አለች። ማቴ. ፭፥ ፯።

ካሣ እየተቀበልሽ ነውን አልፏት።

አልተቀበልሁም አለች።

እንግዲያማ ስለ ምን ማርሻቸው አልጋት።

አለቃ መመለስንና ቄስ ገበዝ ማመንን አማላጅ ልከው ቢያስጨንቁኝ ማርጋቸው አለችኝ።

እነዚያማ ከመጡ ምን ይደረጋል። መቼም የሞተ ሰው ከጎረቤቱ ቀን በቀር አይነሣም። ደግ አድርገሻል። ከዚያ ወዲህ ፍቅር ናችሁን፤ ልብሽ ጥቂትም ቂም አልያዘምን አልጋት።

ኧረ ወዲያ በስመ አብ በል ወንድሜ። አንድ ጊዜ ከታረቅሁ በኋላ ቂም የሚሉ ነገር ወዴት አውቃለሁ። አባቴ እግዚአብሔርም እንዴሁ ነው። ኢሳ. ፩፥ ፲፰።

ከምዕራብ ሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው በደማስቆ ከተማ ሸፍቶ ያባቴን እሸከሮች ሁሉ እያለረ ወደ ኢየሩሳሌም ይለዳቸው ነበረ።

አባቴም ይህ ነገር ቆጨውና በከተማው አጠገብ መብረቅ የሚባለውን መድፍ ጠምዶ ቆየው።

ነገር ግን አባቴ እጅግ ርኅራሄ ያበዛ ነበርና እንዳይሞት ብሎ እርሳሉን አውጥቶ ባሩድ ብቻ ነበረ።

ጳውሎስም አባቡን ጥሎ ሲሔድ ያንን መብረቅ የሚባለውን መድፍ ተኩለበት።

በዚያ ጊዜ በድንጋጤ እስከ ሦስት ቀን ድረስ ወድቆ አደረ። አሸከሮቹም አንዱ ባንዱ ላይ እየተነባበሩ ወደቁ።

አባቴም በቶሎ ከምድር አንሥቶ ይዞ ብዙ ወቀሳ ከወቀለው በኋላ ምሕረት አደረገለት። ከዚያ ወዲህ የሁለቱ ፍቅር ርጥብ ያቃጥላል።

ከፍቅራቸውም ጽናት የተነሣ የውጭ ሀገር ሚኒስትር አድርጎ ሾመው። የሐዋ. ፱፥ ፩ - ፲፭።

ወዳጄ ሆይ፤ ከታረቅን በኋላ ቂም እናውቅም፤ የዘር ነው አለችኝ።

ወንጌል ሆይ፤ ይህስ ትልቅ ነገር ነው። ይህን ያህል ነገር ሰምቼ ደስታውንም አልቸለው። አሁንም ማደሬ ካልቀረ ስለ ደስታዬ በዘፈን ሳሞግስሽ ልደር አልጋት።

ከበረታህማ መልካም ነው። ግን መንገደኛ ነህና ይደክምሃል ብዬ አስባለሁ አለች።

ምዕራፍ ፳፭

ወንጌልን በዘፈን ስለ ማሞገስ

ከዚያ በኋላ የወንጌል ቤተ ሰዎች ሁሉ ተጠርተው መጡ። እኔም ልዘፍን ጀመርሁ።

በዚህ ያላችሁ ልጁም ዐዋቂውም አንድ ጊዜ እጃችሁን አውጡና አጨብጭቡ። ከበሮውንም ድልቅ ድልቅ አድርጉት። እንግዲህ ያለ ዛሬ አንገናኝም አልጋቸው።

እነሱም እጃቸውን ቸብ ቸብ ሲያደርጉ እኔ በመካከል ቆሜ እንደዚህ እያልሁ አወርድላቸው ጀመርሁ።

ይገኘሽ ወደ ሰማይ፤

ይገኘሽ ወደ ሰማይ።

አንች አጋዳይ፤

አንች አጋዳይ፤

ይገኘሽ ወደ ሰማይ።

ሰዎች በቤታቸው ሲተማሙ ዋሉ፤

ደጅ ለመታ ሁሉ ከፈተች እያሉ። ማቴ. ፯፥ ፯።

ከጌታው ተጣልቶ አስታርቂኝ ሲልሽ፤

ዶሮ ሲጮህ መጥቶ ገባ ከቤትሽ። ማር. ፲፬፥ ፳፪።

ይህን ወሬ ለምቶ ከገዛ አሸከርሽ፤

በንጨት ታንቆ ሞተ የፈታሽ ባልሽ። ማቴ. ፳፯፥ ፭።

ቀምበርሽ ቀላል ነው እያሉ ሲያሙሽ፤

ከሌሎቹ ይልቅ በዛ መከርሽ። ማቴ. ፲፭፥ ፳፬ - ፴፡

መከሩስ ብዙ ነው አሁን እንዳልሁት፤

እንከርዳዱን ነቅለሽ ብትጥይለት። ማቴ. ፲፫፥ ፳፯።

ለመከሩ ሥራ እኔ እንዳልመጣልሽ፤

አዲስ ሚስት አግብቼ እንዲህ ቀረሁብሽ። ሉቃ. ፲፬፥ ፳።

ሌላ ስንኳ አይደሉት ዓለሚቱ ናት፤
 አንችን የማትወድሽ ጠላትሽ ከጥንት። ዮሐ. ፲፭፥ ፲፰።
 እናንተ ሁለታችሁ ብትታረቁልኝ፤
 መጥቼ አይሽ ነበር ጊዜ ሲመሽልኝ።
 ሰጪዋ ላማላጅ ዕርቅ አገቢ ብላችሁ፤
 ለልጆቻችሁም ቂም አተረፋችሁ። ፩ ዮሐ. ፫፥ ፲፡፡
 ሰኔስ ትዝ የሚለኝ የናፈቀው ልቤን፤
 ልጆሽን ጳውሎስን የዳርሽበት ዘመን። ዮሐ. ፳፯፥ ፩።
 ወደ ሮሜ ሰዎች ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ቆሮንቶስም ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ገላትያም ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ኤፌሶንም ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ፊልጵስዮስ ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ቆላስይስ ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ተለሎንቄም ተልኮ ነበረ፤
 ለጢሞቴዎስም ተልኮ ነበረ፤
 ደግሞ ለነቲቶ ተልኮ ነበረ፤
 ለነፊልሞናም ተልኮ ነበረ፤
 ለዕብራውያንም ተልኮ ነበረ፤
 በሐምሌ አምስት ቀን ሮም ላይ ተዳረ። ገድለ ሐዋርያትን
 ይመልከቱ።
 ንጉሥ ስጡት አሉ የምሥራቹን፤
 ነጫጭ ልብስና የወርቅ ዘውዱን። ፪ ጢሞ. ፬፥ ፳።
 እንግዲህ ጳውሎስ ቀረ መታየቱ፤
 ብቅም አይል አሉ ከሙሽራ ቤቱ። ዮሐዋ. ፳፥ ፳፭።
 እጅግ አድጋ ነበር የሚያገባት አጥታ፤
 እርሱ ጸደቀባት እንዳትኖር ገልጸታ።
 እርሱ ከሚስቱ ጋራ ሁልጊዜ ደስታ፤
 እናቱ ስታሰቅስ የሚጠራት አጥታ።
 ጴጥሮስ ይመስለኛል ከሰው ሁሉ አጭር፤
 ጳውሎስ ሲያገባ መዝሙር ሲዘምር።
 ባንገቱ ሲዘፍን የሮም ወታደር፤
 በንጨት ላይ ተለቅሎ ቁልቁል ያይ ነበር።

ገድለ ሐዋርያትን ይመልከቱ።
 ታናሽ ታላቅ ሥጋ ሞልቶልሽ በቤትሽ፤
 ምላስ ሥጋ ብቻ ምነው ማስቆረጥሽ። ስንክሣር ይመልከቱ።
 የቤትሽን ሥራት ኖሯል ባላውቀው፤
 ለምበር ሥጋ ለካ በለተኋላ ነው። ስንክሣር ይመልከቱ።
 ለዚያ ሰወታደር ማን ነገረው ብላት፤
 ምላስ አምጡ ይላል ታናሽ ሲያቀርቡለት። ስንክሣር ይመልከቱ።
 ከጀርመኖች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከንግሊዞች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከፈረንሳይ ሰዎች ቆይታ አደረግሽ፤
 ከሮሞችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከግሪኮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከመስኮቦች ጋራም ቆይታ አደረግሽ፤
 ከስዊድኖችም ቆይታ አደረግሽ፤
 ከአሜሪኮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ባሕሩንም ሁሉ በመርከብ ዞረሽ።
 ካገኘሽው ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከምስሮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከኢትዮጵያም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከአፍሪቃም ከፍሎች ቆይታ አደረግሽ፤
 ወዳጆሽ የቱ ነው ደግሞስ ጠላትሽ፤
 የልብሽን ምሥጢር ከመረመሩሽ። ማቴ. ፳፰፥ ፲፱።
 ሰነገሩ አልሁ እንጂ አንቺማ ምን ዕዳሽ፤
 ለሁሉ የሚሆን ብዙ ስፍራ ሳለሽ። ዮሐ. ፲፬፥ ፩ - ፪።
 አንችን ተማምኜ ተጣላሁ ከሰይጣን፤
 ጠበቃ እንድትሆኝ ኋላ በፍርድ ቀን። ዮሐ. ፰፥ ፶፩
 ዕዳ እንኳ ብገባ ጌታሽ ይክፈልልኝ፤
 ወዳጆሽን እኔን አሥሮ እንዳያኖረኝ። ማቴ. ፭፥ ፳፭ - ፳፮።
 ከዚህ ቀድሞ አባቴን ከነገር አግብቶት፤
 ብዙ ዕዳ፤ ብዙ ዕዳ ጌታሽ ከፈለሰት። ኤፌ. ፪፥ ፲፮።
 ብትረሽው ነው እንጂ የጌታሽ ባሪያ ነኝ፤
 በጸላጦስ ሹመት ዓርብ ቀን የገዛኝ። ገላ. ፫፥ ፲፫።

አፈራሰሁ እንጂ ሚስቴን ዓለሚቱን፤
 አገባሽ ነበረ አንችን በቃል ኪዳን።
 ዘመድ ወዳጆቼ ጥንቱን ግን ሲመክሩኝ፤
 እርሷን ብታገባ ዕድሜህ ያጥራል አሉኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፩።
 አግባት ባሉኝ እንጂ የዚያ መች ቸገረኝ፤
 ካንች ተጋብቼ ብሞትም ግድ የለኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፰።
 ከባሪያ መጋባት ነውር መስለኝ ነወይ፤
 እኔ ባንች ገንዘብ ጌታ እሆን የለሞይ። ዮሐ. ፳፥ ፵፪።
 የጌታሽም መንግሥት በምትወጀው፤
 እኩል ናቸው አሉ ባሪያና ጌታው። ቆላ. ፫፥ ፲፩።
 ካመት ዓመት ድረስ ግብር እየበሉ፤
 የጌታሽ ቤት ሥጋ አያልቅም ይላሉ። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፮።
 ሥጋ ከነደሙ አትብሉ ይላሉ፤
 ባንች ጌታ ቤት ግን አይሰኝም አሉ። ዮሐ. ፮፥ ፶፬።
 ሥጋ አትብሉ ያለው ማናቸው ሀኪም ነው፤
 ሥጋማ ካልበላ ምን ጤና አለው ለለው። ዮሐ. ፮፥ ፶፫።
 እኔ ስነግራችሁ ብትበሙ ምነው፤
 ሥጋ አትብሉ ማለት ያጣ ወሬ እንጂ ነው። ዮሐ. ፮፥ ፶፪።
 እኔስ ከሐኪሞች ያገኘሁት ጥበብ፤
 የእጅን እድፍ ሁሉ ቶሎ ቶሎ ማጠብ።
 እጅግ ያስጠይፋል ያለኛል በሞትሁት፤
 እጅን ሳያጠሩ ሥጋ ቆርጦ መብላት። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፱።
 የከላ የነጣ አትወጅሞይ ከቶ፤
 መልኩን ካላየሽው ተኩሎ ተቀብቶ። ማቴ. ፮፥ ፲፮።
 እመቤት ናት ብሎ ሲያወራ ሰው ሁሉ፤
 ተሰውረሽ ውለሽ ተመጸወትሽ አሉ። ማቴ. ፮፥ ፫ - ፬።
 የብርሽን ሣጥን ብል እንዳይበላው፤
 ከምድሩ ወደ ላይ ከፍ ከፍ አድርጊው። ማቴ. ፮፥ ፳።
 ተበልቶ የማያልቅ ድግስ ደግለሽ፤
 ያገሩን ሰው ሁሉ ግብልኝ ብለሽ፤
 ያደባባዩን በር እንዲህ አጥብባሽ፤
 ልግህ ልግህ ሲሉ ሁሉም ሞቱልሽ። ማቴ. ፮፥ ፲፬ - ፳፪፤ ፩፥ ፲፬።

የነዚያ ሰዎች ደም ፍዳው ደረሰብሽ፤
 እዬው ዛሬ አንድ ሰው አይገባ በበርሽ። ፩ ጢሞ. ፬፥ ፩ - ፫።
 አንድ ዓይን ነሽ አሉ መልክሽ እያምር፤
 ይዘሻል መሰለኝ የመስተፋቅር። ማቴ. ፳፥ ፳፱።
 ባላገሮች ሁሉ ተማማሉብሽ፤
 ወደ አረመኔ ሀገር ወስደው ሲጥሉሽ። የሐዋ. ፲፫፥ ፵፮።
 እኒያስ ባያውቁ ነው ባይጠረጥሩሽ፤
 ካረመኔ ወገን ትውልድ እንዳለሽ። ማቴ. ፳፰፥ ፲፱።
 ወዴት ባገኘሁት እንደጠይቀው፤
 ጳውሎስ ነው አሉ ዘርሽን የሚያውቀው። ሮሜ. ፲፩፥ ፲፫።
 ትውልድሽ ቢጠፋኝ ምንም ባላውቀው፤
 መጀመሪያው ግንዱ ቆርነሌዎስ ነው። የሐዋ. ፲፥ ፩ - ፵፰።
 ይገኘሽ ወደ ሰማይ፤
 ይገኘሽ ወደ ሰማይ፤
 አንች አጋዳይ፤
 ይገኘሽ ወደ ሰማይ።
 እንግዲህም ስንዘፍን ሌሊቱ ወለል አለ። በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ከወንጌልም ጋራ ለመለነባበት ስንነጋገር ወዳጄ ሆይ፤ ስንቅ ይዘሃልን አለችኝ። ምንም የሰኝም አልጓት።
 እንዴት ያለህ ክፉ ሰው ነህ። ብዙ ምሥጢር ተጫውተን ሳለን እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ዝም ብለህ ትሔዳለህን፤ እንግዲህ ወዲህ እንደዚህ ያለ የልግም ሥራ አትሥራ።
 አሁንም አንድ አፍታ ቆየኝ አለችኝና ወደ ቤቷ እየሮጠች ሔዳ የስንዴ እንጀራና ጥቂት የወይን ጠጅ ይዛልኝ መጣች። በዚህ ሀገር የስንዴ እንጀራ ውድ ነው ባደርህበትም ስፍራ በሥጋ ብትለውጠው ይለወጣል። እያለች በልብሴ አስቋጥራ ሰደደችኝ።

ምዕራፍ ፳፮
 ስለ ፍቅር መሰነባበት

ከዚህም በኋላ ፍቅር ታሞ ወደ ነበረበት ሀገር ሔድሁ። እርሱም ትንሽ የሽማ ቁራጭ በራሱ ላይ እስሮ ባደባባይ ኩርምት ብሎ ተቀምጦ ነበር።

እፈራለሁ እንጂ ሚስቴን ዓለሚቱን፤
 አገሻኝ ነበረ አንችን በቃል ኪዳን፡፡
 ዘመድ ወዳጆቹ ጥንቱን ግን ሲመክሩኝ፤
 እርሷን ብታገባ ዕድሜህ ያጥራል አሉኝ፡፡ ማቴ. ፲፥ ፳፩፡፡
 አግባት ባሉኝ እንጂ የዚያ መች ቸገረኝ፤
 ካንች ተጋብቼ ብሞትም ግድ የለኝ፡፡ ማቴ. ፲፥ ፳፰፡፡
 ከባሪያ መጋባት ነውር መስለኝ ነወይ፤
 እኔ ባንች ገንዘብ ጌታ እሆን የሰሞይ፡፡ ዮሐ. ፳፥ ፴፪፡፡
 የጌታሽም መንግሥት በምትወጅው፤
 እኩል ናቸው አሉ ባሪያና ጌታው፡፡ ቆላ. ፫፥ ፲፩፡፡
 ካመት ዓመት ድረስ ግብር እየበሉ፤
 የጌታሽ ቤት ሥጋ አያልቅም ይላሉ፡፡ ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፮፡፡
 ሥጋ ከነደሙ አትብሉ ይላሉ፤
 ባንች ጌታ ቤት ግን አይለኝም አሉ፡፡ ዮሐ. ፮፥ ፶፬፡፡
 ሥጋ አትብሉ ያለው ማናቸው ሀኪም ነው፤
 ሥጋማ ካልበላ ምን ጤና አለው ሰሰው፡፡ ዮሐ. ፮፥ ፶፫፡፡
 እኔ ስነግራችሁ ብትሰሙ ምነው፤
 ሥጋ አትብሉ ማለት ያጣ ወሬ እንጂ ነው፡፡ ዮሐ. ፮፥ ፶፪፡፡
 እኔስ ከሐኪሞች ያገኘሁት ጥበብ፤
 የእጅን እድፍ ሁሉ ቶሎ ቶሎ ማጠብ፡፡
 እጅግ ያስጠይፋል ያሰኛል በሞትሁት፤
 እጅን ሳያጠሩ ሥጋ ቆርጦ መብላት፡፡ ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፱፡፡
 የከሳ የነጣ አትወጅሞይ ከቶ፤
 መልኩን ካላየሽው ተኩሎ ተቀብቶ፡፡ ማቴ. ፮፥ ፲፯፡፡
 እመቤት ናት ብሎ ሲያወራ ሰው ሁሉ፤
 ተሰውረሽ ውለሽ ተመጸወትሽ አሉ፡፡ ማቴ. ፮፥ ፫ - ፬፡፡
 የብርሽን ሣጥን ብል እንዳይበላው፤
 ከምድሩ ወደ ላይ ከፍ ከፍ አድርጊው፡፡ ማቴ. ፮፥ ፳፡፡
 ተበልቶ የማያልቅ ድግስ ደግሰሽ፤
 ያገሩን ሰው ሁሉ ግብልኝ ብለሽ፤
 ያደባባዩን በር እንዲህ እጥብበሽ፤
 ልግባ ልግባ ሲሉ ሁሉም ሞቱልሽ፡፡ ማቴ. ፯፥ ፲፬ - ፳፪፤ ፩፥ ፲፬፡፡

የነዚያ ሰዎች ደም ፍዳው ደረሰብሽ፤
 እዪው ዛሬ አንድ ሰው አይገባ በበርሽ፡፡ ፩ ጢሞ. ፬፥ ፩ - ፫፡፡
 አንድ ዓይን ነሽ አሉ መልክሽ አያምር፤
 ይዘሻል መሰለኝ የመስተፋቅር፡፡ ማቴ. ፭፥ ፳፱፡፡
 ባላገርች ሁሉ ተማማሉብሽ፤
 ወደ አረመኔ ሀገር ወሰደው ሊጥሉሽ፡፡ ዮሐዋ. ፲፫፥ ፴፮፡፡
 እኒያስ ባያውቁ ነው ባይጠረጥሩሽ፤
 ካረመኔ ወገን ትውልድ እንዳለሽ፡፡ ማቴ. ፳፰፥ ፲፱፡፡
 ወዴት ባገኘሁት እንደጠይቀው፤
 ጳውሎስ ነው አሉ ዘርሽን የሚያውቀው፡፡ ሮሜ. ፲፩፥ ፲፫፡፡
 ትውልድሽ ቢጠፋኝ ምንም ባላውቀው፤
 መጀመሪያው ግንዱ ቆርነሌዎስ ነው፡፡ ዮሐዋ. ፲፥ ፩ - ፵፰፡፡
 ይገሮሽ ወደ ሰማይ፤
 ይገሮሽ ወደ ሰማይ፤
 አንች አጋዳይ፤
 ይገሮሽ ወደ ሰማይ፡፡
 እንግዲህም ስንዘፍን ሌሊቱ ወለል አለ፡፡ በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ፡፡ ከወንጌልም ጋራ ለመሰነባበት ስንነጋገር ወዳጄ ሆይ፤ ስንቅ ይዘሃልን አለችኝ፡፡ ምንም የለኝም አልጋት፡፡
 እንዴት ያለህ ክፉ ሰው ነህ፡፡ ብዙ ምሥጢር ተጫውተን ሳለን እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ዝም ብለህ ትሔዳለህን፤ እንግዲህ ወዲህ እንደዚህ ያለ የልግም ሥራ እትሥራ፡፡
 አሁንም አንድ እፍታ ቆየኝ አለችኝና ወደ ቤቷ እየሮጠች ሔዳ የሰንዴ እንጀራና ጥቂት የወይን ጠጅ ይዛልኝ መጣች፡፡ በዚህ ሀገር የሰንዴ እንጀራ ውድ ነው ባደርህበትም ስፍራ በሥጋ ብትለውጠው ይለወጣል፡፡ እያለች በልብሌ አስቋጥራ ሰደደችኝ፡፡

ምዕራፍ ፳፮
 ስለ ፍቅር መሰነባበት

ከዚህም በኋላ ፍቅር ታሞ ወደ ነበረበት ሀገር ሔድሁ፡፡ እርሱም ትንሽ የሽማ ቁራጭ በራሱ ላይ አስሮ ባደባባይ ከርምት ብሎ ተቀምጦ ነበር፡፡

እኔንም ባዩ ጊዜ ባንድ እጁ ምርኩዙን ባንድ እጁ ምድሩን ይዞ በግድ ተነሣና ሊቀበለኝ መጣ። መልኩም ሁሉ ተለዋውጦአል።

እኔም ፍቅር መሆኑን አጣሁት፤ እንዲያውም ክብቶች የሚመለከት ሽማግሌ መስሎኝ ነበረ።

እርሱ ግን ወደኔ ቀርቦ አንገቴን አቅፎ ይስመኝ ጀመረ።

ኸረ ማን ትባላለህ አልሁቶ።

ምነው ዘነጋኸኝን፤ እኔ ፍቅር አይደለሁምን። አንተ እንዴህ የዘነጋኸኝ ሌላውማ ያለሁም የሌለሁም አያስበኝም አለኝ።

በዚያ ጊዜ ራሴን ይገፍ እጮህ ጀመርሁ።

ዋ ወንድሜ ሆይ፤ የእኔ መከራ በቁም ተነጋግረነው አያልቅምና ይልቅ ጥቂት አረፍ ብለህ እንጫወት አለኝ።

ከዚህም በኋላ ወዳንድ ስፍራ ሔደን ተቀመጥንና ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ ዛሬ እንደምን ነህ አልሁት። እግዚአብሔር ይመስገን ዛሬ ደኅና ነኝ።

ነገር ግን ያን ጊዜ ራሴን ሲመቱኝ ሹመት የሚባለው አጥንት በራሴ ውስጥ ተሰብሮ ቀርቶ ነበርና ጤና የሚያሳጣኝ እርሱ ብቻ ነው። በተረፈ ደኅና ነኝ አለኝ።

ታነክላለህና አልሁት።

አዎን፤ ሐሜት በሚባል ሹተል ቋንቋዬን መትተውኝ ነበረና እርሱ እንደ ገና እያመረቀዘ ያስነክሰኛል። ደግሞ ጉቦ በሚባል ክርናቸው ልቤን አሸተውኝ ነበረና እርሱ ሳል ተከሎብኝ ሔደ አለኝ።

ምነው፤ መተው የሚባለውን ቅቤ እየጠጣህ አትሞክረውምን አልሁት።

ወንድሜ ሆይ፤ መቼ ሳልሞክረው ቀረሁ።

ነገር ግን ይኸ መተው የሚባል ቅቤ ብዙ ቀን የኖረ ሆነና ገና ሲሸተኝ ያንገፈግፈኛል አለኝ።

እንክያውማ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

ቅጣት የሚባል ሰው መድኃኒቱን ያውቀዋል ሲሉ ሰምቻለሁ። ስለዚህ ወደርሱ ሔጄ አንድ ዓመት ያህል ወህኒ በሚባል እልፍኝ

እግብቶ እስራት የሚባለውን መድኃኒት እያጠጣ ነቅሎ ቢጥልልኝ ይሻለኝ ይሆናል ብዬ አስባለሁ፤ አለኝ። መልካም ነው። ይህ ካልሆነ እትድንም አልሁት።

ፍቅር መለለ፤ ወንድሜ ሆይ፤ ከሁሉም ይልቅ እጅግ የሚያመኝ በራሴ ውስጥ ተሰብሮ የቀረ ሹመት የሚባለው አጥንት ነው አለኝ።

እየሠሩ መብላት ለሚባለው ሀኪም አታሳየውምን አልሁት።

ወደ ሀኪም ከመሔድማ እንድንት በሚባለው ወረንጦ ይዞ ሳብ ቢያደርጉት በገዛ እጁ ወጥቶ ይወድቅ አልነበረምን አለኝ።

እስከዚያ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

እየተበሳበሰ በገዛ እጁ ቢወጣልኝ በማለት ነዋ አለኝ።

አሁን እኔ በዚህ አንድነት በሚባለው ወረንጦ ይገፍ ብስበው ይወጣ እንደ ሆነ ልሞክርላህ አልሁት። ተው ተው፤ ብቻህን አይሆንልህም።

እንዲያውም ይናጋና እንደ ገና ያመኛል። እግዚአብሔር በፈቀደ ጊዜ ቢወጣልኝ ይሻለኛል አለኝ።

ከዚህም በኋላ ተሰነባብተን መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፯

ስለ ፍቅር ምክር

ከፍቅርም ተሰነባብቼ ጥቂት መንገድ ከሔድሁ በኋላ ፍቅር እንደ ገና ሲጣራ ሰማሁና ዘወር ብል ምርኩዙን ይዞ እንክል እንክል ሲል አየሁት።

እኔም ድምጤን ከፍ አድርጌ ኸረ ምን ሆነሃል ብለው ጥቂት ጉዳይ ረስቻለሁና አንድ ጊዜ መለስ በል አለኝ።

እኔም በቶሎ ተመልሼ አሁን ባሁን ምን ጉዳይ አገኘህ አልሁት።

ትንሽ ምክር ልምክርህ ብዬ ነው አለኝ።

ወዳጄ ሆይ፤ እግዚአብሔር ያስብልህ።

እንደምን ያለ ምክር ትመክረኛለህ አልሁት።

ከሰው ጋራ አትጣላ፤ ሰውን ስለ ሃይማኖቱና ስለ ምግባሩ አትንቀፈው። እርሱም ያንተን ሃይማኖትና ያንተን ምግባር ይንቅፈዋልና። ሮሜ. ፫፥ ፳።

ክፉ ለተናገረ ክፉ አትመልስ። ፩ ጴጥ. ፫፥ ፱።

ጥበብን እሻት፤ ታገኛታለህም። ምሳ. ፪፥ ፩-፮።

ከቅዱስ መጽሐፍ ባልተገኘ በማይረባ ነገር አትከራከር። ፪ ጢሞ. ፪፥ ፳፫።

ከሁሉ ጋራ ተፋቀር። ፩ ጴጥ. ፬፥ ፳።

እውነቱን በሐሰት አትሰውጥ። ዕብ. ፲፥ ፳፮።

ከሚያለቅስ ጋራ አልቅስ፤ ደስ ከሚለው ጋራ ደስ ይበልህ። ሮሜ. ፲፪፥ ፲፭።

ከሁሉ የሚበልጥ እግዚአብሔርን፤ ሞትንና መቃብርን፤ መንግሥተ ሰማያትንና ኩነኔን ሁልጊዜ አስባቸው አለኝ።

ሁሉም ይሆናል፤ ነገር ግን ከሁሉ ጋራ ተፋቀር ስላልኸው ነገር በሃይማኖት የማይመስሉኝ በምግባር የማይተባበሩኝ ብዙ ሰዎች አሉ። እነዚያን ሁሉ መውደድ እንደምን ይሆንልኛል አልሁት።

ይህንከ የሚያስረዳ ነገር ከቅዱስ መጽሐፍ ክፍል ላንብብልህ ብሎ ሊያነብ ጀመረ። መንግሥተ ሰማያት በርሻው መልካም ዘር የዘራ ሰውን ትመስላለች፤ ሰዎቹም በተኙ ጊዜ ጸላቱ መጣ።

እንክርዳድም በሰንደው መካከል ዘርቶ ሔደ።

ሰንደውም በበቀለና ባፈራ ጊዜ በዚያ እንክርዳድ ደግሞ ታየ።

የባለቤቱም እገልጋዮች መጥተው ጌታችን ሆይ፤ በርሻህ መካከል መልካም ዘር ዘርተህ አልነበረምን፤ እንክርዳዱ ከወዴት መጣ አሉት።

እርሱ ግን ጸላት ሰው ይህን አደረገ አላቸው። ሔደን ብንለቅመው ትወዳለህን አሉት።

እርሱ ግን እንክርዳዱን ስትለቅሙ ሰንደውን ትንቅሉብኛላችሁ፤ አይሆንም ተዋቸው እስከ መከር ድረስ ባንድ ይደጉ። በመከርም ወራት አጫጆችን እንክርዳዱን ቀድማችሁ ሰብስቡ። እንዲቃጠልም በየነዶ

እሠሩት ሰንደዬን ግን በጎተራዬ አከማቹ እላቸዋለሁ አላቸው። ማቴ. ፲፫፥ ፳፬-፴።

ደግሞም ይህን የመሰለ ቃል ከቅዱስ መጽሐፍ በብዙ ክፍል ይገኛል አለኝ። ፩ ቆሮ. ፱፥ ፩፤ ማቴ. ፩፥ ፶፬-፶፯።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ መልካም ምክር መከረኸኛል፤ ግን ይህን ሁሉ ለማድረግ የእኔ ፈቃድ ብቻ አይበቃኝምና የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልኝ አልሁት።

ይህስ እውነት ነገር ነው፤ አሁንም በደህና ሰንብት።

ድንገት ወደ እኔ የሚመጣ ሰው ያገኘህ እንደ ሆነ ሰላምታ እንድትልክብኝ አለኝ።

ካገኘሁማ ምን ከፋኝ፤ ነገር ግን መጣላት የሚባል አውሬ ተነሥቶ መንገድ አላፈውን ሁሉ ሊፈጀው ነው። ስለዚህ ወዳንተ የሚመጣ ሰው መገኘቱን እንጃ ብዬው መንገዴን ሔድሁ። ፍቅርም እያዘገመ ወደ ጉጆው ተመለሰ።

ወዳጄ ልቤም ወደ እኔ ቀርቦ በምሥራቅ ሀገር ካየናቸው ሰዎች ሁሉ እንደ ፍቅር ያለ መልካም ሰው የለም አለኝ።

እኔ መቼ እየኸውና ክርሱ ጋራ አንድ ወር ብትቀመጥ ዓለምን ከነክብሩ አታስበውም ነበር አልሁት።

ምዕራፍ ፳፭

ስለ መንግሥተ ሰማያት ወሬ

ከዚህም በኋላ ወደ ሀገራችን ለመመለስ ቁርጥ ምክር መክረን ጨረስን። ወዳጄ ልቤም እጅግ ደስ አለው። ነገር ግን እኔን ጥቂት ቅርታ ገብቶብኝ ነበርና ወዳጄ ልቤ ቅርታ እንደገባብኝ አይቶ ምነው እዝነሃል አለኝ።

ወደ ሀገራችን ለመመለስ መክረን ጨረስን። ነገር ግን ባለፈው ወራት እንተ ለጌታ ማደሬን አሳስበኸኝ ነበር። እርሱ የንጉሥ ልጅ መሆኑን አይቼ ባድርሰት የሚገዛው ሀገር ለምን ጠፍቶ እንደ ሆነ

አላውቀውምና ያን ሀገር የሚያውቁት የምሥራቅ ሰዎች ስለ ሆኑ ወደ መንደር ገብተን ወሬ ጠይቀን ብንሔድ መልካም ነው ብዬ ነዋ አልሁት።

ይህስ መልካም ነገር ነው አለኝ።

ከዚህ በኋላ ወደ መንደር ገባሁ። ብዙ ሰዎችም ተሰብስበው አገኘሁ።

ጌቶቼ ሆይ፤ መንግሥቷ ለማያት የሚባለውን ሀገር ታውቁታላችሁን አልገኛቸው።

እንዴታ፤ ነገር ግን በወሬና በጋዜጣ ነው እንጂ ባይኖችን አላየነውም አሉኝ። ዕብ. ፲፩፥ ፴፱ - ፵፡፡

ያወራላችሁ ሰው እውነተኛ ነውን፤ ጋዜጣውንስ ጨርሳችሁ እንብባችሁታልን አልገኛቸው።

ወሬውን ያወራልን የንጉሡ ልጅ አሽከሮች ናቸው። ጋዜጣውም በየዕለቱ የሚጻፈው የዚያው ሀገር ነገር ነው አሉኝ። እንዴት እንዴት ብለው አወሩላችሁ አልገኛቸው። መንግሥተ ሰማያት ወደ ሚባለው ሀገር የሚወስድ የባቡር መንገድ ተሠርቷል። በባቡሩ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ደስ እያላቸው ወደ ከተማው ይገባሉ።

ወደ ከተማውም በገቡበት ቀን ከንጉሡ ጋራ ይገናኛሉ። በከተማውም ውስጥ ዘወትር ተድላ ደስታ ነው። በሩም በቀንና በሌሊት አይዘጋም። ራእ. ፳፩፥ ፳፭።

በዚያ የሚራብ፣ የሚጠማ፣ የሚያዝን፣ የሚያስቅስ፣ የሚታመም፣ የሚሞት የለም። በዚያ ንፍገትን፣ ቅናትን፣ ምቀኝነትን፣ ድፍረትን፣ ተንኩልን፣ ፀብን፣ መሠሪነትን፣ መክሰስን፣ መውቀስን የሚያስብ የለም።

በዚያ ጨለማና የሞት ጽላ የለም።

በዚያ መብራትና የፀሐይ ብርሃን አይፈለግም። የሀገሩ ብርሃን እርሱ እግዚአብሔር ነውና። ራእ. ፳፩፥ ፳፫።

ባዳራችሁ ውስጥ ልዩ ልዩ የሆነ የሙዚቃ ዜማ ይለማል። ራእ. ፲፱፥ ፫።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ነጭ ልብስ እየለበሱ ክጽሩ ወርቅ የተሠራ ዘውድ በራሳቸው እየደፉ ባደባባዩ ይመላለሳሉ።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ቀድሞ ወደ ነበሩበት ስፍራ ለመመለስ አይመኙም።

ደግሞ በዚህ ዓለም ስለ ጽድቅ የተበደሉ ሰዎች የተለደቡም፤ ገንዘባቸውንም የተወረሱ፤ የታሠሩም፤ የተገረፉም፤ የተለደዱም፤ በአራዊትም የወደቁ፤ በእሳትም የተቃጠሉ፤ በሰይፍም የታረዱ፤ ሌላም ብዙ መከራ የተቀበሉ ሁሉ ወደ ንጉሡ እየገቡ በደላቸውን ይናገራሉ። ንጉሡም በእውነት ይፈርድላቸዋል። ጠላቶቻቸውንም ያጠፋላቸዋል።

የንጉሡን ደግነት፤ የሀገሩን ውበት ማን ተናግሮ ይጨርሰዋል አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ጌቶቼ ሆይ፤ ቸር ወሬ ያለማችሁ በዚያው ሀገር ለመገናኘት ያብቃን ብያቸው መንገዱን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፱

ስለ ጸሎት መጸለይ

በዚያ ጊዜ ወዳጅ ልቤ ወደ እኔ ቀርቦ ያለብኸውን ሁሉ ጨረሰህ፤ እንግዲህ ወዲህ ወደ ሀገራችን እንመለስን አለኝ።

ወዳጅ ሆይ፤ እሺ እንመለሳለን። ነገር ግን ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔጄ ጸሎት አድርጌ ልመለስ አልሁትና ከዚያ ቶሎ ብዬ ወደ ቤተክርስቲያን ሔድሁ፤ ጸሎትም ጀመርሁ።

አቤቱ እጅግ የተፈራህና ሁሉን ማድረግ የምትችል እኔን ኃጢአተኛውን ሰው ስለ ታገሥኸኝ እጅግ አመለግንሃለሁ።

እንደ ኃጢአቴና እንደ ክፋቴ መጠን ሞትና የዘላለም ኩነኔ ይገባኝ ነበረ።

አንተ ግን ኃጢአተኛውን መመለሱን እንጂ ጥፋቱንና ሞቱን አትወድምና እስካሁን አቆየኸኝ። ከማርና ከወተት የሚጣፍጥ ክቡር የወንጌል ቃልህን አቀመስኸኝ። እስካሁን ድረስ ጣዕሙ በጉረሮዬ አለ።

ባለፈው ዘመኔ ሁሉ አንድ ቀን ስንኳ ፈቃድህን ፈጽሜ አላውቅም።
ኃጢአት የሚሠራ ሁሉ የኃጢአት ሎሌ መሆኑን እያወቅሁ ከሕግህ
እርነት ወጥቼ ነበርሁ።

አንተ ግን ይህን ሁሉ እያየህ ስለ ታገሥኸኝ፤ ፈጽሜ
አመሰግንሃለሁ። ዳግመኛም እለምንሃለሁ።

የቀደሙ አባቶች የሐዱበትን ቅኑን መንገድ መርተህ የሰማያዊ
ከነዓን ወራሽ ታደርገኝ ዘንድ።

በሕጻንነቴም የበደልሁህን በደል አታስብብኝ። አቤቱ እትጣላኝ፤
ብትጣላኝ ስንኳ እንደተጣላኸኝ አትቅር። ይቅርታህን አብዛልኝ፤ ሰላምህን
ለጠኝ።

ከኃጢአት ባርነት አርነት አውጣኝ።

ዓለምንና ሰይጣንን፤ ኃጢአትንም የማሸንፍበት ዕቃ ጦር
አልብሰኝ። አቤቱ ለዚህም ሁሉ የተቀደሰ ፈቃድህ ይሁን፤ አሜን።

ምዕራፍ ፱

ስለ ሁለተኛው ዘፈን

ጸሎቴንም ከጨረስሁ በኋላ ከቤተ ክርስቲያን ስወጣ በደጃ ሰላሙ
የቆሙት ዘበኞች ያዙኝ።

ጌቶቼ ሆይ፤ ምን ጥፋት እገኛችሁብኝ አልጋቸው።

ጥፋትስ አልተገኘብህም። ነገር ግን ወደዚህ የሚገቡ ሰዎች ሁሉ
የንጉሡን ልጅ በዘፈን ሳያሞግሱ እንዳይወጡ ክልክል ነውና አንተም
እንደ ደንቡ አሞግስና ውጣ አሉኝ። ከበሮ የሚመቱና ዘፈኑን የሚቀበሉ
ሰዎች አሉን አልጋቸው።

ለዚህስ አታስብ ብለው ብዙ ሕዝብ ወደ ተሰበሰቡበት ስፍራ
ወሰዱኝ።

እነዚያም ባዩኝ ጊዜ ለዘፈን መሆኑን አውቀው ኖረው ከበሮውን
እየመቱ ያጨበጧቸው ጀመሩ።

ልዘፍንም ጀመርሁ።

የሰቀለህ ማነው፤ የሰቀለህ ማነው፤

ዘመድ ምቀኛ ነው።

እስኪ ሰላም ብዬ ምስጋና ላቅርብ፤

አንተ አይደለህም ይ የርሀብን ምግብ። ማቴ. ፩፥ ፴ - ፴፩።

እስኪ ሰላም ብዬ አንተን ላምግብ፤

አንተ አይደለህም ይ የዕሩቃን ልብስ።

እስኪ ሰላም ብዬ ስምህን ልጀምር፤

አንተ አይደለህም ይ ያንካሳ በትር።

እስኪ ሰላም ብዬ ልጀምር ውዳሴ፤

አንተ አይደለህም ይ ቤዛዋ የነፍሴ። ፩ ጴጥ. ፬፥ ፩።

እንደምን ብርቱ ነህ እንደምን ለመድኸው፤

የአዳምን መከር አንድ ቀን ጨረስከው። ዮሐ. ፲፱፥ ፴።

ከማጨዱ ይልቅ የገዳህ አንተን፤

መቃረሙ እንጂ ነው የረገፈውን። ዮሐ. ፲፩፥ ፶፪።

ያንተ ማጭድ ሥልጣን ጠንካራ ነው ብርቱ፤

ስንዴውን ከንክርዳድ ቶሎ መለየቱ። ማቴ. ፲፫፥ ፴።

ጥንቱን ግን ሲዘራ ነጭ ስንዴ ነበረ፤

ይህ እንክርዳድ ደግሞ መቼ ተጨመረ። ዘፍጥ. ፩፥ ፳፯።

እኔንስ አቃተኝ መቆም መነሣት፤

የተሰቀለ ዕቃም አውርዶ ማየት። ገላ. ፫፥ ፩።

በርትቼ ብነሣ አውርጀም ባየው፤

ለካ ምግብ ኖሯል የተሰቀለው። ሉቃ. ፳፪፥ ፲፱።

ያባቴ ጠላቶች ቢከሱኝ ድንገት፤

በወምበሮችም ላይ እንዳልሟገት፤

ይግባኝ ብዬ መጣሁ ካንተ ዳኝነት። መዝ. ፹፥ ፪-፫።

ነገሩም እንዲህ ነው ልንገርህ ከሥሩ፤

ቦታ ላይሆናቸው በውስጡም ላይኖሩ፤

አባቴን አታለው ነቀሉት ከምድሩ። ዘፍጥ. ፫፥ ፳፫ - ፳፱።

ዝም ብሎ ከኖረ ፱ ዓመት ሙሉ፤

ርስቱን ይነቀል ወንበሮች ይላሉ። ፍትሐ ነገሥት ይመልከቱ።

አሁን የት ይገኛል እንዳንት ያለ ቃል፤
በእምስት ሺህ ዘመን ይመለስ የሚል። ፩ ጴጥ. ፫ + ፲፱ - ፩።
ምንድነው አመልህ ምንድነው ግብርህ፤
ዓቃቢ ይመስልል ልብ መውደድህ። ፩ ሳሙ. ፲፯ + ፲፯።
ዓቃቢስ ለመሆን የተገባህ ነህ፤
ሁሉን አጠጣኸው ያርብ ውኃ ቀድተህ። ዮሐ. ፲፱ + ፴፬።
ታላቅ ታናሽ ሥጋ አትቀምስም አሉኝ፤
እገዛልሃለሁ ልብ ሥጋ ባገኝ። ማቴ. ፲፪ + ፴፭።
የእኔ እየመስለኝ ሳላስበው ድንገት፤
ያንን ልብ ሥጋ ሰውሻ ጣልሁለት። ማቴ. ፲፪ + ፴፭።
ውሻው እንኳን ወስዶ በልቶም አልበላው፤
ላንተም እንዳልሰጥህ ባፋ አረከሰው። ማቴ. ፯ + ፯።
ትሰማኝ እንደሆን ምክር ልምክርህ፤
ባርከህ ብትበላው ምንም አይጎዳህ። ኢሳ. ፩ + ፲፯ - ፲፱።
ምነው ከጠቢቦች ዝምድና በኖረኝ፤
ሥጋው ሞልቶ ሳለ መቁረጫው ቸገረኝ። ፩ ቆሮ. ፲፩ + ፲፰።
እንደምን ኮርተዋል ጠቢቦቹ ሁሉ፤
ሥሩልኝ ብላቸው ይሰድቡናል አሉ። ዮሐ. ፯ + ፵፪።
ምነው በተሾምሁት በሆንሁ ማኒስትር፤
እንዳይሳደቡ አድርጋቸው ነበር። ፩ ቆሮ. ፲፩ + ፴፩፤ ፴፬።
የጠቢቦች አባት እንተ መስልክኝ፤
መልካም ዓይነት ጥበብ እንድትሠራልኝ። ፩ ቆሮ. ፩ + ፳።
ጃኖማ ሁልጊዜ እሰበስ የሰሞይ፤
ብርቅ ይሆንብኛል ጥበብ ሰብሰው ሳይ። መክ. ፱ + ፲፫።
ወዳንተ ስመጣ መንገዱ ጠፍቶኝ፤
መልሶ መልሶ እንቅፋት መታኝ። ምሳ. ፳፱ + ፲፮።
አዝግሜ መጥቼ ካንተ እንዳልገናኝ፤
ውስጥ እግሬን ሆነና አላስኬድህ አለኝ። ዘፍጥ. ፯ + ፭።
ያለመንገድህ ስሔድ ድንገት ቢያገኘኝ፤

ለዚያ ሰዱር እውራ ያፋ ጉርሻ ነኝ። ፩ ጴጥ. ፭ + ፰።
ለመምሬ ዓለሙ ባማክራቸው፤
ሀብት የሰህም አሉኝ እርሱን ካልተውከው። ዕብ. ፲፩ + ፴፯፤ ፵።
ጥንቱን ሳድርልህ ብንግራቸው ምሥጢር፤
መምሬ ዓለማየሁ ገዝተውኝ ነበር። ሮሜ. ፯ + ፲፭ - ፳፭።
በመምሬ ዓለሙ የተገዙት ሰው፤
እንኳን በምድርና በሰማይ እሥር ነው። ያዕ. ፱ + ፱።
እንተ እስካሽከሮችህ እንዲህ ብትንቃቸው፤
መምሬ ዓለማየሁ ጉዳይም የላቸው። ማቴ. ፲፱ + ፳፮።
በኢጣልያ ሀገር የክበሩ ናቸው፤
በመስኮብም ሀገር የክበሩ ናቸው፤
በጀርመንም ሀገር የክበሩ ናቸው፤
በእንግሊዝም ሀገር የክበሩ ናቸው፤
በፈረንሳይ ሀገር የክበሩ ናቸው፤
በምስሮችም ሀገር የክበሩ ናቸው፤
በቱርኮችም ሀገር እንደ ጳጳስ ናቸው፤
እስከ ጊዜው ድረስ ምንም አትጉዷቸው። መዝ. ፴፱ + ፯።
ወዳንተ ስመጣ ጊዜ መሽቶብኝ፤
መምሬ ዓለማየሁ ቆየኝ ብለውኝ።
ብጠብቅ ብጠብቅ ወዲያው ቀሩብኝ። ያዕ. ፱ + ፪ - ፫።
እንዲህ ቀጠሮ አፍራሽ ከሆኑ እርሳቸው፤
ቢሻሩ መልካም ነው ከቅስናቸው። ሉቃ. ፲፯ + ፲፯።
መምሬ ዓለማየሁ ቅስና ሳላቸው፤
ምነው የነፍስ አባት አስመሆናቸው። ማቴ. ፲፯ + ፳፯።
እኔስ እንድ ነገር ሰማሁባቸው፤
ጥንቱንም ሲመጡ ቆበጣል ናቸው። ዘፍጥ. ፫ + ፳፫።
አልተሰማም ብለው እንዲህ ሲቀድሱ፤
የት ይደርሱ ይሆን ሲመጣ ንጉሡ። ማቴ. ፳፱ + ፴፭።
ዳፊን እከፍላለሁ ቅዳሴም አልቀድስ፤

መምሬ ዓለማየሁ ካልወጡ ከመቅደስ። ፩ ቀር. ፲፩፥ ፳፣ ፳፫።

መምሬ ዓለማየሁ ምነው ኩራታቸው፤

ድጋ ባዩ ጊዜ ሰውም አይመስላቸው። ያዕ. ፪፥ ፪-፫

መምሬ ዓለማየሁ ታላቅ ሀብታም ናቸው፤

ክልጅ እስካዋቂ ጠላትም የላቸው። ፩

መምሬ ዓለማየሁ ተጣሉኝ አጥብቀው፤

ወይዘሮ ደስታን አላገባህ ብለው። ዮሐ. ፲፯፥ ፲፬።

ምናቸው ናት ብዬ ብጠይቅ ሰዎች፤

የንጀራ ልጃቸው ሆና ተገኘች።

ወይዘሮ ደስታን አግብቶ ከመኖር፤

ይሻል ይመስለኛል ሞትና መቃብር። ምላ. ፯፥ ፩-፭

ገንዘብም ቢኖራት ብታበላም ሥጋ፤

ሴሰኛ ናት አሉ ባንድ የማትረጋ። ፩ ነገ. ፩፥ ፶፫።

እርስዋን አላገባም አልደክምም ዝም ብሎ፤

ዮሐንስ ነግሮኛል ትሞታለች ብሎ። ፩ ዮሐ. ፪፥ ፲፯።

የሰቀለህ ማነው የሰቀለህ ማነው፤

ዘመድ ምቀኛ ነው።

ከዚህ በኋላ ከሰዎቹ ተሰነባብቼ መንገዴን ሔድሁ።

ወደ ሀገራችንም የመመለሳችን ነገር እርግጥ ስለ ሆነ ወዳጄ ልቤን ደስ አለው።

ምዕራፍ ፴፩

ስለ ሀገራችን መንገድ

ከብዙ ቀን በኋላ ንብረት ወደሚባል ሀገራችን ደረሰን።
ዘመዶቻችን እነ አሳብ፣ እነ ውዝዋዜ፣ እነ አድር ብዬ፣ የነዚህ የልጅ
ልጅ ሁሉ እየመጡ ሰላምታ ሰጡን። እህል የምንቀምስበት ጊዜ
አላገኘንም። ሌሊት ስንኳ ወደ ተኛንበት ሰፍራ እየመጡ እንኳ ደኅና
ገባችሁ ይሉን ነበር።

ያ ወዳጄ ልቤም ስልችት አለው። ከዚያው ሀገር በኖርን ይሻለን ኑሯልን
አለኝ።

አላስቆም አላስቀምጥ ብለህ ከዚህ ያደረስከኝ አንተ አይደለህምን፤
ይኸውም ሲያንስህ ነው አልሁት።

ወንድሜ ሆይ፤ እኔ አንተን እጎዳለሁ ብዬ የሠራሁት ሥራ
የለም። ሲሆን ቢውል በራሴ ክፉ እመክራለሁን፤ ያንተ መከራ የእኔ
ሳይሆን ቀርቶ ነውን። ይልቅስ እንግዲህ ወዲህ በሆነ ባልሆነው
እየተበሳጩ ከመቀመጥ የመጣውን ነገር ሁሉ በምስጋና መቀበል ይሻላል
አለኝ።

ለሁሉም ነገር የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁን አልሁት።

ከዚህም በኋላ ወዳጄ ልቤ እንደ መከረኝ ለክፉውም፤
ለመልካሙም ነገር ለእግዚአብሔር ምስጋና እየሰጠሁ ንብረት በሚባለው
ሀገሬ ተቀመጥሁ።

ከዚህ ላደረሰን ለእግዚአብሔር ምስጋናና ክብር ይሁን። ዛሬም፤
ዘወትርም፤ ለዘላለም።

አሜን።

ክፍል ፪ ለልጅ ምክር
ለሕፃን መታሰቢያ

መቅድም

የተወደድህ ልጄ ወዳጄ ፈቃደ ሥላሴ ሆይ፤ እግዚአብሔር ብዙ ተባዘተ ብሎ በተናገረው ቃል ኪዳን አባቴ እኔን ከወለዱኝ በኋላ እንዳይርበኝ አብልተው፤ እንዳይጠማኝ አጠጥተው፤ እንዳይበርደኝ አልብሰው፤ ሌላውንም በሕፃንነቴ ወራት የሚያስፈልገኝን ሁሉ ሰጥተው ይልቁንም ካደግሁ በኋላ ሰውነቴን የምረዳበት፤ ንብረት የምይዝበት፤ የነባብና የጽሕፈት ትምህርት እያስተማሩ ስለ አሳደጉኝ እኔም በእርጅናቸው ወራት በሚቻለኝ ነገር ሁሉ እየረዳሁና እየጦርሁ ብድራቸውን መመለስ ይገባኝ ነበረ።

ነገር ግን እኔ ከሕፃንነት ወደ ጎልማሳነት ሳልደርስ እርሳቸው ከዚህ ዓለም በሞት ተለይተው ስለ ሔዱ ብድራቸውን ሳልመልስ ቀረሁ።

የተወደድህ ልጄ ሆይ፤ አባቴ እስካሁን በሕይወተ ሥጋ ቆይተው እኔ ልጄቸው ሚስት ሳገባ፤ ንብረት ስይዝ፤ ልጆቻም ስወልድ አይተውኝ ቢሆን ያ በዕድሜ ያረጀው ሰውነታቸው በደስታ ይታደስ ነበረ።

እኔም ጧት ሰወጣ ማታ ስገባ በረከታቸውን እየተቀበልሁ ልቤ እንደ መልካም እምባ ይታመንባቸው ነበረ።

ነገር ግን የእግዚአብሔር አሳብና የሰው አሳብ እንደ ሰማይና እንደ ምድር የተራራቀ ነውና እርሱ የተቀደሰውን አሳቡን አድርጎ በኋለኛው ቀን እስክንገናኝ ድረስ በዚህ ዓለም ተለያይተን ቀረን።

የተወደድህ ልጄ ሆይ፤ አባቴ በሕይወተ ሥጋ ሳሉ ስለ እኔ በደከሙት ድካም ሁሉ እኔ አሁን በለማይ ወርታቸውን ለመመለስ የማይቻለኝ ነገር ሆነ።

ስለዚህ ቀድሞ በእርሳቸው ብርታትና ድካም ተምሬ ባገኘሁት እውቀት ላንተ ሰልጄ የጻፍሁልህን ይህን መጽሐፍ በዚህ ዓለም ለስማቸው መታሰቢያ እንዲሆንልኝ ብዬ ጽፌዋለሁ።

ስለ አንተም ይህን መጽሐፍ መጻፌ እግዚአብሔር ያሰበልህ ዘመን ባጭሩም እንደ ሆነ በረጅሙም እንደ ሆነ እውቁው አይደለም።

ነገር ግን እኔ ያሰብኩልህን ላድርግልህና እግዚአብሔር ደግሞ ያሰበውን ያድርግልህ ብዬ ነው።

ይህም አሳቤ ስለ ወንድሞችህና ስለ እጎቶችህም ሁሉ ነው እንጂ ስለ አንተ ብቻ አይደለም።

የተወደድህ ልጄ ሆይ፤ ሰው ሁሉ በዚህ ዓለም የሚኖርበት ዘመን እጅግ አጭር ነው። ከዚያውም የሚበዛው በመከራና በኃዘን ይፈጸማል።

ይህንንም መከራና ኃዘን አንዳንድ ሰዎች በገዛ እጃቸው ፈልገው ያመጡታል። አንዳንድ ሰዎች ግን ሳያስቡት በድንገት ይመጣባቸዋል። መከራና ኃዘን በገዛ እጃቸው ፈልገው የሚያመጡ እንዴት ያሉ ሰዎች ናቸው ትላለህ እንደ ሆነ ስማኝ ልንገርህ።

አንዳንድ ሰዎች የሰው ገንዘብ ሊሠርቁ ሔደው እዚያው ይሞታሉ ወይም ተይዘው ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች የሰው ሚስት ለመቀማት ሔደው እዚያው ላይ ይሞታሉ ወይም ይቆሰላሉ።

አንዳንድ ሰዎች ሰውን ለማጥፋት የሐሰት ነገር ይዘው ይነሡና ባወጡት ዳኛ በቁጠራት ምስክር ተረተው ይቀጣሉ። አንዳንድ ሰዎች የሰው ማኅተም አስመስለው ቀርጸው እትመው በውስጡም የሐሰት ቃል ጽፈው ይገኙና ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች አይታወቅብንም አይለማብንም ብለው ንጉሥ ለመግደል መንግሥት ለማጥፋት ሲመክሩ ይገኙና ብርቱ ቅጣት ይቀጣሉ።

አንዳንድ ሰዎች ለኩራትና ለትዕቢት ብለው አንበሳና ዝሆን ለመግደል በረሃ ይወርዱና በበረሃ በሽታ ይሞታሉ ወይም ያው ለመግደል የፈለጉት አውራ ይገድላቸዋል።

እነዚህን የመለሉ በገዛ እጃቸው መከራንና ኃዘንን በራሳቸው የሚያመጡ ብዙ ሰዎች አሉ።

ደግሞ ሳያስቡት በድንገት መከራና ኃዘን የሚመጣባቸው እንዴት ያሉ ሰዎች ናቸው ትላለህ እንደ ሆነ ስማኝ ልንገርህ።

አንዳንድ ሰዎች መሬታቸውን ሲያርሱ ሊዘሩ ከርመው አዝመራቸውን በረዶ የሚመታባቸው፤ አንዝጣ የሚበላባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች ሊነግዱ ከርመው ወደ ሀገራቸው ሲመለሱ በበረሃ ወምበዴ የሚነሣባቸው፤ በባሕር መርከብ የሚለበርባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች በንግድም በእርሻም ቢሆን ወይም በማናቸውም ሥራ ቢሆን የሰበሰቡትን ገንዘብ እሳት የሚያቃጥልባቸው፤ ሌባ የሚለርቅባቸው፤ ዘራፊ የሚዘርፍባቸው ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች ባልሠሩት ሥራ ይከሰሱና ቆሞ የሚሟገት ጠበቃ ተቀምጦ የሚፈርድ ዳኛ ያጡና የሚታሰሩ ወይም ገንዘብ የሚከፍሉ ናቸው።

አንዳንድ ሰዎች የወለዱት የማያድግ፤ የዘሩት የማይበቅል፤ ያረቡት የማይባረክ የሆነባቸው ናቸው። እነዚህን የመለሉ ሳያስቡ በድንገት መከራና ኃዘን የሚመጣባቸው ብዙ ሰዎች አሉ።

ላንተ ግን ይህን መጽሐፍ የጻፍሁልህ በፊት እንደ ተናገርኳቸው ሰዎች በገዛ እጅህ መከራንና ኃዘንን ፈልገህ እንዳታመጣ፤ ደግሞ ጥቅም ለማታገኝበትና ለማታገኘው ነገር ሰውነትህን እንዳታደክም ብዬ ነው። ሳያስቡት በድንገት ከሚመጣው መከራና ኃዘን ግን እግዚአብሔር ይጠብቅህ እንጂ ሌላ የምጽፍልህና የምመክርህ ነገር የለኝም።

ደግሞ በገዛ እጃቸው መከራንና ኃዘንን ፈልገው የሚያመጡ ሁለት ወገን ሰዎች አሉ።

አንደኛው ወገን ሃይማኖታችሁን ካዱ፤ ለጣዖት ስገዱ፤ የሚል ጠላት የመጣባቸው እንደ ሆነ ስለ ሰማያዊ መንግሥት ብለው በትዕግሥት ሆነው አንገታቸውን ለሰለት፤ ጀርባቸውን ለግርፋት የሚሰጡ ሰዎች ናቸው።

ሁለተኛው ወገን ሀገራችሁን ልቀቁ የሚል ጠላት የመጣ እንደ ሆነ ሀገራችንን ለባዕድ አሳልፈን እንስጥም ብለው ሰይፋቸውን መዘው፤ ጋሻቸውን መክተው፤ ጠመንጃቸውን አንግተው በሰልፍ መካከል ገብተው የሚዋጉ ሰዎች ናቸው። የነዚህ የሁለቱ ወገኖች መንገድ ፍሬ ያለበትና የሚያስመለግን ነው።

ነገር ግን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን ይህንኑ አጭሩን ዘመናቸውን ያለ መከራና ያለ ኀዘን በደስታ የሚጨርሱ አንዳንድ የታደሉ ሰዎች አሉና እግዚአብሔር ቁጥርህን ከነዚያ ጋራ ያድርግልህ።

የተወደድህ ልጄ ሆይ! ይህን አሁን ወደ ፊት የምጽፍልህን መጽሐፍ ልብ ወለድ የጻፍሁልህ መስሎህ እንዳትነቅፈው እለምንሃለሁ፤ ነገር ግን ከመጻሕፍት ያነበብሁትንና ከሽማግሎችም፣ ከዐዋቆችም ሰዎች በየጊዜው የሰማሁትን ነገር ሁሉ ጽፈልሃለሁና አክብረህ ተቀበልው። በልብህም አስበው። ለወንድሞችህና ለእኅቶችህም ይህንኑ ነገር ነገራቸው።

ምናልባት እግዚአብሔር ፈቃዱ ሆኖ መጻሕፍትን ለማንበብና ከሽማግሎች ነገርን ለመጠየቅ ያበቃህ እንደ ሆነ የጻፍሁልህን ነገር ሁሉ ልብ ወለድ አለመሆኑን ታገኘውና ያን ጊዜ ታመለግንኛለህ።

ደግሞም ከዚሁ ከምጽፍልህ ነገር አንዳንዱ ባንተ በራስህ ላይ ወይም በወጃጆችህ ላይ ሳይደርስ አይቀርምና ያን ጊዜ ለካ አባቴ የነገረኝ ነገር እውነት ኑርዋል ብለህ እኔን ሳታስበኝ አትቀርም። ነገር ግን ይህ ሳይሆንብህ አስቀድመህ የኔን ምክር ብትቀበል ይሻልሃልና ልዑል እግዚአብሔር አስተዋይ ልብና ሰሚ ጆሮ ይስጥህ።

አሜን።

በእብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ አንድ አምላክ አሜን።

መጀመሪያ ክፍል

ልጄ ሆይ ፈቃድ ሥላሴ! አሳብ አታብዛ! ወደ ፊትም ምን ነገር ይመጣ ይሆን ብለህ አትጨነቅ! ምንም አሳብና ጭንቀት ብታበዛ የሚሆን ነገር ሳይሆን አይቀርም።

ወደ ፊትም እሾማለሁ! እሽለማለሁ! ብለህ በእሳብህ ደስ አይበልህ። ለሰውም አትናገር! ምናልባት ከተናገርህ በኋላ ሳታገኘው የቀረህ እንደ ሆነ ታላቅ ኅፍረት ይሆንብሃልና።

ወደ ፊት የሚያናድድ ሥራ አትሥራ። በገዛ እጅህም በሠራሽውና ባለፈው ሥራ አትናደድ።

ልጄ ሆይ! ጌታ ለመሆን ትፈልግ እንደ ሆነ ጌትነት ማለት ያለ አሳብና ያለ ጭንቀት መኖር ነው።

አሳብህም ሁሉ ከሞትህ በኋላ ወዲያኛው ዓለም ስለሚሆነው ስለ ነፍስህ ነገር ይሁን እንጂ በዚህ ዓለም በሥጋህ ስለሚሆነው ነገር እጅግ አትጨነቅ።

በዚህ ዓለም ኑሮህ ሁሉ እንደ እንስሳ ወይም እንደ ዛፍ ነው እንጂ ከእነዚህ የበለጠ ኑሮ የለህም። እንደ ምን ትለኝ እንደ ሆነ! እነሆ እንስሳ ተወልዶ ሣር እየበላ ውኃ እየጠጣ ያድጋል። ኋላም ያረጅና ይሞታል። ወይም ገና ሳያረጅ ለው ይገድለዋል። ዛፍም ከመሬት ይበቅላል! ያድጋል! ኋላም ያፈራል። ከብዙ ዘመን በኋላ ግን ያረጅና በገዛ እጁ ነግሎ ይወድቃል ወይም ገና ሳያረጅ ለቤት ሥራ ወይም ለማንደድ አንድ ሰው ይቆርጠዋል።

ለውም እንደዚሁ ከአባት ከእናቱ ተወልዶ ያድጋል! ልጆችም ይወልዳል። ካደገ በኋላ ግን ያረጅና ይሞታል ወይም ገና ሳያረጅ ባንድ በሽታ ወይም በጠላቱ እጅ ይሞታል።

ደግሞ ከእንስሳና ከዛፍ ወገን ለክብር የሚሆን ለጎሣርም የሚሆን አለ። ከእንስሳ ወገን ለክብር የሚሆነው በነገሥታትና በመኳንንት ቤት

ገብቶ በወርቅና ዘብር ዕቃ እየተጫነ፤ ግምጃ እየለበለ፤ ጨው እየሳሰ፤ ደንገሎ እየዋጠ ይኖራል። ለኅዣር የሚሆነው ግን በነጋዴ እጅ ገብቶ ጀርባው እስተመለጥ እየተጫነ፤ በደጅ እየቆመ፤ መሬት ሊገጥ እያደረ፤ ገለባ እየቃመ ይኖራል።

ከዛፍም ወገን ለክብር የሚሆነው የቤተ መንግሥት ሠረገላና ዐምድ ሁኖ ቀለም እየተቀባ፤ በግምጃ እየተሸፈነ ይኖራል።

ለኅዣር የሚሆነው ግን ላጥረ ወይም ለማገዶ ተቆርጦ በእሳት እየተቃጠለ ዐመድና ከሠል እየሆነ ይቀራል።

ከሰውም ወገን እንዲሁ ለክብር የሚሆን ለኅዣርም የሚሆን አለ። ለክብር የሚሆን ነግጂ አተረፍሁ፤ አርሼ አመረትሁ፤ ዘምቼ ማረከሁ ሳይል ሥራ ሳይሠራ ሳይደክም እንዲያውም በድንገት ጌታ ሆኖ በተድላና በደስታ ይኖራል። ለኅዣር የሚሆነው ሰው ግን በነግድ ትርፍ ይጣል፤ በያርስ አንበጣ ይበላበታል፤ በረዶ ይመታበታል፤ ከብት ቢደረባ ይሞትበታል፤ ቢዘምት ይቆስሳል፤ በመጨረሻውም ሁሉም ከመሬት የተገኙ ናቸውና ሁሉም ወደ መሬት ይመለሳሉ። ስለዚህ በዚህ ዓለም በሚሆነው ነገር ሁሉ አትመካ።

ልጄ ሆይ፤ የሆነውን ነገር ተናገር እንጂ ገና የሚሆነውን ነገር አትናገር። ሌሎችም ለዎች ገና የሚሆነውን ነገር ቢነግሩህ አትመናቸው። ክፉ የሚሠራ እንዲጉዳ ደግ የሚሠራ ግን እንዲጠቀም የታወቀ ነውና፤ ደግ ሥራ እየሠራህ ብቻ ወደ ፊት የሚሆነውን ነገር ጠብቅ። ነገር ሁሉ ጊዜው ሊደርስ በግድ ይፈጸማል እንጂ ጊዜው ሳይደርስ አይፈጸምምና ለማናቸውም ነገር ቢሆን አትቸክል።

ልጄ ሆይ፤ ወደ ፊት እንደዚህ ያለ መከራ ያገኘኛል ብለህ አትጨነቅ፤ ነገር ሁሉ የሚሆነው በእግዚአብሔር ፈቃድ ነውና እርሱ በፈቃዱ ያመጣው አይቀርልህም፤ ያለ እርሱ ፈቃድ የሚመጣው አያገኝህም፤ እነሆ ይህንንም በምሳሌ አስረዳሃለሁ። ከገደል አፋፍ በሚወጣ ምንጭ ላይ አፈር ወይም ጉድፍ ቢጨምሩበት ምንጩ በውስጥ እየገፋ ውኃው እየጠራ ይወርዳል እንጂ አይደፈርስም። እንደዚሁ ሁሉ የውስጥህን የሚያውቅ እግዚአብሔር ካልፈረደህ ንብረትህ እየሰፋ፤

ጠላትህ እየጠፋ ይሔዳል እንጂ፤ ምንም ክፉ ነገር አይመጣብህምና አትጨነቅ።

ደግሞ በክሬ ውኃ ወይም በጉድጓድ ውኃ ውስጥ አፈር ወይም ጉድፍ ቢጨምሩበት የውኃው ሽታ እየተለወጠ ውኃው እየደረቀ ይሔዳል እንጂ ውኃው ጥሩ አይሆንም።

እንደዚሁ ሁሉ በእግዚአብሔር ፈቃድ የመጣውን መከራ በጉልበቱ ወይም በእውቀቱ አስቀረዋለሁ ብሎ መጣጣር በመከራ ላይ መከራ ለመጨመር ነው እንጂ፤ ሌላ ትርፍ ነገር አይገኝበትም።

ሁለተኛ ክፍል

ልጄ ሆይ፤ ይህ ዓለም ቀድሞ ከወዴት መጣ ጌላስ ወዴት ይሔድ ይሆን ብለህ ለመመርመር አትጨነቅ። እንኳን የዓለምን ነገር የራስህንም ነገር መርምረህ ለማወቅ አትችልም። አሳብህም ሁሉ ለዛሬ ብቻ ይሁን እንጂ ላለፈው ቀን ለትናቱ፤ ወይም ለሚመጣው ቀን ለነገ አታስብ።

ልጄ ሆይ፤ ወዳጅ ማለት ሰው አይምለልህ። ነገር ግን ወዳጅ ማለት ጊዜ ነውና በጊዜህ ሁሉ ይወድሃል፤ አለጊዜህ ግን ወዳጅህ እንኳ ይጠላሃል። ጊዜ ማለትም ቀንና ሌሊት አይምለልህ። ነገር ግን ጊዜ ማለት የእግዚአብሔር አሳብ የሚፈጸምበት ነው። ስለዚህ በሆነውም በሚሆነውም ነገር ሁሉ የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁን እያልህ ተቀመጥ።

ልጄ ሆይ፤ ብዙ ተድላና ደስታ ለማድረግ አትጨነቅ፤ ይህንን ለማድረግ የፈለግህ እንደ ሆነ ግን ለሰው መራራትና ደግነትን አታገኛቸውም። ስለዚህ ተድላና ደስታህ በልክ ይሁን፤ ዕድሜህንም ደለ ንዝንና ያለ መከራ በደስታ ብቻ ለመጨረስ አይሆንልህም። ነገር ግን ንዝንና ደስታ ከባሕርይህ ጋራ ባንድነት ተዋሕደው የሚኖሩ ናቸውና በዕድሜህ ሙሉ ሁለቱንም በየተራ ታገኛቸዋለህ፤ ካልሞትህም በቀር ከንዝንና ኃጢአት ከመሥራት አትድንም።

ልጄ ሆይ፤ መቅሠፍት ይመጣብኛል ብለህ አትጨነቅ። ትልቅ መቅሠፍት ማለት አሳብ ማብዛት ነው።

ልጅ ሆይ፤ የሰውን ነገር ችሎ ለማይኖርና አሳብ ለሚያበዛ ክፍላቸውም ለማይመለስ ሰው ቶሎ መሞት ይሻለዋል።

ልጅ ሆይ፤ ደጉን ሰው ለማጥፋት አታስብ፤ ደጉን ሰው ለማጥፋት ብታስብ ግን ራስህን ጨምረህ ታጠፋለህ። ለሌላ ሰውም የክፋትን መንገድ አታስተምር። ፈጣሪህም እግዚአብሔር እንደ ሆነ እመን። ነገር ግን የርሱን መጀመሪያና መጨረሻ መርምራ አገኘዋለሁ ብለህ አትጨነቅ።

ልጅ ሆይ፤ ሰው ባጭሩም ቢሆን በረጅሙም ቢሆን፤ በዚያው በዘመኑ ለራሱ ደስ ብሎት ካልኖረ፤ ክእርሱ በኋላ ለሚነሡት ለልጆቹ ወይም ለዘመዶቹ ገንዘብ ቢሰበስብ ምንም ትርፍ የለውም።

ሰው ሁሉ እርሱ ክሞተ በኋላ በሰማይ በሚያገኘው ነገር ደስ ይለዋል እንጂ ደክሞ ሰብስቦ በዚህ ዓለም በተወደው ገንዘብ ደስታ የለውም።

ልጅ ሆይ፤ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ ወደ እግዚአብሔር መለመን ደግነት ወይም ክርስቲያንነት አይምሰልህ። ነገር ግን ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ መለመን በሕፃንነቱ ወራት እንደ ልቤ ኃጢአትን ሁሉ ስሠራ ኖራ ስሸመግልና ኃጢአትን ለመሥራት ጉልበቴ ሲደክም ያንጊዜ ንስሐ እገባለሁ ማለት ነው።

ትርጓሜውንም ገልጬ ብነግርህ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብሎ መለመን የዚህን ዓለም ተድላና ደስታ፤ ፍትወትንም ሁሉ ሳልጠግበው አትግደለኝ ማለት ነው።

ልጅ ሆይ፤ አንተ ግን ከሚስትህና ከልጆችህ፤ ከዘመዶችህና ከወዳጆችህ ጋራ በዚህ ዓለም ደስ ብሎህ እንድትኖር ዕድሜ ስጠኝ ብለህ ለምን እንጂ፤ ለንስሐ ዕድሜ ስጠኝ ብለህ አትለምን። ሲሸመግሉና ሲደክሙም ኃጢአት መሥራትን መተው የሚያጸድቅ አይምሰልህ።

ሰውም ተወልዶ እስኪሞት ድረስ ምንም ቢሆን ኃጢአት ንጹሕ ሆኖ አይገኝምና በየጊዜው ንስሐ ግባ እንጂ፤ ለንስሐ የሸመግልና ጊዜ ብቻ አትጠብቅ።

ልጅ ሆይ፤ ለባሕርይህ የሚያስፈልግህን ሁሉ አድርግ፤ ለሌላውም ሰው ለባሕርዩ የሚያስፈልገውን አትከልክል። ለሰው ባሕርይ ከሚያስፈልገው ነገር ሁሉ ዋናቹ ሦስት ናቸው። መጀመሪያው ምግብና መጠጥ ነው፤ ሁለተኛው ልብስ ነው፤ ሦስተኛ ሚስት ናት። ሰው እነዚህን ሦስቱን ካላገኘ ኑሮው ሁሉ ጉደሎ ይሆናል።

ደግሞ ሰው ምንም ክፉ አድራጊ ቢሆን ምግብና መጠጥ ከልክሎ መቅጣት አይገባም።

ልጅ ሆይ፤ ጠላትህ ሲሞት ወይም ሌላ መከራና ጭንቀት ሲያገኘው ደስ አይበልህ። እርሱ ሞቶ አንተ በዚህ ዓለም አትቀርምና አንተ ደግሞ በሠራሽው ሥራ እንደ እርሱ መከራና ጭንቀት ሳያገኝህ አይቀርም፤ በመከራና በሞትም የሰው ሁሉ ድርሻው ትክክል እንደ ሆነ አወቅ።

ልጅ ሆይ፤ ነውርህን ለብቻህ የሚነግርህ ሰውን አትጥላው፤ አንተም በወዳጅህ ላይ ነውር የሚሆን ነገር ያየህበት እንደ ሆነ ለብቻው አድርገህ ንገረው። ለሌላ ሰው ግን አትንገርበት።

ልጅ ሆይ፤ በየጊዜው በሰውነትህ ውስጥ የሚነሳውን አሳብ ደግና ክፉ መሆኑን ሳትመረምር ያለብሽውን ሁሉ ለመፈጸም አትቸኩል። በዚህም ዓለም እግዚአብሔር የሚሰጠን በረከት ሁሉ እጅግ መልካም ነው። ነገር ግን ከስጦታው ሁሉ ሚስትና ልጆች መስጠቱ እንዲበልጥ አወቅ።

ልጅ ሆይ፤ አንተ ራስህ የምትጠቀምበት ወይም ወዳጅህ የሚጠቀምበት ነገር ካልሆነ በቀር ሰው እንዲያመለካኝህ ብለህ ሰውነትህን አታድክም። ሰውም በክንቱ ቢያመለካኝህ ደስ አይበልህ። አመስጋኙም ተመስጋኙም ሁለቱም ይሞታሉና ደስ አይበልህ።

ልጅ ሆይ፤ በነገርህ ሁሉ የታመንህ ሁኑ። ባነጋገርህም ደማም ሁኑ። ሰውን የሚያስፈራና ሰውን የሚያሳዝን ነገር ለመናገር አትድፈር። በልዝብ ምላስ ሰውን አታታል። ሰውንም ከሚያሙ ሰዎች ጋር አትደባለቅ።

ልጄ ሆይ፤ ንብረትህ በልክ ይሁን። ቤተ ሰዎችም አታብዛ የቀንድ ክብትና የጋማ ክብትም በብዙ አታርባ። ላንተ የማይገባህን ነገር ከማንም ቢሆን አትቀበል።

አንተም ለማንም ቢሆን የማይገባውን ነገር አትስጥ።

የማታገኘውንም ነገር አትመኝ። ባይንህ ካላየህና አርግጥ መሆኑን ካልተረዳኸው በቀር በጭንም ሰው ላይ የሚወራውን ወሬ እውነት ነው ብለህ አትቀበል።

ለሰውነትህ የሚያስፈልገውን ነገር ለማግኘት አስብ እንጂ ሰው የሚጠፋበትን፤ ሰው የሚጨነቅበትን ነገር አታስብ።

ልጄ ሆይ፤ ርጠህ ለማታመልጠው ነገር አትሸሸ። እርሱም ሞት ነው። ደጋ ብትወጣ፤ ቆላ ብትወርድ፤ ወንዝ ተሻግረህ ብትሔድ፤ በዋሻ ብትደበቅ፤ ጠመንጃና መድፍ ይዘህ ብትሰለፍ ምንም ቢሆን ከሞት ለማምለጥ አትችልም።

እግዚአብሔርንም ፍራ፤ በሥጋና በነፍስህ ላይ ሥልጣን አለውና።

ንጉሥንም አክብር፤ እግዚአብሔር ሰይፍን አስታጥቆታልና።

ባንተም ላይ የሹመት ሥልጣን ያላቸውን ሀገረ ገዢዎችን ሁሉ አክብራቸው፤ ታዘዝላቸው። አባትና እናትህን፤ የእግዚአብሔርን ቃል የሚያስተምሩ መምህሮችህን፤ ያገር ሽማግሎችና ባልቴቶችን ሁሉ በሚቻልህ ነገር አርዳቸው።

ልጄ ሆይ፤ ካረጀህ በኋላ እንደ ገና ተመልሼ ምነው ልጅ በሆንሁ ብለህ አትመኝ። ምንም ቢሆን አታገኘውምና።

ወደ ፊትም ምነው በሞትሁ ብለህ አትመኝ፤ ምንም ቢሆን አይቀርልህምና።

ልጄ ሆይ፤ እገሌ ቸር ነው ይዘሉኝ ብለህ ገንዘብህን ለማንም አትስጥ። ለወዳጅ ከመስጠት ለዘመድ መስጠት ይሻላል። ለጠላትም ከመስጠት ለወዳጅ መስጠት ይሻላል። ከሁሉ ይልቅ ለተቸገሩ ድኆች መስጠት ይበልጣል። ለድኆች የሰጠ ሰው ብድሩን በሰማይ ያገኛል። ልጄ ሆይ፤ ማናቸውንም ነገር ቢሆን ለመስማት እንጂ ለማውራት አትቸኩል።

ከወዳጅህም ጋራ በተጣላህ ጊዜ ቀድሞ በወዳጅነታችሁ ጊዜ የነገረህን ምስጢር አታውጣበት።

ከወዳጅህም ጋራ አንድ ጊዜ ጠብ ክጀመርህ በኋላ፤ ምንም ብትታረቅ ሁለተኛ ምስጢርህን ለእርሱ ለመናገር አትድፈር። ቂምህንም አትርሳ። ቂምህን አትርሳ ማለቴ ከታረቅህ በኋላ ክፉ አድርግበት ማለቴ አይደለም። ነገር ግን እርሱ ሞትንና ኩነኔን የማያስብ ክፉ ሰው የሆነ እንደ ሆነ ዕርቅ አፍርሶ እንዳያጠፋህ ሳትዘነጋ ተጠንቅቀህ ተቀመጥ ማለቴ ነው።

ልጄ ሆይ፤ ከሚያሸንፍህ ሰው ጋራ አትጣላ። ሐሰት ነገርም ይዘህ በዳኛ ፊት አትቅረብ።

ልጄ ሆይ፤ ሰው አንድ ጊዜ ከሞተ በኋላ፤ ሁለተኛ አይገኝምና ምንም ቢሆን ሰውን ለማጥፋት አታስብ።

አካሉም ከተቆረጠ በኋላ ሁለተኛ እንደ ዛፍ አያቆጠቁጥምና የሰውን አካል ለማበላሸት አታስብ። በማንም ሰው ላይ አትቆጣ።

ስለ ሃይማኖቱና ስለ ምግባሩም ቢሆን፤ ስለ ምግቡና ስለ ልብሱ ልዩነትም ቢሆን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን አትቆጣ።

እግዚአብሔር ለሁሉም ፀሐይን አውጥቶ፤ ዝናሙን አዝንሞ፤ ሁሉንም እንደ ጠባያቸው ያኖራቸዋልና አንተም የእግዚአብሔር ልጅ እንድትባል ሁሉንም እንደ ጠባዩ ውደደው እንጂ አትጥላው።

ልጄ ሆይ፤ ለልጆቼና ለዘመዶቼ ላሽከሮቼና ለገረዶቼ ደስ ይበላቸው ብለህ፤ ድጋ እያሰለቀሰህ የግፍ ገንዘብ እየሰበሰብህ አትስጣቸው። እነዚህ ሁሉ አንተ ደክመህ የሰበሰብኸውን የግፍ ገንዘብ ይበላሉ እንጂ በወዲያኛው ዓለም በነፍስህ ላይ ከሚመጣው መከራ አያግዙህምና የግፍ ገንዘብ እየሰበሰብህ አትስጣቸው።

ልጄ ሆይ፤ ማንም ሰው ቢሆን ባንተ ላይ የሐሰት ወሬ ሲያወራብህ የሰማህ እንደ ሆነ ታገሠው። መታገሥ ባትችል ግን ጠብህን በግልጥ አድርገውና ሰው ሁሉ ይወቀው። ጠብህን ካስታወቅህ በኋላ፤ ምንም ክፉ ወሬ ቢያወራብህ እውነት ነው ብሎ የሚቀበለው ሰው አይገኝም።

ማንንም ሰው ቢሆን በአግቦና በሽሙጥ አትናገረው። አንተንም በአግቦና በሽሙጥ ቢናገርህ ወደ ዳኛ ሔደህ አትከሰስ። ርስትና ጉልትህን የሚነቅል፤ ገንዘብህን የሚቀማ፤ ለውነትህን የሚያጠፋ ነገር ካልመጣብህ በቀር በማናቸውም ባሉባልታ ነገር ወደ ዳኛ አትሒድ።

በወዳጅህም ላይ በቶሎ አትቆጣ። ነገር ግን ብዙ ጊዜ እያላለፍህ መጨረሻውን ተመልከተው።

ልጄ ሆይ፤ ነገርህ እረጅም አይሁን። ለማድረግም የማትችሰውን ነገር አደርጋለሁ አትበል። ከጉረቤቶችህ ጋራ ተስማምተህ ኑር።

ልጄ ሆይ፤ ሰልፍ ሰጋይለኞች፤ ሩጫም ሰፈጣኖች፤ ባለጠግነትም ለሠራተኞች አይደለም። ነገር ግን ሁሉንም ጊዜ ያጋጥማቸዋል። ስለዚህ ሰውን ከመመልከትና ሰውን ከመጠበቅ ጊዜን መመልከትና ጊዜን መጠበቅ ይሻላል።

ልጄ ሆይ፤ የአንበሳና የነብር የሌሎችንም አራዊት ግርማ ከመፍራት ይልቅ፤ እግዚአብሔርን የማይፈሩ የክፉ ሰዎችን ፊት ፍራ። የዱር አራዊት ለመግደል ካልፈለጓቸው እነርሱ ፈልገው አይመጡም። ክፉ ሰዎች ግን ሰውን ፈልገው ካላጠፉ እንቅልፍ አይወስዳቸውም። ከተሳለ ጦር ይልቅ የክፉ ሰዎች ምላስ ጠልቆ ይዋጋል።

ሦስተኛ ክፍል

ልጄ ሆይ፤ ሰባዕድ አትበለጥ። ምንም ቢከፋ ዘመድ፤ ምንም ቢጠም መንገድ የተባለውን ምላሌ አትርሳ። የባዕድ ፍቅር እስከ ጊዜው ነው፤ የዘመድ ፍቅር ግን እስከ ጊዜ ሞት ድረስ ነው።

ልጄ ሆይ፤ ለሁሉ ጊዜ አለው ብሎ ሰሎሞን የተናገረውን አትርሳ። ይህንንም ነገር ለማስረዳት ሌላውን ነገር ሁሉ ትቼ የጌታችንን ነገር እጽፍልሃለሁ።

አይሁድ በጌታችን ላይ በቅናት የተነሡበት ገና ሲጸነስ ጀምሮ ነው። ከዚያ ቀን ጀምሮ እስከ ሠላሳ ሦስት ዓመት ከሦስት ወር ድረስ ጌታችንን ለመግደል ያስቡና ይመክሩ ነበረ።

ጌታችንም በየምክራባቸውና በቤተ መቅደሳቸው በግልጥ ሲያስተምር ነበረ። ግን ጊዜው እስተደርሰ በርሱ ላይ እጁን ያነሣበት ሰው አልነበረም።

ጊዜው በደረሰ ጊዜ ግን እውነቱን ሐሰት፤ ጽድቁን ንጢአት፤ ብርሃኑን ጨለማ አድርገው በነሡ ነገሩ በቶሎ ተፈጸመላቸው። ይህም ጊዜው ስለ ደረሰ ነው።

ጌታችንም አይሁድ ሲይዙት በመጡ ጊዜ እንደዚህ ብሎ መለሰላቸው፤ ሁል ጊዜ በመቅደስ ከናንተ ጋራ ነበርሁ። እኛችሁንም አልበረጋችሁብኝም። ነገር ግን ይህች ጊዜያችሁ ናት፤ የጨለማውም ሥልጣን። ሉቃስ ፳፪፥ ፶፫።

ጌታችን እንዲህ ማለቱ ማናቸውም ነገር ቢሆን በጊዜው ይፈጸማል እንጂ ከጊዜው አያልፍም ሲል ነው። ስለዚህ ጊዜን አልፋለሁ ብለህ አታስብ፤ ግን በኃጢአት የመጣውን ክፉ ጊዜ በንስሐ ለማሳለፍ ይቻላል። ልጄ ሆይ፤ እኔ ደግ ሰው ነኝና ጠላት የሰብኝም ብለህ አትናገር። ጠላቶችም የሚነሡ ዘክፋ ሰው ላይ ብቻ አይምሰልህ። ግን አንተ ደግ ሰው ሆነህ ጠላቶች ቢነሡብህ እግዚአብሔር ይረዳሃልና ምንም አትፍራ። ለጊዜው እንኳ ባይረዳህ ሲፈትንህ ነውና እግዚአብሔርን አትጠራጠር።

እግዚአብሔርን ከማይፈሩ ሰዎች ጋራ ባልንጀርነት አታድርግ። በክፉ ምክራቸውም አትደባለቅ። ምንም ብትጨነቅ ሀገርህ የሚጠፋበትን ምክር አትምክር። ልጄ ሆይ፤ በሠራሁት ሥራ ትርፍ ነገር አላገኘሁም ብለህ ሥራህን አትተው።

ነገር ግን ባንዱ ወገን እንቢ ቢልህ በሌላው ወገን ፈትን።

ለሥራው ሁሉ ዕድል አለውና፤ እግዚአብሔር ድካምህን አይቶ ባንዱ ወገን ሳይረዳህ አይቀርም።

ልጄ ሆይ፤ ጦርነት ይመጣብኛል ብለህ አትፍራ። ጦርነት በሰው ሁሉ ላይ ይመጣል እንጂ ባንተ ብቻ አይመጣብህም።

ነገር ግን ዋና ጦርነት ማለት እግዚአብሔርን በማይፈሩ፤ ንጉሥን በማያከብሩ፤ የራሳቸውን ጥቅም ብቻ በሚፈልጉ ሰዎች መካከል መኖር ነውና እንደዚያ ያለውን ጦርነት ፍራ።

ልጄ ሆይ፤ ክፉ ሕልም አለምሁ ብለህ አትደንግጥ። ደግ ሕልምም አየሁ ብለህ ደስ አይበልህ።

ሕልም ማለት የሰው አሳብ እንደ ሆነ አወቅ። እንኳን ሌሊት በሕልም ቀንም ባይን የታየ ነገር ሳይደረግ ይቀራል።

ደግሞ ሌሊት በሕልም፤ ቀንም ባይን ያልታየ ነገር እንዲያው በድንገት ይደረጋል። እግዚአብሔር ይሁን ያለው ነገር ጊዜውን ይጠብቃል እንጂ ምንም ቢሆን ሳይሆን አይቀርም።

ልጄ ሆይ፤ አካልህና ልብስህ ዘወትር ንጹሕ ይሁን። እጅህን ለሥራ፤ ዓይንህን ለማየት፤ ጆሮህን ለመስማት ፈጣኖች አድርግ። አፍህን ግን በጠንካራ ልጓም ለጉመህ ያዝ። አረጋገጥህ በዝግታ፤ አነጋገርህ በለዘብታ ይሁን። ያልነገሩህን አትሰማ፤ ያልሰጡህን አትቀበል። ያልጠየቁህን አትመልስ። ሽቅርቅር አትሁን፤ ንብረትህ ጠቅላላ ይሁን፤ ምግብህና መጠጥህ በልክ ሆኖ ያው የጠዳና የጣፈጠ ይሁን። ምግብህና መጠጥህም የሚቀርብበት ዕቃ ሁሉ ንጹሕ ይሁን። የምትተኛበት አልጋና የምትቀመጥበት ስፍራ ከእድፍና ከጉድፍ ንጹሕ ይሁን። በእውነትና በሚገባ ነገር ሁሉ ይሉኝታ አትፍራ። የምትሠራው ሥራ ሁሉ የመንግሥት ሥራ ካልሆነ በቀር ፖለቲካኛ አትሁን። ልጄ ሆይ፤ በዚህ ዓለም ነግሦ በሥጋትና በአሳብ ከሚኖር ንጉሥ ይልቅ እግዚአብሔር የለጠውን በመን ያለ ሥጋትና ያለ አሳብ የሚጨርስ ድጋ ይበልጣል።

ልጄ ሆይ፤ እግዚአብሔር የሚቀየምበት፤ ንጉሥ የሚቆጣበት፤ ሰው የሚጠፋበት ነገር ካልሆነ በቀር ያሰብኸውን ከማድረግ አትመለስ። ነገር ግን በዚህ ዓለም ለሥጋህ ጥቅም፤ በወዲያኛው ዓለም ለነፍስህ ጥቅም የሚሆን ነገር ካልሆነ በቀር ለስሜ መጠሪያ ይሆናል ብለህ ሰውነትህን እጅግ አታድክም።

ልጄ ሆይ፤ ወደቅሁ ብለህ እጅግ አትዘን፤ ደግ ሰው የሆንህ እንደ ሆነ፤ ከወደቅህ በኋላ ትነሣለህና።

ደግሞ ተነሣሁ ብለህ በጣም ደስ አይበልህ። ክፉ ሰው የሆንህ እንደ ሆነ ከተነሣህ በኋላ፤ ትወድቃለህና።

ልጄ ሆይ፤ በሚሰትህና በልጆችህ፤ በቤተ ሰዎችህም ላይ ጨካኝና ቁጡ አትሁን። ያለ ሥርዓትም ሲኖሩ ዝም አትበላቸው። ግን አንተም ሰነፍ ትባላለህ። እነዚያም ላይ ቅጣትን ታመጣባቸዋለህ። ወረተኛም አትሁን፤ የሠራተኛም ደመወዝ አታስቀር፤ የንጉሥን ትእዛዝ ጠብቅ፤ በቆላ ህገር አትኑር። ብዙ ሥራም አትጀምር፤ ነገር ግን ልብህ የወደደውን አንዱን ብቻ አጠንክረህ ሥራ።

ልጄ ሆይ፤ ጨቅጫቃና እልከኛ ሚስት፤ ትዕቢተኛና ልግመኛ አሽከር በቤትህ አታኑር። የዕለት ምግብና ልብስ ካልቸገረህ በቀር ሥጋና ቅቤ ለመብላት፤ ጠጅና ጠላ ለመጠጣት፤ ጌጥ ለማጌጥ፤ ገንዘብ አትበደር። በኋለኛውም ወዳጅህ ፊት የቀድሞውን ወዳጅህን አትማ። በእኔም ጊዜ ይኸው ነው ብሎ ይታዘብሃልና።

ልጄ ሆይ፤ የዚህን ዓለም ብልጥግና ወይም ክብረት ለማግኘት እጅግ አትድክም። ይህንንም ለማግኘት እጅግ አትሩጥ። እንኳን የዚህ ዓለም ክብር የወዲያኛውም ቢሆን እግዚአብሔር ለመረጠውና ለታደለ ነው እንጂ ለሮጦ አይሆንምና።

ልጄ ሆይ፤ ክፉ ሰው ሳለ ደግ ሰው በመሞቱ፤ ሥራ የሚሠራ ሳለ ሰነፍ ሰው በመክበሩ፤ እግዚአብሔር አድሎአዊ ነው ብለህ አትናገር።

በዚህም ነገር የጠለቀውን የእግዚአብሔርን ፍርድ ለመመርመር አታስብ። ነገር ግን በማናቸውም ምክንያት ቢሆን የተሰወረውን ነገር ሁሉ ለእግዚአብሔር ብቻ ተውለት።

ልጄ ሆይ፤ ከጌታህ ጋራ ሳለህ በፍጹም ልብህ አገልግለው። ትእዛዙንም ጠብቅ። በፍጹም ልብህ ለማገልገልና ትእዛዙን ለመጠበቅ የማትችል የሆንህ እንደ ሆነ ግን ተሰናብተህ ሒድ እንጂ ጌታህን አታስቀይመው። ያለዚያ ጌታህ ይቆጣና ይቀጣሃል። ወይም ደመወዝህን ቆርጦ ያስቀርብሃል።

ልጅ ሆይ፤ በቤተ ክህነት ለመኖር የወደድህ እንደ ሆነ መልካም ወደድህ፤ ነገር ግን ቄስ ወይም ዲያቆን ለመሆን አስብ እንጂ፤ ደብተራ ለመሆን አታስብ። ጠንቋይና አስማተኛም አትሁን። ምንም ጥንቆላ ብታበዛ፤ እግዚአብሔር ይሁን ብሎ የፈቀደውን ነገር ለማስቀረት ወይም አይሁን ብሎ የተናገረውን ነገር ለማድረግ አትችልም።

ወደ ጠንቋይ ወደ አስማተኛም አትሒድ። እግዚአብሔር መልካምም ያደርግልህ እንደ ሆነ ክፉም ያደርግልህ እንደ ሆነ ጊዜው ሲደርስ ሁሉም አይቀርም።

አራተኛ ክፍል

ልጅ ሆይ፤ እግዚአብሔር በምድር ላይ የፈጠረውን ፍጥረት በሙሉ ባይሆን እንደ ተቻለህ መጠን በጥቂቱ መርምር። ፍጥረትንም በመመርመር ብዙ አውቀት ታገኛለህ። እነሆ መልካምና መጥፎ መሬት አለ፤ ከመልካም መሬት ወርቅ፣ ዕንቁ፣ ብር፣ ናለ፣ ብረት፣ ሌላም ይህን የመሰለ ሁሉ ይገኝበታል። ደግሞ ለልብስና ለቤት ጌጥ የሚሆን ቀይና ጥቁር፣ አረንጓዴና ብጫ፣ ነጭና ሰማያዊ፣ ቀለም ሁሉ ይገኝበታል። ቢዘሩበት ያበቅላል፤ ቢተክሉበትም ያለመልማል።

መጥፎ መሬት ግን ቢዘሩበት አያበቅልም፤ ቢተክሉበትም አያለመልምም። በላዩም ከእሾህና ከመጥፎ ደንጊያ በቀር አይገኝበትም። ከደንጊያም ወገን ለጌጥ የሚሆን ክቡር ደንጊያ ይገኛል። ደግሞ ለግንብ ወይም ለቅጥር የሚሆን ደንጊያ አለ። ደግሞ ለማናቸውም ጉዳይ የማይሆን ደንጊያ አለ። ከኀረም ወገን ለሽቱ፣ ለጉዝጓዝም፣ ለከብት ምግብም፣ ለቤት ክዳንም የሚሆን መልካም ሣር አለ። ደግሞ ቢያሸቱት የሚገማ፣ ቢጉዘጉዙት የሚዋጋ፣ ለከብት ምግብም ቢያቀርቡት የሚረከስ፤ ለቤት ክዳንም ቢያደርጉት የሚያፈስ መጥፎ ሣር አለ።

ከወፎችም ወገን ድምጣቸው ያማረ ጠጉራቸው የለበለለ ይገኛሉ። ደግሞ ሲጮሁ እለቁ እለቁ ያሉ የሚመስሉ ጠጉራቸውም ለማየት የሚያስጠይቁ ወፎች አሉ።

ከእንስሳም ወገን የጌላ እግሩን እንኳ ቢይዙት የማይራገጥ ወይም የማይዋጋ ገራም እንስሳ አለ። ደግሞ ባጠገቡ ሰው የማያስቀርብ ተራጋጭና ተዋጊ እንስሳ አለ።

ከአራዊትም ወገን እንዲሁ ደግና ክፉ አይታጣም።

ከመላክትም ወገን ደግና ክፉ አለ። ደጉ እንደ ሚካኤል እንደ ገብርኤል፤ ክፉው እንደ ዲያብሎስና እንደ ጭፍሮቹ።

ከሰውም ወገን ደግና ክፉ አለ። ደጉ እንደ ኖሳ፤ እንደ ኤርምያስ፤ እንደ ዮሐንስ መጥምቅ፤ እንደ ድንግል ማርያም፤ ክፉው እንደ ቃየል፤ እንደ ኤሳው፤ እንደ ይሁዳ አስቆሮታዊ።

ከመሬትና ከደንጊያ፣ ከወፍም፣ ከእንስሳም፣ ከአራዊትም፣ ከመላክትና ከሰውም ወገን ደግና ክፉ መኖሩ እግዚአብሔር ደግና ክፉ እያደረገ ፈጥሮት ነው። ወይስ ከተፈጠረ በጌላ ካንዱ ይልቅ ላንዱ እያደላ ነው። ወይስ ፍጥረት ሁሉ በገዛ ራሱ ደግና ክፉ ለመሆን ይችላልን ትለኝ እንደ ሆነ፤ ይህ እጅግ የጠለቀ ጉድጓድና የረቀቀ ምስጢር ነውና እኔ መርምራለሁ ብለው አልችልም። አንተም ይህን መርምራለሁ ብለህ አትድከም።

ልጅ ሆይ፤ ዘመዶችህና ወዳጆችህ ጉረቤቶችህና አሽከሮችህ በጠላትነት በተነሡብህ ጊዜ በራስህና በጊዜው እዘን እንጂ በነዚያ አትዘን። ኃጢአትህ ካልበዛ ጊዜው ካልደረሰ እንኳን ወዳጆችህ ጠላቶችህም ቢነሡ አይጉዱህም።

ልጅ ሆይ፤ ሰው ምንም ብልህና ዐዋቂ ቢሆን በራሱ ሥራ ብቻ ራሱን ችሎ እንዳይኖር አወቅ። ነገር ግን ሁሉም በየሥራው ጸንቶ እርስ በርስ በሥራ ይፈላለጋል። ለለዚህ ሰውን ሁሉ አክብረህ ኑር እንጂ ሰውን አትናቅ። ሥራውንም አትንቀፍ።

ገበሬውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም እህሉንና አታክልቱን ከእርሱ አትፈልግ።

ነጋዴውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ሐሩን፤ ምንጣፉን ሌላውንም የንግድ ዕቃ ከእርሱ አትፈልግ።

ወታደሩን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ሀገርህን የሚያጠፋ፤ ነፍሱህን የሚገድል ጠላትህ ሲመጣ ተዋጋልኝ አትበለው።

ካህኑን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም አስተምረኝ፤ አጥምቀኝ፤ አቁርበኝ አትበለው።

እረኛውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ከብት ጠብቅልኝ፤ ወተት አለብልኝ አትበለው።

ፋቂውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም በቁርባኑ አትተኛ።

ሸክላ ሠራውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም የሸክላውን ዕቃ ሁሉ ከርሱ አትፈልግ።

ብረት ሠራውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም የብረቱን ዕቃ ሁሉ ከርሱ አትፈልግ።

ሸማኔውን አትንቀፍ፤ ከነቀፍኸውም ልብስ ሥራልኝ አትበለው።

ሌላውንም ይህንን የመሰለውን ሠራተኛ ሁሉ አትንቀፍ። ሁሉም እንደ ዕድሉ በየሥራው ጸንቶ ንብረቱን ጠብቆ እግዚአብሔርን አመስግኖ ይኖራል እንጂ አንተን የሚጉዳ ነገር የለበትም።

ልጄ ሆይ፤ ዋዘኛና ቀልደኛ አትሁን። በመከራ ለሚኖሩ ሰዎች ሁሉ የምታዝንና የምትራራ ሁን፤ በድኃ ላይ አትጨከን፤ ርስቱንና ቤቱንም በምክንያት አትውሰድበት፤ ለመጨረስም የማትችለውም ነገር አትጀምር። እሳትና የሞላ ውኃ አትድፈር። በማናቸውም ነገር ከሚበልጥህ ሰው ጋራ ባልንጀርነት አትያዝ። ከዳኛ ጋራ ወዳጅ ሁን። በፊቱ በቆምህ ጊዜ አውነቱን እንዲፈርድልህ።

ከሀኪምም ጋራ ወዳጅ ሁን። በታመምህ ጊዜ ፈጥኖ እንዲመጣልህ።

ልጄ ሆይ፤ በልተህ ስትጠግብ ረኃብን፤ ስትበለጥግ ድኅነትን፤ ስትሾም ሽረትን፤ ሌላውንም ይህን የመሰለውን ሁሉ አትርሳ።

ልጄ ሆይ፤ ለሞተው ወዳጅህ ከማልቀስ ይልቅ በሕይወቱ ላለ የከፋት ሥራ ለሚሠራ ወዳጅህ አልቅስለት።

ልጄ ሆይ፤ ባለጠጋ ሲወድቅ ሰው ሁሉ ይደግፈዋል፤ ድኃ ሲወድቅ ግን ሰው ሁሉ ወዲያው ይገፋዋል።

ባለጠጋ ሲከሰስ በሽንጉ የተቀመጠው ሁሉ ይሟገትለታል፤ ድኃ ሲከሰስ ግን በሽንጉ የተቀመጠው ሁሉ ይፈርድበታል።

መልካም ዳኛ በመካከላቸው የተቀመጠ እንደ ሆነ ግን ፍርዱን እንደ ፀሐይ ያበራለታል። ለሰዚህ በምትኖርበት ሀገር መልካም ዳኛ አያጥፋብህ።

ልጄ ሆይ፤ በማናቸውም ነገር ቢሆን ሞት አይቀርም። ነገር ግን በሰው እጅ ከመውደቅ በእግዚአብሔር እጅ መውደቅ ይሻላል።

ለአፍህ መሐላ አታልምደው፤ እግዚአብሔር ስሙን ከንቱ ያደረገውን ሳይቀሥፈው አይቀርምና ስሙን በክንቱ አትጥራው።

ልጄ ሆይ፤ በዚህ ዓለም ኃይለኞች ገንዘብና እውቀት ሁለቱ ብቻ ናቸው። ገንዘብና እውቀት ያለው ሰው አስከ ጊዜው ደስ ብሎት ይኖራል። ነገር ግን እንዳንድ ሰዎች ገንዘባቸውን በማይረባ ጉዳይና ሰውን በማጠፋትና ራሳቸውን ብቻ ለመጥቀም አድርገው ኃይላቸው ይደክማል። ገንዘባቸውን ለንግድና ለድኃ፤ እውቀታቸውንም ለሥራና ለሰው ጥቅም የሚያደርጉ ሰዎች ግን በኃይል ላይ ኃይል እየጨመሩ ይኖራሉ። እነሆ ለዚህ እንድ ምሳሌ እነግርሃለሁ፤ ነጭ ስንዴ በባለሟያ እጅ ሊሆን እጅግ ያማረና የጣፈጠ እንጀራ ይሆናል። በባለሟያ እጅ ያልሆነ እንደ ሆነ ግን እንደ ዘንጋዳ እንጀራ ይሆናል። ገንዘብና እውቀትም በደግ ሰው እጅ ሲገቡ ለመልካም ነገር ይሆናሉ። በክፉ ሰው እጅ ሲገቡ ግን ለጥፋት ነገር ብቻ ይሆናሉ።

ልጄ ሆይ፤ የምትሠራውን ሥራ ሁሉ ሰው ቢያየው ቢሰማውም አይጉዳኝም ብለህ ትሠራው እንደ ሆነ ነው እንጂ አይታይብኝም፤ አይሰማብኝም ብለህ አትሥራው። አንተ ምንም ተሰውረህ ብትሠራው ከተሠራ በኋላ መታየቱና መሰማቱ አይቀርም።

ልጄ ሆይ፤ አንተ አስቀድመህ በሰው ላይ አትነግ፤ ሰው ባንተ ላይ ቢነግብህ ግን እንዳትሸነፍ ጠንክረህ መከት። እምነትህንም በእግዚአብሔር ላይ አድርግ።

ልጄ ሆይ፤ ሚስትህ ሰነፍ የሆነች እንደ ሆነ የቤትህን ሥርዐት አንተው ጠብቀህ ኑር እንጂ ለርሷ ፈቃድ አትሰጣት።

ልባም የሆነች እንደ ሆነ ግን፤ የቤትህን ሥርዓት ሁሉ ለርሷ ልቀቅና አንተ በውጭ ሥራህን አሳምር፤ አንተ የውጭውን እርሷ የውስጡን ሥራ ብትሠሩ ትበለጥጋላችሁ።

ልጄ ሆይ፤ ሰው ሳይኖር ብቻህን ከሴት ጋራ አትነጋገር። ባልዋም አለመኖሩን በደጅ ጠይቀህ ከደጅ ተመለስ እንጂ ወደ ቤት አትግባ። ሰው ሳይኖር ብቻህን ከሴት ጋራ ንግግር የተነጋገርህ እንደ ሆነ ግን፤ ምንም ሌላ ምስጢር ባይኖራችሁ በመነጋገራችሁ ብቻ መጠርጠር አይቀርም።

ልጄ ሆይ፤ ለልጆችህ የምታወርሳቸው ብዙ ገንዘብ በሣጥን ውስጥ ከማስቀመጥ፤ አንተ በሕይወተ ሥጋ ሳለህ ወደ ትምህርት ቤት እየሔዱ እውቀትን እንዲማሩ ገንዘብህን ብትሰጣቸው ይሻላል። ባልዋም ለሞተባት ሴት አባታቸውም ለሞተባቸው ልጆች እጅህ አጭር አይሁን።

ልጄ ሆይ፤ ሚስትህ ያስቀናችሁ እንደ ሆነ ከቤትህ አስወጥተህ ሰደዳት እንጂ የርሷን ነፍስ ወይም የሌላ ሰው ነፍስ ለማጥፋት አታስብ። እርሷን ወይም ሌላውን ሰው ገድለህ ኋላ ከመጠጠት እርሷን አስወጥተህ ሌላይቱን አግብተህ ብትኖር ይሻልሃል።

ልጄ ሆይ፤ በጌታህም ቤት ቢሆን በሌላም ስፍራ ቢሆን ገንዘብ ወይም ሌላ ዕቃ ወድቆ ብታገኝ አታንሣ። ብታነሣውም መልሰህ ለጌታህ ወይም ለዳኛ ስጥ እንጂ ለውረህ አታስቀር።

ልጄ ሆይ፤ በፍጹም ልብህ ለማትወደው ሰው ቤትህንና የቤትህን ዕቃ አታሳይ።

ልጄ ሆይ፤ ገንዘብህን ለጠጅና ለጠላ ከማውጣት ለውተትና ለማር አውጣ። ለአረቄና ለስቢርቶ ከማውጣት ለጠጅና ለጠላ አውጣ። በጣም ካልቸገረህ በቀር ውኃ ብቻ አትጠጣ። ምሳህን እስክትጠግብ ብላ። ማታ ግን ምግብህም መጠጥህም በልክ ይሁን። ሥጋ ዘወትር አትብላ። የአታክልት ምግብ አዘውትር። በጄ በጄ ቀን የሚያስቀምጥ መድኃኒት ጠጣ። ሀኪሞች ያልመረመሩትን ዐዋቆች ነን የሚሉ ሰዎች የማሱትን ሥር፤ የበጠሱትን ቅጠል መድኃኒት ነው ብለህ ለመቅመስ እጅግ አትድፈር። ልክና ሚዛን ስለ ሌለው ሰውነት ይጉዳልና፤ ተጠንቀቅ።

ልጄ ሆይ፤ ከብዙ ሰዎች ጋራ ተቀምጦህ በምትበላበት ጊዜ፤ ቶሎ ቶሎ አትጉረስ። ቶሎ ቶሎም አትጠጣ፤ በቤትህ ውስጥና በሚስትህ ፊት ግን እስክትጠግብ ብላ። እስክትረካም ጠጣ። ነገር ግን እስክትጠግብ በልተህ፤ እስክትረካም ጠጥተህ ጥቂት የእንቅልፍ እረፍት ሳታደርግ ሥራ አትጀምር። ከቤትህም ወጥተህ አትሒድ። የእንቅልፍ እረፍት ለማድረግ ጊዜ የማታገኝ እንደ ሆነ ግን እስክትጠግብ አትብላ። እስክትረካም አትጠጣ።

ልጄ ሆይ፤ በዕድሜ ያረጀ ሽማግሌና ልጅ የሌለው ሰው ካልሆነ በቀር፤ ርስቱን ወይም ቦታውንና ቤቱን ቢያወርስህ አትቀበለው። ካልተቸገረና ካተጨነቀ በቀር ርስቱን ለሌላ ሰው አያወርስምና በተቻለህ ነገር ርዳው እንጂ፤ ርስቱን አትውሰድበት።

ደግሞ በሙግትም ቢሆን በጉልበትም ቢሆን ድጋውን ከርስቱና ከቤቱ አታስወጣው። ዕዳም ቢኖርበት የሚከፍልበት ቀን ስጠው እንጂ በግድ ይዘህ ርስቱንና ቤቱን አታሽጠው።

ልጄ ሆይ፤ ንጹሕ አለመሆንህን እግዚአብሔር ያውቃልና በእርሱ ፊት ንጹሕ ነኝ አትበል። በንጉሥ ፊትም ብልህ ነኝ አትበል፤ የብልሃት ሥራ ሠርተህ አላየኝ ያለህ እንደ ሆነ ታፍራለህና።

አምስተኛ ክፍል

ልጄ ሆይ፤ ምንም የሹመት ፍቅር ቢኖርብህ፤ የፈረድህበት ሰው ጠላትህ ይሆናልና የዳኝነት ሹመት አትፈልግ። አንተ ሳትፈልግ ለዳኝነት ሹመት የተመረጥህ እንደ ሆነ ግን እውነተኛ ፍርድ የእግዚአብሔር የባሕርይ ገንዘቡ ነውና በዳኝነት ነገር ጠላትህን ለመጉዳትና ወዳጅህን ለመጥቀም እንዳታስብ ተጠንቀቅ። እውነትን በሐሰት ለውጠህ የፈረድህ እንደ ሆነ ግን የእግዚአብሔርን ገንዘብ ማጥፋት ነው። ይህንም በማድረግህ ባንተ ላይ ከሁሉ የበለጠ ፍርድ ይፈረድብሃል።

ልጄ ሆይ፤ ከኃይለኛና ከነገረኛ ሰው ጋራ አትጣላ። ከነገረኛና ከኃይለኛ ሰው ጋራ መጣላት በሚነድ አሳት ላይ ገለባ እንደ መጨመር ነውና ተጠንቀቅ።

ልጄ ሆይ፤ ሰጌታህ ገንዘብ አታበድር። ክፈለኝ ባልኸው ጊዜ አንተ የምትጠፋበትን ምክንያት ይፈልጋልና።

ለተሟጋችም አታበድር። ክፈለኝ ባልኸው ጊዜ ነገር ፈልጎ ወደ ዳኛ ይወስድሃልና።

ልጄ ሆይ፤ ጠላት በዛብኝ፤ ምቀኛ አሴረብኝ ብለህ እጅግ አትጨነቅ። በዓለም የሚኖር ፍጥረት ሁሉ ጠላትና ምቀኛ አለበት እንጂ ባንተ ብቻ አይደለም። ከዚህም በጥቂቱ እጽፍልሃለሁ።

በፍየል ነብር፤ በበግ ተኩላ፤ ባህያ ጅብ፤ በላም አንበሳ፤ በዓይኑ ድመት፤ በዶሮ ጭልፊት አለባቸው። ይህንንም የመሰለ ብዙ አለ። ሰውም እርስ በርሱ እንዴህ ነው።

ስለዚህ የሚመጣብህን ነገር ሁሉ በትዕግሥት ሆነህ ተቀበለው። በመጨረሻው ግን ሁሉ አላፊ ነውና ጠላቶችህ ሁሉ ያልፋሉ። ወይም አንተ አስቀድመህ ታልፍና ከዚህ ዓለም መከራና ጭንቀት ታርፋለህ።

ልጄ ሆይ፤ እስቲ ያለፉትን ሰዎች ሁሉ አስባቸው። እነዚያ ሁሉ ጀግኖች ሁሉም መሬት ሆነዋል።

እነዚያ ሁሉ ዓለመኞች፤ እነዚያ ሁሉ ቀልደኞችና ፌዘኞች፤ እነዚያ ሁሉ ግፈኞች፤ እነዚያ ሁሉ በድኃ ላይ የሚሥቁና የሚሣሰቁ ሁሉም መሬት ሆነዋል።

እነዚያ ሁሉ ድኆች ሲበደሉ፤ ሲያዝኑ፤ ሲያሰቅሱ ካንዱ ሀገር ወደ ሌላው ሀገር ሲሰደዱ፤ ሲራቡ፤ ሲጠሙ፤ ሲታረዙ የነበሩ መሬት ሆነዋል።

ስንት ሰዎች የነበሩ ይመስልሃል።

የድኃ እንባ ሲፈስ የወንዝ ውኃ የሚፈስ የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ድኃ ሲጮህ ውሻ የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ድኃ ታስሮ ወይም በሌላ ጭንቅ ነገር ተይዞ ሲሞት የወፍ ግልገል የሚሞት የሚመስላቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ጉልበት ካለን ብለው በደካሞች ላይ ያሰቡትን ሁሉ የሚሠሩ ስንት ሰዎች ነበሩ።

ሰውን ለማጥፋት እጅግ የሚጥሩ ሰውን ካላጠፉ እንቅልፍ የማይወስዳቸው ስንት ሰዎች ነበሩ።

ነገር ግን ከዚህ ቀድሞ የነበሩት ሁሉም መሬት ሆነዋል። ከመሬት የተገኘ ሁሉ መሬት ስለ ሆነ ወደ መሬትም የማይመለስ ስለሌለ እኛም ነገ እንደነዚያው እንሆናለን።

ስለዚህ በማናቸውም ምክንያት ቢሆን፤ የሰው ደስታውና አዘነ እጅግ አጭር መሆኑን በጣም እውቀው።

ልጄ ሆይ፤ ማንም ሰው ቢሆን በኃጢአቱ ተይዞ ሲፈረድበት ባየህ ጊዜ እዘን እንጂ ደስ አይበልህ። ሰው ሆኖ ኃጢአት የሌለበት አይገኝምና በሰው የፈረድህ እንደ ሆነ ባንተም ይፈረድብሃል። ደግሞ ኃጢአቱ በሰው ፊት የማይገለጥበት ሰው ምስጉን ነውና ኃጢአትህ በሰው ፊት እንዳይገለጥብህ ወደ ልዑል እግዚአብሔር ሰምን።

ልጄ ሆይ፤ ሰእኔ ለአባትህ እንደ መሰለኝ ከሃይማኖት ሁሉ የሚበልጠው ክርስቲያንነት ነው።

ከመጸሐፍትም ሁሉ ወንጌል ትበልጣለች። ይህንንም ማለቱ አንተ በወንጌል ተምረህ ክርስቲያን ሆነህ እንድትኖር ብዬ ነው እንጂ የእኔ ሃይማኖት ይበልጣል፤ የእኔ መጽሐፍ ወንጌል ትበልጣለች እያልህ ክርክርን ከሚወዱ ሰዎች እንድትከራከር ብዬ አይደለም።

ልጄ ሆይ፤ ምሳህን ወይም ራትህን ለመብላት ወደ ሰደቃህ በቀረብህ ጊዜ በቃልህም ቢሆን በልብህም ቢሆን የእግዚአብሔርን ቅዱስ ስሙን ሳትጠራ እንጀራህን አትቀረስ። በልብህም ከጠገብህ በኋላ እግዚአብሔርን ሳታመሰግን ሰደቃህን አታንሣ።

ልጄ ሆይ፤ ሁልጊዜ በክብር ውስጥ አንድ መናኛ መሐርም፤ አንድ ማለፊያ መሐርም ያዝ። መናኛው መሐርም ከእኛንጫና

ከአፍህ ለሚወጣው እድፍ፤ ማለፊያው መሐርም ደግሞ ለዓይኑና ለጥርስህ እድፍ ይሆንሃል።

ልጄ ሆይ፤ ጧትና ማታ ከምግብህ በኋላ ጥርስህን በብሩሽና በውኃ ዕጠብ (ተጉመጥመጥ)።

ነገር ግን ሰው ሲያይህ ባፍህ ውስጥ መፋቂያ አታድርግ፤ በሰውም ፊት ምራቅህን ጢቅ አትበልጅ።

ልጄ ሆይ፤ ቀን በሥራህ ላይ፤ ሌሊት ባልጋህ ላይ፤ የሚጠብቅህ እግዚአብሔር ነውና ማታ ስትተኛ፤ ጧት ስትነሣ እግዚአብሔርን አምላክህን መለመንና ማመስገን አትተው።

ልጄ ሆይ፤ በምትተኛበት አልጋ አጠገብ ክብሪትና መብራት፤ ውኃና ብርጭቆ አታጥፋ። መንገድም በምትሔድበት ጊዜ በኪስህ ገንዘብ ሳትይዝ ከቤትህ አትነሣ።

ልጄ ሆይ፤ እኔ በተቻለኝ አላብ ይህን ጻፍሁልህ፤ ነገር ግን ማናቸውም ነገር ቢሆን ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ አይሆንምና የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልህ።

አሜን።

ክፍል ፫ ሱካርና ወተት

የልጆች ማሳደጊያ

ከእንግሊዝኛ ወደ አማርኛ ቋንቋ ተተረጉመ።

ልጆቼ ሆይ፤

በዚህ መጽሐፍ የተጻፈው ቃል የተወሰነው እንደ ታሪክ፤ የተወሰነውም እንደ ምሳሌ፤ ሌላው ደግሞ እንደ ተረት ነው።

ነገር ግን የዚህ መጽሐፍ ዋና ጥቅምነቱ ለናንተ ለሕጻናቱ ብቻ ስለ ሆነ ስሙን ስካርና ወተት ብየዋለሁ። እናንተም በየጊዜው ሁሉ ስካርና ወተት ለማግኘት ፈቃዳችሁ እንደ ሆነ ሁሉ ይህም የጻፍሁላችሁን መጽሐፍ በየጊዜው ለማንበብ ፈቃዳችሁ ይሆን ዘንድ እለምናችኋለሁ።

መጀመሪያ

ስለ አንድ ክብርቴ ሰው

በእንግሊዝ ሀገር የሚኖር አንድ ክብርቴ ሰው ነበረ። እርሱም ሦስት ልጆች ነበሩት። ነገር ግን ሰው ምንም ባለብዙ ገንዘብ ቢሆን ገንዘቡ ከሞት እያድነውምና ሰውነቱ እንደ ሸመገለ የሞቱም ጊዜ እንደ ቀረበ አውቆ ሦስቱን ልጆቹን ጠርቶ ገንዘቡን ሁሉ አካፈላቸው። ርስቱንና ቤቱንም እንደሚገባቸው እያየ ለጣቸው።

ነገር ግን አንድ ትልቅ አልማዝ ነበረውና ያንን ለብቻው በእጁ እንሥቶ ይዞ ልጆቹ ሆይ፤ ከእናንተ ከሦስታችሁ እጅግ ደስ የሚያሰኝ መልካም ሥራ ለሠራው ልጅ ይህን አልማዝ እስጠዋለሁና የሠራችሁትን ሥራ ንገሩኝ አላቸው።

ታላቁ ልጁ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አስቀድሞ የማያውቀኝ አንድ ሰው መጥቶ ብዙ ገንዘብ አደራ አስቀመጠብኝ። እርሱ መስጠቱን እኔ መቀበሌን አንድ ሰው እንኳን አላየም ነበረ። እኔም አደራ አስቀምጫለሁ የሚል ወረቀት አልሰጠሁትም ነበረ። ከብዙ ቀን በኋላ ተመልሶ መጥቶ አደራ ያስቀመጥሁትን ገንዘብ ስጠኝ አለኝ። በዚያ ጊዜም ከፍጹ አስቀርቼ የሰጠኸኝ ይኸ ብቻ ነው ብለው ወይም ጭራሽ አላየሁም ብለው ይቻለኝ ነበረ። ዳሩ ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ አንድ እንኳ ሳላስቀር ገንዘቡን ሁሉ ሰጠሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱም መለሰ፤ ልጄ ሆይ፤ ይህ እውነተኛ ሰው ያለኝሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

መካከለኛው ልጁ ደግሞ ቀረበ። አባቴ ሆይ፤ አንዲት ሴት በባሕር ዳር ልጄዋን ታቅፋ ቆማ ጀልባ ወዲያና ወዲህ ሲመላለስ ስትመለስ ልጄዋ ከኪንድዋ አምልጦ ወደ ባሕር ወደቀባት። እኔም የእርስዋን መጨነቅ አይቼ ለራሴ ሳላዝን ወደ ባሕሩ ውስጥ ገብቼ ልጄዋ ሳይሞት አወጣሁላት፤ ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱ መለሰ፤ ልጄ ሆይ፤ ይህ ርኅሩህ ያሰኘሃል እንጂ ሥራ አይባልም አለው።

ሦስተኛው ልጁ ቀረበ። አባቱ ሆይ፤ በደረቅ ውድቅት ብቻዬን ስሔድ ጠላቴ በገደል አፋፍ እንደተቀመጠ ወዲያው እንቅልፍ ይዞት ሲያጉላጅ አገኘሁት። በዚያ ጊዜ ጥቂት ብሃነው በገደሉ ተንክባሉ ይወርድ ነበረ። ወይም በታጠቅሁት ሰይፍ እንጉቱን ብመታው ቆርጫ እጥለው ነበረ። ግን ይህን ማድረግ አይገባም ብዬ ወደ እርሱ ቀርቤ እንዲነሣ ቀለቀስሁት፤ የሚተኛብትም መልካም ሥፍራ አሳየሁት። ይህ መልካም ሥራ አይደለምን አለው።

አባቱም ይህን በለማ ጊዜ የልጁን አንገት አቅፎ ይዞ ልጄ ሆይ፤ ልጄ ሆይ፤ ከዚህ የሚበልጥ መልካም ሥራ የለምና ይህ አልማዝ የሚገባው ላንተ ነው ብሎ አልማዙን ሰጠው።

ልጆቹ ሆይ፤ እናንተም ጠላቶቻችሁን ውደዱ ለሚጠልዋችሁም መልካም አድርጉ፤ ጊዜ ተመችቶናል ብላችሁ ጠላቶቻችሁን ለመጉዳት አታስቡ።

ሁለተኛ

ስለ ሁለት ባልንጀሮች

ሁለት ባልንጀሮች ባንድነት ሲሔዱ በድንገት ዳልጋ አንበሳ መጣባቸው። በዚያ ጊዜ አንዱ ባልንጀራውን ትቶ እየሮጠ ሔደ ወደ ዛፍ ላይ ወጣና የዛፉን ቅጠል ከለላ ሰጥቶ ተቀመጠ።

ያ ሌላው ግን የሚያደርገው ነገር በቸግረው ዳልጋ አንበሳ የሞተ ሰው አይበላም ሲባል ይለማ ነበርና እንደ ሞተ ሰው ሆኖ በመንገዱ ላይ ተኛ።

ዳልጋ አንበሳውም በላዩ ቆሞ እያገለበጠ አፍንጫውንም፤ አፉንም፤ ጀሮውንም፤ ልቡንም ያሸተው ጀመረ። እርሱ ግን ፈጽሞ እንደሞተ ሰው ዝም አለ። በዚያ ጊዜ በውነት የሞተ ሰው መስሎት ትቶት ሔደ። ባልንጀራውም በዛፉ ላይ ሆኖ ቁልቁል ያይ ነበረና ዳልጋ አንበሳው ትቶት እንደ ሔደ አይቶ ከዛፉ ወርዶ ወደ ባልንጀራው ቀርቦ

ወንድሜ ሆይ፤ ዳልጋ አንበሳው አፉን በጀርህ ላይ ተክሎ ባየሁት ጊዜ የበላህ መስሎኝ እጅግ ደንግጬ ነበረ አለው። ባልንጀራው መለሰ፤ አይደለም አይደለም ያንጊዜስ አንድ ትልቅ ነገር በጀሮዬ ነገረኝ አለው። እንዴት ያለ ነገር ነገረህ አለው።

በመከራና በጨንቅ ቀን ጥሎ የሚሸሽ ሰው ባልንጀራ አትሁን አለኝ አለው።

እርሱም ያደረገውን ያውቃልና ለምቶ ዝም አለ።

ልጆቹ ሆይ፤ በመከራና በጨንቅ ቀን ባልንጀራችሁን አትጣሉት። ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥሩ እንጅ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ። ካልታመነም ሰው ጋር ባልንጀርነት አታድርጉ።

ሦስተኛ

ስለ የብራማ ካህን

ብራማ ወይም ብራህማ ህንዶች እንደ አምላክ የሚያመልኩት ነው። የብራማ ካህናት ደግሞ እንደዚያው እንደ ሕጋቸው ከኃጢአት ሁሉ የራቁ ንጹሐን ናቸው ይባላሉ።

ከብራማ ካህናቶች አንዱ ወደ ገበያ ወጥቶ የፍየል ወጠጤ ገዝቶ በጫንቃው ተሸክሞ ወደ ቤቱ ሲመለስ ሦስት አታላዮች አዩት። እነርሱም ይህን ካህን እናታለው ብለው ተማክሩና ቀደም ቀደም እያሉ ሒደው በሦስት ስፍራ ላይ እየተቀመጡ ቆዩት።

በመጀመሪያ አንደኛው አታላይ አገኘው። ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው። ካህኑ መለሰ፤ ወዳጄ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም አለው።

ጥቂትም እንዳለፈ ሁለተኛው አታላይ አገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ካህን-ም ያንን ፍየል ከጫንቃው ላይ አውርዶ እንደ ገና እያገላበጠ ያይ ጀመረ። ካየም በኋላ ወዳጄ ሆይ፤ ፍየል ነው እንጂ ውሻ አይደለም ብሎ ተሸክሞ ሔደ።

ከዚያ ደግሞ ጥቂት አንዳለፈ ሦስተኛው አታላይ እገኘው። የብራማ ካህን ሆይ፤ እርስዎ ቅዱስ ንጹሕ ሆነው ሳሉ ስለምን ርኩስ ውሻ በጫንቃዎ ተሸክመዋል አለው።

ከዚያ በኋላ ያ የብራማ ካህን ሦስተኛ ይህን ነገር በሰማ ጊዜ ያየው ለው ሁሉ ውሻ ነው እያለ ሊመለከር እኔ ብቻዬን ፍየል ነው አላለሁን ብሎ ከጫንቃው አውርዶ ወርውሮ ጥሎት ሔደ። እነዚያም አታላዮች ያንን ፍየል ይዘው ወደ ቤታቸው ወስደው አርደው በሉት።

ልጆቹ ሆይ፤ በምንም በምን ቢሆን ለውን አታታሉ። እናንተም በምንም በምን ቢሆን አትታለሉ። አውቆ የሠሩት ሥራ ነው እንጂ ተታሎ የሠሩት ሥራ እንዳይጠቅም አወቁ።

እራተኛ

ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው

የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው በመንገድ ላይ ተገናኝተው ባንድነት ሲጓዙ የእስጳንያው ሰው ፈረሱ ደክመበት። ወዲያው ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ እባክህ ፈረስ ለፈረስ እንላውጥ አለው። ህንዱ ግን እምቢ አለ። በዚያ ዘመን ህንዶች የተናቁ ሰዎች ነበሩና ያ የእስጳንያ ሰው ከፈረስ ወርዶ ህንዱን ከፈረሱ ላይ ጉትቶ አውርዶ ፈረሱን ነጥቆ ይዞበት ሔደ። ህንዱም በኋላ በኋላው እየተከተለ ሲሔድ ወደ መንደር ደረሰ። በዚያ ጊዜ እየጮኸ ሔደ፤ ለመንደሩ ዳኛ ነገረ። ዳኛውም ያንን የእስጳንያ ሰው አስጠርቶ ፈረሱን ለምን ቀማኸው ብሎ ጠየቀው። እስጳንያው መለሰ፤ ጌታዬ ሆይ፤ ይህ ፈረስ የኔ ጥሩ ገንዘቤ ነው። ህንዱ ግን አሁን ለእርስዎ መንገሩ ሊቀጥፍ ነው። የህንድ ሰው አባይና ቀጣፊ መሆኑ የታወቀ ነው እያለ ይምል ይገዘት ጀመረ።

በዚያ ጊዜ ዳኛው ቶሎ ብሎ ተነሥቶ መሐርሙን ከኪሉ አውጥቶ የፈረሱን ሁለቱንም ዓይኖቹን ሽፍኖ ይዞ በል እስቲ ፈረሱ

ያንተ ጥሩ ገንዘብህ ከሆነ፤ የትኛው ዓይኑ ዕውር ነው የቀኙ ነውን ወይስ የግራው አለው። ያ የእስጳንያ ሰው ግን ፈረሱን መቀማቱን እንጅ ዕውር ይሁን ደህና ይሁን ልብ አድርጎ አላስተዋለውም ነበረና እንዲያው ምናልባት ብሎ የፈረሴ ቀኝ ዓይኑ ዕውር ነው አለ። ደግሞ ወደ ህንዱ ዘወር ብሎ አንተሳ አለው። ፈረሴ ቀኝ ዓይኑም ግራ ዓይኑም ደህና ነው። ዕውርነት የለበትም አለው። በዚያ ጊዜ ዳኛው መሐርሙን አንሥቶ፤ ፈረሱን ቢያየው እንደ ህንዱ ቃል ሁለቱም ዓይኖቹ ደህና ሆነው ተገኙ። ከዚህ በኋላ ፈረሱን ለህንዱ ለጥቶ እስጳንያውን ለቅጣት አሳልፎ ለጠው።

ልጆቹ ሆይ፤ በምትኖሩበት ሀገር እንደዚህ ያለ ዳኛ እንዳያሳጣችሁ ወደ እግዚአብሔር ለምኑ። መልካም ዳኛ ከሌለ ገንዘባችሁ ይቅርና አካላችሁም የናንተ አይደለም።

አምስተኛ

ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡችላ

በእንግሊዝ ሀገር በሎንዶን ከተማ የአራዊት ለማዶች አለ። ከሁሉም ይልቅ አንበሶቹ እጅግ የሚያምሩና ለማየት የሚያጓጉ ናቸው። እነዚያንም ለማየት የሚሔድ ሰው ሁሉ ገንዘብ ካልለጠ ወደ ውስጥ እንዳይገባ ክልክል ነው።

ገንዘብ የሌለው ሰው ግን በቤቱ የውሻ ቡችላ ወይም የድመት ግልገል ያለው እንደ ሆነ ያንን ለአንበሳው ይዞለት ይሔዳል።

እንደዚሁ ሁሉ አንድ ሰው አንድ ቡችላ ይዞ ሔደ። ውስጥም በገባ ጊዜ ለአንበሳው ጣለለት። ቡችላውም የአንበሳውን መዳፍ እየላለ ማረኝ እንደ ማለት በኃዘን ቃል ይጮኸ ጀመረ። አንበሳውም ለቡችላው አዘነና ወደ መኝታው አስጠግቶ ተወው። ምግቡም በመጣለት ጊዜ የሚበላውን እየበላ የተረፈውን እየወለደ ለቡችላው ይጥልለት ጀመረ። እንደዚሁ ባንድነት እየተጫወቱ ባንድ ለፍራ እየተኙ ብዙ ዘመን

ተቀመጡ። ከብዙ ዘመን በኋላ ያ ቡችላ ታመመና ሞተ። አንበሳው ግን የተኛ መስሎት ዝም አለው።

ካንድ ቀን በኋላ አንበሳው ወደ ቡችላው ቀርቦ ከወደ ራሱ ቀና አድርጎ ቢያየው እንደ ሞተ አወቀ። በዚያ ጊዜ በታላቅ ድምጥ ያገሣ ጀመረ። የአንሳውም ጠባቂ ይህ አንበሳ ምን ሆኖ ይሆን ብሎ ቢመጣ ያ ቡችላ ሞቶ ተገኘ። ጥንቡን አንጃሥቶ ለመጣል ቢቀርብ አንበሳው ከለከለው። አንበሳውም አራት ቀን ሙሉ ምግቡን ሳይመገብ በቡችላው ሬሳ አጠገብ ተቀመጠ። ባራተኛው ቀን ግን የአንበሳው ጠባቂ መጥቶ ቢያየው ቡችላውን በመዳፉ ታቅፎ ራሱን በላዩ አስደግፎ ሞቶ ተገኘ። ጠባቂውም የሁለቱንም ሬሳ አንሥቶ ባንድ ጉድጓድ ቀበራቸው።

ልጆቹ ሆይ! ደግነትንና ፍቅርን ከያዛችሁ ኃይለኛው ደካማ! ነፋጉ ቸር! ከፋው ደግ ይሆንላችኋልና የትዕቢት ሥራ አትሥሩ።

ስድስተኛ

ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ

በቀድሞ ዘመን አንድ ንጉሥ ነበረ። እርሱም እግዚአብሔር የለጠውን የመንግሥቱን ሥራ ትቶ ተረት የሚያውቅ ሰው እያስረለገ ተረት ሲለማ ይውል ነበረ። ተረት የሚያውቁ ብዙ ሰዎች እየመጡ ተረታቸው እያለቀባቸው ሔዱ። ንጉሡ ግን እያደረ የተረት ፍቅር እየጸናበት ይሔድ ጀመረ።

ከአለታት ባንድ ቀን ወረቀቱንና ቀለሙን አቅርቦ እኔ በቃኝ እስክል ድረስ አዲስ አዲስ ተረት የሚነግረኝ ሰው የተገኘ እንደ ሆነ! ልጄን አጋብቼ መንግሥቴን አወርሰዋልሁ ብሎ ጽፎ ማጎተሙን አተመ። እንዲህ ማለቱ ግን መቸም ብዙ ተረት የሚያውቅ ሰው አይገኝም ብሎ ነበረ።

ከዚህም በኋላ ይህ ወሬ በያገሩ ደረሰና አንድ ብልህ ሰው መጥቶ እኔ ለንጉሡ በቃኝ እስኪሉ ድረስ ተረት እነግራቸዋለሁና ንገሩልኝ አለ። ንጉሡም በለማ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። የውሉንም ወረቀት ለጠው። ከዚህ በኋላ ተረቱን ሊነግር ጀመረ።

ንጉሥ ሆይ! አንድ ባለጠጋ ሰው አዝመራውና መከሩ አማረለት! እንደ አማረለትም ካየ በኋላ! ስንዴውን የሚያኖርበት ታላቅና ሰፊ ጐተራ ሠራ። የጐተራው ርዝመቱ ሠላሳ ከንድ! ወርዱ ሀያ ከንድ! ቁመቱ አሥር ከንድ ነበረ።

በመከርም ወራት ስንዴውን ወቅቶ በጐተራው ሞልቶ አስቀመጠ። ነገር ግን በሙቀቱ ምክንያት እንዳይነቅዝ ብሎ ለነፋስ መግቢያ ትንሽ መስኮት አውጥቶለት ነበርና አንዲት ገብረ ጉንዳን በዚያ ገብታ አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች ብሎ ነገረው። ንጉሡም እኽ አለው።

ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚያ ወዲያሳ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው። ከዚህ በኋላ ንጉሡ ተነስቶ ዛሬ ይበቃናል ነገ ደግሞ እንጫወታለን አለው።

በማግስቱም በማለዳ ንጉሡ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረበ ንጉሡም እኽ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ይህንማ ትናትና ነግረኸኝ የለምን አለው። ሰውዬው መለለ፤ ንጉሥ ሆይ! ጐተራው እንጂ ሰፊ ነው። ስንዴውም እኮ አላለቀም አለው። ንጉሡም ተቆጣና ተነስቶ ወደ ቤቱ ገባ። በማግሥቱም በማለዳ መጥቶ ወደ መጫወቻው ቤት ገባ። ሰውዬውም ቀረበ፤ ንጉሥ እኽ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች አለው።

ንጉሡም ይህን በለማ ጊዜ ይህንስ ትናትና ነግረኸኛል። ሌላ ተረት የለህምን አለው። ተረትስ ሞልቶኛል! ነገር ግን ስንዴው መቸ አለቀ። ጐተራው እንጂ ሰፊ ነው አለው። እንዲህ እያለ አስራ አምስት ቀን ሙሉ አሰለቸው። በመጨረሻው ንጉሡ አንደ ልማዱ በመጫወቻው ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ሰውዬውም ቀረበ። ንጉሡም እኽ አለው። ደግሞ ሌላይቱ ገብረ ጉንዳን ገባችና አንድ ቅንጣት ስንዴ ይዛ ወጣች

አለው። ንጉሡም ተቆጣና ይህንን ስትነግረኝ ለንብተህ የለምን፤ ሌላ ተረት እንዳለህ አምጣ አለው።

ንጉሥ ሆይ፤ ተረትስ ሞልቶኛል ነገር ግን የተጀመረውን ሳልጨርስ ሌላ መጀመር አይገባኝም። ጉዳው እጅግ ታላቅ ነው፤ ለንደውም ብዙ ነው አለው።

በዚያ ጊዜ ንጉሡ እጅግ ፍተናደደና ሁለተኛ ይህን ተረት አትነገረኝ፤ እጅግ ሰለቸኝ። ልጄም ሰጥቼሃለሁ መንግሥቴንም አውርሼሃለሁ አለው።

ሰውዬውም የንጉሡን ልጅ አግብቶ መንግሥቱን ወርሶ በዙፋኑ ተቀመጠ።

ልጆቹ ሆይ፤ የሚረባውን ነገር ትታችሁ የማይረባውን ነገር አትፈልጉ። ቀልድና ጨዋታም አትውደዱ። ወደ ጨዋታ ቤት ከመሔድ ወደ ልቅሶ ቤት መሔድ ይሻላል የተባለውን ነገር አስቡ።

ሰባተኛ

ስለ አንድ ጫማ ሰፊ

አንድ ጫማ ሰፊ ከጧት እስከ ማታ በእጁ ጫማ ሲለፋ፤ ባፋ ሲዘፍን ይውል ነበረ። በጉረቤቱም አንድ ባለጠጋ ነበረና አንድ ቀን ወደ እርሱ መጥቶ፤ ወዳጅ ሆይ፤ እንዲህ ሌት ቀን ስትደክም ባመት ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጫማ ሰፊውም እየሳቀ መለለ፤ ጌታ ሆይ፤ እኔ ያመት ትርፍን አላሰብም። ነገር ግን አሳቤ ሁሉ አጂ ወደ አፈ የሚያቀርበው የዕለት ምግብ እንዳልቸገር ብቻ ነው አለው።

ባንድ ቀን ምን ያህል ታተርፋለህ አለው።

ጌታዬ ሆይ፤ አንድ ቀን ብዙ አንድ ቀን ጥቂት እሠራለሁ። ትርፋ በምን ይታወቃል አለው።

ባለጠጋውም እንግዲህ ወዲህ እኔ ያለችግር አኖርሃለሁና ከኔ ዘንድ መቶ ምዝምዝ ወርቅ ውሰድና በጥንቃቄ ጠብቀህ አኑር። በቸገረህም ጊዜ የሚበቃህን ያህል እንጂ በከንቱ አታባክን ብሎ ሰጠው።

እርሱም ይህን ያህል ገንዘብ ባይነ ለንኳ አይቶ አያውቅም ነበረና ደስ እያለው ተቀብሎ ወደ ቤት ሔደ። ነገር ግን ይጠፋብኛል ብሎ ሲጨነቅ ሌሊቱን ሁሉ ካይኑ እንቅልፍ ሸሸ። በሌሊትም የሰው ድምጽ በለማ ጊዜ ገንዘቡን የሚቀማ ወምበዴ የመጣ ይመስለዋል። ነፋስም ቤቱን ባንቃነቀው ጊዜ ገንዘቡን የሚሰርቅ ሌባ የመጣ እየመሰለው ይጨነቅ ጀመረ።

እንዲህም እየሆነ ብዙ ቀን ተቀመጠ። ነገር ግን ልጁ የዚህን አሳብ የማይችለው ሆነ።

ከእለታት አንድ ቀን እንዲህ ሲጨነቅ አደረና በማግሥቱ በማለዳ ተነሥቶ ወደዚያ ባለጠጋ ቤት እየሮጠ ሔደ፤ ለኔስ የቀድሞ ኑሮዬ እጅግ ይሻለኛል። አሁንም ይህን የለጠኸኝን መቶ ምዝምዝ ወርቅ ተቀበለኝ። ቀን ስሠራ እየዋልሁ ሌሊት እንቅልፍ ቢወስደኝ ለኔ እጅግ መልካም ነው ብሎ በትኖላት ሔደ።

ልጆቹ ሆይ፤ ለምግባችሁና ለልብሳችሁ የሚበቃችሁን ገንዘብ ካገኛችሁ ለብዙ ገንዘብ አትጨነቁ። ለባለጠጋ ከማየት በቀር ሌላ ትርፍ የለውም።

ስምንተኛ

ስለ አንድ ሰውና ስለ አንድ ውሻ

በሰዌድን ሀገር በመናገሻው ከተማ በስቶኮልም አንድ ውሻ ያለው ሰው ነበረ። ፍቅር ማለት ከልማድ የተነሣ ነውና ውሻው ጌታውን በጣም ይወደው ነበረ። ጌታውም ለውሻው እንደ ልጁ ያስብለት ነበረ። ነገር ግን እንኳን የውሻ ፍቅር የለውም ፍቅር ቢሆን ከሞት አያድንምና ጌትየው ታመመና ሞተ። ውሻውም ጌታው ከታመመ ጀምሮ እስኪሞት ድረስ ካልጋው ሥር አልተለየም። ከሞተም በኋላ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲወስዱት ራሳውን ተከትሎ ሔደ። በዚያም መቃብር ቆፍረው ሲቀብሩት አየ። ከተቀበረ በኋላ ግን ሰዎቹ ሁሉ በየቤታቸው ሲገቡ እርሱ እዚያው በመቃብሩ አጠገብ ቆሞ ቢጠሩትም ቢመቱትም ዝም ብሎ ቀረ። ማታ ማታም በመቃብሩ ላይ እየተኛ ያድር ጀመረ።

አንዲት ሴት ወይዘሮ ወሬውን ሰምታ ራትና ምሳውን ትሰጠው ጀመረ። እንዲሁ የቀን ሀሩር፤ የሌሊት ቁር ሳይፈራ ብዙ ቀን በመቃብሩ ላይ ኖረ። ሴቲቱም እንደ ገና አስባ የብርድ ልብስ ሰደደችለት።

ከብዙ ቀን በኋላ ራትና ምሳውን የምትሰድለት ወይዘሮ በድንገት ታመመችና ውሻውን የሚጠይቀው ሌላ ሰው ጠፋ። ውሻው ግን ይህን ሁሉ መከራና ችጋር ታግሶ እዚያው ቅጥታው መቃብር ላይ ሞተ።

ሴቲቱም ከበሽታዋ ስትድን ቅዝ አላትና ሰው ልካ ብታሳየው ሞቶ ተገኘ። ከዚህ በኋላ እርሷ ራሷ ሔዳ በብዙ ሐዘን በዚያው በጌታው መቃብር አጠገብ አስቀበረችው።

ልጆቹ ሆይ፤ እንኳን ሰው እንስሳም ቢሆን ከወደዱት መውደዱ አይቀርምና ሁሉን ውደዱ። ወዳጃችሁንም በፍጹም ልባችሁ ከወደዳችሁት በመከራችሁ ቀን አይለያችሁም።

ዘጠነኛ

ስለ አንበሳና ስለ አይጥ

አንበሳ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ምግቡን ሲፈልግ ውሎ ደከመውና ባንድ ዛፍ ሥር ተኛ። በዛፉም ሥር አንዲት አይጥ ከጉድጓድዋ ወጥታ በአንበሳው ላይ እየዘለለች ትጫወት ጀመረች። አንበሳው ግን ከድካሙ ብዛት የተነሣ አልሰማትም። ከዚህ በኋላ ባፍንጫውና ባይነሱ ላይ ትዘል ጀመረች። በዚያ ጊዜ አንበሳው ከእንቅልፉ ነቃና አፈፍ አድርጎ ያዛት። ሊውጣትም ያንን የሚያስፈራ አፋን ከፈተ። አይጤቱም ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ ማረኝ፤ በድጄሃለሁ፤ የዛሬን ብቻ ማረኝ፤ ከእንግዲህ ወዲህ ቸርነትህን ለዘላለሙ አልዘነጋም። ደግሞም ምንም ትንሽ ፍጥረት ብሆን አንድ ቀን በተቻለኝ ነገር እረዳሃለሁ እያለች ትቀባጥር ጀመረች።

አንበሳውም አይጤቱ እረዳሃለሁ ባለችው ነገር ሳቀና ለቀቃት።

አይጤቱም እግዚአብሔር ይስጥልኝ ብላ ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ከጥቂት ቀን በኋላ አንበሳው በጨረቃ ብርሃን ላደን ወጥቶ ሳለ አዳኞች ያንን የሚተኛበትን ዛፍ አይተው ኑሮ ወጥመድ አጥምደውበት ሔዱ። አንበሳውም ከስፍራው ሀያ ኪሎ ሜትር እርቆ ሔዶ ነበረና ሲመለስ በድንገት ወጥመዱ ያዘው።

ከዚህም በኋላ ወጥመዱን ለመበጠስ ቢዘል፤ ቢያገሣ፤ የማይሆንሱት ሆነ። አዳኞቹም ባንድ ስፍራ ተቀምጠው ይመለከቱ ኑረው ወጥመዳቸው እንደ ያዘላቸው አይተው አንበሳውን ወስደው ለንጉሥ ለመስጠት የብረት አጥር ያለው ሠረገላ ለማምጣት ወደ ከተማ ሔዱ።

በዚያን ጊዜ ያች አይጥ አንበሳው ሲያገሣ ሰምታ ኑራ ከጉድጓድዋ ብቅ አለችና ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ አንድ ቀን እረዳሃለሁ ብዬህ አልነበረምን አለችው። አሁንም አንበሳው በብርቱ ጭንቀት ተይዞ ሳለ ባይጤቱ ንግግር ሳቀ። አይጤቱ ግን አትላቅ እመነኝ። አሁን ባሁን ከዚህ ከጭንቀትህ አወጣሃለሁ አለችው። ይህንም ከተናገረች በኋላ አንበሳው የታሰረበትን የወጥመዱን ገመድ ባንድ አፍታ ቀረጣጥፋ ጨረሰችው። አንበሳውም ከወጥመዱ አምልጦ በወጣ ጊዜ አይጤቱ ቀርባ ያራዊት ንጉሥ ሆይ፤ እክ፤ እኔ እውነተኛ አይደለሁምን አለችውና ወደ ጉድጓድዋ ጥልቅ አለች።

ልጆቹ ሆይ፤ ሰውን ድጋ ነው ወይም ትንሽ ነው ብላችሁ አትናቁት። ለሁሉ ጊዜ አሰውና ምንም ድጋ ቢሆን ባንድ ምክንያት ሳይረዳችሁ አይቀርም።

አሥረኛ

ስለ የሀንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ

አንድ ሰው መናገር የሚችል አንድ ወፍ ያዘና ንግግር ያስተምረው ጀመረ። ሲያስተምረውም ሌላውን ንግግር ሁሉ ትቶ አይጠረጠርም፤ በል እያለ አስተማረው። ይህንም ብዙ ዘመን አስተማረው። ና ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ። ሒድም ሲለው አይጠረጠርም ይል ጀመረ።

ከዚህ በኋላ ለመሸጥ ወደ ገበያ ይዞት ወጣ። ወፍም የሚገዙ ሰዎች እየመጡ ዋጋ ንገር አሉት። መቶ ብር አላቸው። እነዚያ ግን የሚናገር ወፍ መሆኑን አያውቁምና ዋጋው በዛ እያሉ ጥለውት ሔዱ። ከዚህ በኋላ ንጉሡ መጥቶ ባለ ወፍ ዋጋ ንገር አለው። መቶ ብር አለው። ንጉሡም ተቆጣ፤ አብደጋልን፤ አንድ ወፍ እንደምን አድርጎ መቶ ብር ያወጣል አለው።

ባለ ወፍ መለሰ፤ ንጉሥ ሆይ፤ እኔን ለምን ይቆጡኛል። ዋጋህ ምን ያህል ነው ብለው ወፍን አይጠይቁትምን አለው።

ንጉሡም ወፍ እንዴት አድርጎ ይናገራል ብሎ አሰበ። ወዲያው ወደ ወፍ ዘወር ብሎ አንተ ወፍ፤ እውን መቶ ብር ታወጣለህን አለው። አይጠረጠርም አለው።

በዚያ ጊዜ ንጉሡ ደስ አለውና በቶሎ መቶውን ብር ቆጥሮ ለጥቶ ወፍን ይዞ ሔደ።

ወፍም ብዙ ንግግር የሚያውቅ መስሎት ነበርና ንጉሡ ቀርቦ ያነጋግረው ጀመረ። ወፍ ግን ንጉሡ በተናገረ ቁጥር ምላሹ አይጠረጠርም ማለት ሆነ። አሁንም አሁንም ይህን መስማቱ ስልችት አለው። በመጨረሻው ተናደደና ወደ ወፍ ቀርቦ ላንተ ዋጋ መቶ ብር ስጠቴ እንዴት ያለሁ እብድና ደንቆሮ ነኝ አለው። ወፍም አይጠረጠርም አለው። አሁን ጊዜ አጋጠመውና መልካም ምላሽ ሆነለት።

ልጆቹ ሆይ፤ ከገበያ የምትገዙትን ሁሉ በጣም ሳትመረምሩ አትግዙ። ከገዛችሁት በኋላ ግን ብትጠጠቱ ምንም ጥቅም አታገኙም።

አሥራ አንደኛ ስለ የሌት ወፍ

የሌት ወፍ እንደ ዓይጥ ጥርስ አላት፤ እንደ ወፍም ከንፍ አላት። አንድ ጊዜ የሰማይ ወፎችና የዱር አራዊቶች ተጣልተው አራት ቀን ሙሉ ጦርነት አደረጉ። የሌት ወፍ ግን በዳር ሁና ትመለከትና የዱር አራዊቶች ሲበረቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ

ወደናንተ ነው፤ እዩት ጥርሴን፤ እዩት ጡቴን፤ እስቲ ከሰማይ ወፎች እንደኔ ጥርስና ጡት ያለው ማነው ትላቸዋለች።

ደግሞ የሰማይ ወፎች ሲበረቱ ያየች እንደ ሆነ ወደነዚያ ትሔድና እኔ እኮ ቁጥሬ ወደናንተ ነው፤ እዩት ክንፌን፤ እስቲ ከዱር አራዊት ወገን እንደኔ በክንፍ እየበረረ በአየር ላይ የሚሔድ ማነው ትላቸዋለች። ወደ ጦርነቱ ግን ምንም ቢሆን አትገባም።

ከጥቂት ቀን በኋላ ዕርቅ ተደረገና ጦርነቱ ቆመ። ስለዚህም የሰማይ ወፎችና አራዊቶች ትልቅ በዓል አደረጉ። የሌት ወፍም ወደ ወፎች ድግስ ብትሔድ እኛ እንደ አውሬ ጥርስ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት። ወደ ዱር አራዊትም ብትሔድ እኛ እንደ ወፍ ክንፍ የለን ወደኛ ለምን መጣሽ ብለው አባረርዋት።

ከዚህ በኋላ አፈረችና ወፎችም አራዊትም እንዳያይዋት ቀን ቀን እየተደበቀች እየዋለች፤ ማታ ማታ ምግብዋን ለመፈለግ ጀመረች። ቀን ወፎችም ቢያገኝዋት፤ አራዊትም ቢያገኝዋት ያገድልዋታል እንጂ አይተዋትም። የሌት ወፍ የተባለችውም ከዚያ ወዲህ ነው ይባላል።

ልጆቹ ሆይ፤ በምትሠሩት ሥራ ሁሉ ሁለት ልብ አትሁኑ። ሁለት ልብ የሆነ ሰው አንዱን ሳይዘው በመካከል ወድቆ ይቀራል።

አሥራ ሁለተኛ ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል

ቀበሮና ፍየል ባልንጀርነት ገጥመው ባንድነት ሲውሉ፤ አንድ ቀን የፀሐይ ሙቀት እጅግ ጸንቶ ነበረና ሁለቱንም ውኃ ጥም ያዛቸው። እንዲሁ ውኃ እየፈለጉ ካንዱ ስፍራ ወደ አንዱ ስፍራ ሲሮጡ የጉድጓድ ውኃ አገኙ። ሁለቱም እጅግ ተጠምተዋልና የኋላ መውጫቸውን ሳያስቡ ባንድ ጊዜ ዘለው ገቡ። ውኃውንም ጠጥተው ከረኩ በኋላ የመውጫቸው ነገር ትዝ አላቸውና፤ ያስቡ ጀመሩ። ብዙም ልዩ ልዩ አሳብ አለቡ። ግን አልሆነላቸውም። ከዚህ በኋላ፤ መቸም ቀበሮ ተንኩለኛ ነውና ወዳጄ ፍየል ሆይ፤ እኔ አንድ መልካም አሳብ አገኝሁ አለው። እንግዲህ አንተ በጣም ጠንክረህ በኋላ እግርህ ቁም፤ በፊት እግርህም ግራና ቀኝ

አንፈራጠህ በቀንድህና በግምባርህ የጉድጓዱን መሬት ተደግፈህ ቁም። እኔ በጀርባህ ላይ ተንጠላጥዬ ከወጣሁ በኋላ፤ ቀንድህን ይገፍ ሽቅብ እየጉተትሁ አወጣሃለሁ አለው። ሞት ፍየል ሆይ፤ እውነት መለለውና ቀበሮ እንደ ነገረው አደረገ። ቀበሮም በፍየል ጀርባ ላይ ተንጠላጥሎ ወጣ። ከዚህ በኋላ ፍየል ራሱን ቀና አደረገና በል እንግዲህ ሽቅብ ጉትተህ አወጣኝ አለው። ቀበሮም መለለ፤ ፍየል ሆይ፤ አንተ ሽማግሌ ነህ፤ ጢምም አውጥተሃል፤ በእውቀት ግን ገና ሕፃን ነህ፤ እኔስ አንድ ጊዜ ከወጣሁ በኋላ አንተን ጉትቼ አወጣለሁ ብዬ ሁለተኛ ለውነቱን አላጠፋም። የሆነ ሆኖ፤ ባልንጀራዬ ነህና አንድ ምክር ልምክርህ፤ ከእንግዲህ ወዲህ መውጫህን ሳታስብ ወደ ጉድጓድ ዘለህ አትግባ ብሎ ጥሎት ሔደ።

ልጆቼ ሆይ፤ ቃሉን አፍርሶ በተንኩል ከዳነው ቀበሮ ይልቅ፤ በቃሉ ጸንቶ በጉድጓድ ውስጥ የሞተው ፍየል ይሻላል። ስለዚህ ባልንጀራችሁም የሚጠቀምበትን ሥራ ሥሩ እንጂ እናንተ ብቻ የምትጠቀሙበትን ሥራ አትሥሩ።

አሥራ ሦስተኛ

ስለ የጦጣ ፍርድ

ሁለት ድመቶች ባንድነት ይኖሩ ነበረ። አይጥ ለማደንም ቢሆን፤ ምናምንም ለመስረቅ ቢሆን አይለያዩም ነበረ። አንድ ቀን ከአንዱ ቤት ወደ አንዱ ቤት ሽርሽር ሊሉ መስኮቱ የተከፈተ ቤት አገኙ። በዚያ ጊዜ ድምጣቸውን አጥፍተው ቀስ እያሉ በመስኮቱ ዘለው ገቡ። በዚያም በእንቁላልና በሉካር በሌላም በሚጣፍጥ ነገር የተሰናዳ ምግብ በጠረጴዛ ላይ አዩ። በጓዳውም አንድ ሰው እንኳ አለመኖሩን አይተዋልና ባንድነት ዘለው ያንን የጣፈጠ ምግብ አፋቸው እንደ ቻለላቸው ይዘው በመስኮት እየሾሉኩ ወጡ። ከወጡም በኋላ በአታክልት ውስጥ ተደብቀው ለመብላት ሁለቱም የያዙትን ቀላቅለው አስቀምጠው ለው እንዳያያቸው ግራና ቀኝ ይመለከቱ ጀመር። ለመብልም በቀረቡ ጊዜ አንዱ ክፍል ምግብ ካንዱ በልጦ አዩት። በዚህም ምክንያት ትልቁ የኔ ነው፤ የኔ ነው፤ በማለት

ሁለቱ ድመቶች ተጣሉ። ምግቡንም ትተው እርስ በርሳቸው ይሞጫጩ ጀመሩ።

አንድ ጦጣም ባታክልት ውስጥ ሁኖ ይመለከታቸው ኑሮ፤ በቶሎ እየሮጠ መጥቶ እርስ በርሳቸው ምን ያጣላችኋል። አሁን በአመጣችሁት ምግብ ተጣልታችሁ እንደ ሆነ፤ የአታክልቱ ውስጥ ዳኛ እኔ ነኝና ወደ ሽንጉ ቀርባችሁ በዳኛ ፊት ነገራችሁን መጨረስ ነው አላቸው።

ድመቶቹም ይሁን ደግ ነው አሉ። እንግድያውስ ኑ አለና ወደ ዛፋ ሥር ሔዶ በጥላው ውስጥ አስቻለ። ከዚህም በኋላ ፍርዱን ጀመረ። ይህን ምግብ ሁለታችሁም ባንድነት አይታችሁ አንስታችሁ የለምን አላቸው። አዎን፤ ለንገባም ባንድነት፤ ስናየውም ባንድነት፤ ለናነሣውም ባንድነት ነው አሉ። እንግዲያውስ ትክክል ተካፈሉ፤ ነገር ግን ትክክል ለመካፈል ሚዛን ያስፈልጋልና ሚዛን አምጥታችሁ ላካፍላችሁ አላቸው። ይሁን ብለው ሚዛን አመጡ።

ቢመዝነው በውነትም አንዱ ክፍል ትልቅ ኑሮ ሚዛኑ ደፋ። ዳኛውም አንዱ መብለጡን አይቶ ልክ ላግባላችሁ ብሎ ከሚዛኑ ላይ አነሣና አንድ ጊዜ ገመጠለት። መልሶ ቢመዝነው ደግሞ ያ ትንሽ የነበረው በዛና ሚዛኑ ደፋ፤ ደግሞ ያንን አንድ ጊዜ ገመጠና መልሶ ቢመዝነው የፈተኛው ሚዛኑ ደፋ፤ ሦስተኛ አንሥቶ እንምጣለሁ ሲል ድመቶቹ ነገሩን አዩና ዳኛ ሆይ፤ ተወው ተወው፤ እኛው ተለማምተን እንካፈለዋለንና ስጠን አሉት።

ዳኛው ጦጣ መለለ፤ እመቤቶቹ ሆይ፤ እናንተ እንዲህ ብትሉ መቸ ይሆናል፤ ያጤ ስር አይደለምን፤ ሳላስተካክል ብለጣችሁ ፍርድ መጉደሉ አይደለምን አለና ደግሞ አንድ ጊዜ ገመጠለት። እንደዚሁ ከዚያም ከዚህም እየገመጠ ጨረሰና፤ ጥቂት ሲቀረው ቢመዝነው ትክክል ሆነ። እነሆ አሁን ትክክል ሆነላችሁ አላቸው። እንግዲያውስ ስጠን አሉት።

ጦጣ መለለ፤ ቆዩ አትቸኩሉ፤ እናንተ ነገሩ ሁሉ በመቸኩል የሚሆን ይመስላችኋል። እኔ ሥራዬን ሁሉ ትቼ እስካሁን ድረስ በናንተ

ነገር ደክሜ ደክሜ እንዲያው ልቀር ነውን፤ ይህስ የዳኝነቱ ነው አለና ያንኑ የተረፈውን ወደ አፉ አድርጎ ችሎት ተመለሰ።

ድመቶቹም እያዘኑ ወደ ስፍራቸው ሔዱ።

ልጆቹ ሆይ፤ ከባልንጀራችሁ ጋራ በተጣላችሁ ጊዜ ቢቻላችሁ ነገሩን ትታችሁ ተቀመጡ። ባይቻላችሁ ግን በዘመድና በወዳጅ ተዋቅላችሁ ታረቁ እንጅ ወደ ዳኛ ለምሔድ አትቸኩሉ።

አሥራ አራተኛ

ስለ አንበሳና ስለ ነብር፤ ስለ ጅብና ስለ አህያ ባልንጀርነት

አንበሳና ነብር፤ ጅብና አህያ፤ ባልንጀርነት ይዘው ባንድነት ሲኖሩ ምግብ ተቸገሩ። አንድ ቀን ባንድነት ተሰብስበው ስለ ምግባቸው ምክር ጀመሩ። ከቶ እግዚአብሔር ምግብ የነግን በምን ምክንያት ይሆን፤ ምናልባት ከመካከላችን ትልቅ ኃጢአት የሠራ እንዳለ ሁላችንም እንናበዝ፤ ትልቅም ኃጢአት ሠርቶ የተገኘውን ከመካከላችን እናጥፋው ተባባሉ።

መጀመሪያ አንበሳን ተናዘዝ አሉት። አንበሳም ሊናዘዝ ቀረበ። እኔ አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ውዬ ነበርሁ። ዘላኖች ብዙ ከብት ይዘው በዱር ውስጥ በረት ሠርተው ተቀምጠው ነበረና ቀኑ ሲመሽ አይቼ በበረቱ ውጭ ቆሜ አንድ ጊዜ ባገሣ ሰንጋው ሁሉ በረቱን እየዘለለ ወጣ፤ እኔም አንዱን ሰንጋ ሰብሬ ደሙን ጠጥቼ ሥጋውን በላሁት፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ በዱር ውስጥ የሚኖሩ ከብቶች አግኝተህ እንኳን አንድ ሰንጋ ብዙውንስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ ብለው ፈረዱለት።

ነብር ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ በዱር ውስጥ ወዲያና ወዲህ እያልሁ ምግብ ስፈልግ፤ አንዲት ፍየል ከእረኛዋ ጠፍታ ብቻዋን ቅጠላ ቅጠሉን ስትለቃቅም አገኝኳት። ወዲያው አንቁ ይገዢ ደምዋን ጠጥቼ ሥጋዋን በላሁት። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ ከእረኛዋ የጠፋች ፍየል አግኝተህ፤ እንኳን አንዲት ፍየል ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ጅብ ቀረበ፤ እኔም አንድ ቀን እጅግ ተርቤ ውዬ ነበረ። ማታ ከጉድጓዴ ወጥቼ ምግቤን ስፈልግ ነጋዶች በደክምባቸው ጥለውት የሔዱ አንድ የፈረስ አጋሠሥ፤ ከመንገድ ዳር ወድቆ መነግት አቅቶት ሲገላበጥ አግኝቼ እርሱን በልቻለሁ፤ ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለ።

ባልንጀሮቹ መለሱ፤ ወዲህ ተርበህ ወዲህ ደግሞ ነጋዶች ጥለውት የሔዱ አጋሠሥ አግኝተህ፤ እንኳን አንድ አጋሠሥ ብዙስ ብትበላ ምን ኃጢአት አለብህ አሉት።

ከዚህ በኋላ አህያን ነይ ተናዘዘ አሏት። አህያም ቀረበች፤ አንድ ቀን ጌታዬ ብዙ ጭነት ጭኖብኝ ሰሔድ፤ ጌታዬ በመንገድ ላይ አንድ ሰው አገኝና ከዚያ እየተነጋገረ ቆመ። እኔም እጅግ ተርቤ ነበረና እነዚያ እስቲነጋገሩ ድረስ በመንገዱ ዳር ሠርዶ መላይ አግኝቼ ያንን እየነጫጨሁ ቆየሁ፤ ወዲያው ጌታዬ መጣና መጫኛውን አጠባብቆልኝ መንገዳችንን ተጓዝዝ። ይህ ኃጢአት እንደ ሆነ ፍረዱብኝ አለች።

ባልንጀሮችዋም መለሱ፤ ከዚህ የበለጠ ምን ኃጢአት አለ፤ ጌታሽ ከሰው ጋር እስቲነጋገር ከመንገድ ወጥተሽ ሠርዶ እየነጫሽ የቆየሽው ትልቅ ኃጢአት አይደለምን፤ እግዚአብሔር ምግባችንን የነግን ለካ ባንች ኃጢአት ኑርዋል።

አንችን ከመካከላችን ካላጠፋን እግዚአብሔር አይታረቀንም ብለው ወዲያው ገነጣጥለው በሏት።

ልጆቹ ሆይ፤ ከኃይለኞችና ከክፉ ሰዎች ጋር ባልንጀርነት አትግጠሙ፤ በክፉታቸው መክረው በኃይላቸው ያጠፍዋችኋልና።

አሥራ አምስተኛ

ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል

ብዙ በጉች ያሉት አንድ ሰው ነበረ። እርሱም በጉቹን ሲጠብቅ በብዙ ጥንቃቄ ነው። የሰመለመ ሣር ይመግባቸዋል፤ የጠራ ውኃ ያጠጣቸዋል፤ ወደ ተራራ ላይ ሲወጡ በጥንቃቄ ያወርዳቸዋል፤ የደክሙትንም ይሸከማቸዋል፤ ወደ ሌላ ውስጥ እየገቡ ሲለቃቅሙ ባጠገባቸው ተቀምጦ ዋሽንት ይነፋላቸዋል፤ በጉቹም ዋሽንቱን እየሰሙ እጅግ ደስ ይላቸዋል።

ሲመሽም እንዳይበርዳቸው ወደ መልካሙ ጉረኖቻቸው አግብቶ ያጉራቸዋል። አውሬም እንዳያስደነግጣቸው ውሾች በስተ ውጭ ሆነው ይጮሁላቸዋል። ካንዱ ግልገል በቀር ሁሉም ጠባቂያቸውን ይወዳሉ። ያ አንዱ ግልገል ግን ጠባቂውን አይወድም ነበረና ማታ ማታም ወደ ጉረኖው መግባት አይወድም ነበረ። አንድ ቀን ወደ እናቱ ቀርቦ እናቱ ሆይ፤ እኛ ማታ ማታ ለምን ይዘጋብናል፤ እነሆ ውሾቹ ላይዘጋባቸው በደኅና ያድራሉ፤ አሁንም ማታ እናንተ ስትገቡ እኔ ተደብቄ ቀርቼ በጨረቃ ብርሃን ከወዳጄ ወዲህ እየሮጥሁ ደስ ሲለኝ ልደር አላት።

እናቱቱ መለሰች፤ ልጄ ሆይ፤ አርፈህ ተቀመጥ ጠባቂያችን እጅግ መልካም ሰው ነው። እርሱ እንዳዘዘን ውለን ብንገባ ይሻለናል። እምቢ ያልህ እንደ ሆነ ግን በራስህ ላይ ጥፋትን ታመጣለህ አለችው።

ግልገሉም ይህን በሰማ ጊዜ፤ እናቱ ሆይ፤ መልካም ምክር አልመከርሽኝም። እኔስ ያለብሁትን ሳላደርገው አልቀርም አላት።

ከዚህ በኋላ ጠባቂያቸው ማታ በጉቹን ሁሉ ነድቶ ወደ ቤቱ ሲመለስ ያ ግልገል ወደ ጉረኖው የገባ መስሎ ባጥር ውስጥ ምናምኑን ከለላ ሰጥቶ ቀረ። ጠባቂውም ግልገሉ ቀደም ብሎ የገባ መስሎት አጉሮባቸው ወደ ቤቱ ገባ።

ጊዜው ሲጨልምና በጉቹ ሁሉ ለጥ ብለው ሊተኙ እርሱ ከተደበቀበት ስፍራ ተነሥቶ እየሮጠ ወደ ዱር ተመለሰ። በዚያም

ወዲያና ወዲህ እየሮጠ ሲጫወት አንድ ተኩላ አይቶት ኑሮ በድንገት ደረሰበት። ወደ ጉረኖውም ለመሮጥ ቢያስብ ሩቅ ነበረና የማይሆንለት ሆነ። ከዚህ በኋላ ተኩላው ታቅፎ ወስዶ ወደ ጉድጓዱ ውስጥ አግብቶ ገነጣጥሎ በላው።

ልጆቹ ሆይ፤ ያባትና የናታቸውን ምክር የማይሰሙ ልጆች እንደዚህ ይሆናሉና፤ የሽማግሎችን ምክር እንዳትንቁ ተጠንቀቁ።

አሥራ ስድስተኛ

አንድ ዳውላ እህል ስለ ተሰረቀበት ሰው

አንድ ባለጠጋ አንድ ዳውላ እህል ከቤቱ ተሰረቀበት። እርሱም ወደ ዳኛ ሔዶ ነገሩን ሁሉ ነገረ።

ዳኛውም የቤትህን ሰዎች ሁሉንም ሰብስቦህ አምጣልኝ አለው። እርሱም ሰብስቦ አቀረበ። ዳኛውም ብዙ በትር አስመጥቶ ሁሉንም በትክክል አስቆረጠው። ከዚያም በኋላ፤ ለዚያ ሰው ቤተ ሰዎች ለሁሉም አንዳንድ በትር ሰጣቸው። ሲሰጣቸውም ነገ በዚህ ጊዜ ተመልሳችሁ ኑ፤ ነገር ግን የጌታውን እህል የሰረቀ ሰው በትሩ እንድ ጋት በልጦ ያድራል እያለ ሰጣቸው። ያ የጌታውን እህል የሠረቀ ሰው ይህን በሰማ ጊዜ ማታ ከበትሩ አንድ ጋት ቆረጠለት። በማግሥቱም በዚያው በታዘዙት ሰዓት ሁሉም ተሰብስበው ወደ ዳኛው ቤት ሔዱ። ዳኛውም ሁላችሁም የሰጠኋችሁን በትር እምጡ ብሎ ባንድነት ቢያቆመው የሌባው በትር አጥሮ ተገኘ። ከዚህ በኋላ እጁ ተይዞ ቢመረመር መሰረቁን አምኖ ቅጣት ተፈረደበት።

ልጆቹ ሆይ፤ አይታወቅብንም ብላችሁ ኃጢአት አትሥሩ። የተደረገ ነገር ምንም በስውር ቢደረግ ሳይገለጥ አይቀርምና።

አሥራ ሰባተኛ

ስለ የእንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ

የእንግሊዝ ንጉሥ ፫ኛ ጆርጅ ለሽርሽር ወደ ባላገር ሔደው ሳሉ ድርቆሽ የሚያጭዱና የሚሰበሰቡ ሰዎች ሁሉ ሥራቸውን እየተው ንጉሡን ለማየት ወደ መንደር እየሮጡ ሔዱ። ንጉሡ ግን አንደኛ ወታደር መስለው ድርቆሽ ወደ ሚታጨድበት ቢሔዱ፤ ካንዲት ሴት በቀር አንድ ሰው እንኳ ሳያገኙ ቀሩ። ባልንጀሮችሽ ሁሉ ወዴት ሔዱ ብለው ሴቲቱን ጠየቁት። ሴቲቱም መለለች። ንጉሥ ወደ ባላገር መጥተዋል ተብሎ ተወርቶ ነበረና ርሳቸውን ለማየት ሔዱ አለቻቸው።

አንቺ ምነው ሳትሔጂ ቀረሽ አሏት። ንጉሡ ወዳሉበት ሥፍራ ሲገቡ ገንዘብ እየተዘፈለ ነው። እኔ ግን ድጋ ነኝና ለዚያ የምከፍለው ገንዘብ የለኝም፤ ደግሞ አምስት ልጆች አሉኝና ለነዚያ ምግብ ስል ሥራ መፍታት አልወድም። ሥራም ካልሠራሁ፤ ገንዘብ አይገኝም ብላ መለለች። ይህንም ሁሉ ስትናገር ንጉሥ ጆርጅ መሆናቸውን አላወቀችም ነበረ። ንጉሡ ግን የሦስት መቶ ብር ወርቅ ከኪሳቸው አውጥተው ሰጧት። ወዲያውም ባልንጀሮችሽ ለመጡ ንጉሡ መጥቶ ሳለ ሦስት ሦስት መቶ ብር ታገኙ ነበራችሁ ብለሽ ንገሪያቸው ብለዋት እየጋለቡ ተመልሰው ሔዱ። እነዚያም ሠራተኞች ሥራቸውንም ሳይሠሩ፤ ንጉሡንም ሳያዩ፤ ገንዘብም ሳያገኙ እንዲያው በከንቱ ደክመው ቀሩ።

ልጆቼ ሆይ፤ በታዘዛችሁበት ሥራ ጸንታችሁ ብትኖሩ፤ እግዚአብሔር ድካማችሁን ሁሉ አይቶ የምትጠቀሙበትን ነገር ያዝላችኋል።

አሥራ ስምንተኛ

ስለ የጀርመን ንጉሥ

የጀርመን ንጉሥ ታላቁ ፍሬድሪክ የሚባሉት ወደ ጦርነት ሲሔዱ፤ የሰፈሩበትን ቦታ ጠላቶቻቸው እንዳያዩት ብለው አንድ ሰው

ስንኳ በድንኳኑ ውስጥ መብራት አያብራ፤ የኔን ትእዛዝ አፍርሶ መብራት አብርቶ የተገኘውን የሞት ፍርድ እፈርድበታለሁ፤ ብለው አዋጅ ነገሩ።

አንድ ቀን ማታ በሰፈር መካከል ብቻቸውን ሊመላለሱ አንዱ የወታደር አለቃ አልታይም ብሎ በድንኳኑ ውስጥ መብራት አብርቶ ደብዳቤ ጽፎ ለማተም ሲዘጋጅ በድንገት ደረሱበት።

አንተ ትእዛዜን ማፍረስህ ስለምን ነው አሉት። ጃንሆይ አይቆጡኝ፤ ለሚለቱ ደብዳቤ እጽፋለሁ ብዬ ነው አላቸው። እንግዲያውስ ሳታትመው አንዲት ቃል ጨምረህ ጻፍ አሉት። እንዴት ብዬ አላቸው።

ይህ ደብዳቤ ሲደርስሽ እኔ የንጉሡን ትእዛዝ በማፍረሱ ተፈርዶብኝ መሞቴን እወቂው ብለህ ጻፍ አሉት። እርሱም ይህን ጽፎ አትሞ ላክ። ንጉሡም በማግሥቱ አስፈርደው ገደሉት።

ልጆቼ ሆይ፤ ንጉሥ እምቢተኞችን ሁሉ ለመቅጣት ከእግዚአብሔር ሰይፍ ተቀብሏልና የንጉሡን ትእዛዝ ጠብቁ።

አሥራ ዘጠነኛ

ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ

በመስኮብ ሀገር ሦስት ሴቶች ልጆች ያሉት አንድ ሽማግሌ ነበረ። ከሦስቱ አንዲቱ በመልኳና በጥበብዋ እጅግ ስመ ጥሩ ናት። አንድ ቀን ወደ ገበያ ሲወጣ ልጆቹ ሆይ፤ ከገበያ ምን ገዝቼላችሁ ልምጣ አላቸው። ሁለቱ ልጆቹ ጌጥ ገዝተህልን ና አሉት። አንዲቱ ግን እኔ ምንም አልፈልግም፤ ነገር ግን የምመክርህን ምክር ስማኝ አለቸው። ለጊዜው ነገሩ ከበደው፤ ነገር ግን ልጄ እጅግ ብልህ መሆኗን ያውቃልና ይሁን ንገሪኝ አላት። ወይንማውን በሬ ወደ ገበያ አውጥተህ ስትሸጥ፤ ዋጋ ንገር ያሉህ እንደ ሆነ የንጉሡን ግራ ዓይነትን አምጡና በሬውን ውለዱ በላቸው አለቸው። እርሱም በገበያ ተቀመጠና የበሬውን ዋጋ ንገር ሊሉት ልጄ እንደ መከረችው የንጉሡን ግራ ዓይነትን አምጡና ውለዱት ይል ጀመረ።

ይህን ወሬ ንጉሡ ለምቶ እጁን ይዛችሁ አምሎልኝ ብሎ አዘዘ። ሽማግሌውም በቀረበ ጊዜ ንጉሥ ሆይ፤ እንደዚህ ያደረገችኝ ልጄ ናትና ማረኝ እያለ ይለምን ጀመረ። ንጉሡም ይህን በለማ ጊዜ ሔደህ ልጄህን አምጣትና እምርሃለሁ አለው። ሽማግሌውም እያዘነና እየተንቀጠቀጠ ሔዶ ልጁን ይዞ ወደ ንጉሡ ቀረበ። ንጉሡም ልጅቱን ባያት ጊዜ ለበሬው ዋጋ የንጉሡን ግራ ዓጁን አምሎና ውሰዱ በላቸው ብለሽ ለአባትሽ የመክርሽው ስለምን ነው ልላት።

ንጉሥ ሆይ፤ አልቀጣሽም ብለህ ማልልኝና እነግርሃለሁ አለችው። አልቀጣሽም ብሎ ማለላት።

ንጉሥ ሆይ፤ ድጋና ጌታ ተጣልተው ወዳንተ የመጡ እንደ ሆነ በቀኝ የቆመውን ጌታውን ብቻ ታያለህ እንጂ፤ በግራ የቆመውን ድጋውን አታይም፤ ስለዚህ መቸም ግራ ዓይንህ ሥራ ካልያዘልህ ብዬ ነው አለችው።

ንጉሡም የልጅቱን ንግግር ለምቶ እጅግ አደነቀ። ወዲያውም ወንድ ልጁን ጠርቶ ልጄ ሆይ፤ በመልክና በእውቀት ከርሷ የምትሻል ሴት የለችምና እርሷን አግብተህ መንግሥቱን ይዘህ ኑር አለው። ልጁም እርሷን አግብቶ እርሱ ንጉሥ እርሷ ንግሥት ተብለው ኖሩ።

ልጆቹ ሆይ፤ መልካም ንግግርና ጥበብ ለውን ታስክብራለችና ንግግራችሁ ሁሉ፤ በመልካምነትና በጥበብ ይሁን። የጥበብም መጀመሪያ አግዚአብሔርን መፍራት ነው።

ተጨረሰ፤ አሜን።

ክፍል ፬ የልብ አሳብ

የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ

ይህን ወሬ ንጉሡ ለምቶ እጁን ይዛችሁ አምሙልኝ ብሎ አዘዘ። ሽማግሌውም በቀረበ ጊዜ ንጉሥ ሆይ፤ እንደዚህ ያደረገችኝ ልጄ ናትና ማረኝ እያሰ ይለምን ጀመረ። ንጉሡም ይህን በለማ ጊዜ ሐዲህ ልጄህን አምጣትና እምርሃለሁ አለው። ሽማግሌውም እያዘነና እየተንቀጠቀጠ ሐዲህ ልጁን ይዞ ወደ ንጉሡ ቀረበ። ንጉሡም ልጅቱን ባያት ጊዜ ለበሬው ዋጋ የንጉሡን ግራ ዓጽን አምጡና ውሰዱ በላቸው ብለሽ ለአባትሽ የመክርሽው ስለምን ነው አላት።

ንጉሥ ሆይ፤ አልቀጣሽም ብለህ ማልልኝና እነግርሃለሁ አለችው። አልቀጣሽም ብሎ ማለላት።

ንጉሥ ሆይ፤ ድጋና ጌታ ተጣልተው ወዳንተ የመጡ እንደ ሆነ በቀኝ የቆመውን ጌታውን ብቻ ታያለህ እንጂ፤ በግራ የቆመውን ድጋውን አታይም፤ ስለዚህ መቸም ግራ ዓይንህ ሥራ ካልያዘልህ ብዬ ነው አለችው።

ንጉሡም የልጅቱን ንግግር ሰምቶ እጅግ አደነቀ። ወዲያውም ወንድ ልጁን ጠርቶ ልጄ ሆይ፤ በመልክና በእውቀት ከርሷ የምትሻል ሴት የሰችምና እርሷን አግብተህ መንግሥቱን ይዘህ ኑር አለው። ልጁም እርሷን አግብቶ እርሱ ንጉሥ እርሷ ንግሥት ተብለው ኖሩ።

ልጆቹ ሆይ፤ መልካም ንግግርና ጥበብ ለውን ታስክብራላችና ንግግራችሁ ሁሉ፤ በመልካምነትና በጥበብ ይሁን። የጥበብም መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው።

ተጨረሰ፤ አሜን።

ክፍል ፬ የልብ አሳብ

የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ

መቅድም

ጠጅ በብርሌ፤ ነገር በምሳሌ፤ እንደተባለ ነገር ሁሉ በምሳሌ ሲሆን ለሰሚው በቶሎ ያስረዳዋል።

ለገበሬ በእርሻና በእንጀራ፤ በወጥና በጠላ መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በእርሻና በዘር፤ በመክርና በበልግ መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለነጋዴም በጠመንጃና በሽጉጥ፤ በጋሻና በጦር መስለው ከሚነግሩት፤ እርሱ በሚያውቀው በንግድ ዕቃ በልብስና በምንጣፍ፤ በግምጃና በሐር፤ በብርሌና በብርጭቆ መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለወታደርም በጽሕፈት፤ በድጉሰት፤ በማንበብና በመተርጉም መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በጠመንጃና በሽጉጥ፤ በጋሻና በጦር መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለካህንም በእርሻና በዘር፤ በመክርና በበልግ፤ መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በክበርና በጸናጽል፤ በመስቀልና በጥና መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለሴትም በክበርና በጸናጽል፤ በመስቀልና በጥና መስለው ከሚነግርዋት እርሷም በምታውቀው በእርሻና በእንጀራ፤ በወጥና በጠላ መስለው ቢነግርዋት ያስረዳታል።

ይህም የልብ አሳብ የተባለ ጽሑፍ ዋና ምሳሌነቱ ሚስት ስለ ማግባትና ልጅ ስለ መውለድ፤ ልጅንም በጥንቃቄና በትምሕርት ስለ ማሳደግ ነውና ሚስት ለማግባት የሚፈልግ ወንድና ባል ለማግባት የምትፈልግ ሴት ሁሉም አስቀድመው ይህን መጽሐፍ በቅንነትና በማስተዋል ቢያነቡት ወደ መልካም ፍጻሜ የሚያደርስ ምክር ያገኙበታል። የእግዚአብሔር የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንላችሁ፤ አሜን።

ምዕራፍ ፩

አቶ ክብረትና ገነሆይ ንጋቷ ጽዮን ሞገሳን ስለ መውለዳቸው

በቡልጋ አውራጃ እቲሳ በሚባል ሀገር የሚኖር አቶ ክብረት የሚባል ሰው እመየት አጥናፈ ወርቅን አግብቶ ሲኖር መካን ነበረችና ልጅ የማትወልድለት ሆነች። በዚህም ላይ አመንዝራና አመለ መጥፎ ስለ ሆነችበት በፍትሐ ነገሥት አስፈርዶ እርሷን ፈታና ገነሆይ ንጋቷን አገባ። ገነሆይ ንጋቷም እግዚአብሔርን የምትፈራ፤ ባሏን የምታክብርና የምታፍር ስለ ሆነች ኑሮው ሁሉ የደስታ ኑሮ ሆነለት።

ባገባትም በሁለተኛው ዓመት አንዲት ሴት ልጅ ወለደችለት። ልጅቱም የተፀነለችው በሙቀት ወራት በሚያዝያ ስለ ሆነ፤ ወዲያውም እናትዋ ያለ ንዝን በደስታ ነዋሪ ስለ ሆነች አካልዋ ትልቅ ሆኖ ተወልዳ ነበር።

አቶ ክብረትም ልጅቱ ትልቅ ሆና መወለዷን ባየ ጊዜ ገና ስትወለድ እንደዚህ ትልቅ የሆነች ከጥቂት ዓመት በኋላማ ምን ታህል ይሆን፤ ዛሬውኑ አንድ አቅ ሽማ የምትፈጅ ትመስላለች። ስታድግማ ልብሰዋ ብቻ እጅግ የሚያከስረኝ ነውና ከወዴት እያመጣሁ ላለብላት ነው እያለ ያገረመርም ጀመር።

እናትዋም የባልዋን ማጉረምረም በሰማች ጊዜ ጌታዬ ሆይ፤ ክርስቲያን ሆነህ ይህን የመሰለ የማይገባ ንግግር መናገርህ ስለምን ነው። በማሕፀን ውስጥ በክርታስ ጠቅልሎ በእትብት መግባ ዘጠኝ ወር ሙሉ ያሳደጋትና የጠበቃት ፈጣሪዋ የዕለት ምግብና ልብስ የሚነሣት ይመስልሃልን አለችው።

ከዚህም በኋላ በተወለደች በ፹ ቀን ወደ ቤተ ክርስቲያን ወስደው ክርስትና አስነሉዋት። የክርስትና እናትዋም እመየት አቅሌሳ ነበሩ። የክርስትና ሰምዋም ጽዮን ሞገሳ ተባለ።

ጽዮን ሞገሳ አንድ ጊዜ ብቻ ፈንጣጣ ተከትባ በብዙ ስለ ወጣባት ሁለት ወር ያህል ታማ ነበር እንጂ ከሕፃንነትዋ ጀምራ ባለጤና ነበረች።

እድሜዋም ሰባት ዓመት በሆነ ጊዜ አባትና እናትዋ ትምሕርት እንድትማር ስለ ፈቀዱ ስለ ትምሕርትዋ ክርክር አነሡ።

አባትዋ መጽሐፍ ማንበብና ጽሕፈት መጻፍ፣ የእጅ ሥራ ስፊት መስፋት፣ ልብስ መጥለፍ፣ ይህን የመሰለውን ሁሉ ትማር አለ። እናትዋ ግን ፈትል መፍተል፣ እንጀራ መጋገር፣ ወጥ መሥራት፣ ጠጅ መጣል፣ ጠላ መጥመቅ ትማር አለች።

በዚህም ነገር አባትና እናትዋ ሳይስማሙ በመቅረታቸው ክርክር ስለ አበዙ የነፍስ አባታቸው መምሬ ተስፋ ተጠርተው መጡ። ያልተስማሙበትንም ነገር ሳያነሱ እንዲያው በድፍን አድርገው አባታችን ሆይ፤ ልጃችን ጽዮን ሞገሳ በጣም አደገች እንግዲህ ትምህርት ብትማር ይሻላል ብለን አስበናልና ምን ዓይነት ትምሕርት ብትማር ይሻል ይመስልዎታል ብለው ጠየቋቸው።

መምሬ ተስፋ ግን እጅግ ብልህ ነበሩና የዛሬ ዘመን ልጆች እንደ ቀድሞ ዘመን ልጆች አይደሉም፤ ስለዚህ ለጽዮን ሞገሳ የሚሻላትን ትምሕርት ለይቼ ለመናገር አልችልም። ዳሩ ግን ለልጅ ይታየዋልና እርስዋን ራስዋን የትኛው ትምሕርት ይሻልሻል ብለን ብንጠይቃት ሳትነግረን አትቀርም ብለው መለሱ።

በዚህም ነገር አባትና እናትዋ ተስማምተው ጽዮን ሞገሳ ተጠርታ መጣችና በፊታቸው ቆመች። መምሬ ተስፋም እንግዲህ ወዲህ ትምሕርት ብትማሪ ይሻልሻል፤ ቁመትሽም አደገ፤ እድሜሽም ከሰባት ዓመት ሊያልፍ ነው። ስለዚህ ደስ የሚያሰኝሽና የምትፈቅድውን ትምሕርት ንገሪን አልዋት።

ጽዮን ሞገሳም ይህን በሰማች ጊዜ እኔ ልጅ ስለሆንሁ የትምሕርቱን ዓይነት ሁሉ ለይቼ ለማወቅ አልችልምና የትምሕርቱን ዓይነት አንዳንዱን እየለያችሁ በተራ ብትነግሩኝ ለመምረጥ እችላለሁ ብላ መለሰች።

መምሬ ተስፋም ይህን በሰሙ ጊዜ የዛሬ ዘመን ልጆች ገና ሲወለዱ ብልጠታቸው ይበዛል። እርስዋን ብንጠይቃት ነገሩን መልሳ በእኛ ላይ ጣለችው። ቢሆንስ እኛ ምን ቸገረን። የትምሕርቱን ዓይነት

በየተራ እየነገርን እንጠይቃትና የምትመርጠውን ትንገረን ብለው ጥያቄውን ሁሉ በየተራ አቀረቡላት።

ጽዮን ሞገሳ የምትማረውን ትምሕርት ራስዋ እንደ መረጠችና አንደ ተናገረች።

ጥያቄ፤ እንጀራ መጋገር ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ስፈጭ፣ ሳቦካ፣ ስጥድ፣ ስጋግር በዚህ ሁሉ መድከሜ ስለ ምን ነው፤ ቢያንስ ሁለት መሐልቅ ቢበዛ አራት መሐልቅ ለአንድ አሽከር ሰጥቼ እንጀራ ወይም ዳቦ ገዝቶ አያመጣልኝምን።

ጥያቄ፤ ፈትል መፍተል ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ጥጥ በመፈለቅና በመዳመጥ፤ በመንደፍና በመፍተል ጣቴ ሲነድ መኖሩ ስለ ምን ነው። ባንድ ብር ድር፤ በሁለት ብር ማግ ገዝቼ ኩታ ቢያምረኝ ኩታ፤ ጃኖ ቢያምረኝ ጃኖ፤ ቀሚስ ቢያምረኝ ቀሚስ አላሰራውምን።

ጥያቄ፤ ጠጅ መጣል፤ ጠላ መጥመቅ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ማርና ጌሾ በመግዛቱ፤ ገብስና ማሽላ በመሸመት፤ አሻሮ በመቁላትና በመፍጨት፤ እንኩሮ ለማንከር፤ ብቅል በማብለል፤ ጌሾ በመውቀጥ፤ ለደክም መኖሪ ስለ ምን ነው፤ ሶዳ ቢያምረኝ ሶዳ፤ የወይን ጠጅ ቢያምረኝ የወይን ጠጅ፤ እያስገዛሁ ይህ ቢጠፋ የተጣራ ውኃ አልጠጣውምን።

ጥያቄ፤ መጽሐፍ ማንበብ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህማ እጅግ ደስ የሚያለኝ ነገር ነው። መጽሐፍ በማንበብ የቀድሞውን ዘመን ያሳቶቻችንና ያገራችን ታሪክ፤ የዛሬውን ዘመን በእውቀትና በጥበብ የተሠራውን ሥራ ሁሉ ለማወቅ እችላለሁ። በመንፈሳዊም ወገን ቢሆን የእግዚአብሔርን አንድነቱንና ሶስትነቱን፤ ክርስቶስም ስለ እኛ ብሎ ለው መሆኑንና በመስቀል ተስቅሎ መሞቱን፤ ትንሣኤውንና ዕርጉነቱን፤ ለቃሉ በመታዘዝ ጽድቅ መገኘቱን፤ ባለመታዘዝ ኩኩነኔ መፈረዱን ለማወቅ እችላለሁ።

ጥያቄ፤ ደግሞስ ጽሕፈት መጻፍ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህም ትልቅ ጥቅም የሚገኝበት አንድ ዋና ነገር ነው። ያስብሁትን እንዳልረላው፤ አስቤ የሠራሁትን እንዳልዘነጋው እየጻፍሁ አስቀምጣለሁ። መኖሪያዬም ከአባቴና ከእናቴ፤ ከዘመዶቼና ከወዳጆቼ በራቀ ሀገር የሆነ እንደ ሆነ ስላምታዬንና ጉዳዬን እየጻፍኩ ለመላክ ይጠቅመኛል። ይልቁንም በትምሕርት ትልቅ እውቀት ያገኘሁ እንደ ሆነ ድርሰት እየደረስሁ፤ ታሪክ እየጻፍሁ ለስሜ መታሰቢያና ለሀገራ ልጆች ጥቅም የሚሆን መጽሐፍ ለመጻፍ እችላለሁ።

ጥያቄ፤ የእጅ ሥራ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህማ ለስው ኑሮ የሚያስፈልገውና የሚጠቅም ስለ ሆነ በግድ ለመማር ይገባኛል። ቀኑን ሙሉ ያለ ሥራ ተቀምጬ ብውል

በሽተኛ መሆኔ አይቀርምና እጅን በማንቀሳቀስ ሥራ በመሥራት ሕዋሳቶቼ ሁሉ የተፈጥሮ ሥራቸውን እየሠሩ ጤናዬን አገኛለሁ።

ደግሞ ለእግርና ለእጅ፤ ለደረትና ለጎንጎት የሚሆን ሹራብ እየሰራሁ እለብሳለሁ። ልጆችም ብወልድ የሚሞቅ ሹራብ እየሠራሁ አለብሳቸዋለሁ። ከዚህም የተረፈውን በመልካም ዋጋ እየሸጥሁ ለሕይወቴ የሚያስፈልገኝን ምግብና መጠጥ እገዛበታለሁ። ይህም ሁሉ ጥቅም የሚገኝበት ነውና መጽሐፍ ማንበብ፤ ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ መሥራት ለመማር ፈቃዴ ነው ብላ አሳብዋን ገልጣ ነገረቻቸው።

መምራ ተስፋም ይህን የመለለ ትልቅ ነገር ከጽዮን ሞገሳ አፍ በሰሙ ጊዜ እጅግ አደነቁና ልጄ ሆይ፤ አንቺ እንደ ማርታ እንት እንደ ማርያ ነሽ። ማርታ ቀኑን ሁሉ ምግብ በማለናዳት ትውል ነበር። እንቷ ማርያ ግን የመጽሐፍ ትምህርት ብቻ ለመስማት ትወድ ነበርና ማርታ በዚህ ነገር ስለ ተናደደች በማርያ ላይ የቁጣ ቃል ብትናገር ጌታችን ማርታ ሆይ፤ ብዙ በማለናዳት ለምን ብዙ ትደክሚያለሽ። ለዚህ ጥቂት ይበቃል። ማርያ ግን ማንም ቀምቶ ሊወስድባት የማይቻለውን ትምሕርትን ወዳለች ብሎ መልሶላታልና አንችም እንደ ማርያ ነሽ ብለው ተናገሩ። ሉቃ. ፲፥ ፴፰-፵፪።

የጽዮን ሞገሳ አባት አቶ ክብረት ጥንቱንም አሳቡ ልጁ መጽሐፍ ማንበብና ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ እንድትማርሱት ነበርና አሁን የርስዋም አሳብ እንደ እርሱ በመሆኑ እጅግ ደስ አለው።

መምራ ተስፋም የሚሻላትን ትምሕርት እርስዋ ትጠየቅና ትመልስ ብለው ስለ ማመልከታቸው ትልቅ ምስጋና አገኙ።

በዚያም ዘመን እቲሳ ገዳም አባ ወልደ ሕይወት የተባሉ ሽማግሌ በቤተ ክርስቲያኑ አጠገብ ቤት አሠርተው የሰበካውን ልጆች ሁሉ ያስተምሩ ነበርና ጽዮን ሞገሳም በአባትና በእናትዋ ፈቃድ እየሐደደች ትማር ጀመር። ትምሕርት በጀመረች በሁለት ዓመት ማንበብና መጻፍ ተምራ ጨርሳ ዳዊት ደገመች።

ከዚህ በኋላ የተማረችውን እንዳትገድፍ ሁለት ዓመት ያህል እየተመላለሰች ቆይታ ነበር። ደግሞ እንዳጋጣሚ እማሆይ ወለተ ኪዳን

የተባሉ መንኲሲት ወደ ኢየሩሳሌም ሲኖሩ የእጅ ሥራ ሹራብ መሥራትና ልብስ መጥለፍ ተምረው በዚያው እቲሳ ገዳም በአባ ወልደ ሕይወት ቤት አጠገብ ይኖሩ ነበርና ጽዮን ሞገሳ እግረ መንገድዋን አንዳንድ ጊዜ እየሔደች የእጅ ሥራ ተማረች።

ምሳሌ ፤

ስለ ጽዮን ሞገሳ እሴት - ስለ ብርሃኔ

በተጉለት አውራጃ ዘንዶ ጉር በሚባል ሀገር አጠገብ የሚኖር አቶ ዘማካኤል የተባለ ሰው ነበር። እርሱም ከቡልጋ አውራጃ ከእቲሳ በለጥሻቸው የተባለች ቤት አግብቶ ሲኖር በተጋቡ በሦስተኛው ዓመት ወንድ ልጅ ወለደችለት።

ሕፃኑም ገና ከመወለዱ የጽጌ ረዳ አበባ ይመስል ነበር። አርባ ቀንም በሆነው ጊዜ ወደ ደብረ ብርሃን አውጥተው ክርስትና አስነሡት። የክርስትና አባቱም የደብረ ብርሃን አለቃ መምሕር ፀሐይ ነበሩ። የክርስትና ስሙም ብርሃን ሥላሴ ተባለ። ነገር ግን በክፊለ ስም ብርሃኔ እያሉ ይጠሩት ነበር።

ዕድሜውም ለባት ዓመት በሆነ ጊዜ አባቱ አቶ ዘማካኤል ወደ ደብረ ብርሃን አውጥቶ ተምሮ ዳዊት እስቲደግም ከእርሱም ጋራ ይቀመጥልኝ ብሎ ለክርስትና አባቱ ለመምሕር ፀሐይ ለጥቷቸው ተመለሰ።

ብርሃኔም ንባብና ጽሕፈት ተምሮ ከጨረሰ በኋላ ዳዊት ደገመና የምስራች ለማለት ወደ አባቱ ቤት በወረደ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ተሰብስቦ ሲመርቀውና ሲሸልመው ዋለ።

ከዚህም በኋላ እንደ ገና ወደ ደብረ ብርሃን ተመልሶ ወጥቶ ለዋለው ተምሮ ቅኔ አወቀ። አንዳንድ ጊዜም ወደ እናቱ ሀገር ወደ እቲሳ እየወረደ ከእናቱ ዘመዶች ጋር እየተዋወቀና እየተላመደ ይመለስ ነበር።

ዕድሜውም ፲፮ ዓመት በሆነ ጊዜ በታሕሣሥ ፳፱ ቀን ስለ ሚሆነው ስለ አቡነ ተክለ ሃይማኖት የልደት በዓል ከእናቱ ዘመዶች ጋር በዓሉን ለማክበር ለበዓሉ ሳምንት ቀን ሲቀረው እቲሳ ወርዶ ነበርና

አንድ ቀን ጽዮን ሞገሳ ከባልንጀሮችዋ ጋር ከቤተ ክርስቲያን ወደ ቤትዋ ስትመለስ እርሱ በመንገድ ዳር ቆሞ ካንዱ ዘመዱ ጋራ ሲነጋገር አያትና ሰውነቱ ደነገጠቡት።

ወዲያውም ይህች ልጅ የማን ልጅ ናት? ብሎ ቢጠይቅ ያቶ ክብረት ልጅ መሆንዋን ነገሩት።

ከዚህም በኋላ በሌላ ቀን ደግሞ እንደ ልማዷ ወደ ቤተ ክርስቲያን ስትሔድ አገኛትና ብቻዋን ለላ ሆነች ሊያነጋግራት ቀረበ። ንግግርም በጀመረ ጊዜ የፊትዋን ደም ግባት የንግግርዋን ውበት አይቶ በፍቅርዋ ተነደፈና ለጋብቻ ያስብ ጀመር።

ወደ ዘመዶቹም ቤት በገባ ጊዜ በመንገድ ላይ እጅግ መልክ መልካም ቆንጆ ልጅ አይቶ ማነጋገሩን ነገራቸው። ዘመዶቹም ገና ተናግሮ ሳይጨርስ ጽዮን ሞገሳ መሆኗን አውቀው እርስዋን የወዳጃችን ያቶ ክብረት ልጅ ናት። አንተ የምትናገረው የመልኳን ማማር ብቻ ነው። ነገር ግን የእውቀቷንና የደግነቷን፤ ያመሏንም ነገር አይተህ ብትሆን በጣም ያስደንቅህ ነበር። አሁንም ነገ ወደ አባቷ ዘንድ ወስደን እናስተዋውቅሃለን ብለው ነገሩት።

በማግሥቱም ወደ አቶ ክብረት ቤት ወስደው ይህ ልጅ የእገታችን የመየት በለጥሻቸው ልጅ ነው። ከአሥር ቀን በፊት ለአቡነ ተክለ ሃይማኖት በዓልና ወዲያውም እኛን ዘመዶቹን ለማየት መጥቶ እዚሁ ሰንብቷል። ከጽዮን ሞገሳም ጋራ ቢተዋወቁ መልካም ነው እያሉ ተናገሩ። ብርሃኔ ምንም ነገሩን ገልጦ ለዘመዶቹ ባይናገር ባነጋገሩ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ማለቡን አውቀውበት ነበርና ቢተዋወቁ መልካም ነው ከማለት የደረሱበት ስለዚህ ነው።

የልደትንም በዓል እቲሳ ውሎ በማግሥቱ ወደ ተጉለት ተመለሰ። በፊት ወደ እቲሳ ለመውረድ ከአባትና ከእናቱ ለልደት እመለሳለሁ ብሎ ነበር። ነገር ግን በድንገት ጽዮን ሞገሳን በማግኘቱና አዲስ አሳብ ስለ ተነሳበት ጊዜውን አሳልፎ ወጣ።

ብርሃኔም ጽዮን ሞገሳን ከማየቱ አስቀድሞ ዘመዶቹን ለማየት ወደ እቲሳ የሚወርደው ባመት አንድ ጊዜ ብቻ ነበር። ከዚያ ወዲህ ግን ዘመዶቹ ናፍቀውኛል እያለ በሁለት በሁለት ወር ይመላለስ ጀመር።

እቲሳም ደርሶ በማናቸውም ምክንያት ቢሆን ወደ አቶ ክብረት ቤት ሳይሄድና ከጽዮን ሞገሳ ጋራ ሳይነጋገር አይመለስም ነበር።

ጽዮን ሞገሳ ግን በብርሃኔልብ የጋብቻ አሳብ መኖሩን ምንም አታውቅም ነበርና በገርነት ልብዋን ቁፍታ ታነጋግረው ነበር እንጂ እንደ ልጅ አገረድ አንገቷን ደፍታ ፤ ፊቷን እዙራ አታነጋግረውም ነበር።

ምዕራፍ ፫

ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ቁርጥ አሳብ ስለ ማድረጉ

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳ እድሜዋ ፲፫ ዓመት መሆኑን ጠይቆ ባወቀ ጊዜ ወደ እናቱ ዘመዶች ሔዶ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ማለቡን ገልጦ ነገራቸው። ዘመዶቹም ባንድ ወገን የእናታቸው ልጅ ለዚህ ማዕረግ ስለ መድረሱ በሁለተኛውም ወገን ከሌላ ሀገር ሳይሆን ከዚያው ከእናቱ ሀገር ሚስት ለማግባት ስለ ማሰቡ እጅግ ደስ አላቸውና ነገ ሟት ወደ አቶ ክብረት ቤት ሔደን ልጅህን ጽዮን ሞገሳን ለእናታችን ልጅ ለብርሃኔ ስጥልን ብለን እንለምንልሃለን አሉት።

ብርሃኔም የዘመኑን እውቀት የተማረ ብልህ ነበርና ይህስ ከቶ ምንም ቢሆን አይሆንም። ነገር ግን እኔው ራሴ ልጅቱን ለብቻዋ ጠርቼ እነግራታለሁና የምትመልሰውን ነገር ከስማሁ በኋላ የሚያበፈልገውን ነገር ታደርጉልኛላችሁ አላቸው።

ከዚህም በኋላ የጽዮን ሞገሳ አባት አቶ ክብረት በእቲሳ ብዙ አታክልት ነበረውና ወደ ማታ በአታክልት ውስጥ ገብታ ሎሚና ትርንጎ ስትለቅም ብርሃኔ በድንገት ደረሰና እርሷን ለማግባት ማለቡን ገልጦ ነገራት።

እርሷም ይህን ነገር በለማች ጊዜ ደነገጠችና እረ በስመ አብ በል አሁን የእኔ እድሜ ገና ፲፫ ዓመት ነው፤ ዳሩ ግን ፲፭ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ ምንም ቢሆን ባል አላገባም አለችው።

ብርሃኔ እስከ ፲፭ ዓመት ባል ሳታገባ መቆየትሽ ስለ ምን ነው? ብሎ ጠየቃት።

ጽዮን ሞገሳ ፲፭ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ፤ ሥጋዬ ሳይሞላና አጥንቱ ሳይጠነክር ባል አግብቼ የፀነስሁ እንደ ሆነ ሕፃኑ ብርቱ አይሆንም፤ እኔም በደህና ለመገላገል አልችልም። ምናልባትም እስከ ሞት ያደርሰኝ ይሆናል አለችው።

ብርሃኔ ምነው ካንች የሚያንሱ ሴቶች በአሥር ዓመታቸው ባል እያገቡ በደህና እየተገላገሉ ይወልዱ የለምን። ባንቺ ብቻ ምን መጥቶብኻል አላት።

ጽዮን ሞገሳም ወዳጄ ሆይ፤ ይህስ እውነትና መልካም ነገር አይምሰልህ። ምናልባት አካለ መጠን ሳያደርሱ ባል የሚያገቡ ሴቶች ምናልባት ከመቶው ዘጠናው ሞተው አሥሩ በደህና ተገላግለው ይሆናል።

ይህንም ለመረዳት ብትፈልግ በምሳሌ አስረዳሃለሁ። እነሆ አንድ ዛፍ በግልገልነቱ የሆነ እንደ ሆነ ትንሽ ልጅ ነቅሎ ይጥለዋል። በጣም ያደገ እንደ ሆነ ግን ለመቁረጥ ብዙ መጋዘና ብዙ ምሳር ያስፈልገዋል።

እንደዚሁ አካለ መጠን ያላደረሰች ሴት ባል አግብታ የፀነሰች እንደ ሆነ ዘጠኝ ወር ሙሉ ሕፃኑን ለመሸከም አትችልምና ትጨነቃለች። በምትወልድበትም ጊዜ ለመውለድ ኃይል አታገኝምና በቶሎ ወደ ሞት ትደርሳለች።

አካለ መጠን አድርሳ ባል ያገባች እንደ ሆነ ግን ሥጋዋ ሙሉ፤ ጉልበቷም ብርቱ ስለ ሆነ ሕፃኑን ዘጠኝ ወር በሆድዋ ለመሸከም ትችላለች። ለመውለድም ኃይል ታገኛለች። ስለዚህ አካለ መጠን ሳላደርስ ባል ባገባ በወሊድ እንድሞት አውቃለሁና ምንም ቢሆን ዛሬ ባል አላገባም አለችው።

ብርሃኔም ከጽዮን ሞገሳም ቃል ይህን በመስማቱ እየተደነቀ እኔ አንችን ለማግባት ማለቤ በትምህርት ቤት ማደግሽን ስለ ሰማሁ ትዳሬን እንድታሳምራልኝ! ቤተ ሰዎቹን እንድትጠብቁልኝ ብዬ ነበር እንጂ የጌታ ልጅ ነሽ ወይም ባለገንዘብ ነሽ ብዬ አልነበረም። አሁንም ፈቃድሽ ካልሆነ ምን አደርጋለሁ! ወደ ፊት እግዚአብሔር የሚያደርገውን እጠበቃለሁ። በደህና ሰንብቼ ብሎ ከአታክልቱ ውሾጥ ወጥቶ ሔደ።

ነገር ግን የጽዮን ሞገሳን ጋብቻ የፈለገው በፍጹም ልቡ ስለ ሆነ ተቆጥቶ ለመሔድ አልቻለምና ጥቂት መንገድ ከሄደ በኋላ ተመልሶ መጣ።

ጽዮን ሞገሳም ከዓይንዋ እስቲርቅ ድረስ ቆማ ትመለከተው ነበርና ተመልሶ ሲመጣ ባየችው ጊዜ በፍጥነት ቀርባ ተመልሶ የመጣበትን ምክንያት ጠየቀችው። ብርሃኔም ጋብቻው እንዳይቀርበት ስለ ተጨነቀ ምናልባት እንደ ሌላ ምክንያት ለመፈለግ መሆኑን ነገራት።

ጽዮን ሞገሳም እኔ አንተን ለማግባት ፈቃዴ መሆኑ እርግጥ ነው! ነገር ግን አካለ መጠን ሳላደርስ ምንም ቢሆን ባል አላገባምና እኔን ለማግባት ቁርጥ አሳብ አድርገህ እንደ ሆነ እስከ ሁለት ዓመት ታግሠህ ቆይ አለችው።

ብርሃኔም መታገሡንም ከዚህስ የበለጠ ዘመን ብታገሥ ምን ጉዳት አለብኝ። ነገር ግን የሸመገሉ አባትና እናት ጠባቂ የሌላቸው ቤተ ሰዎች አሉኝና ጋብቻው በቶሎ እንዲሆን ማለቤ ለለዚህ ነበር! ካልሆነም ምን አደርጋለሁ እኔን እግዚአብሔር ባያድሰኝ ይሆናል። አሁንም በደህና ሰንብቼ ብሎ መንገዱን ጀመረ። ነገር ግን እንደ ምዕራፍ ያህል ክሔደ በኋላ እንደ ገና ተመልሶ መጣ።

ጽዮን ሞገሳም ሦስተኛ ተመልሶ ሲመጣ ባየችው ጊዜ የፊተኛውን አሳቡን ሰውጦ አካለ መጠን እስትታደርሺ እታገሃለሁ ለማለት የተመለሰ መስሏት በደስታ ልትቀበለው ሔደችና የተመለሰበትን ምክንያት ጠየቀችው።

እርሱም አንች አካለ መጠን ለመድረስ የቀረኝ ሁለት ዓመት ብቻ ነው ብለሽኛልና እንደዚህ ከሆነ እስከ ሁለት ዓመት በግብረ ሥጋ

እንዳልገናኝሽ ልማል! ልገዘትና የጋብቻውን ሥርዓት እንድንፈጽም ፈቃድሽ እንዲሆን ልጠይቅሽ ተመልሼ መጣሁ አላት።

ጽዮን ሞገሳም ይህን የመለለ የማይገባና እውነት ያልሆነ ነገር በመለማቷ እጅግ አዘነች! ወዲያውም ፊቷን ወደ እርሱ አቅንታ ወዳጇ ሆይ! እስከ ዛሬ ድረስ ባለተያየትህና በንግግርህም ሁሉ አዋቂና አለተዋይ ትመስለኝ ነበር! ሰካ እንደዚህ ሞኝና ዝንጉ ኖረሃልን።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በልብ አሳብ እንደ ተስማሙና ጋብቻቸውን እንደ ፈቀዱ።

ወንድና ሴት ባንድ ቤት ተቀምጠውና ባንድ አልጋ ተኝተው በግብረ ሥጋ ሳይገናኙ ይኖራሉ ብለህ ብትናገር አእምሮ ያለው ሰው ከሆነ እውነት ነው ብሎ እንደምን ሊቀበልህ ይችላል። እሳትን በገለባ ውስጥ ቢሸጉጡት ገለባው ሳይቃጠልና ሳይነድ ይቀራልን። ለለዚህ ምንም ቢሆን በዚህ ነገር አልታሰልም። አንተም በዚህ ነገር ለማታሰል ማሰብህ በእግዚአብሔር ፊት ታላቅ ኃጢአት ነውና ንስሐ ግባ። ደግሞም አሁን ይህን ሁሉ ነገር የሚያናግርህን ከንግግርህ ላይ አግኝቼዋለሁ! ስእኔ እንደ መለለኝ አሁን የጋብቻውን ሥርዓት ካልፈጸምሁ ምናልባት እስከ ሁለት ዓመት ከሌላ ሰው ጋራ የጋብቻ ነገር ትነጋገርብኛለች ብለህ

ጠርጥረህ ነውና እስከ ሁለት ዓመት ድረስ ከሌላ ሰው ጋር የጋብቻ ነገር እንዳልነጋገር የእግዚአብሔርን ስም ጠርቼ እምልልሃለሁ። ሁለት ዓመት ካለፈ በኋላ ግን ከመሐላው ንጹሕ ነኝ። ያም ቢሆን ሁለቱ ዓመት እስተጨረስ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም ተቀምጬ መንፈሳዊ ትምህርት ለመማር እስቤአለሁና በዚሁ በሁለቱ ዓመት ውስጥ ከሌላ ሰው ጋራ የጋብቻ ጃር ትነጋገራለች ብለህ እትጠራጠር አለችው።

ብርሃኔም ይህን የእምነት ንግግር ከቃልዋ በሰማ ጊዜ ደለ አለውና አሁን ገና የልቤን አገኘሽው። እስካሁን የተነጋገርነው ሁሉ በመተፋፈር በከንቱ ጊዜ ማሳለፊያ ነበር። ዋናው አሳቤ ግን አሁን እንደ ተናገርሽው ነውና ከእንግዲህ ወዲህ ልቤ ያርፍልኛል። ለልቤም ትልቅ ተስፋ ሆኖ የሚቆይ ይህን የእምነት ነገር ስለ ነገርሽኝ አመለግንሻለሁ።

እንዲህም ከሆነልኝ ሁለቱ ዓመት ይቅርና አምስት ዓመትስ ታገኜ ብቆይ ምን ጉዳት አለብኝ፤ እስካሁንም የፈራሁት አሁን የተናገርሽው ነገር እንዳይደርስብኝ ነበርና ለዚሁ ቃልሽን ከሰጠሽኝ እምነቴን ባንቺ ላይ አደርጋለሁ። ነገር ግን ጥቂት የሚያሳዝነኝ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርደሽ በሴቶች ገዳም የተቀመጥሽ እንደ ሆነ ወደዚያ ሰፍራ ወንድ አይገባምና እስከ ሁለት ዓመት ዓይን ላይን ሳንተያይ መቆየታችን ነው አላት።

ጽዮን ሞገሳም መለሰች፤ ወዳጄ ሆይ፤ ይህን የመለሰ አሳብ ማሰብህ እጅግ ያስደንቃል። እኔስ ሁለት ዓመት ሙሉ አባትና እናቴን ዘመዶቼንስ ሁሉ ሳላይ እንደምን የምቆይ መለለህ፤ ጥንቱንም ይህን አሳብ ባሰብሁ ጊዜ ባመት ሦስት ጊዜ ለእንቁጣጣሽ፤ ለልደትና ለፋሲካ ወደ ሀገሬ እየመጣሁ አባትና እናቴን ለማየት ቁርጥ አድርጌ ነውና አንተ እነዚህን ሦስቱን ጊዜዎች እየጠበቅህ ወደ እቲሳ ብትመጣ ልታየኝ ትችላለህ አለችው።

ብርሃኔም ይህን በመስማቱ የበለጠ ደስታ አደረገና ባመት ሦስት ጊዜ ካየሁሽ ሌላ ምን እፈልጋለሁ፤ ነገር ግን ለሁሉም ነገር

የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁንልን፤ እንግዲህ እኔም ወደ ሀገሬ መውጣቴ ነውና በደህና ያገናኘን ብሎ ተሰነባብተው ተለያዩ።

ምዕራፍ ፩

ጽዮን ሞገሳ ለትምሕርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ስለ መውረድዋ

ጽዮን ሞገሳ ከብርሃኔ ጋራ ከተሰነባበተች በኋላ በአባትዋና በእናትዋ ፊት ቆማ እንደዚህ እያለች ትናገር ጀመረች።

እስካሁን ድረስ የተማርሁት ትምሕርት ሥጋዬን የምረዳበት፤ ባልም ሳገባ ባሌን ደለ የማሰኝበት ሥጋዊ ትምሕርት ነው እንጂ ነፍሴ የምትድንበትን፤ እግዚአብሔርን እገልግዬ ደስ የማሰኝበትን፤ መንግሥተ ሰማያትን የምወርስበትን፤ መንፈሳዊ ትምሕርት አልተማርሁምና ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም ተቀምጬ መንፈሳዊ ትምሕርት እንድማር ትፈቅዱልኝ ዘንድ እለምናለሁ አለቻቸው።

አባትና እናትዋም ይህን የመለሰ ትልቅ ነገር ስትናገር በሰሙ ጊዜ ደነገጡ። ይልቁንም ከእርስዋ በቀር ሌላ ልጅ አልነበራቸውምና በሴቶች ገዳም ገብታ መንፈሳዊ ትምሕርት ከተማረች በኋላ ምናልባት መንኲሳ ወዲያው የቀረች እንደ ሆነ ያለ ልጅና ያለ ዘር መቅረት ይሆንብናል ብለው እጅግ አዘኑ።

ጽዮን ሞገሳም አሁን በተናገረችው ነገር አባትና እናትዋ መደንገጣቸውን አይታ በዚህ ዓለም የሚደረገው ማናቸውም ነገር ሁሉ ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ ሊደረግ አይቻልምና በደብረ ሊባኖስ ቢሆን በዚህም ቢሆን ለእግዚአብሔር ሁሉም አንድ ነው። ሕይወቴ ፈቃዱ ካልሆነ በፊታችሁም ቢሆን መሞቴ አይቀርም፤ ፈቃዱም ከሆነ ከዱር አራዊትም ጋራ ብቀመጥ አልሞትም። ስለዚህ በልባችሁ ጥርጣሬ ሳታስገቡ ብትፈቅዱልኝ ይሻላል እያለች የሚያጽናና ቃል ትነገራቸው ጀመረች።

አባትና እናትዋም ቁርጥ አሳብ ማድረጓን በንግግርዋ ከተረዱት በኋላ እርስዋ ትንሽቱ ልጃችን እምነቷን በእግዚአብሔር ላይ አድርጋ

ይህን የመሰለ ብርቱ ቃል ስትናገር እኛ ሽማግሌዎቹ ይልቅ እምነታችንን ለማጉደልና እግዚአብሔርን ለመጠራጠር እንደምን ይገባናል። ስለዚህም በፍጹም ልብዎ ያመነችው እግዚአብሔር ከክፉ ነገር ሁሉ ሳይጠብቃት አይቀርምና ያለበትን ታድርግ ብለው ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም እንድትማር ፈቀዱላት።

ጽዮን ሞገሳም የእግዚአብሔርና የእባት የእናትዋ ፈቃድ ስለ ሆነላት እጅግ ደስ ካላት በኋላ በሰኔ ፩ ቀን ተነስታ ከእባትና ከእናትዋ፣ ከዘመዶችዋም ሁሉ ጋራ ተለነባብታ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወረደች። በደረሰችም ጊዜ ወደ ገዳሙ እመ ምኒት ወደ እማሆይ ወለተ ማርያም ሔዳ የመጣችበትን ጉዳይ ሁሉ ነገረቻቸው። እርሳቸውም በደስታ ተቀብለው ከእስተማሪዋ ከእማሆይ ወለተ ጻድቅ ጋራ አጋጠሙዋት።

በዚያም ሁለት ወር ያህል እንደ ቆዩች እንደ አጋጣሚ የተሰበ በሽታ በገዳሙ ጉብዩ መበለቶቹ ሁሉ ታመሙ። ባንድ ሳምንትም ፤ኛ ያህል መበለቶች ሞቱ። የሞቱትም መበለቶች እኩሉ ከእቲሳ እኩሉም ከተጉለት የወረዱ ነበሩና የበሽታው ወሬ በሁሉም ስፍራ ይወራ ጀመር።

ጽዮን ሞገሳ ለትምህርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም እንደ ገባች።

ብርሃኔም በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም የተሰበ በሽታ ጉብዩ ብዙ መበለቶች መሞታቸውን በለማ ጊዜ እጅግ አዘነ።

ይልቁን እርሱ ራሱ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዶ የጽዮን ሞገሳን ደህንነት እንዳይጠይቅ በሴቶች ገዳም ወንድ እንዳይገባ ክልክል ነው። ለቅዳሴ እንኳ ወደ ሴቶች ገዳም የሚሔዱ ቀሳውስት በጣም የሽመገሉ መነኩሳት ከወንዶች ገዳም እየተመረጡ ነው። ስለዚህ እርግጠኛውን ወሬ ለማግኘት እጅግ ተቸገረ። ብትሞትማ ወሬ አይደበቅምና ይለማው ነበር። ነገር ግን ትልቅ ኃዘን የሆነበት ምናልባት ታማ እንደ ሆነ አስታማሚ በማጣት ትሞታለች ብሎ ነበረ።

ዳሩ ግን ለማናቸውም ቢሆን ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ ብጠይቅ ይሻለኛል በማለት ለአባትና ለእናቱ የጽዮን ሞገሳን ነገር ሳያነሳ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ደርሼ ጠበል ጠጥቼ እመለሳለሁ ብሎ ተስናብቶ በፍልስታ ውስጥ ደብረ ሊባኖስ ደረሰ።

ለነሐሴ ኪዳነ ምህረት ከወንዶች ገዳም ሽማግሎች መነኮሳት ለቅዳሴ ወደ ሴቶች ገዳም ሔደውኋል። መለሱ በመንገድ ዳር ቆሞ ጠብቆ አባቶቹ ሆይ፤ ከሴቶች ገዳም ለምትመጡ መለሳችሁኛልና ወሬ እንድጠይቃችሁ ፍቀዱልኝ አላቸው።

የሰማነውና ያወቅነው ከሆነ እንነግርሃለንና ጠይቀን አሉት።

በሴቶች ገዳም የተሰበ በሽታ ገብቷል የሚባለው እርግጥ ነው? አላቸው።

ከመካከላቸውም አባ ወልደ ማርያም የሚባሉት ራሳቸውን ይዘው ልጄ ሆይ፤ የበሽታውን ነገር ለምን ታነሃለህ እንዲያው አያድርስ፤ አያድርስ ማለት ይሻላል።

ባንዳንድ ቀን ሁለት ሁለት መበለቶች ሳይሞቱ አይውሉም። የታመሙትንማ ማን ይቆጥራቸዋል። ዛሬም ኪዳነ ምሕረት ስለ ሆነች ለቅዳሴ ሔደን ነበርና ሥጋ ወደሙ አቀብለናቸው ኑዛዜም አናዘናቸው ተመሰሰን አሉት።

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳን ስም ጠርቶ እንዳይጠይቅ ስለ ፈራ በዚህ ገዳም የሚኖሩ መበለቶች ብቻ ናቸውን ወይስ ልጃገረዶችም እየገቡ ይኖራሉ? ብሎ ጠየቃቸው።

አካለ መጠን ያሳደረሱ ልጆች ሰትምህርት ቢገቡ አይከለክሉም። ብዙ ልጃገረዶች ገብተው የሚማሩ አሉ። አካለ መጠን ካደረሱ በኋላ ግን እየወጡ ይሄዳሉ። ወይም እንችላለን ያሉ እየመነኮሱ ይቀራሉ ብለው መሰሉለት።

አሁንሳ በዚህ በተሰበ በሽታ የሚታመሙና የሚሞቱ መበለቶች ብቻ ናቸው ወይስ ለትምሕርት የገቡ ልጃገረዶችም ይታመማሉ? ብሎ ጠየቃቸው።

እስካሁን እንደ እድል ሆኖላቸው አካለ መጠን ካሳደሩት ልጃገረዶች ወገን እገቢት ታማሰች፤ እገቢት ሞታለች፤ ሲሉ አልሰማንም አሉት።

ብርሃኔም በመነኮሳቱ አነጋገር ጽዮን መታመሟንና አለመሞቷን ስለ ተረዳው ደስ ካለው በኋላ አባቶቹ ሆይ፤ እስካሁን በመንገድ ላይ ስለ አቆምኋችሁና ስለ አደክምኋችሁ ይቅር በሉኝ ብሎ ወደ ወንዶች ገዳም ተመለሰ።

የአቡነ ተክለ ሃይማኖት በዓል ካለፈ በኋላ ሰእንቁጣጣሽ በዓል ወደ ሀገሩ ወደ ተጉለት ተመለሰ።

ጽዮን ሞገሳም ወደ ደብረ ሊባኖስ ሳትወርድ እቲሳ ላይ ከብርሃኔ ጋራ ስትነጋገር ባመት ሦስት ጊዜ እንተያያለን ብላ ስለ ነገረችው እጅግ ደስ ብሎት ነበር። ነገር ግን የእግዚአብሔር ፈቃድ ካልተጨመረበት ሰው አሳቡን በትክክል ለመጨረስ አይችልምና እርስዋ ወደ እቲሳ በምትመጣበት ጊዜ አንዳንድ መሰናክል እያገኘውና እየቀረ ዓይን ላይን ሳይተያይ ሁለቱ ዓመት አሰፈ። በዚህም ላይ ደግሞ የጋብቻውን ነገር ሁለቱ ብቻ በቃል ተነጋግረው ነበር እንጂ በዳኛ ፊት ወይም በጽሕፈት አልጨረሱም ነበርና ብርሃኔ በዚህ ሁሉ ሕሊናው ስለ ተንቀሳቀሰበት ደብዳቤ ጽፎ ሲልክላት ቁርጥ አሳብ አደረገ። ነገር ግን በተጉለት አውራጃ ያንጊዜ ወረቀት ችግር ነበርና ብራና ለመፈለግ ወደ ደብረ ብርሃን ወጥቶ ባንድ ጨው አንድ ብራና ገዝቶ ተመለሰ። በማግስቱም ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ቃል ጻፈላት።

ይድረሰ እጅግ ከተወደደችና ከታመነች ወይዘሮ ጽዮን ሞገሳ፤ እጅጉን እንዴት ነሽ። እኔ አንችን ከመናፈቅና ፊትሽን ለማየት ከመመኘት በቀር ደህና ነኝ። እግዚአብሔር ይመስገን።

ወዳጄ ሆይ፤ የመልክሽን ውበት፤ የምግባርሽን ትክክልነት፤ በትምሕርትም ያገኘሽውን እውቀት ተመልክቼ ካንቺ ጋራ በቃል ኪዳነ ለመጋባት ካሰብሁና ከተነጋገርሁ ሁለት ዓመት ሆነ። ይህ ሁለት ዓመት እንደ ሃያ ዓመት ሆኖብኛል።

ወደ እግዚአብሔርም ጧትና ማታ የምጸልየው ጸሎት አንችን በቃል ኪዳን አግብቼ ልጅ ሳልወልድ እንዳልሞት ነው።

ባለፈውም ዓመት በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም የተሰበ በሽታ ገብቶ ነበር የሚል ወሬ ለምቼ በድንጋጤ ወደ ደብረ ሊባኖስ መጥቼ ዓይንሽን ለማየት የማይቻለኝ ቢሆን በወንዶች ገዳም ሆኜ ተጠያይቄ ደህንነትሽን ለምቼ ተመለስሁ።

አሁንም እግዚአብሔር በቸርነቱ ሁለታችንንም ጠብቆ ከዚህ ካደረሰን ያሰብነው አሳብ እንዲፈጸም በቃል ኪዳን እንድንጋባ ፈቃድሽ መሆኑን በቶሎ በጽሕፈት አስታውቄኝ።

ብራናም እንዳይቸግርሽ ብዬ ከዚህ ደብዳቤ ጋራ ልኬልሻለሁ። ደህና ሁኝ ብሎ ደብዳቤውን ጨረሰ።

ከዚህም በኋላ አሽከሩን ጠርቶ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርደህ ለቅዳሴ ወደ ሴቶች ገዳም የሚሔዱትን መነኩሴዎች ተጠያይቀህ ደህን ደብዳቤ ጽዮን ሞገሳ ለምትባለው በሴቶች ገዳም ለምትማረው ልጃአገረድ ስጡልኝ ብለህ አስረክበህ ተመለስ አለው።

አሽከሩም ደብዳቤውንና ብራናውን ተቀብሎ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወረደ።

ጌታውም እንደ ነገረው ለቅዳሴ የሚሔዱትን መነኩሳት አግኝቶ ለጽዮን ሞገሳ ስጡልኝ ብሎ ደብዳቤውን አስረክባቸው።

ጽዮን ሞገሳም ደብዳቤውን ተቀብሳ ባነበበችው ጊዜ ስለ ሁለት ነገር እግዚአብሔርን አመለካከት።

መጀመሪያ፤ ፲፪ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ ባል አላገባም ብላ ቁርጥ አሳብ ማድረግን እንደ ብፅዓት ለእግዚአብሔር አስታውቃ ነበርና ይህ አሳብዋ ስለ ተፈጸመላት ነው።

ሁለተኛ፤ በትምሕርቱና በእውቀቱ እጅግ የተመለከተ፤ ምግባሩ የቀና፤ ሃይማኖቱ የጸና ብርሃኔን የመለሰ ባል በማግኘቷ፤ ስለ መታደልዋ ነው።

ደግሞ በደብረ ሊባኖስ ብራና ፈልጋ ለማግኘት አለመቻሏን አስቦ ብራና ጨምሮ መላኩ ምላሹን እንድትጽፍለት መሆኑን ስለ ተረዳች አመለካከት።

ከዚህም በኋላ የደብዳቤውን ምላሽ ልትጽፍ ጀመረች።

ይድረስ እጅግ ለተወደደና ለታመነ ጌታ አቶ ብርሃኔ፤ በእውነትም የልቤ ብርሃን።

እጅጉን እንዴት ነህ፤ እኔ በእግዚአብሔር ቸርነት ደህና ነኝ።

የዛሬ ሁለት ዓመት ገና በእቲላ ሳለሁ የጋብቻ ነገር አንስተህ ብትጠይቀኝ አካለ መጠን ሳላደርስ ባል አላገባም። እስከዚያም ድረስ መንፈሳዊ ትምህርት ለመማርና የነርዬን አካሄድ ለማሻሻል ሰውነቴንም ከክፉ ሥራ ለመጠበቅ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም እቆያለሁ ብዬ ነግሬህ ነበር።

እንደዚያውም እንደ ነገርሁ ወደ ገዳሙ በገባሁ ጊዜ ከሁለት ወር በኋላ የተሰበ በሽታ ገብቶ ብዙ መበለቶች ነፍሳቸውን ለእግዚአብሔር አደራ እየሰጡ አረፉ። የእኔም ተራ አንድ ቀን ይደርስ ይሆናል እያልሁ ለጨነቅ ለጊዜው ከዚህ ከተሰበ በሽታ አመለጥሁ።

እንዲያውም ለታመሙት መበለቶች ምግብና ውኃ በመስጠት፤ በማቅናትና በማስተኛት የተቻለኝን ያህል በመርዳቴ ጌታችን ብታመም ጠየቃችሁኝ ብሎ የተናገረውን ቃል የፈጸምሁ መስሎኝ ለልቤ ትልቅ ተስፋ አግኝቻለሁ። ማቴ. ፳፭፥ ፴፮።

ወዳጄ ሆይ፤ እኔማ ብሞትም ፋንታዬን መወጣቴ ነበር። ነገር ግን አንተ እምነትህን ሁሉ በእኔ ላይ አድርገህ እውነተኛውን የቃል ኪዳን ጋብቻ የምንፈጽምበትን ቀን ለትጠበቅ የሞቴን ወሬ ብትለማ ራስ የሚያዞር ትልቅ ሐዘን እንዲያገኝህ እርግጥ ነበርና ለጊዜው እኔን ከሞት አንተንም ከኃዘን ስለ ጠበቀን ሁለታችንም ለእግዚአብሔር ምስጋና ማቅረብ ይገባናል።

ደግሞ ያን ጊዜ የበሽታውን ወሬ ለምቼ ለመጠየቅ ወደ ደብረ ሊባኖስ መጥቼ ነበር ብለህ ስለ ጻፍህልኝ እጅግ አመለካከት። ነገር ግን ያን ጊዜ ዓይን ላይን ተያይተን በነበረ እንዴት ደለ ባለን ነበር።

አሁንም የእግዚአብሔር ፈቃዱ ሆኖ ከዚህ ጊዜ ካደረሰን የጋብቻው ነገር እንዲፈፀም ፈቃዴ ነውና ክረምቱ ሲያልፍ ወደ እቲሳ በተመለሱ ጊዜ በቶሎ መጥተህ ለአባትና ለእናቴ አስታውቀህ ነገሩን እንጨርሳለን።

ጤና ይስጥህ! ደህና ሁን።

በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም ተጻፈ።

§

ደብዳቤዋን ጽፋ ከጨረሽኸኝ በኋላ የተላከው አሽከር በወንዶች ገዳም መኖሩን ብታስጠይቅ ውኃ ይሞላብኛል ብሎ ተመልሶ ሔደ ብለው ነገርዋትና እጅግ አዘነች። በፖስታም እንዳትልክለት በዚያ ዘመን በደብረ ሊባኖስ ይቅርና በአዲስ አበባም ቢሆን ፖስታ አልነበረም። ለቅዳሴ የሚመላለሱትንም መነኮሳት ወደ ተጉለት የሚወጣ ሰው ፈላልጋችሁ ለአቶ ብርሃኔ ላኩልኝ ብላ እንዳትነግራቸው በሴቶች ገዳም ውስጥ ሆኖ ከወንድ ጋራ ትላላካለች ብለው ስሟን እንዳያጠፋዋትና ከገዳሙ እንዳያስወጥዋት ፈራች። ስለዚህ ብርሃኔ የላከላትን ደብዳቤና አርስዋም የጻፈችለትን ደብዳቤ እያነሣችና እያነበበች ታለቅስ ጀመር።

ብርሃኔም አሽከሩ የደብዳቤውን ምላሽ ሳያመጣለት በመቅረቱ እጅግ አዝና ነበር። ሁለተኛም መልሶ እንዳይልከው ባንድ ወገን የጤፍ ዘር ደርሶበት ነበርና ባንድ ወገንም ውኃ ሞልቶ ነበርና አልተመቸውም።

ነገር ግን ከልብ ያዘነብት ነገር ሳይፈጸም አይቀርምና በብርሃኔ ቤት አጠገብ የሚኖሩ እማሆይ ወላጅ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጆ፤ ጠበል ጠጥቼ፤ ወዲያውም በሴቶች ገዳም ያሉትን አክሱቴን እማሆይ አፀደ ማርያምን አይቼ እመለሳለሁ ብለው አላባቸውን ለብርሃኔ ገለጡለት። ብርሃኔም ይህን ነገር በለማ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። ነገር ግን ነገሩን ለማረጋገጥ ሲል ዘንድሮ ክረምቱ ስለ በረታና የጫጫና የበሬላ ወንዝ ላይሞላ አይቀርምና እንደምን አድርገው ሊወርዱ ይችላሉ አላቸው።

እማሆይም ዘንድሮ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ከደብረ ሊባኖስ እንዳልቀር ስለት አለብኝና ወንዙም ቢሞላ እስቲጎድል በዳሩ

እየቆየሁ እወርዳለሁ እንጂ ምንም ቢሆን አልቀርም። ወይም አባቴ አቡነ ተክለ ዝናሙን ብራ ያደርጉልኛል ብለው መለሱለት።

ብርሃኔም እማሆይ ወላጅ ጨክነው ቢወርዱና የጽዮን ሞገሳን ወሬ ቢያመጡለት ደስታው ስለ ሆነ በውኃ መላትና በጭቃ አይውረዱ ብሎ አጠንክሮ ለመናገር አልወደደምና እግዚአብሔር አላብዎን ይፈጽምልዎ። እኔም ከእርስዎ ጋራ ወርጄ ጠበል ጠጥቼ ብመለስ እወድ ነበር፤ ነገር ግን ዛሬ የጤፍ አረም ስለ ደረሰ እኔ ትቼው የሔድሁ እንደ ሆነ ጤፋን አረም ይውጠዋል። ስለዚህ ዛሬ ቀርቼ በታህሣሥ እወርዳለሁ። መቼም የነሐሴው በዓል ዕረፍታቸው ቢሆን የታህሣሡም ልደታቸው ነውና ሁሉም አንድ ነው እያለ እማሆይ እንዳይቀሩ ያበረታታቸው ጀመር።

እማሆይም በበኩላቸው ብርሃኔ ከእርሳቸው ጋራ ቢወርድ ውኃም ቢሞላ ጊዜውም ቢመሽ ያለ ሥጋት እንዲሔዱ ያውቁ ነበርና ልጄ ሆይ፤ ልብ ካልቆረጠ ማናቸውም ነገር አይሆንም፤ ታህሣሥ ቢሆንስ የመከር ጊዜ አይደለምን፤ ልብህ ካልቆረጠ ያንጊዜም ቢሆን ገብስ አጭዳለሁ፤ ስንዴ እወቃለሁ ማለትህ አይቀርም። ይልቅስ በርታና ዛሬውኑ እንውረድ እያሉ ያደፋፍሩት ጀመሩ።

ብርሃኔ የጽዮን ሞገሳን ወሬ ለመስማት እንጅ ጠበል ለመጠጣት አላብ አልነበረውምና እማሆይ የማይቀሩበትን እርሱ የሚቀርበትን ማስረጃ ነገር እየፈለገ ይናገር ነበርና በታሕሣሥ ዝናምና ጭቃ የለም፤ በሁለት ቀን ደብረ ሊባኖስ ደርሼ በበዓሉ ቀን ጠበል ጠጥቼ ቤተ ክርስቲያን ስሜ ታቦት ዞሮ ሲገባ የተነሣሁ እንደ ሆነ በማግሥቱ ተጉለት አገባለሁ። የምወርደውም በክብት እግር ነውና ድካም ላያገኘኝ ለሥራዬ በቶሎ እደርሳለሁ። እርስዎ ግን ዛሬም ቢሆን በታሕሣሥም ቢሆን ሥራ የለብዎትምና ቀደም ብለው ተነስተው ሲደክምዎ እያረፉ ውኃ ሲሞላ እያላለፉ ቢወርዱ ምንም አይቸገሩም አላቸው።

እማሆይ ወለቱ ለጠበል ወደ ደብረ ሊባኖስ ሲወርዱ ብርሃኔ ወደ ጽዮን ሞገሳ እንደ ላካቸው።

እማሆይም የብርሃኔን የልቡን አሳብ ሳያውቁ የቃሉን ንግግር ብቻ ለምተው አሁንማ የተናገርኸው ሁሉ እርግጥ ነው። እንግዲህ ነገ ማለዳ መነጣቴ ነውና ደህና ለንብት አሉት።

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳን ነገር እንዳያሳዩባቸው ለጊዜው ይጠረጥሩኛል ብሎ ፈርቶ ነገሩን ለማደናገር እማሆይ ሲመለሱ ጠበልና መሬት እንዲያመጡልኝ አደራ አላቸው።

* እምነት ለማለት ነው።

እማሆይም ልጄ ሆይ፤ መሬቱን አመጣልሃለሁ፤ ስለ ጠበሉ ግን በዚህ በዝናምና በጭቃ ስመጣ የወደቅሁ እንደ ሆነ የጠበል ቅሉ ተለብሮ ጠበሉ መፍለሉ አይቀርም እንጂ መሆኑን እሞክረዋለሁ አሉት።

ከዚህም በኋላ በማግሥቱ በማለዳ ተነሥተው ወደ ደብረ ሊባኖስ ጉዞ ጀመሩ። ብርሃኔም ወደ ጽዮን ሞገሳ የሚልከውን ቃል አሰናድቶ እድሮ ነበርና መልክቱን ለመንገር ወደ እማሆይ ቤት ቢሔድ በማለዳ ተነሥተው ሔዱ ብለው ነገሩትና እየሮጠ ተከተላቸው።

እማሆይም አንድ ሰው እየሮጠ ሲከተላቸው በሩቅ ባዩት ጊዜ ቆመው ቆዩት። ወዲያውም እንደ ደረሰ ብርሃኔ መሆኑን ስለ አወቁ ምነው ልጄ፤ በደህና ነውን፤ አሁን ደህን ሁሉ መንገድ እየሮጥህ ከመምጣት ጉዳይህን ትናንትና ማታ አትነግረኝም ነበርን አሉት።

ብርሃኔም የምነግርዎን ጉዳይ ትናንትና ሳላስበው ዛሬ ሌሊት ትዝ ስላለኝ በማለዳ ብመጣ ሔደዋል ብለው ነገሩኝ፤ ነገሩም ትንሽ ነው።

የዛሬ ሁለት ዓመት ወደ እናቴ ሀገር ወደ እቲሳ ወርጄ በእናቴ ዘመዶች ቤት አጠገብ አቶ ክብረት የተባለ ሰው ጽዮን ሞገሳ የምትባል ሴት ልጄን እምጥቶ አስተዋውቆኝ ነበር፤ አሁን ወሬዋን ብጠይቅ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም ጉበታ ትማራለች ሲሉ ለማሁ፤ አሁንም እርስዎ ወደዚያው መውረድዎ ከሆነ እግረ መንገድዎን ደርሰው ቢያገኙዋት ቃል ለቃል ተነጋግረው፤ ባያገኝዋት ወሬዋን ተጠያይቀው የደህንነቷን ነገር እንዲያመጡልኝ አደራ ብዬዎታለሁ አላቸው።

ምነው ልጄ፤ እግረ መንገዴን ለማደርገው ነገር ምን አደራ ያለኝሃል፤ ምንም ቢሆን ሳላያትና ሳልጠይቃት አልቀርም፤ በደህና ለንብት የቤቴንም ነገር አደራ ብየሃለሁ ብለው ተሰነባብተው ተመለሱ።

ከዚህም በኋላ ዝናሙም እየዘነመባቸው፤ ውኃውም እየሞላባቸው ከተጉለት በተነሡ በሰባተኛው ቀን በብዙ ችግር ደብረ ሊባኖስ ደረሱ። የደረሱትም በዋዜማው ነበርና ጠበል ጠጥተው በቤተ ክርስቲያን አደሩ። በማግሥቱም ዋናው በዓሉ ነበርና ወደ ሴቶች ገዳም ለመሔድ አልተመቻቸውም። በሦስተኛውም ቀን ስለ ደካማቸው አርፈው ዋሉ።

ባራተኛውም ቀን ግን በማለዳ ተነሥተው ወደ ሴቶች ገዳም ተሻግረው ከአክሲታቸው ከእማሆይ አፀደ ማርያም ጋራ ተገናኝተው ሲጫወቱ ብርሃኔ የላካቸው ጉዳይ ትዝ አላቸውና በዚህ ገዳም ለትምሕርት የመጣች ጽዮን ሞገሳ የምትባል ልጅ አለች ሊሉ ለምቼ ነበር፤ ያውቋት ይሆንን ብለው ጠየቋቸው።

ምነው እኅቴ በዚህ ገዳም ጽዮን ሞገሳን የማያውቅ ማነው። ለሁላችንስ ዋና አገልጋያችን እርስዋ አይደለችምን። ባለፈው ዓመት እንኳ በገዳማችን ተስቦ በሽታ ገብቶ ሁላችን በታመምን ጊዜ እርስዋን ብቻ እግዚአብሔር ስለ ጠበቃት ምግብና ውኃ እየለጠች አስታመመችን። ጎጆዋም ከዚህ ከእኔ ጎጆ አልፎ ሦስተኛ ነው። ቢፈልጉም ልጥራልም አሏቸው።

እማሆይም እንደ ዘመኑ ሥልጡን ነበሩና ጉዳይ ያለበት ሰው ራሱ ሔዶ ይናገራል እንጂ ጉዳይ አለኝ ብሎ ጠርቶ አይናገርም፤ ስለዚህ እኔው ራሴ ሔጄ እጠይቃታለሁ ብለው ተነሡ።

ጽዮን ሞገሳም በደጅዋ አጠገብ ባለው ዛፍ ሥር ቆማ የሠለስት ጸሎት ትጸልይ ነበርና እንግዳ መነኩሲት ወደ እርስዋ ሲመጡ ባዮች ጊዜ ጸሎትዋን በቶሎ ጨርሳ ተቀበለቻቸው። ለጊዜውም ከሀገርዋ ከእቲላ የመጡ መስለዋት ነበር። በኋላ ግን ከተጉለት መምጣታቸውን ቢነግርዋት እርስዋም የብርሃኔን ወሬ ለመስማት ስትመኝ ነበርና በቶሎ ወደ ጎጆዋ ይዛቸው ገባች።

ወዲያውም እርስዋን የሚፈልጉበትን ምክንያት ጠየቀቻቸው።

እማሆይም ብርሃኔ የነገራቸውን ሁሉ ከሥር እስከ ጫፉ አጫውተው ወዲያውም ጎረቤት መሆናቸውን በነገርዋት ጊዜ በቶሎ ተነሥታ አስቀድሞ ወደ ብርሃኔ ለመላክ የጻፈችውን ደብዳቤ አምጥታ አሳየቻቸው። በሚመለሱበትም ጊዜ ደብዳቤውን ወስደው እንዲሰጡላት ለመነቻቸው።

ከዚህም በኋላ እማሆይ እስከ ጳጉሜ ድረስ ጠበል ሊጠጡ ሰንብተው ለቅዱስ ዮሐንስ (ለእንቁጣጣሽ) ሀገራቸው ለመግባት በጳጉሜ

፩ ቀን ከደብረ ሊባኖስ ተነሱ። ከረምቱም ማለፉ ነበርና ዝናሙ እያነሡ፤ ወንዙ እየጎደለ፤ ጭቃው እየደረቀ ስለ ሔደ ሲወርዱ በለባት ቀን የዘለቁትን መንገድ አሁን ባራት ቀን ዘልቀው ተጉለት ገቡ።

ብርሃኔም እማሆይ ወለቴ የሚገቡበትን ቀን ሲጠባበቅ ነበርና መግባታቸውን በለማ ጊዜ በቶሎ ሔዶ አያቸው። እማሆይም ከጽዮን ሞገሳ ያመጡለትን ደብዳቤ አስረክበው ወዲያው ደህንነቷን ሁሉ በቃላቸው ነገሩትና ከደስታው ብዛት የተነሳ እራቱን ሳይበላ አደረ። ለእማሆይም ይህን የደስታ ወሬ ስለ አመጡለት አሥር እንጀራና አንድ ገንቦ ጠላ፤ አንድ ሲካካ ዶሮ ሳከላቸው።

አባትና እናቱም የብርሃኔ ፊቱ በደስታ መብራቱን አይተው እስከ ዛሬ ፊትህን አይጠዳውም ነበር፤ ዛሬ ፊትህ እንደ ፀሐይ ማብራቱ ምን ወሬ ለምተህ ነው? ብለው ጠየቁት።

ብርሃኔ ግን ነገሩ ወደ ፍጻሜ ሳይደርስ አባትና እናቱ እንዲሰሙበት አልፈቀደም ነበርና የደስታውን ምክንያት ለውሮ እማሆይ ወለቴ ያባቴን የአቡነ ተክሌን ጠበልና መሬት ስለ አመጡልኝ ደስ ብሎኛል፤ እናንተም ከነጋ እህል አልቀመሳችሁ እንደ ሆነ ላምጣላችሁና ከጠበሉ ጠጡ። ከመሬቱም ተቀቡ አላቸው።

አሁን ማለዳ ነው፤ ምን ጊዜ እህል ቀመስን። ገና አሁን ከቤተ ክርስቲያን መመለሳችንን ታይ የለምን። ይልቅስ በቶሎ አምጣልን ብለው ከጠበሉ ጠጥተው ከመሬቱም ተቀቡ።

ምዕራፍ ፩

ጽዮን ሞገሳ ትምሕርቷን ጨርሳ ወደ ሀገርዋ ስለ መመለስዋ

ጽዮን ሞገሳ ሁለት ዓመት ሙሉ በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም መንፈሳዊ ትምሕርቷን እየተማረች ከቆየች በኋላ ወደ ሀገርዋ ለመመለስ ማሰብዋን ለመበለታቱ አስታወቀቻቸው። መበለቶችም ይህን በሰሙ ጊዜ የምትረዳቸው እርዳታና ደግነቷ ሁሉ ትዝ እያላቸው ያዘኑ ጀመር።

እንዲያውም በዚህ ኖረሽ የኋላ ኋላ መንከሰሽ የምትቀሪ መስሎን ነበር እያሉ ያለቅሉ ጀመር።

ጽዮን ሞገሳ ግን ከምንክሰና ኑሮ የሚበልጠውንና የሚሻለውን በቃል ኪዳን ባል ማግባትን መርጣ ነበርና መበለቶቹ የሚናገሩትን ወደ ልብዋ አላገባችውም ነበር።

ከዚህም በኋላ ወደ እመ ምኔትዋ ሔዳ ተሰናበተች። እመ ምኔትዋም ስለ እውቀትዋና ስለ ምግባርዋ መልካምነት የምስክር ወረቀት ሰጠዋትና በማግሥቱ ማለዳ ለመንገድዋ ስትነሣ መበለቶቹ ሁሉ እስከ ወንዶች ገዳም ወለን ሸኝተዋት ተመለሱ።

አባትዋ አቶ ክብረትም ልጁ የምትመለስበትን ጊዜ ልካበት ነበርና አንድ በቅሎና ሁሉት እሸከሮች ልኮላት ነበር።

መላክተኞቹም በወንዶች ገዳም በመስቀል ማሳያው አጠገብ በቅሎዋን ሣር እያጋጡ ሲጠብቁ ነበርና በመግባቸው ጊዜ በመዞሪያ መንገድ ዞረው ጉረኔ ወጥተው አደሩ። በሦስተኛውም ቀን እቲሳ ደረሰ።

አባትና እናትዋም ቤተ ዘመዳቸውን ሁሉ ጠርተው ይጠብቁ ነበርና ጽዮን ሞገሳ በበቅሎ ተቀምጣ ብቅ ለትል ባዩ ጊዜ በውስጥም በውጭም አልልታ ብቻ ሆነ። አባትዋም እስከ በሩ እየሮጠ ሔዶ ከበቅሎው ላይ ታቅፎ አወረዳት።

ወዲያውም አንድ ማለፊያ የፍሃል ሙክት ታረደና አንድ ጋን ጠላ ተዘነበለና እየበሉ፣ እየጠጡ በደስታ አመሹ።

በማግሥቱም በማለዳ ተነስታ ወደ እቲሳ ገዳም ወርዳ ያደገችበትን ቤተ ክርስቲያን ተሳልማ በሕፃንነትዋ ሲያስተምርዋት የነበሩትን ሽማግሌ መምህርዋን ጠይቃ ወደ ቤትዋ ተመለሰች።

ቀኑን ሙሉ ያገሩ ሰዎችና ባልንጀሮችዋ ሁሉ እየመጡ ሲያጫወቷት ይውሉ ነበር።

ብርሃኔም ከተገሰት ወደ ቡሎ ወርቁ ገበያ ወጥቶ ሳለ ከእቲሳ የመጡ ገባያተኞች እግኝቶ አቶ ክብረት ደህና መሆኑን ታውቁ የለምን ብሎ ቢጠይቃቸው አሁን በቅርብ ቀን አይተነዋል ደህና ነው። ባለፈውም

ሳምንት ልጁ ጽዮን ሞገሳ የምትባለው በደብረ ሊባኖስ ስትኖር አሁን ስለ ተመለሰች ያገሩ ሰው ሁሉ እየመጣ እንኳን ደስ አለህ ይለው ነበር ብለው ነገሩት። ወደ ቤቱም ከተመለሰ በኋላ የማስታወሻውን መጽሐፍ አውጥቶ ቢመለከት በገዳም የምቀመጠው ሁለት ዓመት ብቻ ነው ብላ እስቀድሞ በቃልዋ እንደ ነገረችው ዘመኑ ልክ ሆኖ ስለ እገኘው በንግግርዋ የምትጸና ቃልዋንም የምታከብር መሆኗን ተረዳውና አጅግ ደስ አለው።

ነገር ግን የጋብቻውን ነገር ከጽዮን ሞገሳ በቀር አባትና እናትዋ ወይም ሌላ ዘመድ ባዕድ እያውቁም ነበርና ነገሩን ለአባትና ለእናትዋ ማስታወቅ የሚገባ ስለ ሆነበት ከተጉለት ወደ እቲሳ ወረደ።

የወረደበትም ወር መስከረም ነበርና እንደ አጋጣሚ ለመስቀል በዓል አንድ ቀን ሲቀረው ደረሰ። በማግሥቱም ደመራ ተደምሮ ካህናቱም፣ ባላገሩም፣ ሴቱም፣ ሕፃናቱም ተሰብስበው ካህናቱ በመስቀሉ አብርሃ ኢዮሐ፣ ኢዮሐ፣ ሲሉ ወንድ ወንዱም ኢዮሐ አበባዬ፣ አበባሽ ለአበባ፣ አልል ብዬ ልግባ፣ ሲሉ ልጅ አገረዶችም በራሳቸው ላይ የመስቀል አበባ እያሠሩ በደመራው ቀኝና ግራ ቆመው ነበርና ብርሃኔ ወዲያና ወዲህ እየተዘዋወረ የበዓሉን ማማር ሲመለከት በድንገት ጽዮን ሞገሳን አይቶ በቁመትዋ ማደግ፣ በመልኳ ውበት እጅግ ደስ አለው። እርስዋ ግን በዚህ ወር ብርሃኔ ወደ እቲሳ ይመጣል ብላ ምንም አልጠረጠረችም ነበር።

የደመራውም በዓል ተጨርሶ ወንዶችም ሴቶችም በየቤታቸው ሲመለሱ ብርሃኔ በመንገዱ ዳር ቆሞ ጽዮን ሞገሳ ስታልፍ ለማየት ሲጠብቅ ነበርና ባኳያው ስትደርስ በፍጥነት ቀርቦ ሰላምታ ሰጣት። እርስዋም ሁለት ዓመት ሙሉ ምንም መልኩን ባይንዋ ሳታየው ብትቆይ በልብዋ ውስጥ እንደ ሥዕል ተሥሎ ይኖር ነበርና ብርሃኔ መሆኑን በቶሎ አወቀችው።

ከዚህም በኋላ ባንድነት ወደ አባትዋ ቤት ሔደው በደስታ ሲጫወቱ አመሹ። አቶ ክብረት ሁለት ዓመት ሙሉ ዓይንህን አላየነውም ነበር። ለካ ቀድሞ እየመጣህ የምትጠይቀን ለጽዮን ሞገሳ

ስትል ኖሯልን እያለ ነገሩን ሳያዞር በገርነት ይናገር ጀመር። በጣም በመሸ ጊዜ ግን ለመኝታው ወደ ዘመዶቹ ቤት ሔደ።

በማግሥቱም የመንደሩ ለው ሁሉ ወንድም ሴቱም የደመራ አመድ ለመርገጥ የአሸክት ሐረግ እየያዙ ይሔዳሉና ብርሃኔ ለዚሁ ብሎ በመንገድ ዳር ቆሞ አሸክት ሲነቃቅል ጽዮን ሞገሳ እንደ አጋጣሚ ብቻዋን ሆና መጣች።

ከዚያም ጀምሮ እስከ ደመራው ስፍራ ብቻቸውን ስለ ሆኑ የጋብቻ ምስጢራቸውን ገልጠው ለመነጋገር ተመቻቸውና እንግዲህ ወዲህ አባትና እናቴ ይስሙትና ነገር በጨረሰ መልካም ነው ብላ እርሱ የፈራውን እርስዋ ደፍራ ነገረችው።

ከዚህም በኋላ ባንድነት ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔደው ቅዳሴ ለምተው ሲመለሱ እንደ ገና ወጃ አባትዋ ቤት ወስዳ ምሳውን ጋበዘችው።

በዚህም ቀን ወደ ማታ ወደ እቲሳ ገዳም መምሕር ወደ አባ ተስፋ ሥላሴ ሔደ አባቴ ሆይ፤ ያቶ ክብረትን ልጅ ጽዮን ሞገሳን በቃል ኪዳን ለማግባት አስቤ ከእርስዋ ጋራ መነጋገርና መላላክ ከጀመርሁ ሁለት ዓመት ሆኑ። አሁንም ከእርስዋ ጋራ ተነጋግራ ጨርሻለሁና ለአባትና ለእናትዋ ነገረው እንዲያስፈቅዱልኝ እለምንዎታለሁ። ይህንም ማለቴ ለልማዱ ብዬ ነው እንጂ ባይፈቅዱ እንኳ በእኔና በእርስዋ መካከል ነገሩ የተቆረጠ ሆኗልና ለማለናክልና ለማስቀረት የማይችሉ መሆናቸውን ገልጠው ይነገርዋቸው ብሎ ጉልበታቸውን እየሳመ ለመናቸው።

መምሕር ተስፋ ሥላሴም ጽዮን ሞገሳ በደብረ ሲባኖስ መንፈሳዊ ትምሕርት እየተማረች ሁለት ዓመት መኖርዋን ያውቁ ነበርና ልጄ ሆይ፤ እጅግ መልካም አሳብ አለበሃልና እግዚአብሔር ይፈጽምልህ። ነገር ግን ዛሬ ሔጂ እንዳልጠይቅልህ በማገሌት ውዬ ደክሞኛልና ነገ በጧት ሔጂ እጠይቅልሃለሁ። እግዚአብሔር በነገሩ ከተጨመረበት ከዚህ የሚሻልና የሚበልጥ ነገር የለም። ከደብረ ሲባኖስ ወደ እቲሳ የሚመጡ መበለቶች ሁሉ የእውቀቷንና የምግባርዋን መልካምነት እየነገሩኝ እርስዋን የሚያገባ እጅግ የታደለ ለው ነው እያልሁ ስናገር ነበር።

አሁንም ከዚሁ አምሽተህ ራትህን ከእኔ ጋራ ተጋብዞህ ትሔዳለህና ቆይ ብለው ወደ እንግዳ ማረፊያ ቤት እንዲወስዱት አዘዙ።

ከራትም በኋላ የዚሁኑ ነገር እየመላለሱ ሲነጋገሩ አምሽተው ወደ ዘመዶቹ ቤት ተመልሶ ሔደ።

በማግሥቱም አባ ተስፋ ሥላሴ በማለዳ ወደ ቤተ ክርስቲያን ደርሰው ዳዊትና ወንጌለ ዮሐንስ ከደገሙ በኋላ ወደ አቶ ክብረት ቤት ሔዱ። ከዚህም ቀድሞ አቶ ክብረት ለቡራኬም ቢሆን ለሌላ ጉዳይም ቢሆን ወደ መምሕር ተስፋ ሥላሴ ይሔድ ነበር እንጂ መምሕር ወደ እርሱ ቤት መጥተው አያውቁም ነበርና መምህር መጥተዋል ብለው ቢነገሩት እጅግ ደነገጡ። መምህርም መደንገጡን አይተው አይዞህ ልጄ ደለ የሚያለኝ ወሬ ይዠልህ መጥቻለሁ እያሉ ደለ በሚያለኝ ንግግር እያነጋገሩት ወደ ቤት ገቡ።

በድንክ አልጋ ላይም ከተቀመጡ በኋላ ብርሃኔ የነገራቸውን የጋብቻውን ነገር ነገሩት። አቶ ክብረትም አስቀድሞ ብርሃኔ መልኩ የተዋበ፤ ምግባሩ የቀና መሆኑን እያየ ምንም ደፍሮ ልጄን አግባ ባይለው በልቡ ለአማችነት ሲመኘው ይኖር ነበርና ይህን ነገር ከመምሕር ተስፋ ሥላሴ ቃል በለማ ጊዜ አባቴ ሆይ፤ ይህ ነገር ከእግዚአብሔር የሆነ ይመስለኛልና ይሁን ከማለት በቀር ሌላ ነገር ለመናገር አልችልም አላቸው።

መምሕርም ይህን የመሰለ የደስታ ቃል ስለሰሙ የደስታውን ነገር ለብርሃኔ ለመንገር እየቸከሉ ሔዱ። ብርሃኔም ለወሬ ቸከሎ በበሩ ትይዩ በሩቅ ሆኖ መምጣታቸውን ሲጠብቅ ነበርና ገና ከበሩ ብቅ ሲሉ ባያቸው ጊዜ እየሮጠ ሔደ አባቴ ሆይ፤ እንደምን አድርገውልኝ ተመልለው ይሆን አላቸው።

ልጄ ሆይ፤ እንደ እንተ የታደለ ለው በዕድሜዬ ሙሉ አላገኘሁም፤ ጥንቱንም ስትጀምረው የእግዚአብሔር ፈቃዱ ኖርዋልና ነገሩ ሁሉ በቶሎ ቀናኝ እንግዲህ የሠርጉን ቀን ብቻ ተነጋግረህ መሔድ ነው እንጂ ሌላ ነገር የለም ብለው የምስራቹን ነገሩት።

ብርሃኔም እስከ ቤታቸው ተከትሎ ሔዶ ጉልበታቸውን ሰሞ ተሰናበተ።

በማግሰቱም ጽዮን ሞገሳን ፈልጎ የጋብቻቸውን ነገር አባትዋ በደስታ መፍቀዱን መምሕር ተስፋ ሥላሴ እንደ ነገሩት አድርጎ ነገራትና ሁሉቱም ለእግዚአብሔር የደስታ ምሥጋና አቀረቡ።

አቶ ክብረትም የብርሃኔን ፍዘመዶች ጠርቶ ከእንግዲህ ወዲህ ሥጋችንና ደማችን ለቀላቀል በመቋቋም ደስ ብሎኛልና ደስ ይበላችሁ እያለ ደስታውን ሁሉ ገለጠላቸው። ወዲያውም የሠርጉ ቀን ከፋሲካ በኋላ በሚያዝያ ፩ ቀን እንዲሆን ተነጋግረው ተስማሙና ብርሃኔ በጥቅምት ፪ ቀን ከእቲሳ ተነስቶ ወደ ተጉለት ወጣ። ስለ ደስታውም ብዛት የመንገዱ ድካም አልተሰማውም ነበር።

ምዕራፍ ፮

ስለ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የቃል ኪዳን ጋብቻ

ብርሃኔ የጋብቻውን ነገር ለመጨረስ ወደ እቲሳ ወርዶ ነገሩን ጨርሶ ከተመለሰ በኋላ ዘመድ አዝማዱን ለብስቦ ከጽዮን ሞገሳ ጋራ መነጋገሩን ሳይገልጥ ሚስት ለማግባት ቁርጥ አሳብ ማድረጉን ብቻ ነገራቸው። ነገሩን በሰሙ ጊዜ እንደዚህ ከሆነ የእገሴን ልጅ በያገባ ይሻላል እያሉ ሁሉም በልባቸው ማማረጥ ጀመሩ። ከመካከላቸው አንዱ አጎቱ ተነሥቶ አንኮበር ወጥቼ ሳለሁ ያቶ ገብረ ሥላሴን ልጅ እጅግ የተዋበች ቆንጆ አይቻለሁና እርስዋን ያግባ ብሎ ተናገረ።

ደግሞ አንዱ ዘመዱ ተነስቶ ወደ ሰላ ድንጋይ በወጣሁ ጊዜ ባንድ ከበርቱ ቤት አድሬ ማለፊያ የደረሰች ልጇአገረድ አይቻለሁና እርስዋን ብናጋባው ይሻላል ብሎ ተናገረ።

ሦስተኛው ዘመዱ ግን ብርሃኔ የሚያገባትን ሴት አስቀድሞ ሳያስብና ሳይዘጋጅ የነገረን አይመስልምና ሚስት ለማግባት ፈቃድህ ከሆነ የማንን ልጅ እናጋባህ ብለን ብንጠይቀው ይሻላል ብሎ ተናገረ።

በዚህም ነገር ሁሉም ከተሰማሙ በኋላ ብርሃኔን ጠርተው ሚስት ለማግባት ቁርጥ አሳብ ማድረግህን ብታስታውቀን እጅግ ደስ

አለን። ነገር ግን አሳብህ እንደምን ነው እኛ ፈልገን ብናጋባህ ትወዳለህን ወይስ አንተው ራስህ ፈልገህ ትነግረናለህ ብለው ጠየቁት።

ብርሃኔም ይህም ጥያቄ በሰማ ጊዜ እኔ ዛሬ እናንተን ለብስቤ ማስታወቁ ያለ ፈቃዳችን ሚስት እገባ ብላችሁ እንዳትቀየሙብኝ ነው እንጂ የማገባትን ሚስት ከሁለት ዓመት አስቀድሞ መርጬ ነገሩን ጨርሻለሁ። ባለቤቱ ያልወደደውን ምግብ በግድ ቢያበሉት ጤና እንዳይሆነው እንደዚሁ ራሱ ባለቤቱ ያልመረጣትን ሚስት ዘመዶቹ በግድ ቢያጋቡት ፍቅራቸው የጸና አይሆንም። ስለዚህ ለእኔ የምትሰማማኝን ሚስት ራሴ መርጫለሁና እናንተን በዚህ ሀገር እላደክማችሁም አላቸው።

ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ አባትና እናቱ ለብቻው አድርገው ለማግባት ያሰባት ሴት ሀገርዋ ወዴት፤ አባትዋም ማን፤ እንደ ሆነ ጠየቁት። እርሱም ሀገርዋ እቲሳ በሚባል በእናቱ ዘመዶች ሀገር፤ አባትዋም አቶ ክብረት መሆኑን በነገራቸው ጊዜ አባትና እናቱ ከደስታቸው ብዛት የተነሣ አንገቱን አቅፈው ይዘው ይሰሙት ጀመረ። እኛ የተጨነቅነው አንዲት ያንኮበር ወይም የይፋት ቅሬ ማግባት ያሰብህ መሰሉን ነው እንጂ እቲሳማ ጻድቁ አቡነ ተክለ ሃይማኖት የተወለዱበት የእኛው ሀገር አይደለምን። ይህንም የመሰለ መልካም አሳብ ስለ ማለብህ እግዚአብሔር ይባርክህ እያሉ ይመርቁት ጀመሩ።

የሠርጉም ቀን የተቆረጠው በዚያው ዓመት በሚያዝያ ፪ ቀን ነበርና ከፋሲካ ድግስ ጋራ የሠርጉ ድግስ ተጀመረ።

በሆንም የሠርጉ ድግስ ለታደሙትና ለሠርገኞቹ ብቻ የሚበቃ ሆኖ በልክ እንዲደገስ እንጂ ለዘፈንና ለጫዋታ ተብሎ ብዙ ድግስ እንዳይደገስ ብርሃኔ አስታውቆ ነበር።

የሠርጉም ቀን በደረሰ ጊዜ ከሚዜዎቹ በቀር አሥር ሠርገኞች ብቻ ከባልንጀሮቹ መርጦና አስክትሎ ወደ ቡልጋ ወረደ። በሚያዝያ ፲፱ ቀን እቲሳ ደረሰና ሠርገኞቹን በእናቱ ዘመዶች ቤት አቆይቶ እርሱ ብቻውን ወደ መምሕር ተስፋ ሥላሴ ሔዶ ጋብቻችን በተክለል ነውና

የተክሊሉ ሥርዓት እንዲሰናዳ ለቀሳውስቱና ለዲያቆናቱ ያስታውቁልኝ ብሎ ነገራቸው።

መምሕርም የብርሃኔ አሳብና ሥራ እንደ መጽሐፍ ቃል በመሆኑ ደስ ስላላቸው ከሌሊቱ ፤ ሰዓት ተነሥተው ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔደው ጸሎተ ተክሊሉ እንዲጀመር አደረጉ።

ጸሎተ ተክሊሉና ሥርዓተ ተክሊሉም ከተጨረሰ በኋላ ሙሽራውና ሙሽራይቱ ባንድነት ቀርበው ከዚህ ቀጥሎ ባለው ንግግር ቃል ኪዳን ተጋቡ።

በነ-ሮ ችግርና በሕማም፤ በሌላውም ይህን በመስሰ ነገር ሁሉ እየተረዳዳንና እየተጽናናን እንኖራለን እንጅ ከሞት በቀር የሚለየን የለም። ለዚህም ሁሉ እግዚአብሔር ምስክራችን ነው እያሉ እጃቸውን በወንጌል ላይ እየጫኑ መሐላ አደረጉ። ቀሳውስቱም እግዚአብሔር ቃል ኪዳናችሁን ያጽናላችሁ፤ በእምልኮቱ ለመጽናት፤ ሕጉን ለመጠበቅ ያብቃችሁ ብለው አቡነ ዘበሰማያት አሳረጉላቸው።

ይህም ሁሉ ከተደረገ በኋላ ቀሳውስቱ ጸሎተ ቅዳሴ አድርሰው ሥጋ ወደሙ አቀበሏቸው። ከቅዳሴውም በኋላ ሙሽራውና ሙሽራይቱ የተክሊሉን እክሊል እንደ አደረጉ ካህናቱም ልብስ ተክህኖ እንደ ለበሉ ወጥተው ትዋድሶ መርዓት ወትብሎ ወልድ እሁየ ቃልክ አዳም እየተባለ በቤተ ክርስቲያን ዙሪያ ዑደት ተደረገና የተክሊል ጋብቻቸው ሥርዓት ተፈጸመ።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በአቲሳ ገዳም በተክሊል እንደ ተጋቡ።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔ ወደ ዘመዶቹ ቤት፤ ጽዮን ሞገሳም ወደ አባትዋ ቤት ሔደው የደስታ ዕረፍት አድርገው ዋሉ።

በዚሁም ቀን ከማታው ባንድ ሰዓት ብርሃኔ ሚዚዎቹንና ሠርገኞቹን እስክትሉ ወደ ሙሽራይቱ አባት ቤት ሔደ።

በዚያም ዘመን በቡልጋ የጋዝ ወይም የኤሌክትሪክ መብራት አልነበረምና በአጥፋ ግቢ የወይራና የግራር ፍልጥ እንዳንዱ ሽክም ባንድ ጊዜ እየተጨመረ ይንቀላቀል ነበርና ደጃ ሁሉ የጨረቃ ብርሃን ያህል ያበራ ነበር።

በዳሱም ውስጥ ባንድ ወገን የወይራና የግራር ፍልጥ እየነደደ ደግሞ ባንድ ወገን ሚናና ሞራ ይበራ ነበር።

የሙሽራይቱም አባት ዳሉን በሙሉ ቂጠማ አስገዝጉዞ፤ በሰተ ላይም ወገን ነትና ማስ አስነጥፎ ከእድመኞቹ ጋራ ተቀምጦ ይጠብቅ ነበርና ሠርገኞቹ መጡ በተባለ ጊዜ በቶሎ እንዲገቡ አዘዘ።

በገቡም ጊዜ እንደ ደንቡ “ለምን ቆማችኋል” ተብለው ተጠየቁና “ልጅ ታደርጉን ብለን” ብለው ከመለሱ በኋላ “እጃችሁ ከምን” ቢሏቸው “ከወርቅ” ብለው ለማጫ የተያዘውን ብር አቀረቡ። ወዲያውም የሙሽራዬቱን ልብስ በሙሉ፤ የቀረውንም የሴት ጌጥ በሙሉ፤ ያባትና የእናትም ልብስ በሙሉ አቀረቡ።

ስለ ማደሪያቸውም ተጉለጹ ዋሻ አንድ የገባር መሬት፤ ደብረ ብርሃን አንድ የዲቁና መሬት፤ እምሳ ዳውላ አህል፤ ጥንድ በሮች፤ ሁለት ላሞች፤ አሥር በጎች፤ አሥር ፍየሎች፤ ሁለት በቅሎች፤ ሁለት አጋሰሶች ብለው ቆጠሩና ወደ ፊትም በሀብታችን ከምናገኘው ሁሉ የግል አናደርግም ብለው አጼ ይሙቱ እያሉ ተፈጠሙ።

ከዚህም በኋላ ለሠርገኞቹ ወደ ተሰናዳው ሰፍራ ወሰደው አሳረፉዋቸው። አንድ ሰዓትም ያህል ከቆዩ በኋላ ራት አቀረቡላቸው። የተዘጋጀውም ምግብና መጠጥ ሁሉ የሚጣፍጥና ለሰውነት የሚሰማማ ነበር እንጂ እንደ ሌሎች ሰዎች ሠርግ ምግቡ የማይጣፍጥ፤ መጠጡ የሚያሰክር አልነበረም።

ሚዜዎቹና ሠርገኞቹም ተቀምጠው የደስታ ንግግር እየተነጋገሩ ከመጫወት በቀር እየተነሡና እየቆሙ የብልግና ዘፈን እንዳይዘፍኑ ብርሃኔ ከልክሎ ነበርና እስኪጠግቡ በልተው፤ እስኪረኩ ጠጥተው የጤና እንቅልፍ ተኝተው አደሩ።

በማግሥቱም በማለዳ ሙሽራዬቱን ተቀብለው ምሳቸውን ባንድነት በልተው፤ በአባትና በእናትዋ ፊት ቀርበው ተመርቀው ተሰነባበቱና ከእቲሳ ወደ አፋፍ ወጥተው አደሩ። ከዚያም ጥቂት በጥቂት እየተጓዙ ተጉለት ደረሱ።

የብርሃኔም አባትና እናት ቤተ ዘመዶቻቸውንና ጎረቤቶቻቸውን ሲብስበው በደስታ ተቀበሏቸው። የሠርጉም ድግስ እጅግ ያማረ ነበር። ሙሽሮቹም እንደ ሀገሩ ልማድ አሥር ቀን ያህል በጫጉላ ቤት ተቀምጠው የሠርጉ ወራት ተፈጸሙ።

ብርሃኔም አማትና ምራት ምንም ቢፋቀሩ ባንድ ቤት ለመኖር የማይቻል መሆኑን አስቀድሞ ያውቅ ነበርና ይህንኑ ለአባትና

ለእናቱ ገልጦ ነግሮ በቶሎ ቤት ሠርቶ ጎጆ ወጣ። ከዚህም በኋላ ብርሃኔ የውጭውን እያሰናዳ፤ ጽዮን ሞገሳም የውስጡን እያስተነተነች ትዳራቸውን አቃንተው በፍቅርና በደስታ ይኖሩ ጀመር።

ምዕራፍ ፯

ስለ ጽዮን ሞገሳ ልጅ መውለድ

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በፍቅርና በደስታ እግዚአብሔርን በመፍራት ሰውን በማክበር አንድ ዓመት ያህል ከኖሩ በኋላ ጽዮን ሞገሳ ፀነሰችና ትልቅ ደስታ አደረጉ። እርሷም በትምሕርትና በእውቀት ያደገች ስለ ሆነች የቦካ ከመብላት፤ የኮመጠጠ ከመጠጣት ተከልከላ ጤናዋን እየጠበቀች ቆይታ ዘጠኝ ወር ከሆናት በኋላ ወንድ ልጅ ወለደች። ዕድሜዋም ፲፯ ዓመት ስለ ሆነ ለውነቷ በምጥ ሳይጎዳ በደህና ተገላገለች።

ሕፃኑም ፱ ቀን ሲሞላው ወደ ደብረ ብርሃን ወሰደው ክርስትና አስነሡት፤ የክርስትና አባቱ የድባሮ ማርያም አለቃ ወልደ አብ ነበሩ። የክርስትናም ስሙ እንደ እናቱ ወገኖች በክረ ጽዮን ተባለ።

ጽዮን ሞገሳ የተማረች ስለ ሆነች ለውነቷን በመጠበቁ በስታ የሌለባት ጤናማ ነበረችና ሕፃኑ የእናቱን ጡት በመጥባት ብቻ በየቀኑ እያደገና እየፋፋ ያድር ነበር። ነገር ግን በተወለደ ባሥር ወሩ እናቱ ጽዮን ሞገሳ ዘመዶችዋን ለማየት ወደ ቡልጋ ስትወርድ ሞግዚቱ በአንቀልባ አዝላው ነበርና እቲሳ ሊደርሱ እያቃሉት በጭንቅ ታመመ። ጽዮን ሞገሳም ከተጉለት የተነሣችበትን ቀን ትረግም ጀመረች። ይልቁንም የመክር ወራት ስለ ሆነ አባቱ ብርሃኔ አዝመራው እንዳይጠፋበት አስቦ ከሚስቱ ጋራ ወደ ቡልጋ አልወረደም ነበርና ብቻዋን ሳለች ልጅዋ በመታመሙ ንዝንዋ ከልክ ያለፈ ሆነ።

ጽዮን ሞገሳ አባትና እናቷን ለማየት ልጆቿን አሳዝላ
ከተገለጸት ወደ እቲሳ እንደ ወረደች።

ዘመዶችዋም ጭንቀትዋንና ሐዘንዋን ባዩ ጊዜ እኩሉ ትክሻ ወርዶት ይሆናልና የሚያሸ ወጌሻ እንፈልግ ብለው ሔዱ።

እኩሉም የዛር ውላጅ ይዞት ይሆናልና ወደ ደብተራ ዱባሰ ዘንድ ሔደን መጽሐፍ እናሰገልጥለት ብለው ሔዱ።

ከሰድስት ሰዓትም በኋላ የፊተኞቹ ትክሻ የሚያሸ ወጌሻ ይዘው መጡ። ቀጥሎም ሌሎቹ ዘመዶቹዋ ደብተራ ዱባሰ ጽፎ የሰጣቸውን አስማት በባሕር አረብ አሰፍተው ይዘው መጡ።

ጽዮን ሞገሳም የዘመዶችዋን አሳብና ሥራ አይታ ዘመዶቹ ሆይ፤ ስለ ልጄ በሽታ በማሰባችሁ በመጨነቃችሁ አመስግኛችኋለሁ። ነገር ግን ትክሻውን በወጌሻ ለመታሸት ሰውነቱ ያልጠነከረ ነና ሕፃን ስለ ሆነ ያጥንቶቹ መገናኛ ይለያይና የባለ በሽታ ይሆንበታል።

ስለ ክታቡም የዛር ውላጅ የሚወጣው በጾምና በጸሎት፤ በሃይማኖትም ነው እንጂ ክታብ በመሸከም አይወጣም። ይህንም ለመረዳት ብትፈልጉ ጌታችን ከደብረ ታቦር በወረደ ጊዜ ለደቀ መዛሙርቱ የነገራቸውን ነገር መመልከት ነው። ማቴ. ፲፮፥ ፳፩።

ለሌላውም በሽታ ቢሆን የሚዋጥና የሚጠጣ መድኃኒት የተገኘ እንደ ሆነ ከሥጋና ከደም ጋራ ተዋህዶ ደሙን እያጠራ በሽታውን ያጠፋዋል እንጂ በባሕር አረብ የተሰፋ ክታብ ሰውን ለማዳን አይችልምና ምንም ቢሆን በልጄ አንገት አላስረውም። ነገር ግን ቤተ ክርስቲያን ወስጂ የጌታችንን ሥጋና ደም ከተቀበለ በኋላ ቢሞትም የዘላለም ሕይወትን ይወርሳል። ጥቂትም በጎ የሆነልኝ እንደ ሆነ በአዲስ አበባ ከተማ የልጆች ሀኪም መኖሩን ሰምቻለሁና ወስጂ አሳክመዋለሁ ብላ መለሰችላቸው።

ዘመዶችዋም ወጌሻው ምንም ሕፃኑን ባያሸው መምጣቱ አልቀረምና የድካሙን ዋጋ እንደ እሞሌ ጨው ሰጥተው አሰናቡቱ። ለደብተራ ዱባሰም የክታቡን ዋጋ ሁለት ቁና ጤፍ ላኩለት።

ጽዮን ሞገሳም በማግሥቱ ሕፃኑን ወደ እቲሳ ገዳም ወስዳ ሥጋ ወደሙ ከተቀበለ በኋላ ማቃሰቱ ተወውና ትንፋሹ ተመለሰለት። ዓይኑም ፃዕረ ሞት የያዘው መስሎ ነበርና አሁን የአናቱን ፊት በደህና እያየ ፍግግ ፍግግ እያለ መጫወት ጀመረ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ጽዮን ሞገሳ አባቱ እንዳይሰማና እንዳይጨነቅ ስለ አሰበች የልጁን መታመም አልላከችበትም ነበር።

ጽዮን ሞገሳ የልጅዋን የበኩረ ጽዮንን በሽታ በሀኪም እንደ አስመረመረች።

ነገር ግን ከተወለደች ጀምሮ የአዲስ አበባን ከተማ አይታ አታውቅም ነበርና ከተማውን ለማየት ልጅዋንም ለማሳከም ስለ አሰበች የልጅን ሕመም ሳትገልጥ አዲስ አበባን አይቼ እንድመለስ ፍቀድልኝ ብላ ላክችበት።

ብርሃኔም ሚስቱ በትምሕርት ማደጓን እግዚአብሔርንም መፍራቷን ያውቃልና ሳይጠራጠር በቶሎ ሔደሽ ለቅበላ ወደ ተጉለት እንድትመለስ ፈቅጃለሁ ብሎ ላከባት።

ከዚህ በኋላ ለመንገድዋና ለአዲስ አበባ የሚበቃ ስንቁን አሰናድታ ተነሣች። ደግሞ ልጅዋ የታመመው ከተጉለት ወደ ቡልጋ ስትወርድ በአንቀልባ በመታዘቡ እንደ ሆነ አውቃ ነበርና አሁን ግን ቅርጫት አስመጥታ በውስጡ የገብስ ገለባ ሞልታ በላይ ሽማ ጎዝጉዛ በሽማው ላይ አንቀልባውን ዘርግታ ሕፃኑን አስተኛችው። በላይም ነፋስ የማይከለክል ዝንብና ትንኝ የሚከለክል ሻሽ አለበሰችው።

ከዚህም በኋላ እየተፈራረቁ የሚሸከሙት ሁለት ወንድ አሽከሮች አስከትላ ወደ አዲስ አበባ ተጓዙ።

አዲስ አበባም በደረሰች ጊዜ ወዲያው በፍጥነት የልጆች ሀኪም ያለበትን ስፍራ ጠይቃ ልጅዋን ይዞ ሔደች።

ሀኪሙም ሕፃኑን በመመርመሪያው አልጋ ላይ አስተኝቶ መስማያውን በደረቱና በትክክል በልቡም ላይ እያደረገ ከሰማ በኋላ በሽታው የሆድ መድረቅ የተነሳበትም በብርድ ምክንያት መሆኑንና አሁንም ፈጽሞ እንዳልተወደ ስለ ተረዳው የሚያስቀምጥ መድኃኒት ቀምሞ ሰጥቶ ዛሬ ማታ ከዚህ መድኃኒት በሾርባ ማንካ እንድ አጠጭውና ይደር። ይህም ያላስቀመጠው እንደ ሆነ ነገ ጧት ደግሞ እንድ ማንካ ጨምረለት። ከነገ ወዲያ ግን መልሰሽ አምጭውና እየዋሰሁ አላት።

ሕፃኑ ግን ወዲያው መድኃኒቱን እንደ ቀመስ አንድ ሰዓት ያህል ቆይቶ ተቅማጥ ጀመረውና እስኪነጋ አራት ጊዜ አስቀመጠው።

በሦስተኛው ቀን እንደ ሀኪሙ ትእዛዝ መልሳ ወደ ሀኪሙ አመጣችው።

ሀኪሙም እንደ ገና እያገላበጠ በመስማያው ከመረመረው በኋላ በሽታው ሁሉ በተቅማጥ ስለ ወጣለት ባለጤና ሆኖ አገኘው፤ ለእናቱም የምስራቹን በነገራት ጊዜ ደስታዋ ክልክ ያለፈ ሆነ።

ከስምንት ቀንም በኋላ ወደ ሀገርዋ የምትመለስበት ጊዜ ስለ ደረሰ ወደ ሀኪሙ ሔዳ ልጅዋን ያከመበትን ዋጋውን ከፈለች። ሀኪሙም ጽዮን ሞገሳ የተማረች ደግ ሴት መሆኗንና ልጅ መውደድዋን አይቶ ወደ ፊት ስለ ልጅ ማሳደግ የምታደርገውን ምክር ሊመክራት አሰበ።

ወዲያውም ወንበር አቅርቦ ጥቂት አረፍ በይና ልምክርሽ አላት። በወንበርም በተቀመጠች ጊዜ እንደዚህ እያለ ይመክራት ጀመር።

ለወደ ፊቱ ልጅ በወለድሽ ጊዜ ልጁን ዘወትር ጧትና ማታ ለብ ባለ ውኃ ማጠብ ነው። ከታጠበም በኋላ በፍጥነት በፎጣ አብሶ ማድረቅ ነው እንጂ እንደዚሁ የቆየ እንደ ሆነ በቅዝቃዜ በሽታ ይይዘዋል። ከዚህም በኋላ የሚሞቅ ልብስ ሽልብሶ ባልጋ ላይ አስተኝቶ እንቅልፍ እንዲወስደው ማድረግ ነው።

ጡትሽ እንዳይደርቅ ሆምጣጣ ነገር አትቅመሽ፤ ነገር ግን ውኃ የሚያስጠማ ምግብ እየተመገብሽ ቢገኝ ወተት ባይገኝም ፈልቶ የበረደና የጠራ ውኃ በብዙ ጠጭ። ምናልባትም በማናቸውም በሽታ የታመምሽ እንደ ሆነ ለልጁ የላም ወይም የፍየል ወተት እያፈሉ ሲበርድ ይስጡት እንጂ አንች እንዳታጠብው፤ ተጠንቀቁ። የላም ወይም የፍየል ወተት ባይገኝ እንኳን እንደ ገንፎ ወይም እንደ ሙቅ የመሰለ የአህል ምግብ ወይም የሥጋ መረቅ መስጠት ነው።

በልብሱ ላይ ሽንቱን የሸናበት እንደ ሆነ ወይም ሌላ እድፍ ነገር ያየሽበት እንደ ሆነ ልብሱን ለውጠሽ ሌላ የታጠበ ልብስ አልብሽው። ለመቸውም ቢሆን ቢገኝ አራት ባይገኝም ሁለት ጥብቆ እያሰፋሽ እያለዋወጥሽ ማልበስ ነው።

በላምንት በላምንት አንዳንድ ማንካ የጉሎ ዘይት ወይም ሌላ የሚያስቀምጥ መድኃኒት ማጠጣት ነው። መድኃኒቱ ግን ሀኪም ያልፈቀደውና ያልተፈተነ እንዳይሆን መጠንቀቅ ያስፈልጋል።

ደግሞም ባለቀለ ቁጥር ጡት አትስጭው፤ ነገር ግን ጧት እንድ ጊዜ፤ ደግሞ በሦስት ሰዓት እንድ ጊዜ፤ በስድስት ሰዓት እንድ ጊዜ፤ በዘጠኝ ሰዓት እንድ ጊዜ፤ ፀሐይ ሊጠልቅ እንድ ጊዜ አጥቢው፤ ሌሊትም እንደዚሁ ሁለት ጊዜ ብቻ አጥቢው።

ከአታክልትም ሙዝ፤ በሀረ ሎሚ፤ ድንች ይህን የመሰለ ሁሉ ለልጅ መልካም ነው። ለማናቸውም ቢሆን በወር በወሩ አንችን ልጆሽንም ሀኪም ቢመረምራችሁ መልካም ነው።

ይህንም የመክርሁሽን ሁሉ ብታደርገ ልጅሽ በጤና ያድግልሻል፤ አንችም ያለንዘን ትናሪያለሽ እያለ እጅግ ደስ በሚያሰኝና ወደ ልብ የሚገባ ምክር መከራት።

ጽዮን ሞገሳም ከወንበር ላይ ተነሥታ ቆማ ሀኪሙ ስለ መከራት ምክር ሁሉ አመስግና ወደ ቡልጋ ሔደች።

ቡልጋም በደረሰች ጊዜ የሀኪሙን ነገር ለዘመዶችዋ ነገረቻቸው። እነርሱም ሕፃኑ በስምንት ቀን እንደ ዳነ መልኩም እንደ ተለወጠና እንዳማረበት አይተው ሀኪም ማለት እንደ እግዚአብሔር ነውን እያሉ አደነቁ።

ጽዮን ሞገሳም ባልዋ ብርሃኔ ለቅበላ ወደ ተጉለት እንድትመለስ አስታውቋት ነበርና ቅበላ መድረሱን እይታ ከዘመዶችዋ ተሰናብታ ወደ ተጉለት ወጣች። ልጅዋም በአንቀልባ የታዘለ እንደ ሆነ እንደ ፊተኛው እንዳይታመም ስለ ፈራች ወደ አዲስ አበባ በወለደችበት ቅርጫት ውስጥ አግብታ ወንዶች አሽከሮች እየተፈራረቁ ተሸክመውት ወጡ።

ብርሃኔም ሚስቱ ጽዮን ሞገሳ የባልዋን ትእዛዝ ፈጸሚ መሆኗን ያውቅ ነበርና ለቅበላ ስምንት ቀን ሲቀረው እስከ ደብረ ብርሃን ወጥቶ ተቀበላት። የተወደደች ሚስቱንና ልጁንም በማየቱ እጅግ ደስ አለው።

ወደቤታቸው በደረሱ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ተሰብስበው እንኳን ደህና ገባሽ እያሉ ሰላምታ አቀረቡላት።

ሁለት ቀንም ካረፈች በኋላ በየጎረቤትዋ እየሔደች የባሏን ዘመዶች፤ ሽማግሎችንና ባልቱቶችን ስትጠይቅ ለነበተች።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በደስታ ነዋሪዎች ስለ ሆኑ በኩረ ጽዮንን በወለደች በሦስተኛው ዓመት ሌት ልጅ ወለደችና የክርስትና ስምዋ ወለተ ጽዮን ተባለ። ደግሞ ወለተ ጽዮንን በወለደች በሁለተኛው ዓመት ሌላ ወንድ ልጅ ወለደችና የክርስትና ስሙ ተክለ ጽዮን ተባለ።

ቀጥላ ደግሞ በሦስተኛው ዓመት ሌላ ሌት ልጅ ወለደችና የክርስትና ስምዋ በአባትዋ በብርሃኔ ወገን ጥንተ ብርሃን ተባለች። ከዚህ በኋላ ግን መውለድ ተዋትና እነዚያኑ አራቱን ልጆችዋን ታላድግ ጀመር።

ልጆችዎም ካደጉ በኋላ ሁለቱ ወንዶች ልጆች ወደ ደብረ ብርሃን እየወጡ ተምረው ዳዊት ደገሙ። ሁለቱን ሴቶች ልጆች ግን እናታቸው ጽዮን ሞገሳ በቤትዋ እያስተማረች ዳዊት አስደገመቻቸው። የእጅ ሥራም ተምረው አወቁ። በቤትም ውስጥ በሚሆነው ሥራ ሁሉ እናታቸውን እየረዱና እያገለገሉ በማድጋቸው የእባታቸውም የእናታቸውም ወገኖች ሁሉ እጅግ ደስ አላቸው።

§

ምዕራፍ ፮

ስለ ሥላሴ በዓል ዝክርና ስለ ብርሃኔ ሞት

ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳ ለሥላሴ በዓል ዝክር ያዘከሩ ነበርና ለጥር ሥላሴ ቤት ሙሉ ድግስ ስለ ደገሱ የደብረ ብርሃን ካህናት ወደ ተጉለት ወርደው ዝክሩን ሲበሉና ሲጠጡ ውለው በዚያው አድረው ነበር። በማግሥቱም ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ ከልጆቻቸው ጋራ ባንድ ገበታ ተቀምጠው ሲበሉ የደብረ ብርሃን አለቃ ወደ እልፍኝ ተጠርተው ገብተው ነበርና ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳን ልጆቹንም ባንድ ገበታ ተቀምጠው ሲበሉ ባዩ ጊዜ ፊታቸውን ወደ ብርሃኔ አዙረው ከዳዊት መዝሙር ፻፳፯ኛውን ፍሬ ጸማክ ተሰለደ።

በፀሐ አንተ ወሠናይ ለክ።

በእሴትክ ከመ ወይን ሥሙር ውስተ ጽርሐ ቤትክ።

ወውሉድክ፤ ከመ ተከለ ዘይት ሐዲስ፤ ዐውደ ማዕድክ።

ናሁ ከመዝ ይትባረክ ብእሴ ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር።

ይባርክ እግዚአብሔር እምጽዮን።

ወትሬኢ ሠናይታ ለኢየሩሳሌም።

በኩሉ መዋዕለ ሕይወትክ።

ወትሬኢ ውሉደ ውሉድክ።

ሰላም ሳዕለ እስራኤል እያሉ እጅግ ደስ የሚያስኝ ቃል ተናገሩ።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ አራት ልጆች ከወለዱና ካደጉላቸው በኋላ ባንድነት ተቀምጠው ሲበሉ የደብረ ብርሃን አለቃ እንደ መረቋቸው።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የልጅ ልጆች አይተው ሽምግለው ዕድሜ ጠግበው በፍቅርና በደስታ ከኖሩ በኋላ ብርሃኔ በድንገት በሽታ ታመመና ሞተ። ጽዮን ሞገሳም አርባውን አውጥታ በባልዋ ናፍቆትና ኃዘን ሰውነቷ ስለ ደከመ በቶሎ አረፈችና ሁለቱም በደብረ ብርሃን ተቀበሩ።

ይህንም በመሰለ ጋብቻ ተጋብተው፤ ልጆች ወልደው፤ የልጅ ልጆች አይተው የሚሞቱ ባልና ሚስት እጅግ የታደሉ ናቸው።

ተጨረሰ፤ አሜን።

ክፍል ፩ አዲስ ዓለም
የቅኝና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ

መቅድም

ሰው በዚህ ዓለም በሚኖርበት ዘመን ሁሉ ለሕይወቱ እንጀራ፤ ውኃ፤ ልብስ ካገኘ ይበቃው ነበር። ነገር ግን ለእንጀራው ወጥ፤ ለውኃውም ማር፤ ወይም ወይን እየተሰናዳ መጨመሩ መብሉና መጠጡ ጣዕም ያለው እንዲሆን ነው። ለልብሱም ሐር ወይም ጥሰት መጨመሩ ማየቱ ደስ እንዲያለኝ ነው እንጂ ሌላ ምክንያት የለውም።

ደራሲም ድርሰት እየደረሰ መጽሐፍ ሲጽፍ ከመላእክትና ክለው፤ ከእንስሳና ከአራዊት፤ ከአዕዋፍና ከተንቀሳቃሽ፤ ከተረትና ከጫዋታ፤ ከደስታና ከኃዘን ከሌላውም ይህን ከመሰለው ነገር ሁሉ ምሳሌ እያመጣና እየጨመረ መጻፉ ለእንባቢው እንዳይለለቸውና ለሰሚውም እንዲገባው ነው እንጂ ሌላ ምክንያት የለበትም።

አሁን ዛሬ በባቡር ወይም በመርከብ ለመሔድ ያለቡ ሰዎች አስቀድመው ልዩ ልዩ የሆኑ መጻሕፍትንና ጋዜጦችን እየገዙ ይይዙና በየተራ እያነበቡ ሲጓዙ ረጅሙን ጉዞዎቻቸውን ያለደካምና ያለመሰልቸት ያሳልፋታል።

በመንፈሳዊም ነገር ቢሆን በገዳምና በሌላም ስፍራ የሚኖሩ ሰዎች የሚፈልጉትን ነገር ከእግዚአብሔር ለማግኘት ዳዊትና ውዳሌ አምላክ፤ አርጋኖንና መልክአ ጉባኤ፤ ይህንም የመሰለውን የጸሎት መጽሐፍ፤ እየለዋወጡ መድገማቸው እዳይለለቸቸው ልባቸው እንዳይዘነጋ፤ የጸሎቱ ቃል በአነጋገር ሲለዋወጥ ደስ እያቸው ከጸሎት እንዳያቋርጡ ረጅሙም ሰዓታቸው ሳይታወቅ እንዲያልፍላቸው ነው እንጂ በልዩ ልዩ የጸሎት መጻሕፍት የተጻፈው ቃል በእጭሩ ሆኖ በአቡነ ዘበሰማያት ውስጥ ይገኛልና አቡነ ዘበሰማያትን ብቻ መድገም ይበቃ ነበር። ነገር ግን አንዱን ቃል ቀኑን ሁሉ እየመላለሱ ቢናገሩት መሰልቸቱ አይቀርም ተብሎ ሌሎችንም የጸሎት መጻሕፍት መድገም የሚያስፈልግ ሆነ።

በዚህም መጽሐፍ የሚገኙት ፍሬ ነገሮች ምንም ጥቂቶች ቢሆኑ ነገሩን ገልጦ ማስረዳት የሚያስፈልግ መስሎ ስለ ታየኝ ያልተደረገውን ነገር በልብ አሳብ ብቻ እንደ ተደረገ እስመስዬ በአንድ በተማረ ልጅና ሳይማሩ በልማድ በሚኖሩ በአንድ ቄስ መካከል የተነሣውን ክርክር ምሳሌ እያደረግሁ በረጅሙ ጽፌዋለሁና አንባቢዎቼ ሳይሰለቹ ያነበቡት እንደ ሆነ ከፍሬ ነገሩ ሲደርሱ ደስ ይላቸዋል።

ገበሬ እንኳ አስቀድሞ ሳያርስና ሳያርም ሳይኮጉኩትና ውኃ ሳያጠጣ የዘራውን ፍሬ ለማግኘት አይችልም። ፍሬውን ካገኘ በኋላ ግን ደስ ይለዋል እንጂ ያለፈውን ድካሙን ሁሉ አያስበውም።

መጽሐፍ የሚያነብ ሰውም ባለመሰልቸት ሲያነብ ለአሳቡ የሚለማማውን ምሥጢር ያገኘ እንደ ሆነ ደስ ይለዋል እንጂ የንባቡን መርዘምና በማንበብ መድከሙን አያስበውም።

ደግሞ አሳቡ ጥቂት ጥቂት ይለዋወጥ እንጂ የዚህ መጽሐፍ ዋናው ጥቅሙና ፍሬ ነገሩ የተሳሳተውንና በልማድ የቆየውን ነገር በማሻሻል ለማደስ ነው እንጂ ሌላውን ሰው ለመጉዳት ራሱን ብቻ ለመጥቀም የታሰበ ነገር የለበትም።

እንዳንድ ሰዎች ብዙ ዘመን የኖረውን ልማድ ማሻሻል ማደስ እንደ ነውር ይመስላቸዋል። ይኸውም የቀድሞውንና የዛሬውን ታሪክ ካለማንበባቸውና ካስመረዳታቸው የተነሣ ነው እንጂ ታሪክ አንብበው በነበሩ ዛሬ በዓለም ላይ ልማዱን ያላሻሻለና ያላደሰ ሕዝብ አለመኖሩን ያገኙት ነበር።

ሌላውስ ይቅርና ሕዝብ እግዚአብሔር፤ ውሉደ እግዚአብሔር የተባሉት የእስራኤል ካህናት እግዚአብሔር በሙሴና በአርጋን አድሮ በሠራላቸው ሕግ የተጻፈውን ልማድ እያሻሻሉ አድሰውታል። በቀድሞ ዘመን የእስራኤል ካህናት ለእግዚአብሔር መሥዋዕት ነው አያሉ በግና ፍየል፤ ጊደርና ወይፈን፤ ርግብና ዋኔ እያረዱ ደሙን እየረጨ ስቡንና ሞራውን እያጤሱ ይኖሩ ነበር። ዛሬ ግን በማናቸውም አገር የሚኖሩ የእስራኤል ካህናት የበግና የፍየል፤ የጊደርና የወይፈን

መሥዋዕት እየሠወ ደም ይረጫሉ፤ ስብና ሞራ ያጤሳሉ ተብሎ አይወራባቸውም።

የመሐመድ ልጆች እስላሞች እንኳ ከሃይማኖት በቀር የምግባርና የልማድን ነገር ሁሉ እያሻሻሉና እያደሉ መሔዳቸው በዓለም ሁሉ ተስምቶ በታሪክ ተጽፏል።

ለለዚህ የዘመነ ሐዲስ ካህናትም በሕገ ወንጌል ያልተጻፈውን በስሕተት እየገባ ልማድ ሆኖ የቆየውን አንዳንድ የምግባር ነገር ቢያሻሽሉና ቢያድሱ ያስመለግናቸዋል እንጂ አያስነቅፋቸውምና በምሳሌ እየሆነ በልብ ሐሳብ የተጻፈውን ይህን መጽሐፍ በቅን ልቡና ቢያነቡት ለማሻሻሉ ሥራ እንዲረዳቸው አርግጥ ነው።

እግዚአብሔር የልጁን የኢየሱስ ክርስቶስን ብርሃን ለሁላችንም ያበራልን፤ አሜን።

ዓወቀ ከሙሴ ላሩስ ጋር ወደ ጂቡቲ ሲወርድ።

ምዕራፍ ፩

ስለ ዓወቀ ትውልድና ወደ ፓሪስ ስለ መሔዱ

በተገብረው አውራጃ የሚኖሩ አቶ አንደ ልቡ የሚባሉ ሰው ነበሩ። እርሳቸውም የወገዳዋን አመየት እንደሻሸን አግብተው ዓወቀን ወሰዱ። ዓወቀም ከልጅነቱ ጀምሮ ብልህ ነበረና የአውሮጳን ወሬ ሁሉ እየለማ ወደ አውሮጳ ሔዶ ጥበብና አውቀትን ለመማርና እንደ አውሮጳ ሕዝብ ለመሠልጠን ይመኝ ነበረ።

ነገር ግን አባትና እናቱን ስለ ፈራ ይህን ምኞቱን ለማንም አልገለጠም። ይህም አሳቡ በፍርሐት ምክንያት የማይፈጸም መሆኑን ልቡ በተረዳው ጊዜ ለአባትና ለእናቱ ሳያስታውቅ ኩብልሎ ለመሔድ ቁርጥ አሳብ አደረገ። ዋናውም ችግሩ ስለ ገንዘብ ነበረና ሙሴ ላሩስ የሚባል ፈረንሳዊ በመጣ ጊዜ ለእርሱ ሎሌነት ተቀጥሮ ወደ ጅቡቲ ወረደ።

ጅቡቲም በደረሰ ጊዜ አሳቡን ሁሉ ለሙሴ ላሩስ አጫወተው። ሙሴ ላሩስ የዓወቀን አሳብ በለማ ጊዜ የኢትዮጵያ ወዳጅ ነበርና እጅግ ደስ አለው። የመርከቡንም የባቡሩንም ከሣራ እኔ እከፍልልሃለሁ ብሎ ይዞት ወደ ፓሪስ ተሻገረ።

በፓሪስም ወደ ትምሕርት ቤት ገብቶ ይማር ጀመረ። በዚያም ያሉት የፓሪስ ልጆች ሁሉ በመልክና በጥቁረቱ ይስቁበት ነበረ። እርሱ ግን ልቡ ወደ ትምህርቱ ነውና ውርደቱንና ችግሩን ታግሦ በትምህርት ቤቱ ለባት ዓመት ተቀመጠ። ቋንቋም፣ የእጅ ሥራም ተማረ። አገሩንም ለመደው። እነዚያም በመልክና በጥቁረቱ የሚስቁበት ልጆች ከመላመድ የተነሳ ሊወዱትና ሊያከብሩት ጀመሩ።

ነገር ግን ማንም ሰው ቢሆን ምንም በውጭ አገር ደስ ቢለው ልቡ ካገሩ አይለይምና ዓወቀ ወደ አገሩ ወደ ኢትዮጵያ ለመመለስ ያስብ ጀመረ። ይህም አሳቡ እየበረታበት ስለ ሔደ በቶሎ ተነስቶ ወደ ኢትዮጵያ ተመለሰ።

ዓወቀ ዘወትር በአውቶሞቢልና በሠረገላ በትራምድ እንደ ነት በለሰለሰ በፓሪስ መንገድ መመላለስ ለመደና አሁን ያንን የተጉለትን ዳገትና ቁልቁለት እንደ ምን ያድርገው። በበቅሎም እንዳይቀመጥ ቁልቁለት ሆነበት። በእግሩ እንዳይሔድ ያንን የፓሪስ ጫማ ለክቷልና ድንጋዩ እየገጨው፤ ሱፋጩ እየቆረጠው አስቸገረው። ግን ምን ይደረጋል፤ መቸም የፓሪስ መንገድ አልተገኘም። እንዲሁ ሲወድቅ ሲነሣ በብዙ ጭንቀት ከአባቱ ቤት ደረሰ።

አቶ እንደ ልቡም ባለ ብዙ ወገን ነበሩና የጠፋው ልጃቸው ተመልሶ መጣ ተብሎ በተወራ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ከየስፍራው ተሰበሰበ።

ዓወቀም ዘመዶቹ መሰብሰባቸውን በሰማ ጊዜ ከፓሪስ ይዞት የመጣውን ማለፊያ ኮት ለበሰና ሊገናኛቸው ወጣ።

ነገር ግን ከተለያዩ ሰባት ዓመት ሆኖ ነበርና ደግሞ እንደ ፈረንጅ ኮት በመልበሱ ወንድማቸው መሆኑን አጡት። ይልቁን ደግሞ ዓወቀ እንደ ፓሪስ ሰዎች ጢሙን ሁሉ በሙሉ ላጭቶት ነበረና በጦርነት ውስጥ የተጎሳቆለ መስሏቸው ደነገጡ። እርሱም እኔ ወንድማችሁ ዓወቀ ነኝ እያለ ሁሉንም በየተራ ይስማቸው ጀመረ።

ዘመዶቹም በእርግጥ እርሱ መሆኑን ከተረዱት በኋላ ምነው ምን ሆነሃል አብደሃልን፤ ወይስ በጤናህ ነውን፤ እንዴት እንደ እብድ ጥብቆ ብቻ ለብሰህ ትሔዳለህ አሉት።

ዓወቀም መለሰ፤ ዘመዶቹ ሆይ፤ እናንተ ባትለምዱት የእብድ ልብስ መሰላችሁ እንጂ ይህስ የሥልጣኔ ልብስ ነው።

ያገራችን ልብስ በትልልቅ ሰዎች ፊት ለመቆም ቢሆን ካላደገደጉት አይሆንም። ለእርሻ ሥራም ቢሆን ጠቅልሎ በድምበር ላይ ካለበቀመጡት ይህን አጣፍቶ ለማረስ አይቻልም።

ለንግድም ሥራ ቢሆን ጠቅልሎ በአጋሠሥ ላይ ካልጫነት የበረሃ ቆንጥርና ቀንተፋ ይቀደዋል። ደግሞ መጫኛ ለመሳብ፤ ጭነት ለማደላደል ይህን ለመሰለው ሥራ ሁሉ የማይመች ነው። በጦርነትም

ጊዜ ቢሆን ይህን ሽማ አጣፍቶ ለመዋጋት እጅግ ያስቸግራል። ያገራችን ልብስ ጥቅምነቱ ለሌሊትና ለጧት ብርድ ብቻ ነው።

ዓወቀ ኮት በመልበሱ ዘመዶቹ እንደ ተቆጡትና እንዳስረዳቸው።

ደግሞ ቀለም ያልገባ በነጭነቱ የቆየ ስለ መሆኑ በአራት ቀን፤ በአምስት ቀን ካላጠቡት እድፍ ይይዛል። ያደፈ ልብስም መልበስ ለማያየው ሰው ሁሉ ያስጠይፋል። የኮት ልብስ ግን ለማናቸውም ሥራ ሁሉ የተመች ነው። በትከሻና ባንገት፤ በደረት ጌጥ ቢያጌጡበት ያሣምራል። በብሩሽ ቢጠርጉት እድፋ ይለቃል። ልብስ ማለት ይህ ነው። ደግሞ የልብስና የምግብ ነገር ባለቤቱ እንደ ወደደ ቢያደርግ አይከለክልምና ለኔ ይህ የለበስሁት መልካም ነው። ለእናንተም የለበሳችሁት መልካም ነው እንጂ የሚያነቃቅፍ ነገር የለበትም። አውሮጳችም ቀድሞ እንደኛ ሀገር የመለለ ልብስ ይለብሱ ነበረ።

ሕንድም፣ ቻይናም፣ ጃፓንም፣ ምስርም ልዩ ልዩ ልብስ ነበራቸው። ነገር ግን አሁን የሚበዙት የአውሮጳን ልብስ መርጠው ኩት ይለብሳሉ። ስለዚህ እኔም ይህን ልብስ ወድጀዋለሁና መርቁልኝ አላቸው።

ዘመዶቼም ይህን በሰሙ ጊዜ ወንድማችን በእርግጥ አብዶአልና አሥረን ወደ ጠበል እንወሰደው ብለው መከሩበት። አቶ እንደ ልቡም ሰባት ዓመት ሙሉ ዓይኑን ሳያዩትኋ የኖሩትን ልጃቸውን ዘመዶቻቸውን ደስ ለማሰኘት ሲሉ አሥረው ወደ ጠባል ሰደዱት።

ዓወቀ አውቀቱ በትምህርት የጸና ስለ ሆነ በዘመዶቹ ማስፈራራት የለበሰውን ኩት ለመለወጥ አልወደደምና አንድ ወር ሙሉ ከታሠረ በኋላ ዘመዶቹ አሳቡ የማይለወጥ ብርቱ መሆኑን አይተው ስንት ወር ታሥሮ ይቀመጣል ይፈታና እንደ ፈቃዱ ይሁን ብለው ፈቱት።

ዓወቀም በተማረው ትምሕርት ለመንግሥቱ አገልግላለሁ፤ ሰውነቴን ደስ አስኛለሁ እያለ ሲያስብ ገና በመጀመሪያ እንደዚህ ያለ ሁከት ስለ አገኘው እጅግ አዘነ። ከፓሪስም ወደ ሀገሩ ለመመለስ ያሰበበትን ቀን ይረግም ጀመረ። ቢቻለውም ወደ ፓሪስ ለመመለስ ይመኝ ጀመረ።

ምዕራፍ ፩

ስለ አቶ እንደ ልቡ መታመምና መሞት

ዓወቀም ይህን በመሰለ አሳብ ተጨንቆ ሳለ አባቱ አቶ እንደ ልቡ በድንገት ታመሙና ተኙ። በሁለተኛውም ቀን ፈረሱን ጭኖ ሀኪም ለመፈለግ ወደ አዲስ አበባ ጋለሰ። አዲስ አበባም በደረሰ ጊዜ ከሀኪሙ ጋራ ተነጋግሮ ሀኪሙን ይዞ ወደ ተጉለት ተመለሰ። ዘመዶቼም አቶ እንደ ልቡን ለመጠየቅ ተሰብስበው መጥተው ነበረና ዓወቀ ሀኪሙን ይዞ ሲመጣ ባዩ ጊዜ እጅግ ተቆጣና ዓይናቸውን ወደ አቶ ዓወቀ አፍጥጠው መቸስ አንተ የማታመጣው ነገር አለን። ደግሞስ የፈረንጅ መድኃኒት አጠጥተህ አጉታችንን ለመግደል አስበሃልን፤ ከዚህ ይልቅ ወደ ደብተራ ገብረ ጳድቅ ዘንድ ሔደህ መጽሐፍ አታስገልጥላቸውምን። የመንዘ

ደብተራ ወልደ ሐና መጽሐፍ እየገለጡ መድኃኒቱን በቀንድ ቢላዎ እየቆረጡ እነመየት ወላንሳን፤ እንደሻቃ በድሉን አድነዋቸው የለምን። የሀገራችን መድኃኒት ሳለ ሀኪም የሚሉ ለምን አመጣህብን። አሁንም ለአባትህ አዝነህ እንደ ሆነ ወደ ደብረ ብርሃን ወይም ወደ አንክበር ውጣና መጽሐፍ አስገልጥላቸው። የሀኪም መድኃኒት ግን ምንም ቢሆን አናቀምሳቸውም አሉት።

ዓወቀም ይህን ሁሉ በሰማ ጊዜ እጅግ አዘነ። አሳቡና አሳባቸውም ባለመጋጠሙ እጅግ ተበላጩ። ወደ ፓሪስም ለመመለስ ቁርጥ አሳብ ካደረገ በኋላ አባቱ በእግዚአብሔር ጻፉ፤ ባልጋ ቁራኛ ተይዘው ሳሉ ትቶ ለመሔድ ኃፍረት ሆነበት። ለሀኪሙ ግን ከአዲስ አበባ እስከ ተጉለት የደከመበትን የኪሣራውን ክፍሎ መለሰው።

አቶ እንደ ልቡም በሽታቸው እየጠነከረ ይሔድ ጀመረ። ከዚህም በኋላ ያቶ እንደ ልቡ ዘመድ አዝማድ ተሰብስበው ያጉታችን በሽታቸው እየጠነከረ ይሔድ ጀመረ። አሁንም ሁለቱ ሴቶች ልጆቻቸው ቤጌምድር ናቸውና ለመቃብር እንኳ ቢደርሱ መላክተኛ እንላክ ብለው መከሩ።

ዓወቀም እንደዚህ ሲማከሩ በሰማ ጊዜ ለዚህስ አታሰቡ፤ እኔ እልካለሁ ብሎ አሽከሩን ጠርቶ በቶሎ ዳለቻውን ፈረሰ ጫንና ወደ አንክበር ውጣ። አንክበርም ስትደርስ ወደ ስልክ ቤት ሔደህ የአባታችንን መታመም ለእንቶቼ በስልክ ንገር አለው። አሽከሩም እንደ ታበዘ በቶሎ ፈረሱን ጭኖ ወደ አንክበር ውጣ። ከዚያም ወደ ስልክ ቤት ገብቶ አሎ፤ አሎ፤ ጉንደር አሎ ብሎ ጠራ። ስልክኛውም በቀረበ ጊዜ ለከንቲባ እንግዳዬ ሚስትና ላለቃ ሣህሉ ሚስት አባታችሁ አቶ እንደ ልቡ በጠና ታመዋልና በነፍሳቸው ድረሱ ብለህ ንገር ብሎ ወደ ተጉለት ተመለሰ። ስልክኛውም ሔዶ በነገራቸው ጊዜ ተልኮ የመጣው ማነው? ብለው ጠየቁት።

እርሱም በስልክ ነው እንጂ መላክተኛስ አልመጣም ብሎ መለሰላቸው።

ስልክ ማለት ምንድነው? አሉት።

በነሐስ ሽቦ ላይ ቃሉ ሁሉ ይመላለሳል። ያንዱን ወር ጉዳና ባንድ አፍታ ይደርሳል። ከፈረንጅ አገር የመጣ ብልሃት ነው አላቸው።

ወይ መስጋቢት ሆይ፤ ከቶ እያደረ ምን ይመጣ ይሆን። የሰው ቃል በሽቦ ላይ ይሔዳል የሚባል ጉድ አስ ዛሬ ሰምተን እናውቅም ብለው ዝም አሉ። ወደ ማታም ባሎቻቸውም ይህን በሰሙ ጊዜ እምን የዚህን የስልክ ነገር እኛም ጃምተናል። ነገር ግን ቃሉን የሚያመለክት ሰይጣን ነው አሉ። ሐሰዚህ የስልክ ወሬ ምንም ቢሆን አይታመንም። ሰይጣኑ ያልሞተውን ሰው ሞተ፤ ያልታመመውን ሰው ታመመ፤ እያለ ይናገራልና አይዟችሁ አትደንግጡ አሏቸው። ከዚህ በኋላ እንደ ገና ልባቸውን አጽናነተው ዝም ብለው ተቀመጡ። እቶ እንደ ልቡ ግን በሽታቸው እየጠነከረ፤ ሰውነታቸው እየመነመነ ይሔድ ጀመረ።

በቤጌምድርም ላሉት ልጆቻቸው በስልክ ተልኮ ነበረና ሠላላ ቀን ሙሉ ምንም ምላሽ ስላልመጣ ዘመድ አዝማዱ እንደ ገና ተሰብስበው ያቶ እንደ ልቡ ሴት ልጆች በቶሎ እንዲመጡ ተልኳል ተብሎ ነበረ። ነገር ግን እስከ ዛሬ ድረስ መላክተኛው እንኳ አልተመለሰም። አሁንም አቶ እንደ ልቡ የሚተርፉ አይመስሉምና ልጆቻቸው ለመቃብር እንኳ ሳይደርሱ መቅረታቸው ነው። እንደምን እናድርግ ይሆን እያሉ ሲጨነቁ ዓወቀ በሰማ ጊዜ ምናልባት የስልኩ ቃል ባይደርስላቸው ይሆናል ብሎ መለሰ።

በዚያ ጊዜ ሁሉም ዓይናቸውን ወደ እርሱ አፍጥጠው ስልክ ማለት ምንድን ነው አሉት። ስልክማ ስልክ ነው። ያባታችንን መታመም ለእንቶቹ ንገር ብዬ አሽከራን ወደ አንኮበር መላኬ በስልክ እንዲነግራቸው ነው እንጂ በእግረኛማ ቤጌምድር ደርሶ እስቲመለስ አንድ ወር ያስፈልገው የለምን ብሎ ነገሩን ገለጠላቸው።

በዚያ ጊዜ ወንዶቹም ሴቶቹም እየተነሡ እጃቸውን ማጨብጨብ፤ ከንፈራቸውን መንከስ ሆነ። ፓሪስ ደርሶ የተመለሰ ሁሉ ራሱ እየዞረ መበላሸቱን ስናውቅ አንተን አምነን መላክተኛ ሳንልክ መቅረታችን አብዶቹ እኛ ነን አሉት። ነገር ግን በትምሕርት ቤት ያደገ ሰው ጊዜ ሲመቸው ምንም ቢሆን የፖለቲካ ነገር መናገሩ አይቀርምና

እብዶቹ እኛ ነን ማለታቸውን ለምቶ ይህ እርግጥ ነው ከናንተ የበለጠ ዕብድ የለም ብሎ ሳቀባቸው። ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ አቶ እንደ ልቡ ደክመው ኑረው ለኑዛዜ ቄስ ጥሩልኝ አሉ። ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ የነፍስ አባታቸውን መምሬ ሰባጋዲስን በቶሎ አስጠራላቸው። እቶ እንደ ልቡም ኑዛዜያቸውን ጀመሩ። የተጉለቱን መሬቱን ሚስቱ እንደሻሽ ትጦርበትና በኋላ ለልጇ ለዓወቀ ይሁን። የመንዙን ርስቱን ቤጌምድር ላሉት ለሁለቱ ሴት ልጆቹ ሰጥቻለሁ። የደብረ ብርሃኑም መሬቱ ለዓወቀ የጦር መቋሚያ ይሁነው። ለነፍስ አባቱ ቁርባኑን፤ የጎሽ ዋንጫዬን፤ የታመምሁበትን ልብሴን ለጥቻለሁ ብለው ኑዛዜያቸውን ጨረሱ።

ኑዛዜያቸውንም ከጨረሱ በኋላ ሁለት ሰዓት ያህል ቆይተው አረፉ። ወዲያው በተጉለት ዙርያ የሚኖሩት ዘመድ አዝማዳቸው ሁሉ እየተጠሩ መጡ። ሴቶቹ ፊታቸውን እየነጩ፤ ቀሚላቸውን እየቀደዱ፤ ደረታቸውን እየመቱ ያለቅሱ ጀመሩ።

ደግሞ በተጉለት አውራጃ ያሉት ካህናት ሁሉ ጥናችሁን እየያዛችሁ ኑ ተብለው ነበርና ፲፭ ጥና መጣ። ደብረ ብርሃኖችም መጥተው ነበረ። ከዚህም በኋላ ቄሱ፤ ዲያቆኑ፤ ሳታት ቋሚው ባንድ ወገን ሆኖ እግዚአታውን፤ ሃሌታውን፤ ግንዛቱን፤ ነክኩቸውን ያደርስ ጀመረ። ደብተራ ደብተራውም ባንድ ወገን ሆኖ ዳዊቱን፤ መዋሥዕቱን ያደርስ ነበረ።

አቶ እንደ ልቡ ሞተው ካህናቱ ሲፈቱና ዘመዶቻቸው ሲያለቅሱ።

አቶ ዓወቀ ግን ወደ አልፍኝ ገባና የዘወትር ልብሱን አወለቀና ጥሩ ጥሩ የሆነ ኮትና ሱሪ ለበሰና፤ በግራ ክንዱ ላይ ትንሽ የጥቁር አጥላስ ቅዳጅ በመርፌ ሰፋና ዓይኑን በመሐርም ጠረግ ጠረግ እያደረገ በአባቱ ሬሳ አጠገብ ቆመ። በዚያ ጊዜ ቀላውስቱም ግንዛቤ መድገማቸውን ትተው፤ ደብተሮችም መዋሥዕት መምራታቸውን ትተው፤ ዘመድ አዝማዱም ልቅሷቸውን ትተው ዓወቀን ያዩ ጀመረ።

ከመካከላቸውም አንዱ ዘመዱ ወደ ዓወቀ ቀረበና ምነው ወንድሜ አቶ እንደ ልቡን ያህል አባት ሲሞት ቢሆን ፊትህን ነጭተህ፤ ዝቶት ታጥቀህ ታረግድ ነበረ። ይህ እንኳ ቢቀር የዘወትር ልብስህን ለብሰህ አባቱ፤ አባቱ እያልህ ማልቀስ ነበረ እንጂ የክት ልብስህን ለብሰህ በአባትህ ሬሣ አጠገብ እንደ ጅብራ ትገተራለህን። ይህንኑ በማድረግህ ለየሰው ሁሉ መላቂያ ከመሆን በቀር ሌላ ምን ትርፍ አለህ። ለካ የፈረንጅ ሀገር ትምሕርት እንደዚህ ያሞቃልላልን እያለ ይቆጣው ጀመረ።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ እንዲህ ብሎ መለሰ። ከእንግዲህ ወዲህ እኔ ወደ አባቴ እሔዳለሁ እንጂ አባቴ ወደ እኔ አይመለሱም። ወደ እኔ የሚመለሱ ቢሆን እንኳ ፊቴን መንጨት፤ እንኳ ዝቶት መታጠቅ ሌላም ከዚህ የበለጠ ነገር ባደረግሁ ነበረ። ደግሞስ አባቴ ወደ ጌታቸው ወደ ክርስቶስ፤ ወደ ዘላለም ሀገራቸው ወደ ሰማይ ቢሔዱ ደስ ያለኛል እንጂ ምን ያሳዝናል። አባቴ በሰማይ ላይ ከአብርሃምና ከይስሐቅ ከያዕቆብም ጋራ ተቀምጠዋል። በዚያ ክቅዱላን መላእክት ጋራ በጌታቸው ፊት ይመላለሳሉ። ስሙን ይቀድሳሉ። በዚያ ጸድቃን ሰማዕታትን ያያሉ። አባቴ ይህን ሁሉ የደስታ ዓለም ሲያገኙ ጊዜ ምን ያሳዝነኛል። እኔስ ክርስቶስ እንደ ሞተና እንደ ተነሣ አምናለሁና ይህም መዋቲ ሥጋቸው በጊሰኛው ቀን እንዲነሣ፤ እኛም ሁላችንም በሰማይ እንድንገናኝ አልጠራጠርም። ስለዚህ ለጊዜው ስለ ተለዩኝ ብቻ አዝናለሁ እንጂ ትንሣኤ ሙታንን እንደማያምኑ እንደ አረማውያን የቀበፀ ተስፋ ኃዘን አላዝንም አለው።

እንደዚሁ ካህናቱ ሁሉ እኩሉ ሲፈቱ እኩሉ ሲበቁ ፍታቱ አለቀና አቶ እንደ ልቡ ተቀበሩ። ዓወቀም የጉዞውን ሰባት አሞሌ እምጥቶ ለካህናቱ ሰጠ።

ምዕራፍ ፫

ስለ አቶ እንደ ልቡ ተዝካር

አቶ እንደ ልቡ በሞቱ በሦስተኛው ቀን መምሬ ሰባጋዲስ ወደ ዓወቀ ዘንድ መጥተው ልጄ ሆይ፤ በተጉለት ወረዳ አቶ እንደ ልቡን የመሰለ ጌታና ሽማግሌ የለም። አሁንም በየዘመዳቸውና በየወዳጃቸው እርዳኝ እያልህ እየላክህ ገባሮቹንም እያዘዝህ ያርባቸው ድግለ እንዲጀመር ይሁን አሉት።

ዓወቀም እንደዚህ ብሎ መለሰ። አባቴ ሆይ፤ አባክዎ በዚህ ነገር አያስቸግሩኝ። ላባቴ ተገዝር ጌሾ ውቀጡልኝ፤ ብቅል አብቅሉልኝ፤ ጋን ተሸክሙልኝ፤ እንጨት ለበሩልኝ፤ ጠላ ጥመቁልኝ፤ ጠጅ ጣሉልኝ፤

አረቄ አውጡልኝ፤ እንጀራ ጋግሩልኝ፤ ወጥ ሰሩልኝ እያልሁ ዘመድ አዝማጄን አላስቸግርም። በዚህ ላይ ደግሞ እገሌ ረዳኝ፤ እገሌ አልረዳኝም በማለት ከወዳጅና ከዘመድ ጋር መቀያየም ይመጣል። ገባርቹንም እንዳላዛቸው ዛሬ ወራቱ ሰኔ ሰለ ሆነ ዋና የዘር ወራት ነውና መሬታቸው ሳይታረስ የከረመ እንደ ሆነ በሚመጣው ዓመት በረኃብ ያልቃሉ። ወደ እግዚአብሔርም ሺያዝኑ ያስፈርዱብኛል። ነገር ግን ከራሴም ከአባቴም ገንዘብ ያገኘሁትን ያህል ለቤተ ክርስቲያንም፤ ለካህናትም፤ ለነዳያንም ምጽዋት እሰጣለሁ አላቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ይህን በሰሙ ጊዜ እጅግ ተቆጡ። መቸም መቸ ቢሆን እንደዚህ ያለ ሥራ ተሠርቶ አያውቅም። በአቶ እንደ ልቡ ተዝብር ካህናቱ ካልተሳከሩበትና በዋንጫ ካልተማቱበት ምን ተዝብር ወጣ ይባላል። እናንተ የኋላ ልጆች ወደ ፓሪስ መሻገር ከጀመራችሁ ወዲህ የምታመጡት ፈሊጥ ሁሉ ለእኛ አይገባንም። አሁንም ቢያንስ ፴ ጋን ጠላ፤ ፭ ጋን ጠጅ፤ ፳ ጠርመሱ ያህል አረቄ ሳትደግስ የቀረህ እንደ ሆነ እገዝትሃለሁ አሉት።

ዓወቀም በዚህ ነገር እጅግ ስለ አዘነ እባክዎ አባቴ አያስቸግሩኝ። ሰውን አለልክ አጠጥቶ ማስከር የማይገባ መሆኑን አያውቁትምን። ደግሞስ ስካር ትልቅ ኃጢአት መሆኑን፤ የሚሰከርም ሰው ሁሉ ካህን እንዳይሆን በመጽሐፍ መክልከሉን አልሰሙምን። በአለፈው ዘመን ሁሉ በአዲስ አበባ ካህናቱ ከተዝብር ቤት ሲመለሱ እየሰከሩ በመንገድ ላይ እየወደቁ የውጭ አገር ሰዎች ፎቶግራፍ እያነሡ ወደ ሀገራቸው እየሰደዱ መሳቂያ እንዳደረጓቸው አልሰሙምን። በልክ በልተው በልክ ጠጥተው እንዳይወጡ ምንም ቢሆን የማይቻል ነገር ነው። እንዲያውም አንዳንዱ ሰው ባንዳንድ ዋንጫ መጠጥ ሰክሮ ይገኛል። ስለዚህ አዕይንተ እግዚአብሔር የተባሉትን ካህናት በጠጅና በአረቄ አስክሬ መሣቂያ ለማድረግ አሳብና ምኞት የለኝም። ደግሞም ተዝብር ደግሶ ሰውን ማስከር የሞተውን ሰው ነፍሱን ያጸድቀው እንደ ሆነ አስረዱኝና ልደግስ። ገንዘብ መስጠት ግን እንዲያጸድቅ ለማስረዳት ምጽዋተ አበድር እመሥዋዕት ተብሏል አላቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ካህናቱ፤ ነዳያኑ እስኪሰክሩ በጠጡ ተዝብር ከወጣ አይቀር እንደዚህ ነው ያለኛል እንጂ ምን ያስጎዳል። ደግሞም እኔ ይህን ጭቅጭቅ አላውቅምና አንክበር ወጥተህ ከሚካሄድና ከጊዮርጊስ፤ ከማርያምና ከመድኃኔ ዓለም አለቆች ጠይቅ አሉት። እንደዚህም ሲጨቃጨቁ ከቆዩ በኋላ በመጨረሻው እኔ ምንም ቢሆን ጠጅና አረቄ አጠጥቼ ካህናተ እግዚአብሔርን ለማስከር አልደግስም። ነገር ግን እንደ ተቻለኝ ገንዘብ አውጥቼ ለአባቴ ተዝብር አመጸውታለሁ ብሎ ቁርጥ ነገር ነገራቸው።

ከዚህም በኋላ በየገጠሩ ሁሉ ሀያ ሀያ ብር እየላከ ያባቴን ለዓተ ሌሊት አስጀመረ። እነዚያም በቤጌምድር የሚኖሩ ያቶ እንደ ልቡ ሌት ልጆች ያባታቸውን ሞት እዚያው ተረዱና ለአርባቸው መጡ። መጥተውም ከወንድማቸው ጋራ ተላቅለው ሲጨርሱ መምሬ ሰባጋዲስ ቀርበው ወንድማችሁ ለአቶ እንደ ልቡ አርባ ለካህናትና ለነዳያን ገንዘብ እሰጣለሁ እንጂ ድግስ አልደግስም ብሎ ተቀምጧል። የናንተሳ አሳብ እንደ ምን ነው? ብለው ጠየቁ። አወቀም የመብልና የመጠጥ ድግስ አልደግስም ያለበትን ምክንያት ሁሉ ለእኅቶቼ ገልጦ ነገራቸው። እኅቶቼ ግን አሳቡን አልተቀበሉትምና በመካከላቸው ትልቅ ሁከት ተነሳ። በማግሥቱም ወደ ዳኛ ሔደው ወንድማችን ያባታችንን ተዝብር በገንዘብ እንጂ በድግስ አላወጣም ብሎ አርባቸው ሲያልፍ ነው።

ነገር ግን እርሱ አልደግስም ካለ ያባታችንን ገንዘብ ያካፍለንና እኛ በሰማንያቸው እንደግላለን አሉ። ዳኛውም ዓወቀን አስጠርቶ እኅቶችህ ያባታችንን ገንዘብ ያካፍለን ይሉሃል አለው። ዓወቀም እኔ የኑዛዜውን ነገር መቸ ሰማሁትና አካፍላቸዋለሁ። ወይ ለነርሱ ብቻ ተናዘውላቸው ይሆናል፤ ወይም ደግሞ ለኔ ብቻ ተናዘውልኝ ይሆናል፤ ወይም ደግሞ ለእናታችን ብቻ ተናዘውላቸው ይሆናል፤ ብሎ መለሰ።

ከዚህ በኋላ ሁለቱም ሌቶች ልጆች ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ሔደው መምሬ ሆይ፤ ወንድማችንን ያባታችንን ገንዘብ አካፍለንና ለሰማንያቸው ተዝብር እንድንደግስ ብንለው የኑዛዜውን ቃል አልሰማሁትም ብሎ በእርሰዎ አመካኝቶ እምቢ አለ። አሁንም

የነዛቤውን ቃል አሳዩንና ወደ ፊት ድግሱን እንድንደግስ አሏቸው። መምራ ሰባጋዲስም በነገሩ ተናደዋልና ለእናንተ ምን ነዛቤ አላችሁ፤ ያላቸውን ገንዘብና ማለፊያ ማለፊያውን ርስት የተናዘዙት ለሚሰታቸውና ለዓወቀ ነው። ለናንተ ግን የተናዘዙላችሁ ያንን የመንዘን ቆዳ መሬት ነው ብለው ነገርዋቸው።

ሴቶችም ልጆች ይህን በጽሑፍ ጊዜ አባታችን ምንም ቢሆን እንደዚህ ያለ ነዛቤ አይናዘዙም። ሕልበደልናቸው፤ አላስቀየምናቸው። እርሳቸው በፈቃዳቸው ለሩቅ ሀገር ለጎንደር ለዎች ድረውን እንኖራለን። ምን ባጠፋን እንዴህ ያለ ነዛቤ ይናዘዙብናል። ነገር ግን ይኸው ወንድማችን የፈረንጅ ዕፅ መለውር በራሳቸው ላይ አዙሮባቸው ይሆናል እያሉ እየተናደዱ ሰንብተው በሰማንያቸው ተዝካር መደገላቸው ይቅርና እስከ አርባቸውም ሳይቆዩ እየተቆጡ ወደ ቤጌምድር ሔዱ።

ዓወቀም ያባቱ እርባ በደረሰ ጊዜ ስለ ተዝካሩ ፈንታ አሥር አሥር ብር እስጣለሁና ፍቱልኝ እያለ ለየገጠሩ ይልክ ጀመረ። ካህናቱም በፀሐይ ሙቀት ተጉለት ድረስ ከመውረድና ተዝካር ከመብላት አሥሩ ብር ይሻለናል እያሉ እያመሰገኑ ተቀበሉ። ለአጥቢያው ካህናት ግን ሀያ ሀያ ብር ሰጠ። በዚያም ለሙነኛውም አወዳሹም አሥር ነበሩና ሁለት ሁለት ብር ደረሳቸው። በዚሁም እኩሉ ኩታ እየገዙ ለበሰብት። እኩሉም ለሚለቶቻቸው ቀሚስ ገዙበት። እኩሉም ለልጆቻቸው ጥብቆ ገዙበት።

ካህናቱም ይህን ባገኙ ጊዜ የጠጅንና የጠላን ተዝካር ነገር ቢያለቡት ትርፉ ስካርና ከባልንጀራ ጋራ መጣላት ይልቁንም በሽታ ሆኖ አገኙት። የገንዘብ ተዝካር ግን ስካርና በሽታ የሌለበት ልብስ ቢገዙበት፤ ሥጋ ቢገዙበት፤ ቅቤ ቢገዙበት ሌላውንም ይህን የመሰለውን ሁሉ ቢገዙበት ከንብረት ችግር ያድናል።

ደግሞ የተዝካሩን ገንዘብ እያጠራቀሙ በመንፈቅ ባመት ቢካፈሉት ብዙ ብር ይሆናል። የጠጅና የጠላ ተዝካር ግን ከምሳና ከአራት አያድንም። እንደምን ማለት ተዝካር እበላለሁ ብሎ ምሳውን ሳይበላ ከቤቱ የሚነሣ የለም። ማታም ተዝካር በልቻለሁና ብሎ ራቱን

ሳይበላ የሚያድር የለም። የገንዘብ ተዝካር ግን ለተዝካር አውጭውም ብዙ ድካም የሌለበት ቀላል ሥራ ነው። ለካህናቱም ብዙ ጥቅም ያለበት ነው።

ስለዚህ ጌታም እንደ ጌትነቱ፤ ድጋም እንደ ድህነቱ የሚቻለውን ያህል ገንዘብ እየሰጠ እንዲያስፈታ ደንብ በደረግ እጅግ መልካም በሆነ ነበረ እያሉ እርስ በርሳቸው መነጋገር ጀመሩ።

ምዕራፍ ፤

ስለ ተዝካር የተደረገ ጉባዔ

ይህም ዓወቀ ስለ አባቱ ተዝካር ያለበው አሳብና የሠራው ሥራ ከመምራ ሰባጋዲስም ጋራ የተነጋገረው ነገር ሁሉ በሽዋም፣ በጎጃምም፣ በጎንደርም፣ በትግሬም፣ በወሎም፣ በማኻልና በዳር ሀገርም ተሰማ። ስለዚህም ነገር ሊቃውንቱ ሁሉ እኩሉ የዓወቀ አሳብ መልካም ነው እያሉ እኩሉም እስከ ዛሬ የቆየው ልማዳችንን ለመተው እንደምን ይቻላል እያሉ በሚገናኙበት ስፍራ ሁሉ ክርክር ያነሡ ጀመሩ።

ይህም ነገር ካንዱ ወዳንዱ ሊተላለፍ በዘመኑ ወደ ነበሩት እጨጌ ጆሮ ደረሰ። እጨጌም ይህን ነገር በሰሙ ጊዜ ይህማ ትልቅ ነገር አይደለምን። አሁንም ሊቃውንቱ ይሰብሰቡና ነገሩን በጉባዔ እንጨርሳለን ብለው ሊቃውንቱ ሁሉ እንዲለበሱ አዘዙ። ሊቃውንቱም በዚሁ በጉባዔው ነገር እጅግ ደስ አላቸው። ይልቁንም ካህናት በተዝካር ቤት በብዙ እየጠጡ ሊወጡ በየመንገዱ ላይ እየወደቁ የውጭ ሀገር ሰዎች ለመሳቂያ ፎቶግራፍ እያነሱ ወደ ሀገራቸው መስደዳቸው በተሰማ ጊዜ ሊቃውንቱ ሁሉ በዚህ በትንሽ ነገር የካህናት ስም በመጥፋቱ እጅግ እዘኑ። አርቶዶክሳዊት ሃይማኖታችንን የሚነቅፍ ጠላት ሲመጣብን በቅዱስ ማርቆስ ኃይል ፊት ለፊት ቀርበን እንከራከራለን። በተዝካር ቤት ስለ መስከር ግን ምንም ምላሽ የለንምና ጉባዔው በተሰማ ይሁንልን እያሉ ወደ እጨጌው ላኩ። እጨጌም ይህ ጉባዔ በሰኔ ፳ ቀን በእንጦጦ ራጉኤል (እንተ ይሕቲ ደብረ ኃይል) እንዲሆን አዘዙ።

የቀጠሮውም ቀን በደረሰ ጊዜ ሊቃውንቱ ሁሉ ተሰበሰቡ። ከእነዚህም የዋነኞቹ ሰም ከዚህ ቀጥሎ ያለው ነው። መልአክ ገነት እንግዳ፤ መልአክ ብርሃን ኃይሉ፤ መልአክ ፀሐይ ክንፉ፤ መልአክ ሰላም ምህርካ፤ መልአክ ኃይል ተስፋዬ፤ በትረያርክ ጎሹ፤ ቂስ አጼ ገብረ ሚካኤል፤ አቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም፤ ከነዚህም ጋራ በየአድባራቱ የብሉይና የሐዲስ መጻሕፍት የሚያልቀው ብዙ መምሕራን ነበሩ።

እነዚህም ሁሉ ቀን ቀን በጉባዔው ባንድነት እየዋሉ ማታ ማታ በየሰፈራቸው ይሔዱ ነበረ። እጨጌውም ለነዚህ ሁሉ ሊቃውንቶች በየሰፈራቸው ድርጉ ይልኩላቸው ነበሩ። በሰኔ ፳ ቀን ይህን ነገር ለመጨረስ ጉባዔው በተጀመረ ጊዜ መልአክ ኃይል ተስፋዬ እንደ አፈ ጉባዔ ሆነው ጉባዔ የሆነበትን ነገር ለመናገር ጀመሩ።

አባቶቹና ወንድሞቹ ሆይ፤ እንደኛ እንደ ኢትዮጵያ ካህናት የታደሰ የለም። እነሆ በአራት እንደ ተጻፈ በብሉይ ዘመን የአሮን ልጆች ካህናት ከወንድሞቻቸው ጋር ርስት እንዳይካፈሉ ተከልክለው ነበሩ። ነገር ግን ሕዝቡ አሥራትና በኩራት እየሰጡዋቸው ለቤተ እግዚአብሔርም የሚገባውን መባና ስለት እየተካፈሉ መሥዋዕቱንም እየበሉ ይኖሩ ነበሩ።

ይህም ልማድ በዘመነ ብሉይ ከአሮን ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ ከባሕር ማዶ ባሉት ካህናት ሁሉ ጸንቶ ይኖራል። ከባሕርም ማዶ ያሉ መንግሥቶች ሁሉ የተቻላቸውን ያህል ለቤተ ክርስቲያን ምጽዋት ይሰጣሉ እንጂ ለካህናት ርስት ጉልት አይሰጡም።

ነገር ግን አንዳንድ ክርስቲያኖች ልጅ የሌላቸው እንደ ሆነ ርስትና ጉልታቸውን በነዛቤ ለቤተ ክርስቲያን እያወረሱ ይሞታሉ።

ቤተ ክርስቲያንም ከምእመናን የወረሰችው ርስትና ጉልት የሚገኘውን የምድሩን ፍሬ ለካህናት ቀለብና ልብስ፤ ለድኖች ልጆች ማስተማሪያ፤ ለድኖች ሽማግሌች መጦሪያ፤ ታደርገዋለች እንጂ

ለያንዳንዱ ካህን ርስት ጉልት አድርጋ አትሰጥም። ስለ ግብሩም ትልቁ ቆስጠንጢኖስ ብቻ ለቤተ ክርስቲያን የተሰጠ መሬት ግብሩ ለቤተ ክርስቲያን ይሁን ብሎ መርቆላት ነበረ እንጂ ክርሱ በኋላ የተነሡት ነገሥታት በግድ ግብር ይቀበሏቸዋል። እነሆ አባቶቻችን ግብጻውያን በገንዘባቸው በገዙትና ምእመናን ባወረሱዋቸው በገዳመ አስቁጥስ፤ በገዳመ ጳኩሚስ፤ በገዳመ ጳውሊ፤ ይህንም በመሰሰው በገዳም ርስትና ጉልት እስካሁን ለመንግሥት ግብር እየገበሩ ይኖራሉ።

አሁን ግን በመጀመሪያ እንደ ተናገርሁት ቃል በዚህ ዓለም እንደኛ እንደ ኢትዮጵያ ካህናት የታደሰ የለም ያልሁበትን ነገር ገልጬ እነግራችኋለሁ።

በዓለም ላይ በየመንግሥቱ የሚኖሩ ካህናት ሁሉ ርስት ጉልት ስለ ሌላቸው ሥራቸውም ማስተማር ብቻ ስለ ሆነ ከምእመናን በሚያገኙት በምጽዋት ገንዘብ ብቻ በችግር ይኖራሉ።

እኛ ግን በብዙ ከመታደላችን የተነሣ እግዚአብሔር በቸርነቱ የኢትዮጵያን ነገሥታት ሁሉ የሞቱትን ነፍሳቸውን ይማር፤ ያሉትንም መንግሥታቸውን ጽኑ ሰላም ያድርግላቸውና የኢትዮጵያን ምድር ከሦስት ከፍለው አንዱን እጅ ለነጋሽ፤ ሁለተኛውን እጅ ለአንጋሽ፤ ሦስተኛውን እጅ ለቀዳሽ እያሉ የመንግሥቱንም ግብር እየፋቁ ለእኛ ለካህናቱ ለእያንዳንዳችን ርስት እያደረጉ ሰጡን። እነሆ ባለርስቱ ካህን ሲሞት ርስቱን ሰወንድ ልጁና ሰሴት ልጁ ወይም ለዘመዶቹ አውርሶ ይሞታል እንጂ ቤተ ክርስቲያን እንደ ፈቀዳት ለማድረግ አትችልም።

መሳፍንቱና መኳንንቱ እንኳ የእኛን የካህናቱን ኑሮ ወደው ርስትና ጉልታቸውን የቅስና፤ የዲቁና፤ የግብዝና፤ የደብተርነት፤ እያሉ በቤተ ክርስቲያን መዝገብ ያስጥፋሉ። ነገር ግን ስሙን ብቻ የቤተ ክርስቲያን ብለው ያስጥፋታል እንጂ ቤተ ክርስቲያን ከዚያ የምታገኘው ጥቅም እጅግ ጥቂት ነው። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ትምህርት ቤት እቁማ የድኖችን ልጆች ለማስተማር የሚጦር ልጅ የሌላቸውን ሽማግሌች ለመጦር አትችልም።

ለቤተ ክርስቲያንም የተባለውን ርስትና ጉልት መሟላትና እኛ ካህናቱ ተካፍለን ከያዘን በኋላ ደግሞ ለቤተ ክርስቲያን ተብሎ ከምእመናን የሚመጣውን ምጽዋት እኛው ካህናቱ እንካፈለዋለን። ለሰዚህ ቤተ ክርስቲያን ለድኅንነት ምንም ትርፍ አታገኝም።

በዚህም ላይ ደግሞ ሰው ሲሞት ለተዝካሩ ጠጅና ጠላ አረቂ ደግሎ እያልን ሰካር እንደ ዝሙቅ ኃጢአት መሆኑን እያወቅን አለልክ እየጠጣን በየመንገዱ እየወደቅን እላፊ አግዳሚው መሳለቂያ አድርጎን ቀረ።

እንግዲህ እኛ በተዝካር ቤት ጠጥተን ከለከርን አትስከሩ ብለን ለማስተማር እንደምን እንችላለን።

አሁንም ተዝካር ማለት የሞተውን ሰው ከኩነኔ ለማዳን ነው እንጂ ካህናትን ለማስከር አይደለምና ከእንግዲህ ወዲህ ተዝካር ሁሉ በገንዘብ ስጦታ ቢሆን ካህናትም ወደ ተዝካር ቤት ባይሔዱ ይሻላል። ካህናቱም የተዝካሩን ገንዘብ እየተቀበሉና እያጠራቀሙ ከተካፈሉ በኋላ ጠጅም ሥጋም ቢፈልጉ የወደዱትን እየገዙ በየቤታቸው ከሚስቶቻቸውና ከልጆቻቸው ጋራ ይጠቀሙበት። ይህም የእኔ አሳብ የሁላችሁ አሳብ እንዲሆን ተስፋ በማድረግ እመለክታችኋለሁ ብለው ነገራቸውን ጨረሱ።

ከዚህ ቀጥሎ መልአክ ሰላም ምህርካ ተነሥተው አባቶቼ ሆይ፤ መልአክ ኃይል ተስፋዬ የተናገሩት ነገር ሁሉም መልካም ነው። ካህናትም ከመንግሥት ርስት ጉልት ስለ ተቀበሉ የዕለት ምግብ አይቸግራቸውምና ወደ ተዝካር ቤት ባይሔዱ ጉዳት የለባቸውም።

ነገር ግን የዕለት ምግብ የሌላቸው እኩሉ እየለመኑ እየበሉ በቤተ ክርስቲያን የሚማሩ፤ እኩሉም አካላቸው የጉደለ ሠርቶ ለመብላት የማይችሉ፤ እኩሉም የሚጦር ልጅ የሌላቸው ሽማግሎች በያገሩ እንደሚኖሩ ታውቃላችሁ። እንግዲህ እነዚህ በተዝካርና በድግስ ቤት ሔደው እንጂራ ካልበሉ ጠላ ካልጠጡ እንደምን ይኖራሉ? ብለው ጠየቁ።

መልአክ ብርሃን ኃይሉም እንዴህ ብለው መለሱ፤ አባቱ እናቱ ወይም ዘመዱ የሞተበት ሰው ፍታቱን አስፈትቶ ለካህናቱ ያገኘውን

ያህል ገንዘብ ይሰጥ። ለነዳያን ግን በመጠኑ ድግስ ደግሶ የነፍስ አባቱን አቁሞ እያበላ የማያለከር መጠጥም ያጠጣቸው።

ጌታችን በወንጌል ወሐንተሰ ሶበ ትገብር በዓለ ኢትጳውዕ አዕርክቲክ፤ ወማኅፈረክ፤ ወአዝማዲክ፤ ወጎረክ፤ ወአብዕልተ፤ ከመ ይጸውዑክ። አላ ጸውዕ ነዳያነ ወምስኪናነ ብሎ የለምን። ለነዳያኑ እንደ ጌታችን ቃል ማድረግ ነው እንጂ ምንም የሚያስቸግር ነገር የለበትም ብለው ጨረሱ።

ቀጥሎ መልአክ ገነት እንግዳ ተነሥተው መልአክ ብርሃን ኃይሉ የተናገሩት ነገር እጅግ መልካም ነው። ነገር ግን በሀገራችን በኢትዮጵያ የሕዝቡ ብልጥግና አሁንም ለጊዜው በእህልና በክብት ነው እንጂ የወርቅና የብር ብልጥግና በብዙ እንደ ሌለ የታወቀ ነው። አሁን ተዝካር በገንዘብ ይሁን ስንል ጊዜ ሕዝቡ ይቸገሩ የለምን? እንደምን ይሆናል? ብለው ጠየቁ። መልአክ ፀሐይ ክንፉም እንዴህ ብለው መለሱ፤ ምነው ትንሹን ነገር ትልቅ ታደርጉታላችሁ። ጌታችን በቤተ መቅደስ አጠገብ ተቀምጦ ሊያስተምር ብዙ ባለጠጉች እየመጡ ብዙ የወርቅና የብር መባ አገቡ። በኋላ ግን ሌት መጥታ ሁለት የነሐስ ቤላ መባ አገባች።

በዚያ ጊዜ ጌታችን ብዙ ወርቅ ካገቡት ከባለጠጉቹ ይልቅ ሁለት ቤላ ያገባችውን ድኃይቱን አመስግኖዋት የለምን።

አሁንም ገንዘብ ያለው ሰው እንደ ተቻለው ገንዘብ እየለጠ ያስፈታ። ገንዘብ የሌለው ግን በቤቱ ያገኘውን እህልም ከብትም ቢሆን እያስገመተ ወይም እየሸጠ ይሰጥ። በጭራሽም ገንዘብም፤ እህልም፤ ከብትም የሌለው ሰው ስለ ክርስቲያንነቱ ያለ ገንዘብ ይፈታ ብለው ተናገሩ። ይህንም ቃል በጉባዔው የተለበሰሱት ሊቃውንቶች ሁሉ በደስታ ተቀብለው ተለማመዱበት።

ከዚህም በኋላ ለልጅ ልጅ ምስክር እንዲሆን ብለው የተቀበሉትንና የተለማመዱትን የጉባዔውን ቃል ጽፈው አትመው በየገዳማቱና በየአድባራቱ እንዲቀመጥ አደረጉ።

ይህም ሁሉ ከሆነ በኋላ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው አባቶቹና ወንድሞቹ ሆይ፤ እርጥቡ ሬሳ ደረቁን አስነሣ፤ የሚባል ተረት ዛሬ ሲደርስ ነው። ነገሩም ከተጀመረ በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የሚኖር ብዙ ነገር ያለ አይደለምን። አሁንም እግዚአብሔር በፈቃዱ ከሰበሰበን ዘንድ ይህን በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የኖረውን ሁሉ ተማጃረን ብናሻሽለው አይሻልምን ብለው ተናገሩ።

ጉባዔውም ይህን ነገር በሰሙ ጊዜ ነገሩን ያስታውቁንና የሚቻል ቢሆን ዛሬውኑ እንጨርሳለን። የማይቻል ቢሆን ግን ለሁለተኛው ዓመት ተቃጥረን እንሰያያለን አሏቸው። ዓቃቤ ሰዓትም ነገሩን ጀመሩ።

መጀመሪያ ነገር፤ ከእኛ ከካህናቱ ወገን እንዳንዱ ብእሲ ወብእሲት አሐዱ አካል። ዘእግዚአብሔር አስተዳመረ ሰብእ ኢይፍልጥ ተብሎ የተጻፈውን የመጽሐፍ ቃል እያወቁ ሚስቶቻቸውን እየፈቱ ሌላይቱን እያገቡ ይኖራሉ። ከእንግዲህ ወዲህ ግን ካህን የሆነ ሰው ሚስቱ በዝሙት ካልተጠረጠረችና ካልተመሰከረባት በቀር፤ የፈታ እንደ ሆነ ካህን ተብሎ እንዳይጠራ፤ በቤተ ክርስቲያንም ገብቶ የክህነት ሥራ እንዳይሠራ ቢከለከል መልካም ነው። ሚስቱ የሞተችበት ግን ብቻውን ለመኖር የማይቻለው ቢሆን ያግባብ።

ሁለተኛ ነገር፤ ለቅስና የሚመረጥ ሰው የብሉይና የሐዲስ መጻሕፍት የተማረ ይሁን። ይህም ባይሆን አራቱን ወንጌል አንብቦ የማይተረጉም ቅስና እይሾም የተባለውን የመጽሐፍ ቃል እያወቁ ቀሳውስቶቻችን የብሉይና የሐዲስ መጻሕፍት ማወቃቸው ይቅርና ስተካክለው ንባብ ማንበብ አይችሉም። ከእንግዲህ ወዲህ ግን ግዕዝ ቋንቋ ያልተማረ ሰው ቅስና እንዳይሾም ቢከለከል መልካም ነው።

ሦስተኛ ነገር፤ በቤተ ክርስቲያን ላይ አለቃ የሚሆን ሰው ሁሉ የግዕዝ ቋንቋ ካልተማረ፤ በተክሊልና በቁርባን ከሚስቱ ጸንቶ ካልኖረ የአለቅነት ሹመት እንዳይሾም ቢከለከል መልካም ነው።

አራተኛ ነገር፤ ገንዘብ ሰጥቶ ዲቁና ወይም ቅስና የተቀበለ ሰጭውም ተቀባዩም ውጉዝ ነው ብለው ሐዋርያት አውግዘዋልና

ከእንግዲህ ወዲህ የዲቁና ወይም የቅስና ሹመት በገንዘብ እንዳይሆን ቢከለከል መልካም ነው።

አምስተኛ ነገር፤ ኢታድልዉ ለገጽ ሰብእ የተባለውን እያወቅን ድኃ ሲሞት አጭር ፍታት፤ ባለጠጋ ሲሞት ረጅም ፍታት እናደርጋለንና ከእንግዲህ ወዲህ ክርስቲያን ለሆነ ሰው ሁሉ ፍታቱ ትክክል ቢሆን መልካም ነው።

ስድስተኛ ነገር፤ የታመመ ሰው ወይም ያልታመመ ሰው ሥጋ ወደሙ አቀብሎኝ ባለ ጊዜ እርሱ በፈቃዱ ለቤተ ክርስቲያን ብሎ ምጽዋት ካልሰጠ በቀር በግድ የአቁራብ ገንዘብ መቀበል በቀር መልካም ነው።

ሰባተኛ ነገር፤ ከቀሳውስቱና ከዲያቆናቱ፤ ከደብተሮቹም ሚስት ሲያገቡ ብዙዎቹ ተክሊልና ቁርባን አይደረግላቸውምና ከእንግዲህ ወዲህ የቤተ ክርስቲያን ወገኖች ሁሉ በተክሊልና በቁርባን ቢጋቡ መልካም ነው።

ሰምንተኛ ነገር፤ ታቦት ማለት የእግዚአብሔር ቃል የተጻፈበት ሥጋ ወደሙ የሚቀመጥበት ነው። ነገር ግን ቁሱ፤ ወይም ዲያቆኑ በኃጢአት በወደቁ ጊዜ ታቦቱ ረከሰ እየተባለ እንደ ገና ይባረካል። ይልቁንም ቀሳውስቱ አነጋገር ካለማወቃቸው የተነሣ ሥላሴ ረከሰ፤ ማርያም ረከለች፤ ሚካኤል ረከሰ፤ ጊዮርጊስ ረከሰ እያሉ በመናገራቸው ለመስማት እንኳ እጅግ ይከብዳልና ከእንግዲህ ወዲህ ታቦት ረከሰ ማለት በቀር መልካም ነው።

ዘጠነኛ ነገር፤ የቤተ ክርስቲያን ቋንቋችን ግዕዝ ስለ ሆነ እንኳን ሕዝቡ ቀሳውስቱ ምሥጢሩን አያውቁትም። ይልቁንም ሕዝቡ ሁሉ በቅዳሴ ጊዜ ታጥቀው ቆመው ከጌታችን መከራ ወይም በመልካም ሥራ የሚገኘው ከመንግሥተ ሰማይ ምሥጢር ወይም በክፉ ሥራ ከሚመጣው ከገሃነም ኩነት እንዲት ቃል ሳይሰሙ የመምራ እገሌ ድምጡ ማለፊያ ነው፤ የመምራ እገሌ ድምጡ መጥፎ ነው በማለት ብቻ ይለያያሉና ከእንግዲህ ወዲህ በቅዳሴ ላይ ወንጌል በተነበበ ጊዜ ቢሆን

ቂሱ ባይሆንም ከሊቃውንቱ አንዱ ወንጌሉን በአማርኛ ቋንቋ እየተረጉመ ለሕዝቡ በያስማቸው መልካም ነው።

የቀረውን ትንንሹ ስሕተት ብዙ ነው። ነገር ግን ዋነኞቹ ስሕተቶች እነዚህ ከዚህ በላይ የተነገሩ ናቸው። ኃጢአትም ሲለመድ ጽድቅ ይሆናል ተብሎ እንደ ተጻፈ፤ እኛም እነዚህን ሁሉ ስሕተቶች እንደ ጽድቅ አድርገን ብዙ ዘመኔ አሳለፍን። አሁንም ይህን ሁሉ እያሻሻልን ብንጨርስ መልካም ምሆኑን ለአባቶቹና ለወንድሞቹ አመለክታለሁ ብለው ነገራቸውን ጨረሱ።

ጉባዔውም ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም የተናገሩትን በሰማ ጊዜ እስካሁን ድረስ ይህን ነገር ደፍሮ የሚናገረው ሰው ባይገኝ ነው እንጂ የስሕተት ሥራ መሆኑን የየሁላችን ልብ ያውቀዋል። አሁንም እግዚአብሔር ዓወቀን ምክንያት አድርጎ ይህን ሁሉ ለመነጋገር ካበቃን ዛሬ ከረምቱ እየገፋ ስለ ሔደ በሩቅ ሀገር ለሚመጡት ሊቃውንቶች ውኃ ይሞላባቸዋልና በሌላ ጊዜ እንዳሁኑ ጉባዔ ተደርጎ ነገሩን እንጨርሳለን። ሊቃውንቱም በየቤታቸው ነገሩን ሲያወጡና ሲያወርዱ ይክረሙ ብለው በሚመጣው ዓመት ሰነዳር ፩ ቀን ተቃጥረው ተሰደዩ።

ምዕራፍ ፩

ዓወቀ በአባቱ መቃብር ላይ ጥርብ ድንጋይ ስለ ማቆሙ

ዓወቀ ከፓሪስ ከተመለሰ ጀምሮ በየጊዜው አንዳንድ ሁከት ያገኘው ነበር እንጂ ፍጹም የሆነ የደስታ ጊዜ አልነበረውምና በአባቱ ተዝካር ነገር የተነሣውን ጭቅጭቅ ከጨረሰ በኋላ ደግሞ እንደ ገና ዘመዶቹ ተሰብስበው መጥተው አቶ እንደ ልቡን ያህል አባት ሞተው ላርባቸው አንድ ጋን ጠላ እንኳ ሳታስጠምቅ ቀረህ። አሁን ደግሞ በመቃብራቸው ላይ አንድ ጉጆ ማቆም አቅቶህ በበጋ ፀሐይ፤ በክረምት ዝናም እያለደበደብሃቸው ትኖራለህ። አቶ እንደ ልቡ አንተን ከመውለድ መካከል ሆነው በቀሩ ይሻላቸው ነበረ። አሁንም የሰው ሁሉ መላቂያ እንዳትሆን እንደ ምንም ብለህ አንድ የመቃብር ቤት ሥራላቸው አሉት።

ዓወቀ ግን የዘመዶቹን ምክር ተወና ወደ ደንጊያ ጠራቢዎች ለፈር ሔዶ ርዝመቱ አንድ ሜትር ተኩል ስፋቱ ፹ ሣንቲም የሆነ ደንጊያ በላዩም የመስቀል ምልክት ያለበት ሰማስጠረብ ተዋዋለ። ደንጊያውም ተጠርቦ ከተጨረሰ በኋላ አቶ እንደ ልቡ የተወለዱበትና የሞቱበትን ቀኑን፤ ወሩን፤ ዓመተ ምሕረቱን በደንጊያው ላይ አስቀርጾ ወስዶ በአባቱ መቃብር ላይ አቆመው።

መምሬ ሰባጋዲስም አንድ ቀን በቤተ ክርስቲያን ጓሮ ሲያልፉ ባቶ እንደ ልቡ መቃብር ላይ የተጠረበ ነጭ ደንጋይ አዩና ቀርበው ቢመለከቱት አቶ እንደ ልቡ በዚህ ቀን ተወለዱ፤ በዚህ ቀን ሞቱ የሚል ጽሕፈት ያለበት ደንጊያ ሆኖ አገኙት። ከዚህ በኋላ እየተቆጡና እያጉረመረሙ ወደ ዓወቀ ቤት ሔዱ።

ዓወቀም መምሬ ሰባጋዲስ ሲመጡ ገና በሩቅ ባያቸው ጊዜ ነጭ ደንጊያ አስጠርቦ በአባቱ መቃብር ላይ ስለ ማቆሙ ሊያመስግኑት የመጡ መስሎት በደስታ ተቀበላቸው። መምሬ ሰባጋዲስ ግን ገና ሰላምታ ሳይሰጡት ዓወቀ መቸስ አንተ የማታመጣው ነገር አለን። አምስት ሽክም እንጨት፤ አምስት ሽክም ሣር አቅርቦህ አንድ ጉጆ ማቆም ቸገረህና ባባትህ መቃብር ላይ ደንጊያ አቆምህበትን አሉት።

ዓወቀ በአባቱ መቃብር ላይ ጥርብ ደንጊያ በማቆሙ መምሬ ሰባጋዲስ እንደ ተቆጡ።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ አባቱ ሆይ! በሆነው ባልሆነው ነገር ለምን ያስቸግሩኛል። በአባቱ መቃብር ላይ ቤት ብሠራ ከእንግዲህ ወዲህ አባቱ ተነሥተው አይበሉበት! አይጠጡበት! ተድላ ደስታ አያደርጉበት! ከዘመድና ከወዳጅ ጋር አይጫወቱበት! ለሰማቸው መቃብሪያ እንደ ሆነ ያቆምሁት ደንጊያ እስከ ሺህ ዓመት ሳይጠፋ ይቆያል። የእንጨትና የሣር ጉጆ ባቆምበት ግን ባመቱ አርጅቶ ይወድቃል። ቤት ብሠራላቸው ትርፉ ምንድነው! ያውስ ቢሆን የእኔ አባት ንጉሥ ወይም ጳጳስ አይደሉም። ደግሞም ብዙ ገንዘብ አላወረሱኝም እንጂ ብዙ ገንዘብ አውርሰውኝ በሆነ በኖራና ባሸዋ መልካም የመቃብር ቤት በሠራሁላቸው ነበር። ነገር ግን ያወረሱኝ ገንዘብ ጥቂት ስለ ሆነ ከቸግሬ አይተርፈኝም። ቢተርፈኝም እንኳ ለድጋ አመጸውትላቸዋለሁ እንጂ የመቃብር ቤት አልሠራም አላቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ስለ አባትህ ነገር ከእንግዲህ ወዲህ ከአንተ ጋራ የምነጋገረው ነገር የለኝም ብለው ተቆጥተው ሔዱ። ቢሆንም

ዓወቀ የሚነግራቸው ነገር ሁሉ ወደ ልብ የሚገባ ስለ ሆነ ቁጣቸው ካንገት በላይ ነበርና አንዳንድ ቀን እየመጡ መጠየቃቸው አልቀረም።

ምዕራፍ ፩

ዓወቀ ዘመዶቹ ያጨለትን ሚስት አላገባም ስለ ማለቱ

ዓወቀ አባቱ ከሞቱ በኋላ በተጉለት ብዙ ዓመት ተቀመጠ። እርሱ አባቱ በአዲስ አበባ ለመኖር ነበረ። ነገር ግን ኑሮው ሁሉ ከሀገሩ ሕዝብ ልማድ ልዩ ስለ ሆነ ያገሩንም ልማድ እንዳይከተል ዕውቀቱና ትምህርቱ ስለ አስቸገረው ትልቅ ሥጋት ሆነበት። ሚስትም ለማግባት ፈቃዱ ሆኖ ሳለ ኑሮው በደስታ ስላልሆነ አሳቡን ለመፈጸም አልቻለም።

ዘመዶቹም ምንም በየትንንሹ ነገር ቢቀያየሙ ሥጋቸው ነውና ብቻውን እንዳይኖር ብለው ሚስት ሲያጨለት አሰቡ። እንደ ልማዳቸውም ከርሱ ባይማክሩና ሳያስፈቅዱ ያቶ በፈቃዱን ልጅ አጨለት። ከብዙ ቀንም በኋላ ዘመዶቹ ሁሉ ተስብስበው መጥተው አባትህ ሞቱ! አንተ ብቻህን ቀረህ። አሁንም ዘር እንዳይጠፋ ብለን ሚስት አጭተንልሃልና ነገሩን እንድትሰማው ብለን ነው።

በፊትም ነገሩን ማስታወቃችን አንተ ከፓሪስ ከተመለስህ ወዲህ አመልህ ተለውጦአልና ብንፈራህ ነው እንጂ እንደ ሀገራችን ልማድ ቢሆን የሠርጉለት ብቻ ተነሣ ብለን እንወስድህ ነበር አሉት።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ በዘመዶቹ አሳብ አጅግ አድርጎ ተደነቀ። እንዲህም ብሎ መለሰላቸው! ዘመዶቹ ሆይ! እኔ የማገባት ሴት መልካን ሳላይ! ጠባይዋንና አውቀቷን ሳልመረምር! የማገባት ይመስላችኋልን? እርሷስ መልኬን ሳታይ! ጠባዬንና አውቀቴን ሳትመረምር! እኔን ባል አድርጋ ለመኖር የምትችል ይመስላችኋል? የናንተ ዓይን ለእኛ ምናችን ነው? መልክ ለመልክ ሳንተያይ! ጠባይ ለጠባይ ሳንመራመር ከተጋባን በኋላ በመካከላችን ጠብ የተነሳ እንደ ሆነ እንደምን እንሆናለን አላቸው።

እነርሱም እንዴህ ብለው መለሱ! ጠብ የተነሣ እንደ ሆነ አንተ ምን አስፈራህ። ብትሆንህ ታኖራታለህ! ባትሆንህ ግን እጅዋን

ይዘህ መንጭቀህ ታስወጣታለህ። ላንተ ለእንደ ልቡ ልጅ ሴት ትጠፋ ይመስልሃልን። እንዲያውስ በየላምንቱ እንዲቱን እየፈታህ ሌላይቱን ብታገባ ማን ይከለክልሃል አሉት።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ እጅግ አድርጎ ሳቀባቸው። እንዴህም ብሎ መሰለላቸው፤ ዘመዶቹ ሆይ፤ ጥንቱም የፈራሁት ይህንኑ አላባችሁን ነበር። ማንም ቢሆን ሚስት ካገባ በኋላ ከሞት በቀር የሚለየው የለም። ባልና ሚስት ሁለቱ ተዋደው ከተጋቡ በኋላ ተቻቸለው ይኖራሉ እንጂ መፋታት አልተፈቀደላቸውም። ስለዚህ መልኳን አይቼ፤ ጠባይዋንና እውቀቷን መርምራ እወድሃለሁ እወድሻለሁ ከተባባልን በኋላ በተከላለፈና በቁርባን አገባለሁ እንጂ ምንም ቢሆን እናንተ ያጫችሁልኝን ሴት አላገባም ብሎ ቁርጥ ነገር ነገራቸው።

መልኳን ሳላይ፤ ጠባይዋንና እውቀቷን ሳልመረምር አላገባም የምትለን የምታገባት ሴት ፊት ናትን፤ ወይስ ልጃገረድ ናት። ፊት ሴት ታገባ እንደ ሆነ በእርግጥ ለማማረጥ ትችላለህ። ልጃገረድ እንደ ሆነችማ እወድሃለሁ ማለቷ ቀርቶ ቀና ብላ እንኳ ፊትህን ለማየት ትፈራ የለምን። ብትደፍር እንኳ አባትና እናቴን ጠይቅ፤ እኔ አላውቅም ትልሃለች እንጂ ሌላ ምላሽ አትሰጥህም አሉት። ዓወቀም መሰሰ፤ እኔም አባትና እናቴ ያውቃሉ የምትለውን ለማግባት አልፈልግም። ነገር ግን ብእሲ ወብእሲት አሓዱ አካል። ዘእግዚአብሔር አስተዳመረ ሰብእ ኢይፍልጥ የሚለውን ቃል የተማረች፤ ይህንም ለመናገር የማትፈራውን ሴት ፈልጌ አገባለሁ አላቸው።

ዘመዶቹም ይህን በሰሙ ጊዜ ጥንቱንም ጥፋተኞቹ እኛ ነን። ይህን የፈረንጅ ጥብቆ መልበስ ከጀመርህ ወዲህ ዘመዶችህን ችላ እንዳልሽን ልባችን እያወቀ ላንተ ሚስት ማጨታችን ቅጣት ይገባናል። አሁንም በዚህች በታጨችው ልጅ የመጣውን ነገር እኛ እንደ ገባን እንወጣለን። አንተም የፈቀድኸውን አድርግ ብለው እየተቆጡ በየቤታቸው ገቡ።

በማግሥቱም ተሰብስበው እንግዲህ እንዴት እናድርግ። ያቶ በፈቃዱንስ ፊት እንዴት አድርገን ነው የምናየው ይባላሉ ጀመር። ከመካከላቸውም አንዱ ተነሥቶ አይዟችሁ ምንም አትፍሩ። አቶ በፈቃዱ ደግ ሰው ናቸው። ጥንቱንም ቢሆን የኛን ዝምድና ፈልገው እሺ አሉን እንጂ እንኳን ልጃቸውን ዘመዳቸውንም ቢሆን ለዚህ ለጥብቆ ለባሽ አይሰጡትም ነበረ። አሁንም እንዲሁ ባንድነት ሆነን ነገሩን ሁሉ ከስር እስከ ጫፉ እንንገራቸው አላቸው። ከዚህም በኋላ ባንድነት ሆነው ወደ አቶ በፈቃዱ ቤት ሔዱ። አቶ በፈቃዱም ገና በሩቅ ባያቸው ጊዜ ተመካክረው የሠርጉን ቀን ለመቆረጥ የመጡ መስሎት ደስ አለው። ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ ሁሉም ደንጊያ እየተሸከሙ በእግሩ ላይ እየወደቁ ማረን ማረን አሉት።

አቶ በፈቃዱም ደነገጠና እባካችሁ አስቀድማችሁ ነገሩን ንገሩኝ። ነገሩን ከሰማሁት በኋላ ምላሹን እነግራችኋለሁ አላቸው። እነርሱም ከስር እስከ ጫፉ ሲነግሩት ጀመሩ። አቶ እንደ ልቡ በተጉሰት አውራጃ የታወቁና የከበሩ ሰው እንደ ነበሩ አንተም ራስህ ታውቃለህ። ነገር ግን ይህ ዓወቀ የሚባለው ልጃቸው በልጅነቱ ኩብልሎ ወደ ፓሪስ ሔዶ ነበረና ከዚያ ሲመለስ ዓመሉና ጠባዩ ሁሉ ተለዋውጦ አገኘው። አቶ እንደ ልቡም ከቶ ልጄ ምን ሆነብኝ ይሆን እያሉ ሲጨነቁ በድንገት ታመሙና ሞቱ። ውቃቢህ ያጥፋን፤ የሞቱ ለት የክት ልብሱን ለብሶ፤ የአጥላስ ቁራጭ መሳይ በክንዱ ላይ ለጥፎ ዓይኑን በመሐረም እየጠራረገ ሲቀልድ ዋሰ። ላርባቸውም አንድ ጋን ጠላ እንኳ ሳያስጠምቅ ብር እያፈለ ለድኖች ሲሰጥ ዋሰ። በመቃብራቸውም ላይ አንድ ጉጆ ማቆም አቅቶት አንድ ደንጊያ አስጠርቦ አቁሞበታል።

አሁን ደግሞ እኛ ምንም ቢሆን ሥጋው ሥጋችን ነው፤ ደሙ ደማችን ነው፤ ብለን ያንተን ልጅ አጭተን አግባ ብንለው አስቀድሞ መልኳን ያላየኋትን፤ ጠባይዋንና እውቀቷን ያልመረመርኋትን ሴት አላገባም ብሎ አሳፍሮ ሰደደን። ያውም በተከላለፈና በቁርባን ካልሆነ ሚስት አላገባም ብሎ መሰለልን። እኛም ይህን ሁሉ ነገር ከሰማን በኋላ

እንደ ፈቃድህ ሁን ብለን ትተነው ሐድን። ስለዚህ በደፈርንህ ይቅርታ አድርግልን ብለን መጥተንብሃል አሉት።

ያወቀ ዘመዶች በአቶ በፈቃዱ ፊት ወድቀው ይቅርታ ሲለምኑ።

አቶ በፈቃዱም ይህን በሰማ ጊዜ እኔ ሌላ ትልቅ ነገር መስሎኝ ተጨንቄ ነበረ እንጂ ይህማ እጅግ ትንሽ አይደለምን። እርሱ የኔን ልጅ ባያገባ ጉዳቱ ለራሱ ነው እንጂ የኔ ልጅ ባል አጥታ የምትኖር መሰለውን። ደግሞስ በተክሊልና በቁርባን ካልሆነ አላገባም ማለቱ የኔ ልጅ እኔ እስታለሁ ድረስ ቀይና ጥቁናን እያማረጠች ስታገባ ትኖራለች

እንጂ ባንድ በርሱ ብቻ ታስራ ልትኖር ነውን። እናንተ ግን በዚህ ነገር ምንም አትዘኑ። በዚህም ምክንያት ወዳጅነታችን የሚቀር መስጧችሁ አትፍሩ አላቸው።

እነርሱም ይህን ነገር ካቶ በፈቃዱ ቃል ለምተው ከተለነባበቱ በኋላ እንግዲህ ለዘመድ ማለብ እርም ነው እያሉ ዓወቀን እያሙ ወደ ቤታቸው ተመለሱ።

ምዕራፍ ፮

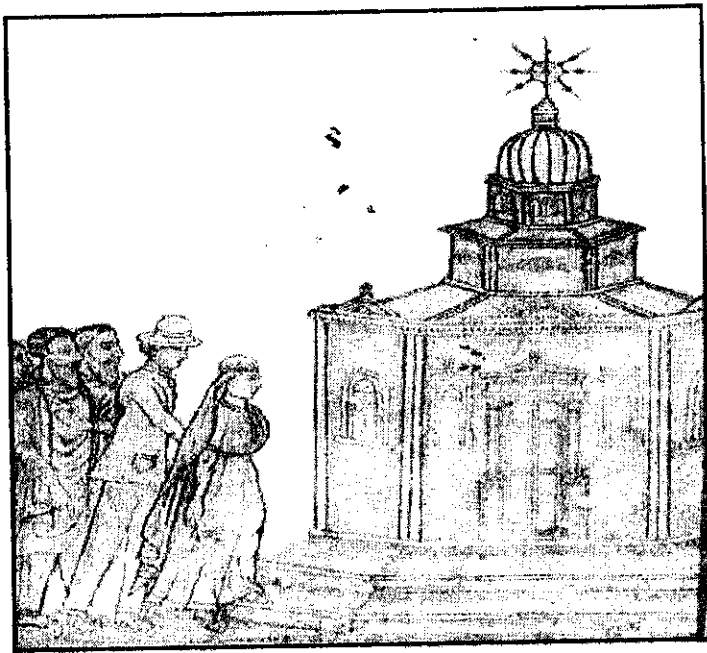
ዓወቀ ራሱ የመረጣትን ሚስት አጭቶ ስለ ማግባቱ

ዓወቀ በማናቸውም ምክንያት ስለ ተበላጩ ወደ ፓሪስ እንዳይመለስ ያባቱ ቤት መፍረሱ ሆነ። አለሚስትም እንዳይቀመጥ ሕይወቱን ብቻውን ለመጨረስ የማይቻለው ሆነ። ስለዚህ ዘመዶቹ ህይ ህይ ብለው አዳፍረው የማትስማማኝን ሚስት ያጋቡኝ እንደ ሆነ ፀፀት ይሆንብኛል ብሎ ሚስት ለመፈለግ ከተጉለት ወደ አዲስ አበባ ወረደ። በአዲስ አበባም ከቀበና እስከ ጉለሌ እየዞረ የተማረችና የሠለጠነች፤ መልካ ያማረ ሌት ይፈልግ ጀመረ። ከብዙ ቀንም በኋላ እንደ አሳቡ መልካ ያማረ፤ ጠባይዋና እውቀቷ የተመረመረ፤ በትምሕርት ቤት ያደገች አንዲት ልጅ አገረድ አገኘና ክርሷ ጋራ ቃል ለቃል ተነጋግሮ በምሥጢር ተማምሎ ሲጨርስ ለአባትና ለእናትዋ አስታወቀ። አባትና እናትዋም ፈቃድዋን ቢጠይቁት አዎን እርሱን አገባለሁ፤ ብላ ሳታፍር ሳትፈራ መለሰችላቸው።

ከዚህም በኋላ ዓወቀ የጋብቻውን ቀን ተቃጥሮ ወደ ተጉለት ተመለሰ። የጋብቻውም ቀን በደረሰ ጊዜ ዓወቀ ድግስ ደግሎልኝ፤ ድንኳን ትክልሉኝ ብሎ ለማንም አልነገረም።

ነገር ግን በቤቱ ያገኘውን ያህል አለናዱ ብሎ እርሱና አምስቱ ባልንጀሮቹ ብቻ ወደ አዲስ አበባ ወረዱ። አዲስ አበባም ቅዳሚት ማታ ገቡ። እሁድ ከሌሊቱ በ፮ ሰዓት ወደ ቅዱስ ጊዮርጊስ ቤተ ክርስቲያን

ሐዲ። ሚስቱም እንዴሁ ሁሉት ባልንጀሮቿንና አባት እናቷን ቤተዘመዶቿንም አስከትላ መጣች።

ዓወቀ የተክለል ሥርዓት ለማድረስ ከሚስቱ ጋራ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲሄድ።

ካህናቱም ተክለሱን አድርሰው፤ ቅዱሴ ቀድሰው፤ ሥጋ ወደሙ አቀበሏቸው። ከዚህም በኋላ የሠርግ ልብሳቸውን እንደ ሰበሱ ወደ ሠርጉ ቤት ሐዲ። በሠርጉም ቤት ከወዳጆቻቸው ጋራ ተቀምጠው እስቲ ጸግቡ በሱ፤ እስቲረኩም ጠጡ። በማግሥቱ ሰኞ ጧት ተነሥተው ወደ ተጉሰት ጉዞ ጀመሩ።

የዓወቀም ዘመዶች ተሰብስበው እንግዲህ እንዴት እናድርግ። ምንስ እርሱ ቢጠላን ያቶ እንደ ልቡ ልጅ አይደለምን። እርሱ ሚስት ሲያገባ እኛ በየቤታችን ብንቀር የሰማ ሰው ዓወቀ በፓሪስ ኖሮ ስለ መጣ

እንደ ባዕድ አድርገው ሚስት ሲያገባ ወደ ቤቱ ሳይሔዱ ቀሩ ብሎ በእኛ ይፈረዳል እንጂ እርሱ እኛን ማስቀየሙን የሚያውቅልን የለም። በያገሩም እየዞርን እንዴህ አደረገን እያልን የርሱን ክፋት ሰየሰው ሁሉ ለመናገር አይቻለንም። አሁንም ከሰው አፍ እንድንድን እየሔድን እንመለስ ብለው መከሩ። ወደ ዓወቀ ቤትም በደረሱ ጊዜ ወደ ዳስ እንዳይገቡ ዳስ አልተጣለም፤ ወደ ድንኳንም እንዳይገቡ ድንኳን አልተተከለምና እንዲያው በደጅ ቆመው ጉድ ሲሉ ቆዩ። ወዲያው ከአዲስ አበባ በተነሣ በአራተኛው ቀን በ፱ ሰዓት ሚስቱን ይዞ አባቱ ቤት ደረሰ። በቤቱም የተገኘውን ያህል ምግብም መጠጥም አቅርቦ ብሎ አዘዘ። ቤተ ዘመዱም ሠርገኞችም ሁሉም ባንድነት በአዳራሽ ተቀመጡ።

ሁሉም በልክ በልተው፤ በልክ ጠጥተው፤ ከጠገቡ በኋላ ሽማግሎች እየተነሡ አንተን እንደ አብርሐም፤ እንደ ይስሐቅ፤ እንደ ያዕቆብ፤ ያድርግህ። አንችንም እንደ ሣራ፤ እንደ ርብቃ፤ እንደ ልያ፤ ያድርግሽ። ውሰዱ፤ ክበዱ፤ ብለው መረቁ።

ዓወቀም ከራት በኋላ የቅርብ ዘመዱን አሰናበተ። የሩቅ የሩቁን ግን በአዳራሹ ውስጥ ምንጣፍ አስነጥፎ እንግዲህ ብትተኙም ብትጫውቱም እንደ ፈቃዳችሁ ሁኑ ብሎ ሚስቱን ይዞ ወደ አልፍኙ ሐይ። ዘመዶቹም ይህ የጋብቻው ነገር እንግዳ ስለ ሆነባቸው ፈዝዘው ቆይተው ነበረና ዓወቀ ወደ አልፍኙ ከሐይ በኋላ አዛዦቹን ጠርተው በገድልህም ይግደልህ አንድ ጋን ጠላ ስጠንና እንጠጣ አሉት። እርሱም ሲፈራ ሲቸር አንድ ጋን ጠላ ሰጣቸው።

አንዳንድ ዋንጫ ጠላ ከጠጡ በኋላ ግን የዓወቀ የእናቱ እጎት አክስቱ ብቅሱ ወደ ራስዋ ሲወጣ ጊዜ ተነሣችና ያቶ እንደ ልቡ ልጅ ሚስት ሲያገባ ዘመድ እንደ ሌላው እንደ ድኃ ሠርግ መሆኑ ስለ ምን ነው። ዘሉ እጃችሁን አውጡና አጨብጭቡ። አታሞውንም ድልቅ ድልቅ አድርጉት፤ እያሰች ዘመድ አዝማዱን አነሳሳችና እርሷ በመካከል ሆና ታወርድ ነበረ።

ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ፤
እኝ፤ የሽንኩሬ፤

ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ።

የብር አሎሎ መሳይ ዓይነት፤

እኸ፤ የሽንኩራ፤

ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ፤

አዳባይ ወርደሽ ትዋጊአለሽ።

እኸ፤ የሽንኩራ፤ ፍ

ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ። *

ሴት ሴቱ እንደዚህ እየዘፈኑ ባንገት ሲወርዱ ደግሞ ወንድ ወንዱ ባንድ ወገን ሆነው እንደዚህ እያሉ ይጨፍሩ ጀመሩ።

፩ኛ. ሽቦዬ፤ ሽቦዬ፤ ሎጋው ሽቦዬ፤

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ።

ያችን ድንቡሎ ካሰወደደህ፤

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፤

አትወስዳትምይ ባሏን ነጥቀህ።

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ።

፪ኛ. አካልሽ ልስልስ እንዳመልማሎ፤

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፤

አትፈችውምይ ያንን መለሎ።

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፤

፫ኛ. አንችን በማየት ፈዘዘች ዓይኔ፤

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፤

አንድ ቀን ለርሱ አንድ ቀን ለኔ።

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ።

፬ኛ. ፈርተኸው ነወይ ያንን ጎብዳዳ፤

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፤

አትወስዳትምይ ውኃ ስትቀዳ።

ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ።

ሴቶቹ ባንድ ወገን ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ ሲሉ ወንዶቹ ደግሞ ባንድ ወገን ሎጋው ሽቦ ሲሉ ደብተሮች የሆኑ ዘመዶቹ ደግሞ ከበሮ

አስመጥተው በአልባሳ ወርቅ ዑጽፍት፤ በአልባሳ ወርቅ። ዳዊትኒ ይቤላ ይቤላ በአልባሳ ወርቅ እያሉ ሲጨፍሩ ከመካከላቸው አንዱ ደብተራ ተነሥቶ ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ግጥም እየገጠመ ያወርድላቸው ጀመረ።

፩ኛ. ሰላመ ሰኪ ቅድስት ቤተ ክርስቲያን፤

እንደ አድዋ ሥላሴ እንደ አክሱም ጽዮን።

፪ኛ. ፍቅርሽም ጽኑ ነው የጴጥሮስ ሥልጣን፤

መናፍቅ እንጂ ነው ካንች የማይካን።

፫ኛ. መዓዛ አፉከ. ከመ መዓዛ ኮል፤

ከልኤ አጥባትከ. ከመ ዕጉለ ወይጠል።

፬ኛ. ከጧት እስከ ማታ ካንቺ ጋር መዋል፤

መመረጥ እንጂ ነው በብዙ መታደል።

እንደዚህም እየሆነ አልልታውም፤ ጭፈራውም፤ ከበሮውም ባንድነት በተቀላቀለ ጊዜ ዓወቀ ከእንቅልፉ ነቃና በቤቱ ውስጥ አምባ ዓሮ የተነሣ መስሎት በቶሎ ወደ ደጅ ብቅ ብሎ በያዳምጥ የዘፋኞች ድምጥ መሆኑን ተረዳው።

በዚያ ጊዜ ሙሽራዬቱን በአልፍኑ ትቶ እርሱ ብቻውን ወደ አዳራሹ እየሮጠ ገብቶ እጁን እያርገበገበ ሽረ ምን ማለታችሁ ነው። አብዳችኋልን። ሽረ እባካችሁ ዝም በሉ። ይህ አሁን የምትዘፍኑት ዘፈን የአረማውያን ጋብቻ ዘፈን ነው እንጂ የክርስቲያን ጋብቻ ዘፈን አይደለም።

ገና በጋብቻችን ቀን ጀምራችሁ የዝሙት ዘፈን ልታስተምሩን ትወዳላችሁን።

ደግሞም እነዚህ ያልተማሩት ዘመዶቹ እንኳ. የዝሙት ዘፈን በዘፍኑ አይፈረድባቸውም። እናንተ ደብተሮቹማ በየሠርጉ ቤት እየገባችሁ የባልና የሚስትን አንድነት ለሠርገኞቹ መስበክ ነበረ እንጂ ይህን የመሰለ የዝሙት ዘፈን መዝፈን መቼ ይገባችሁ ነበረ።

አሁንም እስቲነጋ ድረስ አርፋችሁ ተች እንጂ አትዝፈኑ። ዘፈንም ለመስማት ፈልጋችሁ እንደ ሆነ ለክርስቲያን ጋብቻ የሚገባው ዘፈን እኔ አስማችኋለሁ አላቸው። ወዲያውም በፍጥነት ወደ ዕቃ ቤቱ

ገብቶ ግራማፎኑን ይዞ መጣ። ከዚህም በኋላ ሴቶች ዘመዶቹን ባንድ ወገን፤ ወንዶች ዘመዶቹን ባንድ ወገን፤ ካህናት ዘመዶቹን በመካከል አስቀምጦ ግራማፎኑን እየዘወረ ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ግጥም አሰማቸው።

፩ኛ. ጋብቻ ክቡር ነው በጳውሎስ ስብከት፤

ወምስካሪውኒ አልቦቱስእብት።

፪ኛ. ጋብቻን ለማክበር ሕጉኔ ለመቀደስ፤

በሠርግ ቤት ገባ ኢየሱስ ክርስቶስ።

፫ኛ. ጥንቱንም ሲፈጠር ሲዘረጋ ዓለም፤

አንድ አዳም ሰሐዋን ሐዋንም ለአዳም።

፬ኛ. ያዳም ልጆች ቀድሞ ዝሙትን ወደው፤

የጋብቻን ሥርዓት በማፍረሳቸው፤

ማየ አይን አዝንሞ አሰጠማቸው።

፭ኛ. ደግሞም በሎጥ ጊዜ በዝሙታቸው፤

እሳቱን አውርዶ አቃጠላቸው።

፮ኛ. ሚስቱን የሚፈታ አንበሳ ትዘሙ፤

በእግዚአብሔር ዘንድ መቸ ያረሳል ቂሙ።

፯ኛ. ጋብቻን ለማክበር ስለ ሚስቱም ደግሞ፤

የኃድግ ብእሳ አባሁ ወእሞ።

ይህንም ዘፈን በግራማፎኑ ካሰማቸው በኋላ እንግዲህ ብትወዱ አንደዚህ እያላችሁ ዝፈኑ፤ ባትወዱ ግን ዝም ብላችሁ ተኙ አላቸው።

ዓወቀ ለሠርግ የሚገባውን ዘፈን በግራማፎን ሲያለማ።

በዚያም ጊዜ ሁሉም ተነሥተው አሁን ይህን ሁሉ ጭቅጭቅ ያመጣኸው ለዚህ ሰቁራሽ እንጀራህና ሰቅራሪ ጠላህ ነፍገህ ነው እንጂ፤ በእውነት ለዘፈኑ ብለህ አይደለም።

እኛ ባገራችን ባልና ሚስት ሲጋቡ የሚዘፈነው ዘፈን ጫጉላሽ አብረዋል ዛሬ እየተባለ ነው። ከስብስቱና ከአብዬ ከአምኃ ኢየሱስ አስቀድሞ የነበረውን የሠረግ ዘፈን አሁን አንተ ልትሰውጠው ነውን። ያንተ ሠርግ የሠርግ መጀመሪያ አይደለም። አሁንም አትጨቅጭቀን እንሐድልህለን። ዛሬ ሙሉ ጨፈቃ ናትና እስቲነጋም አንቆይም ብለው እየተቆጡ ሐዱ። በመንገድም ሲደርሱ ያባቱ ያቶ እንደ ልቡ የወንድም ልጅ ሽሙጡን ጀመረ። ዘመዶቹ ሆይ፤ የእንደ ልቡ ልጅ ያደረገብንን ሁሉ አያችሁን። እኛን አትዝፈኑ ብሎ ከለክለና እርሱ ጋኑን በብረት ውስጥ አስገብቶ ያዘፍነው ጀመረ አላቸው። ምነው በፈረንጅ ሀገር ጋኑን የለም ይሉ የለምን አሉት።

በፈረንጅ ሀገር ጋኔን የሰም መባሉ እኛን ለማታለል ነዋ። አሁን ዛሬ በሰማይ ላይ የሚሔዱት በምን መሰላችሁ። የአየሩን ጋኔን አየጉተቱ አይደለምን። እኛ ባገራችን ስንሰማ የበቁ ቅዱሳን በአየር ይሔዳሉ ይባል ነበረ። ዛሬ ግን በፈረንጅ ሀገር ማንም ሰው በአየር ይሔድ ጀመረ። የእንደ ልቡም ልጅ እንዳቅሙ ጋኔኑን በብረት አግብቶ ያዘፍን ጀመረ አላቸው።

፩

ደግሞ የአክስቱ ልጅ አመየታ ይጋርዱ እኔ ለራሴ በዚያ በብረቱ ያስሰፈሰፈውን ዘፈን አንዱንም አላውቀውም። እርም ያድርግብኝ፤ ከተወለድሁ ጀምሮ በሠርግ ቤት እንደዚህ ያለ ዘፈን ሲዘፈን አልሰማሁም ብላ ተናገረች።

ደግሞ አንዱ ዘመድዋ እንዲህ ብሎ መለሰላት። እቱ ሆይ፤ እኔ አባክሽ ዝም ብለሽ ብትሔጅ አይሻልምን። የሞተ ሰው አታውቁምን። እንግዲህ ዓወቀን ከሞቱት ዘመዶቻችን እንደ አንዱ እንቁጠረውና እርም ብለን እንተወው።

የጋብቻን ሥርዓት በማፍረሳቸው ማየ አይን አዝንሞ አሰጠማቸው ብሎ የዘፈነ ጊዜ በጭራሽ ራሱ የጠፋ መሆኑን አትረጅውምን። ስንት ሰዎች የጋብቻን ሥርዓት እያፈረሱ በደኅና ይኖሩ የለምን። የይፋቱ አቶ ዱባሰ ይህች የዛሬዋ ሚስቱ ሰባተኛው ናት። ስድስቱን ሁሉንም አውቃቸዋለሁ። የዛሬዋን ግን በወሬ ነው። ደግሞ የአፍቀራው ደብተራ ደባልቄ መጽሐፍ ግለጥልኝ ለማለት ሔጄ ስንጫወት ይህች የዛሬዋ ሚስቱ አምስተኛዬ ናት ብሎ ነግሮኛል። ደግሞ የምንጃሩ መምሬ ወልደ ሰንበት የሕግ ሚስታቸውን ከፈቱ ወዴህ ሚስት አልረጋልህ ብሏቸው እንዲሁ እንዳመላለሱ ይኖራሉ። እኔም ይኸው እንች እንደምታውቁው የሸዋ ጧፍ የምትባለዋ ሚስቱ ሦስተኛዬ ናት። አንችሰ ይህ የዛሬው ባልሽ ስንተኛሽ ነው አላት።

ኡኡ፤ የኔን ባሎች ስንቱን ልነገርህ። አባ በዝብዝ ዮሐንስ የመጡ ጊዜ ገና ልጃገረድ ነበርሁ። ግን ለከንፈር ወዳጅነት ደርሼ ነበረና

ቀላ እንጨት ለመስበር ስወርድ ጉረምሶች ሁሉ እየተከተሉኝ ይወርዱ ነበረ።

የሰባት ወር (የእምባቦ) ዘመቻ ጊዜ የሕግ ባል አንድ ደብተራ አገባሁና ስጠላው ጊዜ በመድኃኒት ተበተበኝ። በኋላ አባትና እናቴ ብትሞችም ሙቺ ብለው በግድ አፋትተው ወሰዱኝ። እርሱንም ከፈታሁት በኋላ ጤና አላገኘሁም። ባልም ሳገባ ጊዜ በሁለት በሁለት ወር ይፈቱኝ ጀመረ። ነገሩም እጅግ ሲቸግረኝ ጊዜ የመጣፍ ገላጭ ሁለት አሞሌ ይዜ ሔጄ በሞጃው በደብተራ አሻግራ እግር ላይ ወደቅሁና ነገሩን ሁሉ ነገርኋቸው። እርሳቸውም ውቃስ የቀረባቸው ደግ ሰው ስለ ሆኑ መጽሐፋቸውን ገልጠው አይተው ኮከቤንም ቆጥረው ሲጨርሱ የሕግ ባልሽ በመድኃኒት ተብትቦሻልና በጥቁር ፍየል ብራና መፍትሔ ሥራይ ጽፌ እስጥሻለሁ ብለው ወዲያው ጽፈው ባንጉቴ ላይ አሰሩልኝ።

ደብተራ አሻግራም ይህን ሁሉ ካደረጉልኝ በኋላ ሰው መሆን አይቀርምና እደሪ ሲሉኝ ጊዜ እሺ ብዬ እዚያው አደርሁ። ያጋጣሚ ነገር ባንድ ጊዜ ውድቀት ቅሪት ሆንሁና ቁጭ አልሁ። በዚያም ነገር እያዘንሁ ቆይቼ ግለሁ በፌኛው ወር ውኃ ልቀዳ ወደ ወንዝ ወርጄ ለመለስ ካፊያ መሳይ አካፍቶ ነበረና አዳጠኝና ስወድቅ ጊዜ አስወረደኝ።

ከዚያም ወዲህ የዛሬውም ባሌን አቶ ሚሳይን አገባሁና ያ ደብተራ አሻግራ ያደረጉልኝ መድኃኒት ተመስሎልኝ ይኸው ከተጋባን አሥር ዓመት ሆነ። እንግዲህ ሁለታችንም አርጅተናልና የምንፋታ አይመስለንም ብላ መሰለች።

ይኸውልሻ፤ የጋብቻን ሥርዓት አፍርሶ የተጉዳ ማነው። የእንደ ልቡ ልጅ ብቻ የጋብቻ ሥርዓት በማፍረሳቸው ማየ አይን አዝንሞ አሰጠማቸው እያለ ይዘፍናል። አቶ እንደ ልቡ ይህን ሁሉ የልጁን ጉድ ላያይ እንኳን ሞተ፤ አላት።

ምዕራፍ ፰

የዓወቀ ዘመዶች ከብዙ ቀን በኋላ አሳቡን ስለ መቀበላቸው

ይህንም ሁሉ ነገር እየተነጋገሩ ሲሔዱ የአቶ እንደ ልቡ የታላቅ ወንድም ልጅ ደብተራ አዳንቄ የጫባል ክእርሳቸው ጋራ አብሮ ነበረና ዘመዶቹ ሆይ! ተዉ! እጅግ ነገር አታብዙ። እኔም ለጊዜው የዓወቀን ሥራ አልወደውም ነበር። ነገር ግን ይህን ያህል የሚያሳማው አይደለም። የጋብቻን ሥርዓት መጠበቅ ከብዙ ነገር ያድናል። መጀመሪያ! ባልና ሚስት የተፋቱ እንደ ሆነ ለልጆቻቸው ትልቅ ጭንቀት ነው። ልጆች ካባታቸው ጋር እንዳይኖሩ እናታቸውን ይናፍቃሉ። ከእናታቸው ጋር እንዳይኖሩ አባታቸውን ይናፍቃሉ። ሁለተኛም! ባል ሚስቱን በፈታ ጊዜ ከገንዘቡ ሁሉ እየከፈለ ይሰጣልና በዚህ ምክንያት ለጊዜው እርሱ ራሱ ይደክያል። በኋላም ለልጆቹ ምንም ገንዘብ ሳይተውላቸው ይሞታል። ሦስተኛም! ሚስት ያለቸው ሰው ወደ ሌላይቱ ሴት ለመሔድ አይደፍርምና ከጋጢአት ይጠበቃል። አራተኛም! በሚስቱ ብቻ ጸንቶ የሚኖር ሰው ሥጋ ወደሙ አይከለክልምና ዘበልዓ ሥጋዋ ወሰትዋ ደምዋ ይሄሉ ምስሌዋ ያለውን ቃል ኪዳን ያገኛል። አምስተኛም! በሚስቱ ብቻ ፀንቶ የሚኖር ሰው ከቂጥኝ፣ ከጨብጥ፣ ይህንም ከመሰለ ሁሉ ይድናል። በቂጥኝና በጨብጥ ብቻ ያለቁት ዘመዶቻችንና በሌላ በሽታ ከሞቱት በሽታ ከሞቱት ዘመዶቻችን ይበዙ የለምን። ደግሞስ ሥርዓት የሚያፈርስ ሰው ሁሉ ምን ጉዳት አለበት ለምን ትላላችሁ። የመራቤቴው ደብተራ አጥላባቸው የሕግ ሚስቱን ፈትቶ ያቶ አብጤን ሚስት ውሽማ ቢይዝ አቶ አብጤ በድንገት ደርሶ በፎቄ ሸርክቶ አልገደለውምን። ፍትሐ ነገሥቱም በሚስቱ ላይ ከገደለው ይድን በቃ ብሎ ፈረደለት።

ደግሞስ የወግዳውን የሻላ ማመጫን ሁላችሁስ ታውቁት የለምን። እርሱ ሚስቱን ፈታና ሌላ ሴት ቢያገባ ያገባት ሴት የቀድሞ ባሏን

አለፈቃዱ ፈትታው ኑሮ ሁለቱም ባንድነት እንደ ተች ባንድ ጥይት ገድሏቸው አልሔደምን። በመጽሐፍም እመንዝሮች መንግሥተ ሰማያትን አይወርሱም ተብሎ ተጽፎአል። ይህስ ነገር ሁሉ ካነሣችሁ የኔም አሳብ እንደ አቶ ዓወቀ ነው አላቸው።

ከዚህ በኋላ ሁሉም እርስ በርሳቸው ክርክር ገጠሙ። ግማሾቹ የዓወቀ አሳብ መልካም ነው አሉ። ግማሾቹ ደግሞ አባቶቻችን እስከ ዛሬ እንዳቆዩን በየወሩ በየመቱ እያገባንና እየፈታን እንኖራለን እንጂ የተከለል የቀርባን ጋብቻ አንፈልግም። እንደ ቄስ ባንዲት ሴት ብቻ ታስረን መኖራችን ምን በወጣን ነው አሉ።

ነገር ግን የተጉለት ሰው ላይ ቆዳው ሞኝ መስሎ ልቡ እጅግ ብልህ ነውና በየቤታቸው ከገቡ በኋላ ተኝተውም፣ ቆመውም፣ ተቀምጠውም ቢያስቡት የዓወቀ አሳብ እጅግ መልካም ሆኖ ታያቸው። ከዚህ በኋላ በተጉለት አውራጃ ያቶ እንደ ልቡ ዘመድ የተባለ የሩቁም የቅርቡም ቡሎ ወርቁ ገባያ ድረስ እንገናኝ ተባብሎ ተቃጠረ። ዓወቀ ምንም ብርቱ ጉዳይ አግኝቶናልና ቡሎ ወርቁ ገባያ ድረስ እንድትመጣልን ብለው ላኩበት።

ቀጠሮ ቀን በደረሰ ጊዜ ሁሉም ባንድነት ተለብስበው ከበርኖስ ተራ በስተቀኝ ባለው በጉብታው ሥር ተቀመጡ።

ገባያተኛው ሁሉ ባያቸው ጊዜ ስለ ብዛታቸውና ሰብቻቸው ስለ መቀመጣቸው ያደንቅ ነበረ። ግማሹ በነፍስ ግዳይ ነገር የተጣላ ሰው ያስታርቃሉ ይሆናል አለ። ግማሹ ግን በርስት ነገር የተጣላ ሰው ያስታርቃሉ ይሆናል አለ። ከዚህ በኋላ ያቶ እንደ ልቡ ዘመዶች ባንድነት ተነሥተው ዓወቀ እግር ላይ ወድቀው ማረን ማረን እስከ ዛሬ ድረስ አሳብህን ሁሉ አንቀበልም ብለን በምትሠራው ሥራ ሁሉ፣ በትንሹም በትልቁም ስናስቀይምህ ኖርን። አሁን ግን አሳብህን ሁሉ ብናየውና ብንመረምረው ሰው ሲታመም በሐኪም ማሳከም፣ ቢሞትም በመቃብሩ ላይ ጽሕፈት ያለበት ጥርብ ድንጊያ ማስቀመጥ፣ ስለ ተዝጋርም በጠላና በጠጅ፣ በአረቄ ፈንታ ገንዘብ መስጠት፣ የጋብቻንም ሥርዓት ማክበርና ሚስትን አለመፍታት እጅግ መልካም ነገር ሆኖ ስለ ታየን በዚህ ነገር

አሳብህን ሁሉ ወደን ተቀብለናል። ባለፈው ነገር ብቻ ቂም አትያዝብን አሉት።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ ከደስታው ብዛት የተነሣ ደነገጠ። ለጊዜውም የሚያላገጡበት መሰለው እንጂ እውነት አልመሰለውም። ነገሩንም መላልለው ከነገሩትና እውነት መሆኑን ካወቀው በኋላ እኔ በናንተ ላይ ምንም ቂም የሆነም። ነገር ግን አሳቤና አሳባችሁ ባለመጋጠሙ ብቻ እጅግ አዝኜ ጎበኛ። አሁንም እንደ አሳቤ መሆኑን እንዳውቀው እንማማል አላቸው።

እንዴት ብለን እንማማል አሉት። ዋናው ነገር ያለፈው ትንንሽ ነገር የሚያመጣው ጉዳት ቀላል ነውና የአባቴ የእቶ እንደ ልቡ ዘመድ አዝማድ የሆነ ሁሉ ከዚህ ቀድሞ ሚስት ያገባ እንዲሁ በጋብቻው ሀንቶ እንዲኖር። ወደፊትም ሚስት የሚያገባ በተክለል እንዲያገባ የጋብቻንም ሥርዓት አክብሮ እንዲኖር በዚህ ተማምለን እንታረቅ አላቸው።

ዘመዶቹም ይህን ነገር በቃሉ በለሙ ጊዜ በዚህ አሁን በተናገርኸው ነገር ሁሉ ተማምለን ለመታረቅ ፈቃዳችን ነው። ነገር ግን አንተም እኛ ሳናውቅ በስሕተት በሠራነው ሥራ ባለፈው ሥራችን ሁሉ ቂም ላትይዝና ላትጉዳን ማልና እንታረቅ አሉት።

ዓወቀም የልቡ አሳብ መፈጸሙን ስለ ተረዳው ባለማወቅና በስሕተት በሠራችሁት ይቅርና በማወቅና በድፍረትም ብትሠሩት አሁን ንስሐ የምትገቡበት ከሆነ ባለፈው ሥራችሁ ሁሉ ቂም ይገዜ እንዳልጉዳችሁ እምላለሁ አላቸው።

ከዚህም በኋላ ሁሉም በግንባራቸው እየተደፉ ማረን አሉትና ይቅር ለእግዚአብሔር ባላቸው ጊዜ በየተራ እየተነሡ አንገቱን እያቀፉ ይስሙት ጀመር።

ዕርቃቸውም በመሐላ ከተጨረሰ በኋላ እንደ ገና በጉልበታቸው እየተንበረከኩ ወንድማችን ሆይ፤ መምሬ ለባጋዲስ ካንተ ጋር ደግና ክፉ እስከ መነጋገር የደረሱበት ምክንያቱ በአባትህ በሚቹ አቶ እንደ ልቡና

በእኛው ምክንያት ነው እንጂ በራሳቸው ጉዳይ ካንተ ጋር ምንም የሚያገናኝ ነገር አልነበራቸውም። ስለዚህ ዕርቃችን መሠረት ያለው ነገር እንዲሆን ከእርሳቸውም ጋራ ታረቅልን አሉት።

ዓወቀም ከዘመዶቹ ጋራ በመታረቁ ደስ ብሎት ሳለ አሁን ደግሞ ከመምሬ ለባጋዲስ ጋር እንዲታረቅ ነገሩ ስለ ተጀመረ እጅግ ደስ አለውና ዘመዶቹ ሆይ፤ መምሬ ለባጋዲስ እሮጌ ልማድ እየያዙና ባንዳንድ ተንኮለኛ ደብተራ ምክር እየተመከሩ ለጊዜው ይቆጣሉ እንጂ ልባቸው ገርና ቅን ነው።

በየምክንያቱ እየተገናኘን ስንነጋገር ባንዳንድ ነገር በተቆጠ ጊዜ ሁለተኛ ፊቱን የሚያዩትና የሚያነጋግሩኝ አይመስለኝም። ነገር ግን በማግሥቱ ተመልሰው እየመጡ በትሕትና ቃል ሲያነጋግሩኝ በጣም አደንቅ ነበር። ስለዚህ በማናቸውም ቢሆን ከእርሳቸው ጋራ ለመታረቅ ፈቃዴ ነው።

ነገር ግን ይህን የዕርቁን ነገር ያነሣችሁት ራሳችሁም አስባችሁ እንደ ሆነ ወይም እርሳቸው አስታርቁኝ ብለው ልከዋችሁ እንደ ሆነ ነገሩን ገልጣችሁ ንገሩኝና እታረቃለሁ አላቸው። ዘመዶቹም ባንድ ቃል ሆነው እኛ ግማሹን ተላጭታ ግማሹን ተቀብታ የሚባለው ተረት እንዳይደርስብን የሁላችንም የጠቡ ምክንያቱ አንድ ነውና ሁላችንም ታርቀን መንፈስ ቅዱስ እንዲወርድልን አስበን ነው እንጂ እርሳቸው አስታርቁኝ ብለው ልከውን እንደ ሆነ ውቃቢህ ያጥፋን፤ ያቶ እንደ ልቡን ቀን ይስጠን፤ እያሉ ይምሉ ይገዙቱ ጀመር።

እንግዲያውስ ከነገ ወዲያ አሙስ የሐምሌ ሥላሴ ስለ ሆኑ ወደ ደብረ ብርሃን እወጣለሁና ታቦት ዞሮ ሲገባ አንድ አፍታ በጥዱ ሥር ተገናኝተን ይቅር ለእግዚአብሔር እንድንባባል ይዛችኋቸው እንድትመጡ ይሁን አላቸው።

ምዕራፍ ፱

ስለ ዓወቀና ስለ መምሬ ሰባጋዲስ የዕርቅ ነገር

ያወቀ ዘመዶች የዕርቁን ነገር ተነጋግረውና መታረቂያቸውን ቀንና ሥፍራ ተቃጥረው ከተሰዩ በኋላ ከመካከላቸው ሺመልስ የሚባለውን ዘመዳቸውን ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ቤት ልከው ይኸው እንግዲህ ስለ ዕርቁ ነገር ዓወቀን እሺ አሰኝተነዋልና እርሱም ወቀሳና ረጅም ነገር ሳያመጡ እንዲያው ባጭሩ ማረኝ ብለው እንዲወድቁ ይሁን። ወቀሳና ረጅም ነገር ያመጡ እንደ ሆነ ግን ዓወቀ ምላሽ የማያጣ ንቁና ፈጣን መሆኑን ያውቁታልና እርሱም አንድ ነገር ሲናገሩ እርሱ አንድ ምላሽ ሲያመጣ በመካከሉ እንደ ገና ትጣሉና ዕርቁ ይፈርስብናል። ስለዚህ እንደ መከርንም ማረኝ ከማለት በቀር ሌላ ነገር እንዳያመጡ አደራ ብለንምታል ብለህ ንገራቸው አሉት።

ሺመልስም ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ቤት ሔዶ ከዘመዶቹ የተላከውን ሁሉ በነገራቸው ጊዜ ልጄ በምን ውቃዬ ቀረባችሁትና እሺ አለኛችሁት። እኔ የፈራሁት ያንን እልኩን ያመጣና አልታረቅም ይላል ብዬ ነበር እንጂ እርሱማ እሺ እታረቃለሁ ካለ በማን ዕድሌ። አሁንም እናንተ እንዳላችሁት ነገ ወደ ደብረ ብርሃን እመጣለሁና ታቦት ዞሮ ሲገባ በወንዶች መቋሚያ በኩል ፈልጉኝና ከጫማው ላይ ወድቁ ማረኝ አለዋለሁ። ከዚህ በቀር ሌላ ቃል የተናገርሁ እንደ ሆነ በእቡን ለላማ ቃል ነፍሴ ሊኦል ትውረድ ብለህ ለዘመዶችህ ሁሉ ንገራቸው አሉትና ተመልሶ ቢነግራቸው እልልታ ብቻ ቀራቸው እንጂ ሁሉም ደስ አላቸው።

ወይዘሮ ትሁን ዘር የምትባል እንዲቱ ዘመዳቸው መምሬ ሰባጋዲስ አንድ አጉል ነገር ተናግረው ዕርቁ ሳይፈርስ የቀረ እንደ ሆነ ምን አለች በሉኝ ብላ ተናገረችና ሌት ሰሐት ነች አንች ምን ታውቂያለሽ እያሉ ተሳሳቁባት።

ከዚህም በኋላ በሐምሌ ሰባት ቀን ዓወቀ ከሌሊቱ በ፱ ሰዓት ተነሥቶ ሙሉ ጨረቃ ነበረችና ምንም ችግር ሳያገኘው ጧት ባንድ ሰዓት ደብረ ብርሃን ደረሰ።

ቅዳሴውም በሠለስት ነበረና ዕጣነ ሞገር ከተቆመና ታቦት ከዞረ በኋላ የዓወቀ ዘመዶች ሁሉ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ ሆነው በጥዱ ሥር ተቀምጠው ሲጠብቁ ዓወቀ በዚያው በቀጠሮው ሰዓት መጥቶ በመካከላቸው ተቀመጡ።

በዚያም ጊዜ ከመካከላቸው አንዱ አቶ ይስማ ሸዋ የሚባለው ተነሥቶ ራቱን ወደ ዓወቀ አቅንቶ ወንድማችን ሆይ፤ እሰካሁን ድረስ ነገሩን አጋልጦ የሚያስታርቅ ሽማግሌ በመታጣቱ ብዙ ወራት ተኳርፈንና ተለየይተን ቆየን። አሁን ግን ያንተ ነገር ሁሉ እያደረ ወደ ልባችን እየገባ ስለ ሔደ በገዛ ራሳችን ማረን ብለን ከመታረቅ ደረስን።

ደግሞ የሁላችንም የጠቡ መሠረት የሟቹ የአባትህ ያቶ እንደ ልቡ ተዝካር ነገር ስለ ሆነ ከነፍስ አባታቸው ከመምሬ ሰባጋዲስም ጋራ እስከ መቀያም ደረሳችሁ። ስለዚህ የጠቡ መሠረት አንድ ሆኖ ሳለ ከእኛ ጋራ ታርቀህ ከእርሳቸው ጋራ ሳትታረቁ ብትቀሩ የተጉለት ሰው ሁሉ ጉድ ይላል በማለት ሁለታችሁንም ታረቁ ብለን ብንጠይቃችሁ ለመታረቅ ፈቃዳችሁ መሆኑን አስታውቃችሁን። አሁንም ይቅር ለእግዚአብሔር ተባባሉና በየቤታችን እንሒድ ብሎ ተናገረ።

መምሬ ሰባጋዲስም አቶ ይስማ ሸዋ የተናገረውን ነገር በፀጥታ ከሰሙ በኋላ ልጆቹ ሆይ፤ እኔና ዓወቀ የተቀያየምንበት ምክንያቱ ሁላችሁም እንደምታውቁት እኔ ለአባትህ ለአቶ እንደ ልቡ ተዝካር ድግስ ደግሰህ ካህናቱን አብላ፤ አጠጣ በማለት፤ እርሱም ለተዝካራቸው ድግስ በመደገሌ ካህናቱ በመጠጥ እየሰከሩ የማይገባ ሥራ የሠሩ እንደ ሆነ ለሁላችንም ጉዳት ነውና የገንዘብ ምጽዋት ከመሰጠት በቀር ድግስ አልደግስም በማለት ነው እንጂ ለራሴ የሚገባኝን ስጦኝ አልሰጥም በማለት አይደለም።

በማንም ሀገር ቢሆን የነፍስ ልጅ ሲሞት ሲጠጣበት የነበረው ዋንጫው፤ ሲተኛበት የነበረው አልጋውና ቁርባቱ፤ ሲለብለው የነበረው

ልብሱ የሚገባው ለነፍሱ አባቱ ስለ ሆነ አቶ እንደ ልቡ ገና ሳይሞቱ ተናዘውልኝ ነበር። እኔ ግን ይህን ሁሉ ሳላነሣ መቆየቴ እርሱ አውቆ ያደርገዋል ብዬ ነበር።

አሁንም ታረቅ ካላችሁኝ ይቅር ለእግዚአብሔር ይበለኝ እንጂ ክርሱ የምፈልገው ሌላ ነገር የለኝም ብለው ማረኝ ለማለት ሲቀርቡ ዓወቀ በቁጣ ደሙ ፈላና ዘመዶቼ ሆይ፤ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ ታረቅ ብትሉኝ እሺ ማለቴ ባለፈው ሥራቸው ሁሉ ንስሐ የገቡበት መስሎኝ ነበር እንጂ እንደዚህ የወቀሳ ቃል ይናገራሉ ብዬ አላሰብሁም ነበር።

አሁንም ይህ እነጋገራቸው እኔን በደለኛ አያስመሰሉ ነውና የዚህ ነገር በሽማግሌች ሳይታይና ሳይጣራ ምንም ቢሆን ከእርሳቸው ጋራ አልታረቅም። ቃል ለምድር ለሰማይ ይሁንብኝ ብሎ ለመሔድ ተነሣ።

ወይዘሮ ትቡን ዘርም በዚያው ቆማ የዓወቀንና የመምሬ ሰባጋዲስን ንግግር ትሰማ ነበርና፤ ይኸውላችኋል፤ ትናንትና ይህን ስንነጋገር መምሬ ሰባጋዲስ አንድ አጉል ነገር ተናግረው ዕርቁ ያልፈረሰ እንደ ሆነ ምን አለች በሉኝ አላልኳችሁምን፤ እንግዲህ እረፉት አለችና ወደ ቤቷ የመሔድ ጉዞ ጀመረች።

ያወቀም ዘመዶች ሁሉ ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ዓይናቸውን አያፈጠጡ ቀርበው ትናንትና የዕርቁን ነገር ስንነጋገር ማረኝ ከማለት በቀር ሌላ ቃል የተናገርሁ እንደ ሆነ በአቡነ ሰላማ ቃል ነፍሴ ወደ ሲኦል ትውረድ ብለው አልነበረምን፤ ምን ያለሁ ጉደኛ ነሁ እያሉ ዓይንሁ ላፈር ይሏቸው ጀመር።

መምሬ ሰባጋዲስ ግን ግድየለሽ መሳይ ነበሩና ሁላችሁም እንዲህ ልታወናብዱኝ አይገባም፤ አሁን የተናገርሁትን ሁሉ ሰምታችኋል። ታረቅ ብትሉኝ ሁሉም ይቅርብኝና ይቅር ለእግዚአብሔር ይበለኝ አልሁ እንጂ አባትህ የተናዘዘልኝ ለእኔ የሚገባኝን ካልሰጠኸኝ አልታረቅም አላልሁም። እርሱ ግን በዚህ አሁን በተናገርሁት ነገር አልታረቅም ካለ የዕርቁ ማፍረሻ ሰበብ መፈለጉ ነውና ይተወው፤ ይፈንጥረው ብለው በቁጣ ተነሡ።

ከዚህም በኋላ ያወቀ ዘመዶችና የመምሬ ሰባጋዲስ ወዳጆች ሁሉ ያሰቡት የዕርቁ ነገር ቀርቶ ያላሰቡት ጠብ ስለ ተነሣ አዝነው እንግዲህ ይህን ነገር እኛ የማንጨርሰው ከሆነ ሊቃውንቱ በእጨጌው ሰብሳቢነት ጉባዔ አድርገው የተገኘን ነገር ከጨረሱ በኋላ በሌላውም ለየትንንሹ የመንፈሳዊ ጉዳይ ወደ ፊት ጉባዔ አድርገው ሊነጋገሩበት ቀን ወስነዋልና ይህም መምሬ ሰባጋዲስና ዓወቀ የተጣሉበትን የዋንጫና ያልጋ የልብስ ነገር በዚያው ጉባዔ ቀርቦ በጨረሰ ይሻላል በማለት ሁለቱም በጉባዔው እንዲገናኙ አስማምተውና አፈጣጥመው በየቤታቸው ሔዱ።

ምዕራፍ ፲

ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ድንጋጤና ጥንቃቄ

መምሬ ሰባጋዲስ ወደ ክፉ ይተረጎምብኛል ብለው ባላሰቡት ነገር ዓወቀ እንደ ተቆጣና ዕርቁ እንደ ፈረሰ አይተው እጅግ ደነገጡ። ይልቁንም ወደ ፊት በሊቃውንቱ ጉባዔ ቀርበው ከዓወቀ ጋራ እንዲነጋገሩ ነገሩ በመቆረጡ በፍርሐት ተርበደበዱ።

ቢሆንም መምሬ ሰባጋዲስ ቁርበታቸው ብቻ ሞኝ ይመስላል እንጂ ውስጠ ብልጥ ነበሩና እንግዲህ በጉባዔው ፊት ቀርቤ ከዓወቀ ጋራ ተነጋግረው የተረታሁ እንደ ሆነ ተንቁና ተዋርጄ ልኖር ነው። ይልቁንም ዓወቀ በዚህ ነገር እጅግ ተናጃልና ምናልባት ለሰሚውና ለፈራጁ የሚያስቸግር አንድ የወንጀል ነገር አምጥቶ ሥልጣኑ ይያዝልኝ ብሎ የተናገረ እንደ ሆነ ለፋሲካ በዓል ከየነፍሱ ልጆቹ የጦም ቆሎ እንኳ እንዳልቀበል ያደርገኛል። ለዚህም ነገር የሚጠቅም ምክር ከደብረ ብርሃን አለቃ እንዳልጠይቅ ለተጉለት ቅርስ ስለ ሆነ ወሬው በቶሎ ይለማብኛልና ወደ አንኮበር ወጥቼ የየደብሩን አለቆች ብጠይቅ ይሻላል ብለው በቶሎ ስንቃቸውን አሰናድተው ተጓዙ። አንኮበርም በደረሱ ጊዜ ከወዳጃቸው ከመምሬ አሰጋኸኝ ቤት ገብተው አደሩ። በማግሥቱም በማለዳ ተነሥተው ወደ ማርያም አለቃ ሔደው የዘመኑን አዲስ ሥልጣኔ ተምረዘለሁ የሚል ዓወቀ የሚባል በተጉለት ወረዳ ተነሥቶ የነፍሱ

ልጆችህ ሲሞቱ ልብስ መውሰድ አይገባህም ብሎ ክርክር ይዞኛል። ነገሩም ወደ ፊት ሊቃውንቱና መምሕራኑ ጉባዔ በሚያደርጉበት ጊዜ እንዲታይ ተቃጥረናልና እንደ ወዳጅ መክረው፤ እንደ ዳኛ ፈርደው፤ በዚህ ነገር ግፋብትም ቢሉኝ፤ ይቅርብህም ቢሉኝ ከፈቃድዎ አልወጣምና የሚያቀጣኝን እርግጡን ነገር እንዲነግሩኝ ተማጥኜብዎታለሁ ብለው ከጫማቸው ላይ ወደቁ።

አለቃም የመምራ ሰባጋዲስጌ ነገር ከሰሙ በኋላ መምራ ሆይ፤ ዘመኑም የሰውም እውቀት ተለዋውጧልና እንደ ዘመኑ መሥራት ይሻላል። ዘመን የማይለውጠው የሃይማኖትን ነገር ብቻ ነው እንጂ የልማድ ነገር ንጉሥንና መንግሥትን ወይም ሕዝብን የሚጉዳ ካልሆነ በቀር ጥቅሙን እያመዛዘኑ ቢለውጡት አያስቸግርም። ስለዚህ የነፍስ ልጃችሁ በሞተ ጊዜ ባለጠጋ እንደ ሆነ ልብሱንና አልጋውን፤ ጀንዲውን ሰነዳያን መመጽወት ነው። ድኃ የሆነ እንደ ሆነ ግን ለድኃይቱ ሚስቱና ለልጆቹ መተው ነው እንጂ እናንተ ቀሳውሰቱ እየወሰዳችሁ ልትለብሱት የሚገባ አይመስለኝም። እንዲያውም እስከ ዛሬ ልብ አድርገን ባናስተውለው ነው እንጂ አንዳንዱ ሰው በሚጋባ በሽታ በተሰበ ወይም በተቅማጥ እየታመመ ይሞታልና የዚያን ልብስ እየወሰዱ መልበስ ወይም ለሌላ ሰው መሸጥ ትልቅ ስህተት ነው።

ሀኪሞችማ በሚጋባ በሽታ የታመመ ሰው ሲሞት የለበሰውን ልብስ በእሳት አቃጥሎ እያሉ ያዛሉ ሲሉ ሰምተናልና ይህን የመለሰውን ጉዳት የሚያመጣው ነገር ቢቀርብዎ ይሻላል። ደግሞ እርስዎ የሚቹን ልብስ መውሰድ ይገባኛል ብለው ሲከራከሩ ዓወቀ የሚች ልብስ ሰነፍስ አባቱ ይገባል ተብሎ የታዘዘበትን መጽሐፍ ይንገሩኝ ያለዎ እንደ ሆነ አያገኙምና ትልቅ ኅፍረት ይሆንብዎታል።

ይልቁንም ዓወቀ አጽንቶ የያዘው ይህን የመሰለ ነገር በኦርቶዶክሳዊትና በእስክንድርያዊት ቤተ ክርስቲያን አይደረግም በማለት ነው ሲሉ ሰምተናልና በዚህ ነገር በጣም ቢጠነቀቁ ይሻላል። እንግዲህ በእኔ ወገን የምመክርዎ በጉባዔው ፊት ሲቀርቡ አጥፍቻለሁ ማረኝ

ብለው በዓወቀ እግር እንዲወድቁና ነገሩ እንዲቀር ነው ብለው ከልብ የሆነ እውነተኛ ምክር መክርዋቸው።

መምራ ሰባጋዲስም መካሪና ዘመድ አያሳጣዎ ብለው መርቀው ተሰናበቱ።

ከዚያም ሲወጡ በየተራ እየሔዱ የማካኤልን፣ የጊዮርጊስን፣ የመድኃኔ ዓለምን አለቆች ቢጠይቋቸው ከማርያም አለቃ ጋራ የተማከሩ ይመስል ቃላቸው አንድ ስለ ሆነ መምራ ሰባጋዲስ ሳይጠራጠሩ ምክራቸውን ተቀበሉ።

ባራተኛውም ቀን ከወዳጃቸው ከመምራ አለጋሽኝ ጋራ ተሰነባብተው ወደ ተጉለት ተመለሱ።

ምዕራፍ ፲፩

ስለ ሁለተኛው ጉባዔ ነገር

በዓወቀና በመምራ ሰባጋዲስ መካከል በተነሣው በተዘከረ ነገር ሊቃውንቱና መምሕራኑ ጉባዔ አድርገው የተዘከረ ነገር ከጨረሱ በኋላ ዓቃቤ ለዓት ዘወልደ ማርያም ሌላውንም በስሕተት የገባውን ለመሙላት አሳባቸውን ገልጠው ቢናገሩ በየቤታቸው ስናስብበት ከርመን ሁለተኛውን ጉባዔ በሚመጣው ዓመት በኅዳር ፳ ቀን እናደርጋለን ተባብለው ተለያይተው ነበርና አሁን ቀጠሮ ስለ ደረሰ ቀደም እያሉ በኅዳር ፩ ቀን እንጦጦ ራጉኤል (እንተ ይእቲ ደብረ ኃይል) ገቡ። መልእክ ፀሐይ ክንፋ ብቻ የልብ በሽታ ነበረባቸውና ጾመ ፍልለታን በጥሬና በውኃ እጽማለሁ ብለው የልባቸው በሽታ ተቀስቅሶባቸው ጳጉሜ ሲገባ አረፉና በደብረ ሊባኖስ ተቀበሩ።

እጨጌውም ሊቃውንቱና መምሕራኑ በዚያው በቀጠሮው ቀን መምጣታቸውን በሰሙ ጊዜ የደብረ ሊባኖስን ገዳም መጋቢና ፀባቲውን አስከትለው በኅዳር ፮ እንጦጦ ራጉኤል ደረሱ። በማግሥቱም በማለዳ መጥተው በጉባዔው በተቀመጡ ጊዜ ሊቃውንቱና መምሕራኑ እየመጡ እንደ ማዕረጋቸው ተራ በየመንበራቸው ተቀመጡ።

ከዚህም በኋላ ፓትርያርክ ጉሹ ተነሥተው ከእጩጌው ፈቃድ ከተቀበሉ በኋላ ጉባዔ የሆነበትን ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ነገር ይናገሩ ጀመሩ።

አባቶቼና ወንድሞቼ ሆይ! አስቀድሞ የእግዚአብሔር ስሙ የተባረከ ይሁንና ከዚህ ቀንና ሰዓት ስለ አደረሰን ባንድነትም ስለ ለበለበን እናመለግሃለን። አሁን ዛሬ በዚህ ጽኑ የተሰበሰቡበት ምክንያቱ ከዚህ ቀድሞ በዓወቀና በመምሬ ሰባጋዲስ መካከል የተነሣውን የተገዢን ነገር ተነጋግረን ስንጨርስ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የኖረውን ትንንሹን የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት እንድናሻሽል ቢነገሩን በየቤታችን ስናስብበት ከርመን ክረምት ውጭ በጎዳር ፰ ቀን ተገናኝተን እንድንጨርስ ተስማምተን ተለያይተን ነበርን። የዛሬው ጉባዔ ምክንያቱ ይህ ነው።

እኔ በበኩሌ የተማሩትን ወዳጆቼን ሰብስቤ ባማክራቸው ሁሉም የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም አሳብ መልካም ነው ብለውኛልና ሌላ የምጨምርበት ነገር የለኝም። ስለዚህ እናንተ በየተራ እየተነሣችሁ ለዚህ ነገር አሳባችሁን አስታውቁና በበዛው ወገን ነገሩ ይቆረጣል አሏቸው።

ከዚህም በኋላ መልአክ ገነት እንግዳ ተነሥተው እንደ እኔ አሳብ የሆነ እንደ ሆነ እስካሁን በልማድ ስንሠራው በኖርነው ባለፈው ሥራችን እግዚአብሔር ይቅር ይበሰን እንጂ ለወደ ፊቱ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም እንደ ተናገሩት ቢሆን መልካም ነው አሉ።

ቀጥሎ መልአክ ብርሃን ኃይሉ ተነሥተው ዕውር ምን ትሻለህ ቢሉት ብርሃን አለ ይባላል። እኛስ በልማድ ከመኖር በመጽሐፍ ቃል መኖር ይሻላል ሲሉን ጊዜ ሌላ ምን ነገር ያስፈልገናል። በማናቸውም ቢሆን የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ነገር መልካም ነው ብለው ተቀመጡ።

ቀጥሎ መልአክ ሰላም ምህርካ ተነሥተው የእኛ ነገር በገዛ አረሚ እባብ ይዛ ታስፈራራ እንደሚባለው ነገር ሊሆንብን ነው።

በልማድ መኖር ቀርቶ በመጽሐፍ ቃል መኖር ይሻላል ሲሉን ጊዜ ምን ነገር እንጨምርበታለን። የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ነገር መልካም ነው አሉ።

ቀጥሎም መልአክ ኃይል ተስፋዬ ተነሥተው ከዳቦ የተገኘ ወጥ አብረህ ግመጥ! እንደሚባል ሁሉ አሁን በተገዢ ምክንያት ተነሳሥቶ በቤተ ክርስቲያናችን በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የኖረው ነገር ሁሉ እየተሻሻለ ይታደስ ሲባል ጊዜ ወደን ተቀብለናል ከማለት በቀር ሌላ ምን እንጨምርበታለን። የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ነገር እጅግ መልካም ነውና እንቀበለዋለን አሉ።

ቀጥሎ ቄስ አጼ ገብረ ሚካኤል ተነሥተው እሳት ቢተኛ! ገለባ ሰደደ ጉበኛ የሚባለው ተረት በእኛ ደረሰ። ቢሆን ይህን የመሰለውን የቤተ ክርስቲያንን ሥርዓት መጀመሪያ እኛው አስበን ማሻሻልና ማደስ ይገባን ነበር። ባይሆንስ እግዚአብሔር ዓወቀንና መምሬ ሰባጋዲስን ምክንያት አድርጎ ሲያስነሣልን ጊዜ እሺ ወደናል ከማለት በቀር ሌላ ምን እንናገራለን። እኔ በፍጹም ልቤ የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያምን ነገር ተቀብያለሁ ብለው ተናገሩና ነገሩ በሁሉም ዘንድ መወደዱን ለማስረዳት በጉባዔው ያሉት ሁሉ በደስታ አጨበጩ።

ከዚያም በኋላ የደብረ ኃይል አጋፋሪ ወደ ብፁዕ እጨጌ ቀርቦ ይህ በጉባዔው የተጨረሰው መንፈሳዊ ነገር ሁሉ ያገራችንን ሕዝብ በሙሉ ደስ የሚያለኝ የደስታ ቀን ስለ ሆነ ነገ አሁኑ ቅዳሴ ውጭ መዘምራት ገስግለው ወረብ እንዲወርቡና በከበርና በጸናጽል እግዚአብሔርን እያመሰገኑ ለማስረገጥ ማለባቸውን አመለከተ።

ብፁዕ እጨጌም ፈቃድ ባደረጉ ጊዜ ወደ ማታ ደወል ተደውሎ የየደብሩ መዘምራትን ትልቁም ትንሹም ተሰበሰቡና በማግሥቱ የሚወርቡትን ወረብ ሲማከሩ የዜማው መምር ተነሥቶ በጉባዔው ስለ ተፈጸመው ስለ ሙሉ የኢትዮጵያ ሕዝብ ደስታ በመጀመሪያ ንሴብሐ ለእግዚአብሔር ስቡሐ ዘተሰብሐ ብለን ወረቡን ስለ አቡን ተክለ ሃይማኖትና በወንበራቸው ስለ ተቀመጡት ስለ እጨጌው ክቡር አበ

ኩልን አባ ተክለ ሃይማኖት። አስተጋብክን ለሰብሐተ እግዚአብሔር እንላለን።

በጽፋትም ጊዜ ጉባዔው ስለ ተደረገበት ስለ ደብራችን ክብር ንፍሐ ቀርን በጽዮን በደብረ ኃይል። ስብከት በዓለ ራጉኤል ሊቀ መላእክት ብለን እንጨርሳለን ብለው ተናገሩና በዚህ ተስማምተው ሔዱ።

በማግሥቱም ስለ አሁድንቱ ቅዳሴው በነግህ ነበረና ጸሎተ ቅዳሴው ከተፈጸመ በኋላ ብፁዕ እጨጌ በቀሳውስቱ ላይ መንበራቸውን አስዘርግተው በተቀመጡ ጊዜ ሊቃውንቱና መምሕራኑ ሁሉ በቅኝና በግራ እንደ ማዕረጋቸው ተራ ተቀመጡ።

ደግሞ የጉባዔውን መጨረሻ ለማየት ብዙ መሳፍንትና መኳንንት ከአዲስ አበባ ወጥተው ነበርና እነርሱም እንደ ማዕረጋቸው ባንድ ወገን ተቀመጡ።

ከዚህም በኋላ መዘምራኑ ድርብ መርገፋቸውን፤ ግምጃ ቀሚሳቸውን እየለበሱ መጥተው ከለቅለቁ በታች ባለው ሜዳ ላይ ሆነው ንሴብሐ ብለው ሲጨርሱ አበ ኩልን አባ ተክለ ሃይማኖት በሚለው ወረብ እያስረገጡ ቆይተው ሲደምቅ ንፍሐ ቀርን በጽዮን በደብረ ኃይል የሚለውን እየጸፉ ያሸበሽቡ ጀመር።

ከቶ ይህን የመሰለ የደስታ በዓል በመቸም ጊዜ ተደርጎ አያውቅም ይባላል።

ወረቡም ሲጨረስ ብፁዕ እጨጌ ተነሥተው ቆመው የጉባዔውን ነገር ሁሉ በፍቅርና በሰላም ስለ መጨረሳቸው ሊቃውንቱንና መምሕራኑን እያመሰገኑ መሳፍንቱና መኳንንቱም፤ ሕዝቡም ሁሉ የጉባዔውን መጨረሻ ለማየት ከአዲስ አበባ በመምጣታቸው እየመረቁ ካሳረጉ በኋላ ተቀመጡ።

ይህም ሁሉ ሊሆን ዓወቀ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ እርቅ የተፋረሰበትን ነገር ለጉባዔው ለማመልከት በዚያው ቆሞ ሊጠባበቅ ነበርና እጨጌውና ሊቃውንቱ ለመሔድ በሚነሡበት ጊዜ ድምጡን ከፍ አድርጎ አባቶቹ ሆይ፤ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ በፊታችሁ የምነጋገርበት

ትንሽ ጉዳይ አለኝና ስለ ሰባረ አጽሙ ብላችሁ አንድ አፍታ ተቀምጣችሁ አድምጡኝ ብሎ የልመና ቃል ተናገረ።

አፈ ጉባዔውም መልአክ ኃይል ተስፋዬ ተነሥተው ቆመው ስለ ሰባረ አጽሙ ብለህ ስትለምን እንኳን ትንሽና ትልቅም ጉዳይ ቢሆን እንለማሳለንና ተናገር አሉት።

መምሬ ሰባጋዲስ ግን የአንኮበር አለቆች እንደ መከርዋቸው ዓወቀ ለጉባዔው የሚናገርባቸውን ነገር ለመተውና ማረኝ ለማለት ቁርጥ አሳብ አድርገው ነበርና ገና መናገር ሳይጀምር ታላቅ ድንጋይ ተሸክመው በእግሩ ሥር ወድቀው እስካሁን በአባትህ ተዝካርና በመቃብር ቤታቸው፤ በሙት ልብሱም ነገር ስለ አስቸገርሁህ ንስሐ ገብቻለሁና አንተም ስለ ሰባረ አጽሙ ብለህ ማረኝ አሉት።

ዓወቀም ለመማሩ እምረዎታለሁ። ነገር ግን የተጣላንበትን ነገር ሊቃውንቱ ቢለሙት ምን ቸገርዎ እያለ ቢያመለክታቸው፤ እኔ አጥፍቻለሁ፤ ንስሐ ገብቻለሁ ሊቃውንቱ እንዲለሙት ምን ያስፈልጋል። አሁን እኔን ይቅር ካላልኸኝ አንተንም ለማያዊ አባትህ ይቅር አይልህም እያሉ ያንኑ የሚያውቁትን የአቡነ ዘበለማያትን ጥቅስ እየጠቀሱ ያስፈራሩት ጀመር።

ዓወቀም ነገሩ በሊቃውንቱ ፊት ይገለጥ ማለቱ የእርቁ መሠረቱ እንዲጸና ነበር እንጂ እርቁን እምቢ ለማለት አልነበረምና መምሬ ሆይ፤ አሳብዎ እንደዚህ ከሆነ አጥፍቻለሁ ማረኝ ማለት ብቻ የሚበቃ አይደለምና ስለ ተዝካርና ስለ መቃብር ቤት፤ ስለ ሙት ልብስ መውሰድ ነገር የአንተ አሳብ ሁሉ ገብቶኛል ብለው በነዚህ በሊቃውንቱና በመምሕራኑ ፊት ይናገሩና ይቅር ለእግዚአብሔር እላለሁ አላቸው።

ልጄ ሆይ፤ ለምን እንደ ሦስት ዓመት ሕፃን ታደርገኛለህ። ምንስ ቢሆን ነገሩ ሳይገባኝና ሳልረዳው አጥፍቻለሁና ማረኝ እላለሁ። ተዝካር በጠላ፤ በጠጅ፤ በአረቄ ከሚሆን በገንዘብ ወይም በእኸልና በከብት ምጽዋት ቢሆን መሻሉን አንተው አስረድተኸኛል። የመቃብር ቤትም በእንጨትና በግር ከሚሆን፤ በጥርብ ደንጊያ ቢሆን ለብዙ ዘመን የሚቆይ መሆኑን አንተው አስረድተኸኛል። የሙት ልብስም ለነዳያን

በመጸወት መልካም መሆኑን፤ የአንኮበር አለቆች አስረድተውኛልና ሁሉም ገብቶኛል፤ ገብቶኛል እያሉ እየተነገራገሩ ይናገሩ ጀመር። ዓወቀም መምሬ ሰባጋዲስ ባለፈው ሥራቸው ሁሉ በእርግጥ ንስሐ መግባታቸውን ከተረዳ በኋላ መምሬ ሆይ፤ እንደዚህስ ከሆነ ይማሩኝ የምልዎ እኔ ነኝ ብሎ ተሽቀዳድጦ በጫማቸው ላይ ወደቀ። መምሬ ሰባጋዲስም በራሱ ላይ ወድቀው ቋሉቱም ድምጣቸውን እያሰሙ ይቅር ለእግዚአብሔር ተባባሉ።

ምዕራፍ ፲፪

ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ስብከት

የእርቁም ነገር ከተጨረሰ በኋላ መምሬ ሰባጋዲስ ወደ እጨጌው ቀርበው ብፁዕ አባታችን ሆይ፤ ከዓወቀ ጋራ እስከ መቀያየምና ይቅር ለእግዚአብሔር እስከ መባባል የደረሰንበትን ነገር ሁሉ በሊቃውንቱና በመምሕራኑ ፊት ለመስበክ እስኪሰሉና ፈቃድዎን እለምናለሁ።

ይልቁንም ዋናው አሳቤ የጉባዔውን ፍጻሜ ለማየት ከአዲስ አበባ የመጡት መሳፍንቱና መኳንንቱ ሳይበታተኑብኝ አሁኑ ለመጀመር ነው ብለው ተናገሩ።

ብፁዕ እጨጌም ከሊቃውንቱና ከመምሕራኑ ጋራ ከተማከሩ በኋላ ፈቅድንልሃልና ስብከትህን ጀምር አሏቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ከፍ ባለ ስፍራ ላይ ቆመው ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ስብከት ጀመሩ።

ጌቶቹና አባቶቹ፤ ወንድሞቹም ሆይ፤ ባሬ ጊዜ አጋጥሞኝ እናንተ ክቡራን ሊቃውንትና መምሕራን፤ ይልቁንም ብፁዕ እጨጌ ጉባዔ ባደረጋችሁበት ቀን በፈታችሁ ቆሜ የልቤን አሳብ ለመናገር ስለ ተፈቀደልኝ እጅግ መታደል ነውና በሙሉ ሰውነቴ ደስታ ይሰማኛል።

ቀላውስት ያልፋሉ፤ ቀላውስት ይተካሉ። ቤተ ክርስቲያን ግን ለዘላለም እርስዋ ናት። ከዚህም ቀድሞ ይህን ካለማወቁ የተነሣ በየምክንያቱ ከየነፍስ ልጆቹ በለበሰብሁት ገንዘብ ለፊርስት ገዛሁ። ቤትም ሠራሁ። የደስታ ገነትም አድርጌ ልዩ ልዩ ፍሬ የሚያፈራ ተክልና ዛፍ ተክልሁ። የላምና የበግም መንጋ አበዛሁ። ታላቅና የተፈራሁም ሆኑሁ። ከእኔም አስቀድሞ በተጉለት ከነበሩት ቀላውስት ይልቅ ከበርሁ። ዓይኔ ያየውን፤ ልቤም ያሰበውን ሁሉ በማግኘት ሰውነቴን ደስ አለኝኋት።

አሁን ግን ለሁሉ ጊዜ አለውና በአቶ እንደ ልቡ ተዝክር ነገር በልጃቸው ከዓወቀ ጋራ መነጋገር ከጀመርሁበት ቀን ወዲህ ያለፈውን ሥራዬን ሁሉ ብመለከተው ከንቱና የከንቱ ከንቱ ሆኖ አገኘሁት። ከንቱ ነፋስንም እንደ መከተል ቆጠርሁት።

ጨው ሆኜ ሳለሁ አንድ ቀን እንኳ አልጫ የሆነውን የሰውን ልብ አላጣፈጥሁም። መብራት ሆኜ ሳለሁ አንድ ቀን እንኳ በጨለማ ውስጥ አላበራሁም። የተራራ ላይ መንደር ሆኜ ሳለሁ አንድ ቀን እንኳ አልታየሁም።

አሁን ግን እናንተ ሊቃውንቱና መምሕራኑ በደብረ ኃይል ጉባዔ አድርጋችሁ መንፈሳዊውን የቤተ ክርስቲያንን ሥርዓት ሁሉ እያሻሻላችሁ በማደላችሁና በመወለዳችሁ ወደ ፊት የሚነሡ ቀላውስትና ዲያቆናት በሠራችሁትና በወሰናችሁት ሥርዓት ጸንተው የኖሩ እንደ ሆነ እንደ እኛ ከመወቀስ ይድናሉ ብዬ ተስፋ አደርጋለሁ።

ይህንም መንፈሳዊውን ነገር ሁሉ ለመወለን ሳላለባችሁ ለእግዚአብሔር ምስጋና ይገባዋል። ስሙም ለዘላለም የተባረከ ይሁን። ጌቶቹና አባቶቹ ሆይ፤ እንደዚህም ስላልኋችሁ ይህ ያለፈው ስሕተት ሁሉ የእናንተም ጭምር ነው እንጂ የእኛ የቀላውስቱና የዲያቆናቱ ብቻ አለመሆኑን ማወቅና መረዳት ይገባችኋል። ይህንንም አሁን በየተራው እያደረግሁ እነግራችኋለሁ ብለው ገና ለመናገር ሳይጀምሩ፤ ብፁዕ እጨጌ ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ፈታቸውን እዙረው አንተ ቁስ ምነው እንግዲህ

አይበቃህምን። ደግሞ እነዚህን ሊቃውንቱን ምን አደረጉ ልትላቸው ይሆን አሏቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ለጊዜው ደንገጥ ካሉ በኋላ እንደ ገና አንሰራሩና ፊታቸውን ወደ እጨጌ አቅንተው ብፁዕ አባታችን ሆይ፤ ባለፈው ነገር ሁሉ እንደ ንፍሮ ተቀቅያለሁ፤ በስያለሁና እባክዎ ይተውኝ እንፈሎቱ ይውጣልኝ። አለዛሬም እነዚህ ሊቃውንቱና መምሕራኑ ባንድነት ተሰብስበው ጽይገኝምና የልቤን እንድናገር በተክለ ሃይማኖት በስባረ አጽሙ ይፍቀዱልኝ እያሉ ይውለበለቡ ጀመር።

በዚህም ጊዜ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው እውነት ነገር የሚናገር ከሆነ ቢናገር እኛ ምን ቸገረን፤ ብለው ስእጨጌ በቀስታ አመለከቱና ተፈቅዶልሃልና ተናገር አሏቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ስለ ተፈቀደላቸው አያመሰገኑ፤ እጅ ከነሡ በኋላ ተናገርማ ካላችሁኝ መልእክ ኃይል ተስፋዬና ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም በጉባዔው ፊት ቆመው ጥፋቱን ሁሉ በእኛ በቀሳውስቱ ላይ እያስመሰሉ ለተናገሩት ሁሉ ምላሹን እንዳልሰጥ ያለቀውን ነገር እንደ ገና መጀመር ይሆንብኛልና ሳያውቁብን ቀሩ እንዳትሉ ብቻ ባጭሩ አድርጌ እናገራለሁ።

ባለፈው ዘመን ስንሠራቸው ከነበረው ሥራዎች ሁሉ እንደ ነውር ሆነው የተቆጠሩብን አሥር ነገሮች ናቸው።

- ፩ኛ. በየድግሱና በየተዝካሩ ቤት ስለ መስከር፤
- ፪ኛ. ቀሳውስት ሚስቶቻቸውን ስለ መፍታት፤
- ፫ኛ. ቀሳውስት ንባብና ትርጓሜ ሳይማሩ ስለ መቀሰስ፤
- ፬ኛ. የቤተ ክርስቲያን አለቃ የግዕዝ ቋንቋ ስለ አለማወቁ፤
- ፭ኛ. ቀሳውስት ብር እየለጡ ቅስና ስለ መሾማቸው፤
- ፮ኛ. ለድጋ ትንሽ ፍታት፤ ለባለጠጋ ትልቅ ፍታት ስለ መደረጉ፤
- ፯ኛ. ቀሳውስት በሽተኛ አቁርበው ገንዘብ ስለ መቀበላቸው፤
- ፰ኛ. ቀሳውስት በተክለል ሚስት ስለ አለማግባታቸው፤
- ፱ኛ. ቀሳውስት ታቦት ረከሰ እያሉ ስለ ማስባረካቸው፤
- ፲ኛ. ቀሳውስት በቅዳሴ ጊዜ ወንጌል እየተረገሙ ስለ አለማስማታቸው ነው።

እንግዲህ ምናልባት ዘነዚህ ባለፉት ነገሮች ሁሉ በዕለተ ምጽአት በክርስቶስ በጌትነቱ ዙፋን ፊት በምንቁምበት ጊዜ የሚፈርድብን የሆነ እንደ ሆነ አላፊዎች የምናደርገው ጳጳሳቱንና እናንተን ሊቃውንቱን መሆኑ የማይጠረጠር ነው ብለው ሌላ ነገር እጀምራለሁ ሲሉ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው ምነው መምሬ፤ እንዲያው ያስ ልጓም ልትጋልበን ጀመርህና ባልተናዘዙትና ንስሐ ባልገቡ ስዎች ቤት እየገባህ አንድ ዋንጫ ጠላ በጠጣህ ቊጥር በሐልዮ፤ በነበብ፤ በገቢር የሠራችሁትን ኃጢአት ሁሉ እግዚአብሔር ይፍታ እያልህ የምትሔደው ሰካ እኛን ሊቃውንቱን አላፊዎች አደርጋለሁ እያልህ ኖርዋል።

በል እስቲ በማናቸውም ቢሆን እኛን አላፊዎች የምታደርጉበትን ምክንያቱን ሁሉ ገልጠህ ተናገርና እንስማው አሏቸው።

አላፊዎች የምናደርግበት ምክንያቱም እስከ ዛሬ ድረስ በስሕተት የገባውን ሁሉ ልማድ አድርገን ስንኖር ባይናችሁ እያያችሁ፤ በጆሮአችሁ እየሰማችሁ እንደ መጸሕፍት ቃል ኑሩ እንጂ በልማድ መኖር አይገባችሁም ብላችሁ ስላልመከራችሁን እምቢ ብንልም በቤተ ክርስቲያን ፊት ስላልገሠዋችሁ ነው።

ይልቁንም እኛ ያልተማርነው ቀሳውስቱና ዲያቆናቱ ብናጠፋ እንኳ እናንተ የተማራችሁት ሊቃውንቱ እንደ መጸሕፍቱ ቃል እየሠራችሁ ለእኛ አብነት መሆን ይገባችሁ ነበርና እየሠራችሁ አብነታችሁን ባለማሳየታችሁ ነው። እስቲ እንደ እኛ በልማድ የማይኖሩ ሊቃውንቶች በመቶ ስንት የሚገኙ ይመስልዎታል። ጠባቂ የሌላቸው በጎች እንዲጠፉና ተኩላ እንዲበላቸው የታወቀ አይደለምን፤ ምንስ በጎቹን ተኩላ በበላቸው ጠባቂው ቅጣት ይቀርለታልን።

እንግዲህ ይህን ሁሉ ጥፋት በእኛ በቀሳውስቱ ላይ ብቻ ለማድረግ በጉባዔ ተሰብስባችሁ መታረቂያ ብታደርጉን እግዚአብሔር ይወድሳችኋልን እያሉ የልባቸውን ተናግረው ሲጨርሱ አባቶቼ ሆይ፤ እርጥቡ ሬሳ፤ ደረቁን አስነግ እንደሚባል ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ጥፋቱን ሁሉ በቀሳውስት ላይ ብቻ እያደረጉ ስለ ተናገሩ ተናድጄ ያለፈውን ነገር ተናገርሁ እንጂ ለወደ ፊቱማ ሁሉንም የተወሰነውን

ሥርዓት አጽንተን ለመጠበቅ ያብቃን እንጂ ምንም የሚያከራክር ነገር የለበትም። ስለ ሆነም ነገሩ ከልቤ እየገነፈለ በድፍረት ይህን ሁሉ ነገር በመናገሪ ማሩኝ ብለው አንገታቸውን ሲደፉ፤ መልእክ ሰላም ምህርክ ተነሥተው መምሬ ሰባጋዲስ ሆይ፤ እኛ ዛሬ የተሰበሰብነው ለእውነት ነገር ነው እንጂ ለሐሰትና ለከኝቱ ውዳሴ አይደለምና አሁን እርስዎ የተናገሩት ሁሉ እውነቱን ነገር ስለሆነ ከእኛ ወገን በድፍረት የሚቆጥርብዎ አንድም ለው አይገኝም፤ ብለው ቢናገሩ በጉባዔው የተቀመጡት ሊቃውንቶችና መምሕራኑ ቃሉ ቃላችን ነው በማለት ሁሉም በደስታ አጨበጩ።

ከዚህም በኋላ በመጀመሪያው ጉባዔ የተሰማመብት ነገር ሁሉ በመዝገብ ተጽፎ በእጨጌውና በሊቃውንቱ ማኅተም ታትሞ ነበርና ይህም በሁለተኛው ጉባዔ የተሰማመብት ነገር ሁሉ ተጨማሪ ሆኖ በዚያው በፊተኛው መዝገብ ተጽፎ አንደ ገና ሁሉም አትመውበት ኋላ ለሚነሣው ትውልድ ምስክር ሆኖ እንዲቆይ ዋናው መዝገብ በደብረ ሊባኖስ ይቀመጥ። ከዚያው በትክክል አንዳንድ ግልባጭ እየተጻፈ በሸዋ አውራጃ በዝቋላና በፍርኩታ፤ በትግሬ አውራጃ በአክሱምና በደብረ ቢዘን፤ በቤጌምድር አውራጃ በጣና ባሕር ቂርቆስ፤ በሳይንት አውራጃ በተድባበ ማርያም፤ በጉጃም አውራጃ በመርጡስ ማርያምና፤ በዲማ፤ በወሎ አውራጃ በሐይቅና በግሼን ገዳማት እንዲቀመጥ ፈቅደናልና የብፁዕ እጨጌ ደብዳቤ እየተጨመረ እንዲላክ ይሁን በማለት ተሰማምተው ጉባዔው ተጨረሰ።

ተፈጸመ።

ስለ ድርሰቶቼ ቁጥር

ከልቤ እያነቃሁ፤ ከመጻሕፍቴም እየጠቀስሁ፤ ካንዳንድ ሰውም እየጠየቅሁ፤ ወደ ውጭ ሀገርም በመመላለሴ ባይኔ እያየሁ መጻሕፍት ጽፌአለሁ።

- ፩ኛ. ወይዘሮ ጥበብ፤ አልታተመም።
- ፪ኛ. በኢትዮጵያ የሚገኙ የመጻሕፍት ቁጥር፤ ታትሟል።
- ፫ኛ. ወዳጄ ልቤ፤ ታትሟል።
- ፬ኛ. ሰብርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ፤ ታትሟል።
- ፭ኛ. አጼ ዮሐንስና መተማ፤ ታትሟል።
- ፮ኛ. ለልጅ ምክር የአባት መታሰቢያ፤ ታትሟል።
- ፯ኛ. የልዕልት መነን የኢየሩሳሌም መንገዳቸው፤ ታትሟል።
- ፰ኛ. ጐሐ ጽባሕ፤ ታትሟል።
- ፱ኛ. መጽሐፈ ቅኔ፤ ታትሟል።
- ፲ኛ. የሕይወት ታሪክ፤ ታትሟል።
- ፲፩ኛ. የአውሮጳ መንገድ መሪና ምክር፤ ታትሟል።
- ፲፪ኛ. ደስታና ክብር፤ ታትሟል።
- ፲፫ኛ. ዋዜማ፤ ታትሟል።
- ፲፬ኛ. ጥሩ ምንጭ፤ ታትሟል።
- ፲፭ኛ. የልቅሶ ዜማ ግጥም፤ ታትሟል።
- ፲፮ኛ. የሰማይ መንገድ ካርታ፤ አልታተመም።
- ፲፯ኛ. ማህደረ ብርሃን፤ ታትሟል።
- ፲፰ኛ. አዲስ ዓለም፤ ታትሟል።
- ፲፱ኛ. በዕድሜ መለክት፤ ታትሟል።